

KATHERINE CENTER

ÖZEL KORUMA

EN İYİ ROMANTİK
2022 GOODREADS OKUR ÖDÜLLERİ ADAYI

ADAMIN ARKASINI KOLLADI.

Hannah Brooks sizi bir tirbuşonla, tükenmez kalemle ya da kumaş peçeteyle bile öldürebilecek biri gibi değil de bir anaokulu öğretmeni gibi görünüyor. Fakat işin aslı, o bir özel koruma ajanı ve yıldız aktör Jack Stapleton'ı takıntılı bir hayranından korumak için görevlendirildi.

KADININ KALBİNİ ÇALDI.

Jack Stapleton şöhret sahibi bir adam. Paparaziler tarafından dünyanın dört bir yanındaki kumsallarda görüntülenirken, diğer özelliklerinin yanı sıra, üstüne yapışan sörf şortuyla dalgaların arasından çıkması ve bir Roma tanrısı gibi ışık saçmasıyla ünlü. Fakat birkaç yıl önce yaşanan bir aile trajedisinin ardından göz önünde olmamayı tercih edip ortadan kayboldu.

BİR SIRLARI VARDI.

Jack, annesi hastalanınca, ailesinin Teksas'taki çiftliğine geliyor. Yalnız minik bir detay var: Ailesinin "takıntılı hayran" konusunu ya da özel koruma meselesini öğrenmesini istemiyor. Böylece Hannah mantıklı olmadığını düşünse de kendini Jack'in sevgilisi gibi davranırken buluyor. Hem de eski erkek arkadaşının, tıpkı bir pislik gibi, kimsenin buna inanmayacağını söylemesine rağmen.

ISBN: 978-605-304-824-4

9 786053 048244

ARTEMIS MILENYUM

YAYIN NO: 2374

MİLENYUM: 47

Özel Koruma

Katherine Center

Orijinal Adı: *The Bodyguard*

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer

İngilizceden Çeviren: Tuba Özkat

Editör: Hasan Ozan Elma

Son Okuma: Bilge Nas Arıcan

Kapak Tasarımı: Dilan Kaya

Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Haziran 2023

ISBN: 978-605-304-824-4

Sertifika No: 43949

Özel Koruma

© 2022, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

The Bodyguard

© 2022, Katherine Center

Kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla St. Martin's Publishing Group ile yapılan anlaşmayla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor1@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelhavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

KATHERINE CENTER

ÖZEL KORUMA

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.

Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

*Büyükannem Inez Detering ve büyükbabam
Herman Detering için...*

*Bizleri daha öteye taşıyacağımız sayısız armağanla bıraktınız,
her biri için minnettarım. Özellikle de şunlara minnettarım
bugünlerde: Kucaklamalarınıza, sıcaklığınıza, nezaketinize
ve hepsinden de ötesi, Teksas'taki çiftliğinizde koşturarak
geçirdiğim bir çocukluğun hatıralarına.*

İkinizi de özlüyorum. En güzel, en şükran dolu şekilde.

Annemin benim için son arzusu, bir tatile çıkmamdı. Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırırken, “Yap gitsin işte, olur mu?” demişti. “Kendine bir seyahat ayarla ve git. Normal insanların yaptığı gibi.”

Sekiz yıldır tatile çıkmamıştım.

Fakat hasta anneniz sizden bir şey istediğinde, yapacağınız şekilde, “Tamam,” demiştim. Ardından da sanki pazarlık yapıyor muyuz gibi, “*Tek bir* tatile çıkacağım,” diye eklemiştım.

Elbette son arzusunun bu olduğunun o sırada farkında değildim. Sadece, hastane odasındaki gece yarısı sohbetlerimizden biri olarak düşünmüştüm.

Fakat bir anda, annemin cenazesinden sonraki gecede buluvermiştim kendimi. Uyuyamadım ve yatakta dönüp durdum, o an aklıma gelip duruyordu. Sanki tatile çıkmak önemli bir şey olabilirmiş gibi gözlerime bakış şekli ve anlaşılmayı mühürlencesine elimi sıkıştı.

Şu anda sabahın üçüydü. Cenazede giydiğim kıyafetler bir sandalyenin arkasında asılıydı. Gece yarısından beri uyumaya çalışıyordum.

Yatakta kendi kendime, “Tamam, tamam,” dedim yüksek sesle.

Ardından yerdeki dizüstü bilgisayarımı bulmak için örtülerin üstünde süründüm. Ekranın mavi ışığının altında, gözlerim yarı kapalı vaziyetteyken “herhangi bir yere en ucuz uçak bileti” yazarak hızlı bir arama yaptım. Biletlerin 76 dolar olduğu, aktarmasız varış noktalarını listeleyen bir site buldum, rulet oynar gibi aşağıya doğru indim ve gelişigüzel bir şekilde Toledo, Ohio’ya denk geldim. Ardından da “satın al” tuşuna bastım.

Toledo’ya iki bilet. Görünüşe göre, geri ödeme yoktu. Bir tür Sevgililer Günü çift paketi idi.

Halloldu.

Sözümü tuttum.

Tüm süreç bir dakikadan az sürdü.

Şimdi tek yapmam gereken, kendimi gitmeye zorlamaktı.

Fakat yine de gözüme uyku girmedi.

Sabahın beşinde, gökyüzü aydınlanmaya başladığı sırada pes ettim. Çarşafımı ve yorganımı yataktan alıp sürükleyerek gardıroba taşıdım. Yere serdiğim derme çatma yatağıma yan yatıp kıvrıldım. Bu penceresiz ortamda karanlığa kavuşunca, nihayet uyuyakaldım.

Uyandığımda saat öğleden sonra dördü gösteriyordu.

Panik içinde fırladım. İşe geç kalmışım gibi gömleğimi yanlış düğmeledim, bacağımı karyolanın kenarına çarpıp odamdan dışarı çıktım.

Ancak işe geç kalmıyordum.

Patronum Glenn *işe gelme* demişti. Aslına bakılırsa işe gitmemi *yasaklamıştı*. Bir hafta boyunca.

“İşe gelmeyi düşünme bile,” demişti. “Sadece evde kal ve yasını tut.”

Evde kalmak mı? Yas tutmak mı?

Bunu yapmama imkân yoktu.

Özellikle de erkek arkadaşım Robby'yi bulup, benimle Toledo'ya gelmesi için zorlamam gerektiğinden.

Değil mi?

Kimse Toledo'ya yalnız gitmezdi. Hele de Sevgililer Günü'nde.

Şu anda her şey çok acil gibi geliyordu bana.

Başka bir ruh hâlinde olsaydım, işten sonra uğramasını söyleyen bir mesaj atabilirdim Robby'ye. Benimle birlikte gelmesi için kibarca davet ederdim. Akşam yemeği ve içkiyle. Aklı başında bir insan gibi.

Bu, belki de daha iyi bir plan olurdu.

Ya da daha iyi bir sonuca yol açardı.

Fakat şu anda aklı başında bir insan değildim. *Gardırobunda uyumuş* biriydim.

O öğleden sonra -yani tam da iş günü biterken- ofise vardığımda saçım yarı taranmıştı, gömleğimin yarısı dışarıdaydı. Annemin lise mezuniyet fotoğrafının yer aldığı cenaze programı, ikiye katlanmış bir hâlde, cenazede giydiğim ceketimin cebindeydi.

Sanırım annenin cenazesinin ertesi günü işe gelmek tuhaftı.

Araştırdığım kadarıyla, bir yakınınızı kaybettiğinizde işten alabildiğiniz izin genelde üç gün oluyordu. Ancak Glenn bana beş gün izin vermişti. Uykusuz gecemde araştırdığım diğer şeylerse şöyleydi: *Ailenizin evini nasıl satarsınız? Toledo'da yapılacak eğlenceli şeyler.* (Şaşırtıcı şekilde uzun bir listeydi.) *Uykusuzluğu nasıl yenersiniz?*

Bunların hepsi tek bir şeyi söylüyordu: Burada bulunmamam gerekiyordu.

İşte tam da bu yüzden Glenn'in ofisinin kapısında tereddütlerle durdum. Tam da bu yüzden istemeden kulak misafiri olarak, Robby ve Glenn'in benim hakkımda konuştuklarını duydum.

Duyduğum ilk şey, "Ona söylediğinde Hannah'nın tepesi atacak," oldu. Robby'nin sesiydi.

"Belki de sana söyletirim." Konuşan, Glenn'di.

"Belki her şeyi yeniden düşünmek istersin."

“Yeniden düşünülecek bir şey yok.”

Bu kadarı yeterliydi. Kapıyı itip açtım. “Tam olarak neyi yeniden düşünüyorsun? Kim bana neyi söyleyecek? Ayrıca tam olarak neden tepem atıyor?”

Daha sonra aynada kendime göz attığımda, sesimi duyup da bana doğru döndükleri anda gördükleri şeyi net bir şekilde ben de gördüm. Gözlerim kan çanağına dönmüştü. Gömleğimin yakasının yarısı, ceketimin yakasına sıkışmıştı. Suratımdaysa göz yaşlarımla akmış, önceki günden kalma makyaj izleri vardı.

Endişe verici bir görüntüydü. Fakat Glenn öyle kolay kolay endişe duymazdı. “Burada ne yapıyorsun?” dedi. “Çık dışarı.”

Ayrıca, üzerinize titreyen biri olduğu da söylenemezdi.

Boyun eğmeyip, kapıdaki yerimi korudum. “Robby’yle konuşmam gerekiyor.”

“O dediğini iş dışında yapabilirsin.”

Haksız sayılmazdı. Robby’yle birlikte yaşıyor sayılırdık. Çalışmadığımız zamanlarda öyleydi. Yani çoğu zaman.

Fakat ne yapmam gerekiyordu? Gidip otoparkta mı dikilecektim?

“Beş dakika,” diyerek pazarlık yaptım.

“Hayır,” dedi Glenn. “Eve git.”

“Evimden çıkmam lazım,” dedim. “Yapacak bir şeye ihtiyacım var.”

Fakat Glenn umursamadı. “Annen daha yeni öldü,” dedi. “Gidip ailenle zaman geçir.”

“Benim ailem *oydu*,” dedim. Sesimi sabit tutmaya dikkat ettim.

Sanki onun istediği noktaya değinmişim gibi, “Aynen öyle,” dedi Glenn. “Yas tutman gerekiyor.”

“Onu nasıl yapacağımı bilmiyorum,” dedim.

“Kimse bilmez,” dedi Glenn. “Kılavuz mu istiyorsun?”

Ona imalı bir bakış attım. “Elinde bir tane varsa ver.”

“Kılavuzun şu: *Git buradan*.”

Fakat başımı iki yana salladım. “Neye ihtiyacım olduğu konusunda ne düşündüğünü biliyorum...” Bir an için tereddüt ettim, aslında neye ihtiyacım olduğu konusunda ne düşündüğünden tam olarak emin değildim. “Oturup annemi düşünmem veya o türden bir şeyler yapmam gerektiğini düşündüğünü biliyorum... Ama cidden, ben iyiyim.” Sonradan eklediğim şey yalan da değildi. “O kadar yakın bile değildik.”

“Yeterince yakındınız,” dedi Glenn. “Uza.”

“Bari izin ver de... dosya yapayım. Ya da öyle bir şeyler.”

“Hayır.”

Keşke, Glenn’in -tank gibi cüssesiyle ve tuzlukla çil serpiştirilmiş gibi görünen kel kafasıyla- huysuz bir görünüşü olsa da sizin iyiliğinizi düşünen o patronlardan olduğunu söyleyebilseydim.

Ancak Glenn çoğunlukla kendi iyiliğini düşünürdü.

Şu anda da benim çalışmaya uygun olmadığımı karar verdiği gayet açıktı.

Bunu anlıyordum.

Her şey çok tuhaftı. Dubai’deki bir görevden eve yeni geldiğim sırada, acil servisten gelen bir telefonla annemin yaya geçirdinde yığılıp kaldığının haberini almıştım.

Hastaneye vardığımda, annem durmadan kusuyordu, hangi yılda olduğumuzu veya başkanın kim olduğunu bilmiyordu. Sonra, dişlerine ruj bulaşmış bir doktor, annemin sirozun son evresinde olduğunu söylemişti. “Artık içki içmiyor! Artık içki içmiyor ki!” diyerek kadınla tartışmaya çalışmıştım.

O akşam, kalın çoraplarını ve en sevdiği battaniyesini almak için eve gittiğimdeyse... annemin votka zulasını bulmuştum. Çıldırılmışçasına, şişelerin hepsini lavaboya boşalttıktan sonra alkol kokusunu dindirmek için çeşmeyi açarken bile, *annemin hayatını tekrar rayına sokmasına yardım etmek, en zorlu görevim olacak,* diye düşünüyordum.

Bir kez daha.

Daha fazla zamanımızın olacağını varsayıyordum.

Her zamanki gibi.

Fakat ben daha onu kaybetmenin mümkün olduğunu bile doğru düzgün kavrayamadan, o gidiverdi.

Bunlar benim için biraz ağır olmuştu. Bir kazmanın duygusal zekasına sahip olan Glenn bile bunu anlıyordu.

Fakat *evde oturup bununla ilgili düşünmek* istediğim son şeydi.

Bu ikimizin de sonunu getirecek olsa bile işe dönmeme izin vermesi için onu ikna edecektim. Sonra da Robby'yi Toledo'ya gitmeye ikna edecektim. Ardından belki -bir ihtimal- biraz uyuyabilirdim.

İkisine de beni durdurmaları için meydan okurcasına güç gösterisi yaparak ofise girdim. Glenn'in masasının karşısındaki boş koltuğa oturdum. "Ne hakkında konuşuyorsunuz?" diye sorarak konuyu hafiften değiştirdim. "Toplantı mı yapıyorsunuz?"

Glenn, kulak misafiri olduğumu biliyormuş gibi, "Sohbet ediyoruz," dedi.

"Sen sohbet etmezsin, patron," dedim. "Sadece toplantı yaparsın."

Her zamanki gibi yakışıklı olan Robby, iyi bir noktaya temas ettiğimi gösterircesine, kapkara kirpiklerle çevrili masmavi gözlerini bana çevirdi.

Onu takdir etmek için bir saniye durdum. Onu annemle tanıştırdığımda annem çok etkilenmişti. *Astronotlara benziyor*, demişti, ki son derece haklıydı. Robby'nin saçları sıfır numaraya yakındı, *vintage* bir Porsche kullanıyordu ve acayip öz güvenliydi. En iyi, en güzel, *en astronot gibi*. Annem onunla çıkıyor olmamdan etkilenmişti. Dürüst olmam gerekirse, ben bile bundan etkilenmişim.

Robby, bugüne kadar çıktığım en havalı kişi olmakla kalmıyordu. Aynı zamanda bugüne kadar *tanıştığım* en havalı insandı.

Fakat olay bu değildi. Tekrar Glenn'e döndüm. "Robby'nin bana söyleyeceği şey tam olarak ne?"

Glenn, *eh, anlatacağınız artık*, der gibi içini çekti. Sonra da, "En azından sen..." Beni şöyle bir süzdü. "...bir duş alana kadar bekleyecektim. Mesele şu, Londra'da bir şube açıyoruz."

Kaşlarımı çattım. “Londra’da şube mi?” diye sordum. “Bunun nesi kötü haber?”

Glenn devam etti: “Yani birisini oraya göndermemiz gerekecek, giden kişi...”

Elimi havaya kaldırdım. “Ben alırım! İş bende! Ben varım!”

“...orada şubeyi açacak ve düzeni sağlayacak,” diye bitirdi Glenn. “İki yıllığına.”

Merhaba? Londra mı? Çok fazla işkoliklik gerektireceği için iki yıl boyunca başka hiçbir şeyin önemli olmayacağı devasa bir proje için Londra’ya gitmek mi?

Başlarım tatiline de iznine de... Hemen adımlı yazın!

Sadece düşüncesi bile, dalga dalga rahatlık yaydı üzerime: *Muhtemelen, aklımı bütün sorunlarımdan sonsuza kadar uzak tutabilecek, hayatı unutturan bir iş projesi.*

Evet, lütfen.

Fakat Robby ve Glenn’in bana tuhaf bir şekilde baktıklarını o anda fark ettim.

Bir ona bir ona bakarak, “Ne?” diye sordum.

Glenn, “İkinizden biri olacak...” derken Robby ile beni işaret etti.

Elbette öyle olacaktı. Ben, Glenn’in yıllardır hazırladığı çırağıydım ve Robby ise rakip şirketten çaldığı seksi ve becerikli herifin tekiydi. Başka kim aday olacaktı ki?

Ben hâlâ bir sorun görmüyordum.

“Yani bunun anlamı,” diyerek devam etti Glenn, “oraya gitmeyen kişinin burada kalması gerekecek.”

İşimi tam olarak bu kadar seviyordum, işte: Erkek arkadaşım-dan iki yıl boyunca ayrı kalma olasılığı bile moralimi bozmuyordu. Hem de hiç.

Ayrıca, işe geri dönmek için de bu kadar çaresizdim.

“Yılbaşı partisinden sonra Londra kararımı duyuracağım,” dedi Glenn. “O vakte kadar, Londra için rekabet ettiğinizi aklınızda bulundurun.”

Rekabet falan yoktu. Ben gidecektim.

“Sorun değil,” derken, *aman, ne olacak?* dercesine omzumu silktilim. “Daha önce de rekabet ettik.” Başımı Robby’ye doğru salladım. “Rekabeti seviyoruz. Hem kim kazanırsa kazansın iki yıl o kadar da uzun değil. Yürütebiliriz, değil mi?”

Eğer doğru düzgün dikkat kesilmiş olsaydım, Robby’nin bu mesele için benim kadar hevesli olmadığını fark edebilirdim. Fakat o anda kendimden başka birini düşünemeyecek kadar çaresizlikle doluydum.

Annemi kaybetmenin darbesini tüm şiddetiyle hissetmekten korkuyordum. Dikkatimi dağıtacak bir şey olmadan evde tıklıp kalmaktan ödüm kopuyordu. En kısa sürede kaçmaya -tercihen uzak bir ülkeye- odaklanmıştım.

Önümüzdeki hafta, Robby ile birlikte üç haftalık bir görev için Madrid’de olacaktık ama o zamana kadar bile nasıl dayana-
cağımdan emin değildim.

Öncelikle, bu yas günlerimden sağ çıkmak zorundaydım.

“Az önce duyduklarımdan sonra,” diyerek kapıya doğru bir bakış attım, “kötü haberler duymayı bekliyordum.”

Robby, “Kötü haber bu değildi,” diyerek Glenn’e bakış attı.

Ben de Glenn’e döndüm. “Kötü haber ne?”

Glenn tereddüt bile etmedi. “Kötü haber, seni Madrid görevinden almış olmam.”

Şimdi durup bir düşününce, yataktan kalktığım gibi ve çaresiz bir hâlde, fıldır fıldır gözlerle ofiste belirivermem, duruma pek yardım etmemiş olabilirdi. Böyle olacağını beklemem gerekirdi belki de.

Fakat beklemiyordum.

“Madrid görevinden mi alıyorsun?” diye sordum. Yanlış duyduğumu düşünüyordum.

Robby gözlerini pencereye doğru çevirdi.

Glenn, “Madrid görevinden alıyorum,” diyerek doğruladı. Sonra ekledi: “Aklın tam olarak başında değil.”

“Ama...” Nasıl karşı çıkacağımı bile bilmiyordum. *Sabırsızlıkla beklediğim tek şeydi bu*, diye nasıl diyebilirdim?

Glenn ellerini ceplerine soktu. Robby gözlerini camdan dışarı dikti.

Nihayet, “Yerime kimi yolluyorsun?” diye sordum.

Glenn, Robby’ye göz attı. Sonra da “Taylor’ı gönderiyorum,” dedi.

“Taylor’ı mı... gönderiyorsun?”

Glenn başıyla onayladı. “O da en iyilerimizden biri,” dedi, sanki bu her şeyi netleştiriyormuş gibi.

Netleştirmedi.

“En iyi arkadaşım ile erkek arkadaşımı göreve gönderip beni üç hafta boyunca yalnız mı bırakıyorsun? Gittiklerinde, annemin ölümünün üzerinden sadece *birkaç gün* geçmiş olacakken?”

“O kadar yakın olmadığınızı söylediğini sanıyordum.”

“Yeterince yakın olduğumuzu *söyledin* sanıyordum.”

“Bak,” dedi Glenn. “Buna iş kararı derler.”

Fakat başımı iki yana salladım. Böyle yürümezdi. “Beni cezalandırıp bütün destek sistemimi elimden alamazsın. O benim seyahatim. Onlar benim müşterilerim.”

Glenn iç geçirdi. “Bir sonraki sefere sen gidersin.”

“Şimdi gitmek istiyorum.”

Glenn omuz silkti. “Ben de piyangoyu kazanmak istiyorum. Ama öyle bir şey olmayacak.”

Glenn, sıkıntıların insanı güçlendirdiğine inanan türden bir adamdı.

Soluklanmak için biraz durdum. “Eğer Taylor benim gideceğim yere gidiyorsa ben nereye gidiyorum?”

“Hiçbir yere,” dedi Glenn.

“*Hiçbir yere mi?*”

Başını salladı. “Dinlenmen gerek. Ayrıca her yer dolu.” Dizüstü bilgisayarına baktı. “Cakarta dolu. Kolombiya dolu. Bahreyn. Filipinler’deki şu petrol şirketleri. Hepsi dolu.”

“Ama... ben ne yapacağım?”

Glenn omzunu silketti. “Ofiste yardım edebilirsin?”

“Ben ciddiylim.”

Glenn yine de devam etti: “Örgü örmeyi öğrenebilirsin? Suku-lent bahçesi yapabilirsin? Kişisel gelişimine yatırım yapabilirsin?”

Hayır, hayır, hayır.

Ancak Glenn kararına bağlı kaldı. “Biraz izin kullanman gerekiyor.”

“İzne çıkmaktan nefret ediyorum. İzin falan istemiyorum.”

“Bu, istediğin şeyle ilgili değil. İhtiyacın olan şeyle ilgili.”

Kendini ne sanıyordu? Terapistim mi? “Çalışmaya ihtiyacım var,” dedim. “Çalıştığımda daha iyi oluyorum.”

“Burada çalışabilirsin.”

Ayrıca kaçmaya da ihtiyacım vardı.

İyice paniğe kapıldığımı hissediyordum artık. “Hey. Beni tanıyorsun. Hareket hâlinde olmam gerektiğini biliyorsun. Burada öylece oturup da sefaletimin geçip gitmesini beklemeyeceğim. Hareket hâlinde olmalıyım. Bir yerlere gitmem lazım. Ben köpek balığı gibiyim, anlarsın ya? Sürekli kıpırdamak zorundayım. Solungaçlarımdan su geçmesi lazım.” Sanki gerçekten de solungaçlarım varmış gibi ellerimle göğüs kafesimi işaret ettim. En sonunda da “Eğer burada kalırsam ölürüm,” dedim.

“Saçmalık,” dedi Glenn. “Ölmek, sandığından biraz daha zor.”

Glenn, insanların yalvarmasından nefret ederdi.

Yine de yalvardım.

“Beni bir yere gönder. Neresi olursa. Uzaklaşmam lazım.”

“Bütün hayatını kaçarak geçiremezsin,” dedi Glenn.

“Evet, geçirebilirim. Kesinlikle yapabilirim.”

Yüzündeki ifadeye bakılırsa duvara toslamıştım. Fakat yine de içimde biraz mücadele gücü kalmıştı.

“Peki ya Burkina Faso’daki şu şey?” diye sordum.

“Doghouse’u gönderiyorum.”

“Ben, Doghouse’tan üç yıl daha deneyimliyim!”

“Ama o, Fransızca konuşuyor.”

“Peki ya Nijerya’daki düğün?”

“Amadi’yi yolluyorum.”

“O, işe başlayalı daha altı ay bile olmadı!”

“Fakat ailesi Nijeryalı. Yoruba ve biraz da Igbo dilinde...”

“Peki. Unut gitsin.”

“...konuşuyor.”

Konunun özü de buydu. Glenn’in koruması gereken bir itibarı vardı. Sanki buradaki işimiz bitmiş gibi, “Uygun bir şey çıkarsa seni yollayacağım,” dedi. “Şirket için en uygunu bu olursa seni yollayacağım. Senden daha kalifiye birisi varken asla seni yollamam.”

Benimle kavga etmesi için meydan okurcasına gözlerimi kısarak baktım. “Benden daha kalifiye birisi yok,” dedim.

Glenn beni baştan aşağı süzdü, aşırı gelişmiş gözlem yeteneğini bir silah gibi kullanıyordu. “Belki öyle belki de değil,” dedi sonunda. “Fakat anneni daha dün toprağa verdin.”

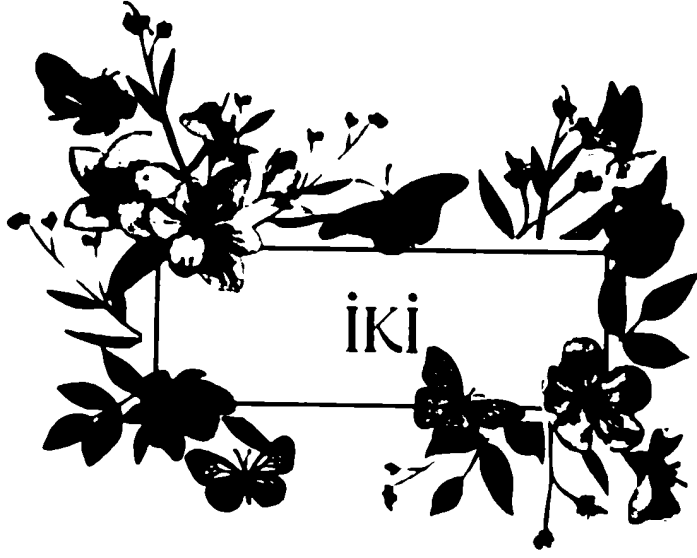
Bakışlarına karşılık verdim.

Konuşmayı sürdürdü. “Nabzın yüksek, gözlerin kan çanağı olmuş ve makyajın akmış. Konuşman hızlı, sesin boğuk. Saçını taramamışsın, ellerin titriyor ve nefes nefesesin. Berbat hâldesin. O yüzden evine git, duş al, sevdiğin yemekten ye, annenin yasını tut ve sonra da kendine lanet hobiler bul. Çünkü sana şunu garanti ediyorum: Aklını başını toplayana kadar hiçbir yere gitmiyorsun.”

Sesinin bu tonunu biliyordum.

Tartışmadım.

Fakat eğer işe geri dönmeme izin vermezse, işe tam olarak nasıl geri dönecektim ki?

Hayatımı nasıl kazandığımı açıklamış mıydım?

Genelde bunu mümkün olduğunca ertelemeye çalışırım. Çünkü öğrendiğiniz anda -mesleğimi söylediğim anda- benimle ilgili varsayımlarda bulunuyorsunuz. Ve hepsi de yanlış varsayımlar oluyor.

Fakat sanırım bundan kaçınmak buraya kadardı.

Eğer işimin ne olduğunu bilmezseniz hayatım pek anlam ifade etmez. İşte başlıyoruz: Ben bir üst düzey ajanım.

Fakat bunun ne olduğunu kimse bilmiyor.

Kısacası, *korumayım* diyelim.

Çoğu insan hataya düşüp bana “güvenlik görevlisi” diyor fakat şunu açıkça belirteyim, bunun yaptığım şeyle uzaktan yakından alakası yok.

Bir süper marketin otoparkında, golf arabasında oturmuyorum.

Benim yaptığım şey seçkindir. Yıllarca antrenman yapmayı gerektirir. Özel yetenekler gerekir. Girmesi zor bir sektördür. İhtişamın -birinci sınıf seyahatler, lüks oteller, alışılmışın dışında varlıklı insanlar- ve sıradanlığın -çizelgeler, yapılacaklar listesi, otel koridorlarındaki halıların karelerini saymak- tuhaf bir karışımıdır.

Çoğunlukla, çok zengin -ve arada sırada ünlü- insanları, onlara zarar vermek isteyen insanlardan koruyoruz. Bunu yapmamız için de gerçekten iyi para alıyoruz.

Ne düşündüğünüzü biliyorum.

1.65 boyunda bir kadın olduğumu ve doğru düzgün kaslarımın bile olmadığını düşünüyorsunuz. Aklınızda klişe bir koruma -kol kaslarını tam kavrayan daracık tişörtüyle bir bar fedaisi belki- canlandırıyorunuz ve benim de bunun tam olarak zıttı olduğumu düşünüyorsunuz. İşimde iyi olmamın nasıl mümkün olabildiğini merak ediyorsunuz.

Şuna açıklık getireyim.

Steroidlerle şişen iri herifler, koruma türlerinden sadece *biri*. Bir korumayla gezdiklerini bütün dünyanın bilmesini isteyen insanlar için olan korumalar.

Fakat mesele şu ki çoğu insan bunu istemez.

Üst düzey korumaya ihtiyaç duyan müşterilerin çoğu, bunun bilinmesini istemez.

İri heriflerin değersiz olduklarını söylemiyorum. Caydırıcı etkileri olabilir. Ancak tam tersine de sebep olabilirler.

Dürüst olmak gerekirse, tehdidin türüne bağlı hepsi.

Çoğu zaman, korunduğunuz fark edilmezse daha güvende olursunuz. Ve ben fark edilmeme konusunda muhteşemim. Bütün kadın üst düzey ajanlar öyledir, zaten bu yüzden revaçtayız. Kimse bizden şüphe etmiyor.

Her seferinde, dadı falan olduğumuzu düşünüyorlar.

Ben, insanların farkına bile varmadıkları türden korumalık yapıyorum. Hatta müşterinin bile haberinin olmadığı türden. Dünya üzerindeki en zararsız görünen insanım. Siz benim bir anaokulu öğretmeni olduğumu düşünürken, ben sizi bir tirbuşonla öldürebilirdim.

Bu arada, sizi bir tirbuşonla öldürebilirim.

Ya da tükenmez kalemle. Ya da peçeteyle.

Fakat böyle bir şey yapmayacağım.

Çünkü işler sizi veya herhangi birini öldürmek zorunda kalacağım noktaya gelecek olursa işimi iyi yapmış olmazdım. Benim görevim, verilebilecek zararlara hazırlıklı olmak ve bunları önlemek.

Eğer çatalı gözünüze saplamak zorunda kalırsam, daha baştan başarısız oldum demektir.

Ve ben başarısız olmam.

En azından iş hayatımda.

Kısacası benim işim şiddetle ilgili değil, şiddeti önlemekle ilgili. Yani kaba kuvvetten ziyade zekâ isteyen bir iş. Her şey hazırlık, gözlem ve sürekli tetikte olmakla ilgili.

Tahminler, yaklaşımlar ve daha içine bile girmediğim bir mekânı değerlendirebilmekle ilgili.

Bu, yaptığınız bir şey değil, olduğunuz kişiydi. Ve muhtemelen dördüncü sınıftayken Day-Glo'nun kuşağı ve rozetini verip otobüse binenleri denetlemem için seçildiğimde kaderim çizildi. (O rozet hâlâ komodininin üzerinde duruyor.) Ya da belki de yedinci sınıftayken jiu-jitsu¹ salonunun yakınındaki bir apartmana taşındığımızda ve ders almak için annemi ikna ettiğimde oldu. Ya da belki de her şey, annemin durmadan eve getirdiği o korkunç erkek arkadaşları yüzünden oldu.

Bu her neyse, üniversitenin ilk yılındayken kampüsteki mesleki danışma merkezlerinin yakınındaki asker toplama kabinini ve lacivert-beyaz yazılmış "FBI'YA KAÇIN" tabelasını gördüğümde noktayı koydum. Kaçmak, yapmayı en sevdiğim şeydi. Dürüstlük, şekil tanıma, gözlem becerileri, bellekte tutma ve sosyal fedakârlık gibi konularda değerlendirildiğimde, sonuçlarım sıra dışı çıkınca beni anında aldılar.

Glenn Schultz gelip de beni kapana kadar öyleydi.

Sonrasını zaten biliyorsunuz. Bildiğim her şeyi bana o öğretti, dünyayı gezmeye başladım, bu iş bütün hayatım oldu ve asla arkama bakmadım.

¹Jiu-jitsu, Samurayların kullandığı tekniklerle oluşturulmuş, Japonya kökenli savunma sanatı. -ed.n.

İşin aslı şu ki... işimi seviyorum.

İşinizi sevmeniz lazım. Her şeyinizi vermeniz lazım. Bir merminin önüne atlamaya gönüllü olmanız lazım. (Ki bu öyle ufak bir ihtimal de değil çünkü bu insanlardan bazıları pek de sevilen tipler değil.) Ayrıca, vurulmak insanın canını gerçekten yakıyor. Çok riskli ve çok stresli. Eğer bunu göze alacaksanız, sizden daha büyük bir şeyle ilgili olmak zorundadır.

İşte bu işi seven insanların bu işi sevme sebepleri de tam olarak bu: Her gün, kim olduğunuza karar veriyorsunuz.

Yalan olmasın, lüks seyahatler de epey harika.

Çoğunlukla çok fazla iş var. Çok fazla evrak işi, çok fazla saha gezisi, çok fazla prosedür oluyor. Her şeyi yazıyla kayıt altına almak zorundasınız. Hep tetiktesiniz. Pek rahatlatıcı şeyler değil.

Fakat bağımlısı oluyorsunuz.

Bu hayatın yanında, sıradan hayat epey sıkıcı kalıyor.

Bu işin sıkıcılığı bile bir yönden heyecan verici.

Hareket hâlindesiniz. Asla durmuyorsunuz. Yalnız olamayacak kadar meşgulsünüz.

Bu da bana her zaman uyan bir şey.

Glenn, kaçmaya en çok ihtiyaç duyduğum anda beni Houston'da cezalandırana kadar öyleydi.

Glenn'in beni Madrid işinden aldığı gün arabam bozuldu, bu yüzden de Robby, şakır şakır yağın yağmurda vintage Porsche'siyle beni eve bıraktı.

Sorun yoktu. Aslında böylesi daha iyiydi. Çünkü hâlâ onu Toledo'ya davet etmemiştim.

Belki yağmurdandı -silecekler en yüksek ayarda olmasına rağmen yağmurun hızına zar zor yetişebiliyordu- ama evime varana kadar, Robby'nin yol boyunca tuhaf bir şekilde sessiz olduğunu fark etmedim.

O sırada dışarı çıkamayacağım kadar çok yağmur yağıyordu. Bu yüzden Robby arabayı tamamen durdurdu. Oto yıkamacıdaymışız gibi suyun pencereleri kaplamasını izledik.

Sonra ona dönüp, "Hadi seyahate çıkalım," dedim.

Robby kaşlarını çatı. "Ne?"

"Bugün ofise o yüzden geldim. Seni tatile davet etmek için."

"Nereye tatile?"

İşte şimdi, seçimimin sıradan olmasından pişmanlık duyuyordum. Toledo'yu tam olarak nasıl pazarladınız?

Sanki farklı bir soru sormuş gibi, "Benimle birlikte," diye cevap verdim.

"Anlamıyorum," dedi Robby.

Bu o kadar zor değil, der gibi, "Tatile çıkmaya karar verdim," dedim. "Senin de benimle gelmeni istiyorum."

Robby, "Sen hiç tatile çıkmazsın," dedi.

"Pekâlâ, artık çıkıyorum."

"Seni üç farklı seyahate davet ettim ve sen hepsinden sıyrıldın."

"O öncedendi."

"Önceden derken?"

Annemin ölmesinden önce. Cezalandırılmamdan önce. Madrid görevinden alınmamdan önce. "Toledo'ya iadesiz biletler almamdan önce."

Robby bana baktı. "Toledo mu?" Eğer öncesinde sadece kafası karıştıysa bile şu anda tam anlamıyla afallamıştı. "İnsanlar tatile Toledo'ya gitmezler."

"Aslında, dünya çapında bilinen botanik bahçeleri var."

Robby iç geçirdi. "Oraya gitmemize imkân yok."

"Niyeymiş?"

"Çünkü iptal edeceksin."

"İadesiz kelimesinin tam olarak hangi kısmını anlamadın?"

"Gerçekten, kendini pek iyi tanımıyorsun, değil mi?"

"Bir sorun görmüyorum," dedim. "Benimle tatile çıkmak istedin ve şimdi çıkıyorsun. Sadece *harika* deyip kabul etsen olmaz mı?"

“Aslında yapamam.”

Sesinde garip bir yoğunluk vardı. Öne doğru eğilip, direksiyondaki girintilerin üzerinde parmaklarını gezdirdi, dikkatimi çeken bir şekilde.

İnsanların beden dillerini, diğer insanların kitapları okuduğu gibi okuyabildiğimden bahsetmiş miydim? Beden dilini, konuştuğum dilden daha iyi biliyordum. Gerçekten. Özgeçmişime ana dilim olarak yazabilirdim.

Annemin çocuğu olarak büyümek, dilin tam tersini öğrenmeye zorlamıştı beni. Kelimeleri kullanmadan söylediğimiz her şeyi yani. Açıkçası, bunu epey harika bir kariyere dönüştürmüştüm. Fakat bunun bir lütuf mu yoksa lanet mi olduğunu sorarsanız, ne diyeceğimi bilemiyorum.

O bir saniyede Robby’nin beden diliyle ilgili okuduğum şeyler şunlardı: Mutlu değildi. Yapmak üzere olduğu şeyden çekiniyordu. Yine de yapacaktı.

Evet. Bunların hepsini direksiyondaki parmaklarından anladım.

Duruşundaki gerginlikten. Zorlanarak nefes almasından. Başını eğişinden. Kırpiklerini, gözlerinin önünde bir kalkan gibi kullanmasından.

“Neden?” diye sordum sonrasında. “Neden kabul edemezsin?”

Robby başını eğip yarım bir soluk aldı. Çenesini sıktı, omuzları kaskatı oldu. “Çünkü,” dedi, “bence ayrılmalıyız.”

İmkânsız olsa da doğruydu: Beni şoka uğratmıştı.

Başımı çevirip gösterge paneline baktım. Deri gibi görünsün diye kaplama yapılmıştı.

Bunu söylemesini gerçekten hiç beklemiyordum.

Robby konuşmayı sürdürdü. “Bu ilişkinin yürümediğini ikimiz de biliyoruz.”

Bunu ikimiz de biliyor muyduk? Bir ilişkinin yürümediğini *bilen* birisi var mıydı ki? Bu bilebileceğin bir şey miydi? Yoksa ilişkilerin sürmesi için mantıksız bir iyimserliğe mi sahip olmak gerekiyordu?

Aklıma gelen tek şeyi söyledim. “Benden ayrılıyor musun? Annemin cenazesinden sonraki gün?”

Sanki teknik bir detaya takılmışım gibi davrandı. “Buradaki en önemli şey zamanlamam mı?”

“*Berbat* zamanlaman,” diye düzelttim. Beynimin olanlara yetişişi için oyalanıyordum. “Bilmem. Belki öyledir.”

“Belki de değildir,” dedi Robby. “Çünkü unutma, aslında o kadar yakın bile değildiniz.”

Bunun gerçek olması, bir şeyleri haklı çıkarmıyordu. “Bunun konuyla ilgisi yok,” dedim.

Sanırım zamanlama gerçekten önemliydi. Günlerce hastane-deki kanepede uyumuştum. Annem plastik bir kovaya kusarken her gece beş kere kalkmışım. İncecik hastane önlüğünün içinde eriyip iskelete dönmesini izlemiştim.

Bana hayat veren hayatın gözlerimin önünde eriyip gitmesini izlemiştim.

Ondan sonra da cenaze düzenlemiştim. Bütün detayları. Müziği, yemeği... Liseden arkadaşlarına, iş arkadaşlarına, eski sevgililerine, Adsız Alkolikler’den arkadaşlarına ve içki sofrası arkadaşlarına bütün gün ev sahipliği yapmışım. Çiçek sipariş etmişim, siyah elbisemin arkasındaki fermuarı kendi başıma çekmişim ve hatta bir slayt gösterisi bile ayarlamışım.

Robby yanıliyordu.

Çünkü her şeye rağmen, annemi seviyordum.

Ondan *hoşlanmıyordum* ama onu seviyordum.

Robby beni hafife almıştı. Çünkü zor birini sevmek, kolay birini sevmekten çok daha zordu.

Ben sandığımdan da güçlüydüm. Muhtemelen.

Fakat sanırım öğrenmek üzereydim.

Çünkü yağmur dinmeye başladığında parmaklarımı cama bastırdım ve yumuşak, kararsız bir sesle konuştuğumu duydum: “Ayrılmak istemiyorum. Seni seviyorum.” Kendi sesime yabancılaşmışım.

“Bunu söylemek için söylüyorsun,” dedi Robby. Sesinde asla unutmayacağım bir kesinlik vardı. “Çünkü sevginin ne olduğunu bilmiyorsun.”

Bir yıl kadar önce, tüm bunlar başladığında Glenn bizi uyarmıştı.

Dedikoduyu duyduğu anda bizi toplantı odasına çağırıp kapısını kapatmış ve mini jaluzileri indirmişti.

“Bu, gerçek mi?” diye sordu.

“Ne gerçek mi?” diye karşılık verdi Robby.

Fakat karşımızda, efsanevi Glenn Schultz vardı. Buna kanacak değildi. “Sen söyle.”

Robby yüzünü ifadesiz tutunca Glenn bana döndü.

Fakat benim poker yüzüm daha da iyiydi.

“Sizi durdurmayacağım,” dedi Glenn. “Fakat bir plan yapmamız gerekiyor.”

“Ne için?” diye sordu Robby. Bu ilk hatasıydı.

“Ayrıldığınız zaman için,” dedi Glenn.

“Belki ayrılmayacağız,” dedi Robby ama Glenn buna cevap vermeyi -ya da bize hakaret etmeyi- reddetti.

Bunu yapmak yerine, görmüş geçirmiş bir adam gibi bir ona bir bana baktıktan sonra iç geçirdi. “Kurtarma görevindeyken oldu, değil mi?”

Robby’yle bakiştık. Irak’ta, gözaltındayken kaçırılan birini kurtarma görevi sırasında mı âşık olmuştuk? Kurşunları ve araba takibini atlatmamız, gece yarısı ölüme meydan okuyarak sınırı geçip sağ kurtulmamız, en sonunda yatmak için miydi? Her şeye rağmen hâlâ hayatta olduğumuzu kutlamaktan başka bir sebebi yok muydu? Kısmen gizli olan ofis ilişkimiz, bunca ay geçtikten sonra bile hâlâ görevin adrenaliniyle mi yürüyordu.

Orası barizdi.

Fakat hiçbir şeyi kabul etmedik.

Glenn, sözel onay gibi yavan bir şeye ihtiyaç duymayacak kadar uzun zamandır bu işin içindeydi. “Buna karışmamam gerektiğini çok iyi biliyorum,” dedi. “O yüzden size sadece bir soru soracağım. Ajanların ilişkiye başlamaları dünyadaki en basit şeydir. *Birlikte kalmalarıysa* en zor olanıdır. Bu sona erdiğinde ne yapacaksınız?”

Göz temasını korumalıydım. Görüşmeler konusundaki ilk dersimiz buydu. *Asla yere bakma.*

Fakat ben yere baktım.

Glenn bana, “Cidden mi?” diyerek biraz daha eğildi. “Bunun *süreceğini* mi düşünüyorsun? Çitlerle çevrili bir ev alacağını ve hafta sonları pazara gideceğini mi sanıyorsun? Köpek mi sahipleneceksin? Alışveriş merkezinden kazak mı satın alacaksın?”

“Gelecekte ne olacağını bilemezsin,” dedi Robby.

“Hayır ama ikinizi de tanıyorum.”

Glenn’in epey tepesi atmıştı ve bu anlaşılabilirdi. Biz onun yatırımının, çocuklarının, gözdelelerinin ve emeklilik dosyasının birleşmiş hâliydik.

Glenn gözlerini ovaladı ve başını kaldırdığında, kendisine “Yaban Domuzu” lakabını kazandıran gürültülü nefes sesleriyle soludu.

Bize tepeden baktı. “Sizi durduramam ve durdurmaya da çalışmayacağım. Fakat şimdi size şunu söyleyeceğim. Bu şey dağılıp parçalanınca ‘şirketten ayrılmak’ diye bir şey olmayacak. Benden acıma görmeyeceksiniz ve tavsiye mektubu da almayacaksınız. Eğer başka bir yere başvuracak olursanız sizi tarihin gördüğü en kötü referansla baltalarım. Siz bana aitsiniz. Sizi ben yarattım, size sahip olan benim ve bu odadaki kimse istifa etmeyecek. Ben bile. Anlaşıldı mı?”

Robby’yle birlikte, “Anlaşıldı,” dedik.

“Şimdi yıkılın karşımdan, yoksa ikinizi de Afganistan’a yollarım.”

Bu, tam bir yıl önceydi.

Glenn'in o zamanki kötümserliğine nasıl acıdığımı düşünmek, şimdi biraz komik görünüyordu. Üçüncü karısı, onu daha yeni terk etmişti. (Sürekli ev dışında olduğunuz için bu işte yaygın olan bir şeydi.) Yaptığımız konuşmadan sonra, hayalen başımı iki yana salladığımı hatırlıyorum. Robby'yle birlikte, ona yanıldığını kanıtlayacağımızı düşündüğümü hatırlıyorum.

Bir yıl sonrasına gelecek olursak: Robby yağan yağmurun altında, sanki ikimize de bir iyilik yapıyormuş gibi beni terk ediyordu.

"En iyisi bu," dedi. "Zaten yas tutman gerekiyor."

"Sen yasımı hak etmiyorsun," dedim.

"Annemi kastettim."

Ah. Doğru ya. "Neye ihtiyacım olduğunu söyleme."

Robby incinmiş görünme cüretini gösterdi. "Bu konuda medeni ol."

"Niye olacaktım?"

"Çünkü ikimiz de yetişkiniz. Çünkü neyin tehlikede olduğunu biliyoruz. Çünkü birbirimizden asla o kadar da çok hoşlanmadık."

İşte bu tokat gibiydi. İlk defa gözlerine baktım ve sesimin çok şaşkın çıkmaması için uğraştım: "Hoşlanmadık, öyle mi?"

"Bunu söylemek adil olmaz mı?"

Şey, hayır. Bunu söylemek adil falan olmazdı. Son derece kabacaydı. Yanlıştı. Muhtemelen yalandı da. Robby'nin kendini temize çıkarmak için kullandığı bir yoldu. Evet, beni annemin cenazesinden sonraki gün terk etmişti ama *birbirimizden asla o kadar da çok hoşlanmadıysak* ne önemi vardı, değil mi?

Fakat önemli değildi. Her neyse.

Gerçi, Kosta Rika'daki bir otel odasının bunun aksini iddia edebileceğini düşünebilirdim.

Ben, kendimi küçük düşmüş hissederken -*gerçekten de benden ayrılan bir adama onu sevdiğimi mi söylemiştim?*- Robby sadece kendi sevgisini değil de bütün sevgileri alıp götürüyormuş gibiydi.

Öyle hissettirdi.

Ne diyebilirdim ki? Kriz anında doğru düzgün düşünmek zordu. Yoluma devam edebilmemin tek yolu işe geri dönmemdi. Hobiye ihtiyacım yoktu. Örgü örmeyi öğrenmem gerekmiyordu. Ofise geri dönüp yeni bir görev almam ve Londra'da açılacak şubedeki pozisyonu kazanmam gerekiyordu. Bu, havaya ihtiyaç duymak kadar netti. Bir şeyler yapmam lazımdı, bir yerlere gitmem, tüymem. Şu anda buna her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Fakat arabadan dışarı çıkıp yağmura adım atmadan ve Robby'yi tamamen unutmadan önce, sormam gereken tek bir soru vardı.

Doğruca gözlerine baktım. Pek meraklı değilmişim gibi bir ses tonuyla konuştum: "İlişkimizin yürümediğini söyledin. O tam olarak neden?"

Sanki bu gayet adil bir soruymuş gibi başını salladı. "Geçtiğimiz birkaç ayda bunu epeyce düşündüm..."

"Birkaç ay mı?"

"...ve sonucunda, her şeyin tek bir şeye indirgendiğine karar verdim."

"O neymiş?"

"Sensin."

Gayriihtiyari, başımı salladım. "Ben mi?"

Robby, yüksek sesle söylemek bunu doğrulamış gibi başını salladı. "Sensin." Ardından, bana yardımsever bir tavsiyede bulunur gibi bir ses tonuyla, "İlişkiyi bozan üç kusurun var," dedi.

Duyacaklarıma kendimi hazırlarken kelimeler zihnimde yankılandı. İlişkiyi bozan üç kusur.

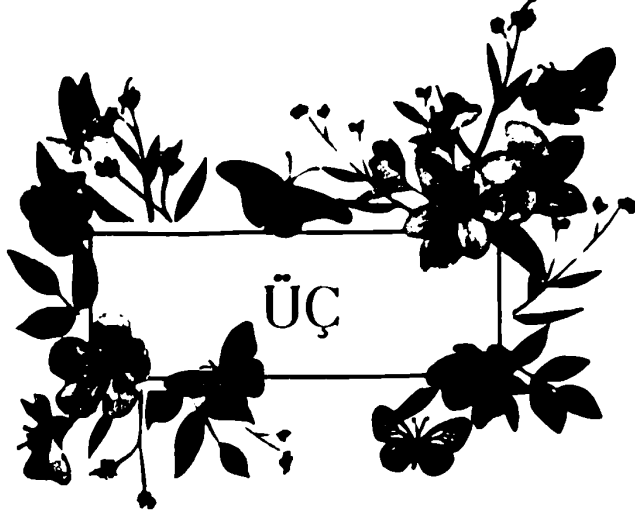
"Bir," dedi Robby, "sürekli çalışıyorsun."

Tamam. Kendisi de sürekli çalışıyordu. Ama neyse.

"İki," diye devam etti, "eğlenceli değilsin, anlarsın ya? Her saniye çok ciddisin."

Hım. Buna nasıl karşı çıkardınız ki?

Sanki düğüm noktasına geliyormuşuz gibi, "Ve üç," dedi beklentiyle, "kötü öpüşüyorsun."

Bir ay sonra bile hâlâ bu konuda köpürüyordum. Kötü mü öpüşüyordum? Kötü mü öpüşüyordum?

İşkolik dersin, anlarım. İşinde muhteşem olmakta utanılacak bir yan yoktur.

Eğlenceli değil? Her neyse. Eğlence de zaten fazla abartılan bir şey.

Fakat “kötü öpüşüyorsun” ne demek?

Bu, mezarımda bile bana musallat olacak türden bir hakaretti resmen.

Kabul edilemezdi.

Tıpkı hayatımın durumu gibi.

Annem ölmüştü. Sonra iş yerimde cezalandırılmışımdım. Ardından, şimdiye kadarki en uzun ilişkim, dünya üzerindeki en kötü hakaretle bitmişti. Bunların biri için bile yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Annem ölü kaldı. Eski erkek arkadaşımın en iyi arkadaşı, benim yerime üç haftalığına Madrid’e gitti. Ve ben evde kaldım. Houston’da. Ne yapacağım bir şey vardı ne de bana eşlik edecek biri.

Hayatta nasıl kalabildiğim bile belli değildi.

Çoğu zaman, kendimi meşgul tutmak için her şeyi yaptım. Ofisteki dosya odasını yeniden düzenledim. Birkaç ufak, yerel

görevlendirmeyi yerine getirdim. Ev sahibime sormadan banyomu koyu turuncu renge boyadım. Annemin evini temizleyip satışa çıkardım. Kendimi yorma umuduyla işten sonra on kilometre koştum. Bu kasabadan defolup gidene kadar geçen işkence gibi saniyeleri saydım.

Ah, bir de giysi odamın zemininde uyudum her gece.

Dört haftanın geçmesi resmen bin yıl sürdü. Tüm bu sürede sadece tek iyi bir şey oldu.

Annemin mücevher kutusunu kurcalarken, kaybettiğimi sandığım bir şeyi bulmuştum; başka birisi için çöp gibi görünebilecek bir şeydi. Zinciri dolanmış bir kolyenin altına gömülmüş hâlde, sekizinci yaş günümde okuldayken yaptığım boncuklu ve çengelli gümüş iğneyi bulmuştum.

Renkler tam da hatırladığım gibiydi. Kırmızı, turuncu, sarı, açık yeşil, bebek mavisi, eflatun, beyaz.

O yıl, boncuklu arkadaşlık iğneleri okulda epey popülerdi. Hepimiz onlardan yapıp ayakkabı bağcıklarımıza takıyorduk. Öğretmenimiz, boncuklarla çengelli iğneleri getirdiğinde sevinçten havalara uçmuştuk. Teneffüslerde onları yapmak için izin almıştık. En sevdiğimi anneme saklamıştım. Annemin bana hediyeler vereceği gün, onun için yaptığım bir hediyeyle sürpriz yapma fikrine bayılmıştım. Fakat sonuç olarak, hediyemi ona verememiştim.

Nasıl olduysa, ertesi gün iğne kayboluvermişti.

O günden sonra haftalarca aramıştım. Gardırobumun zeminini, sırt çantamın gözlerini, koridordaki halının altını defalarca kontrol etmiştim. Bu, hayatımın en uzun, çözilemeyen gizemlerinden biri olmuştu. Çok uzun zamandır aklımda şu soru vardı: Bu kadar önemli bir şeyi nasıl kaybetmiştim?

Fakat yirmi yıl sonrasında, işte buradaydı; annemin mücevher kutusunda güvenli bir şekilde duruyor, uzun zamandır saklanmış bir cevap gibi beni bekliyordu. Sanki annem iğneyi bunca zaman benim için güvende tutmuş gibiydi.

Belki de annemi biraz hafife almıştım.

Kendimi de.

Tam o anda ve orada, kolyelerini karıştırıp sağlam bir altın zincir buldum, sonra da çengelli iğneyi bir madalyon gibi zincire geçirdim.

Sonra da boynuma taktım. Ondan sonraki her gün. Bir tılsım gibi. Hatta uyurken bile onu çıkarmadım.

Kendimi sürekli ona dokunurken buluyordum, neşe veren tıkırtılarını duymak için boncukları parmaklarımın ucunda çevirip duruyordum. Bunda rahatlatıcı bir şeyler vardı. Bana, bir şeylerin asla göründükleri kadar kayıp olmadıklarını hissettiriyordu.

Robby ve Taylor'ın Madrid'den geri döndükleri sabah -toplantı odasında Glenn'in nihayet bana yeni bir görev vermeye söz verdiği sabah- iğneme o kadar çok dokundum ki aşındırdım mı diye merak etmeden duramadım.

Asıl mesele, bir görev almak üzere olduğumdu. Kaçmak üze-reydim. Nereye gideceğim önemli değildi. Buradan ayrılma fikri bile kalbimin rahatlayıp kıpır kıpır olmasını sağlıyordu.

Artık buradan toz olacaktım.

Sonra da uzun zaman sonra ilk defa iyi hissedecektim.

Tek yapmam gereken, Robby'yle bir daha görüşmek ve bu görüşmeden sağ çıkmaktı.

Kalp kırıklığını küçük gören bir kültürümüz var. Sanki komik, aptalca veya sevimliymiş gibi bahsederiz. Sanki koca bir bardak Häagen-Dazs'² ve pazen pijama takımının derman olabileceği bir şeymiş gibi davranırız.

Ancak ayrılık da elbette bir tür yastır. Öyle herhangi bir ilişkinin ölümü de değildir, hayatınızdaki en önemli ilişkinin ölümüdür.

Bunda sevimli hiçbir şey yoktur.

² Häagen-Dazs, Amerikan dondurma markası. -ç.n.

"Terk etmek" de gerçek anlamını vermiyor. Çok hızlı, sanki bir anlık bir şeymiş gibi geliyor kulağa. Fakat terk edilmek ebediyen sürüyor. Çünkü *seni seven bir insan artık seni sevmemeye karar veriyor.*

Bu his gerçekten kaybolur muydu?

Toplantı salonuna gelen ilk kişi olarak, masada oturup beklerken bir düşünce kafama dank etti: Robby'nin beni terk etmesi, en kötü, en derin, en dile getirmedığım korkumu doğruluyormuş gibiydi.

Belki de ben sevinecek biri değildim.

Yani, evet, iyi bir insanım. Birçok özelliğe sahibim. İşimin ehliyim ve güçlü bir ahlak pusulam var... Ve şunu da ekleyeyim: Oldukça iyi bir aşçıyım. Fakat nasıl olur da birisi, başka bir insanın ilk seçimi olduğunu varsayardı ki? Dünya üzerindeki diğer harika insanlardan daha mı iyiydim? Birisinin diğerlerinin arasından seçeceği *o kişi* olacak kadar özel miydim?

Robby için değilmişim, diye düşündüm.

Onu tekrar görmek istemiyordum. Düşünmek istemiyordum. Öz güven sorunu yaşamak istemiyordum.

Sadece Teksas'tan defolup gitmek istiyordum.

Toplantı salonuna ilk gelen Taylor oldu. En iyi arkadaşım. Eski sevgilimle Madrid'den daha yeni dönmüştü. Gerçi bu onun hatası değildi.

Saçları daha kısaydı -daha Avrupai bir tarzdı- ve kulaklarının arkasına sıkıştırılmıştı. Rimel sürmüştü, bu yeni bir şeydi ve yeşil gözlerini belirginleştirmişti. Onu görünce ciyaklayarak koşup kendimi kollarına attım.

"Döndün!" dedim boynuna sıkıca sarılarak.

O da bana sarıldı.

"Evindeki bütün bitkileri öldürdüm," dedim, "ama gitmenin bedelini ödemiş oldun."

“Bitkilerimi mi öldürdün?”

“Cesetlerini görmedin mi?”

“Kasten mi?”

“Kazayla,” dedim. “İhmal ve fazla ilginin birleşimi.”

“Kulağa ölümcül geliyor.”

Taylor, o meşhur, kocaman gülümsemesiyle gülümsedi.

Bu defa, görevdeyken daha önce konuşmadığımız kadar çok konuşmuştuk telefonda. Çünkü durmadan ağlayıp onu aramıştım.

Terk edilmeyi sindirmem, duygularımı dışa vurmam ve dilediğimce acı çekmem için bana destek olmuştu, hem de onu uyandırıp durduğumda bile. Bu konuda gerçekten de iyiydi.

Şimdi onu görünce fark ettim ki *ona* nasıl olduğunu sormaya-
lı bayağı bir uzun zaman olmuştu.

“Seyahat nasıldı?” diye sordum.

“İyiydi,” dedi.

Bunun bir cevap olduğu pek söylenemezdi.

Oturduğumuzda sesimi alçaltıp, “O nasıl?” diye sormamak için kendimi tutmaya çalıştım fakat başarısız oldum.

“Kim nasıl?” diye sordu Taylor.

“İsmi ‘blobby’ ile kafiyeli olan kişi.”

“Ah,” derken yüzü hafifçe kasıldığı için benden yana olduğunu hissettim. “Sanırım iyi.”

“Bugün iyiden başka bir şey demiyorsun.”

“Yani iyi değil diyemem.”

“Yazık olmuş.”

“Daha önemlisi, *sen* nasılsın?” diye sordu.

“Bir aydır burada tıkıldım kaldım,” dedim. “Ölüyorum.”

Taylor başıyla onayladı. “Çünkü solungaçlarından su geçmesi lazım.”

Sonunda! dercesine, “Teşekkürler!” dedim. “Solungaçlarıma inandığın için teşekkür ederim.”

Tam da o sırada Glenn içeri girdi. “Solungaçların hakkında konuşmayı kes,” dedi.

Taylor, "O bir köpek balığı," diyerek beni savundu.
"Onu cesaretlendirme."

Diğerleri de onun peşinden gelerek toplantı salonunu doldurdu. Yuvarlak burnu ve kocaman gülümsemesiyle daima sempatik olan Amadi, Nijerya'dan dönmüştü. Doghouse, Burkina Faso'dan dönerken çenesindeki yanık izini kapatmak için sakalını uzatmıştı. Kelly, sarı bukleleriyle birebir uyumlu, altın halka küpeleriyle Dubai'den dönmüştü.

Robby'nin yolunu gözlememeye çalıştım.

Duruşumu korudum. Yüzüme hoş bir *Təşəkkür ederim, iyiyim, sen nasılsın?* ifadesi kondurdum, öyle ki yanaklarımdaki kaslar seğirmeye başladı. Kulaklarımdaki uğultuyu duymazdan geldim.

En sonunda, Glenn başlamak için boğazını temizlerken Robby içeri girdi.

Saçları biraz uzamıştı. Üzerinde yeni, üstüne oturan bir takım elbise, daha önce görmediğim bir kravat vardı ve *Vuarnet* marka güneş gözlüğünü takıyordu, dışarıda olmamamıza rağmen. Gerçi salona girdiği anda çıkardı.

Kahretsin. Bu işi iyi yapıyordu.

Tarz konusunda hep iyi olmuştu.

Onu görmek içimi sızlatıyor muydu? İçimdeki bütün havayı çekip alıyor muydu? Hislerim beni âcizleştiriyor muydu? Bir şişe dolusu kalp acısını yutmuş gibi mi hissediyordum?

Aslında hayır.

Bu iyi, diye düşündüm.

Bekle. Bu iyi miydi?

Bu, onu aştığım anlamına geliyordu, değil mi? Houston'da, yani arafta geçirdiğim ebedî zaman, gerekeni yapmıştı. Zamanın bütün yaralara iyi geldiğini söylerler. Mesele bu muydu? Bitirmiş miydim?

Yoksa geçtiğimiz ay, herhangi bir şey hissetme kabiliyetimi tamamen köreltmiş miydi?

Glenn toplantıyı başlatırken nefesimi tuttum.

Lütfen, lütfen, lütfen, diye düşünürken buldum kendimi. İzin ver de bir defalığına ucuz kurtulayım.

Bazen, o an kendime nazar mı değdirdim diye merak ediyordum. Çünkü Glenn toplantıyı başlattığında -yeni görevimi söyleyeceği sırada- nefesimi tutup bunun “beklediğim kaçış” olmayacağı idrak ediverdim.

“Önem sırasına göre başlayalım,” deyip beni işaret ettiğinde herkes sessizleşti. “Brooks’un yeni görevinden bahsedelim.” Glenn bana her zaman “Brooks” derdi. Adımı bildiğini garanti bile edemezdim. “Cazip bir iş,” diye devam etti. “Normal alanımızın dışında. Epey merak uyandırıcı olmalı. Aslında buradaki herkes için yeni bir görev. Herkesin görevli olacağı türden bir durum. Fakat Brooks birinci kademede görevli olacak.” Glenn bana doğru başını salladı. “Bunu hak etti.”

“Görev nerede?” diye sordum.

“Sanırım ‘görev kim?’ diye sormak istiyorsun?”

“Hayır,” dedim. “Kesinlikle *nerede* olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Çünkü bu müşteri...” diye devam etti. Sesi, insanların ödül maması vermeden önce köpekleriyle konuşma şekillerini anımsattı bana. “...gerçekten ama gerçekten ünlü.”

Glenn Schultz Özel Koruma’da, koruduğumuz çok fazla ünlü insan yoktu. Eğer Los Angeles’ta olsaydık durum farklı olurdu. Fakat Houston temelli çalışıyorduk, yani genelde petrol zenginleri ve iş insanları oluyordu. Şehirden geçip giden ünlüler de vardı, nadir de olsa. Bir keresinde Dolly Parton için uzaktan konum değerlendirmesi yapmıştım ve bana tatlı bir teşekkür notu yollamıştı.

Fakat bu kadardı işte.

Glenn’in yüzüne baktım. Gülümsememek için kendini tutuyordu.

Ciddi ciddi heyecanlıydı. Glenn asla bir şey için heyecan duymazdı.

Konuşmaya devam etti. “Bu görev, işe bakın ki tam da güzide eyaletimiz Teksas’taki...”

“Teksas mı!” diye araya girdim.

Glenn beni duymazdan geldi. “Dost canlısı şehrimiz Houston’da, yani...”

“Houston mı!” Sandalyemden kaydım.

Görev aldığım sekiz yıldan beri, konum konusunda bir kere bile karşı çıkmamıştım. Bu iş öyle yürümezdi. Nereye gittiğini umursamazdın. Nereye gönderirlerse oraya giderdin. Sorun olmazdı.

Fakat.

Kötü bir ay olmuştu.

Profesyonellik dışı bir şey yapmanın kıyısında olduğumu söylesem yeriye.

Fakat sonrasında Glenn bize müşterinin kim olduğunu söyledi.

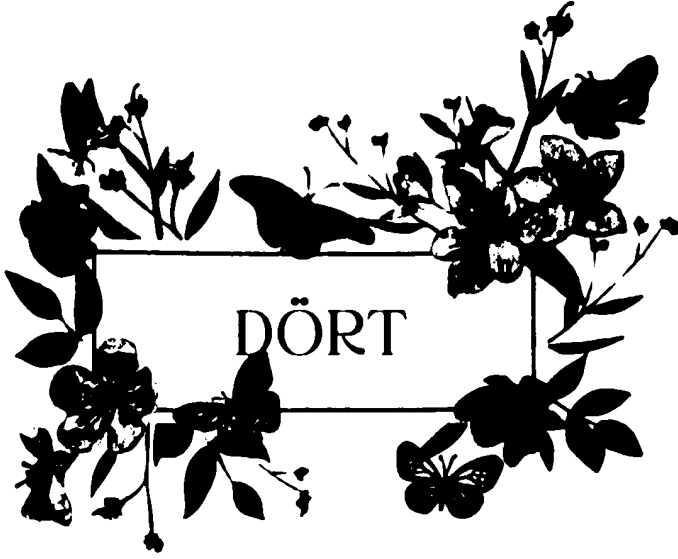
Dudakları kıvrılıp kendinden memnun bir şekilde gülümsedi, her türlü kötü haberi bertaraf edebileceğinin farkındaymış gibi büyük haberi verdi: “Bu görevin müşterisi,” diyerek tahtanın kumandasına bastı ve önümüzde bir film posterini parladı, “Jack Stapleton.”

Herkes hızla soluk aldı.

Robby öksürük krizine girdi.

Kelly, Beatles konserindeymiş gibi çılgınlık attı.

İşte tam o anda, bütün sorunlarıma cevaben Londra’ya kapak atmam gerektiğine karar vermiş olmama rağmen, “Biliyor musunuz? Ben istifa ediyorum,” dedim.

Elbette, Jack Stapleton'ın kim olduğunu size söylememe gerek yoktur.

Muhtemelen siz de hızla nefes almışsınızdır.

Benim istifa girişimim o kaostun içinde kaybolup gitti.

Herhangi birisi beni duymuş muydu, ondan bile emin değildim. Tabii söylediğim şeyi, sanki ben sinir bozucu bir sinekmişim gibi savuşturan Glenn haricinde. "Asla istifa etmeyeceksin. Bunu zaten söyledim."

Teksa'stan çıkmayı, boğulan birinin ip atılmasını beklemesi gibi bekliyordum. *Burada kısıtlı kalmanın* yarattığı hayal kırıklığı nefesimin daralmasına sebep oldu.

Fakat size bir şey söyleyeceğim. Jack Stapleton'ın adını duymak dikkatimi çekmedi *değil*.

İki kez üst üste "Yaşayan En Seksi Erkek" seçilmiş bir adamı burada, Teksa'ta korumak, başka bir yerde çürük dişli, sulu gözlü, vücudu armuda benzeyen bir petrol zenginini korumaktan daha mı iyiydi?

Tamam, tamam. Belki.

Glenn kesinlikle öyle olduğunu düşünüyordu.

Glenn tekrar havaya girerek, "Bu seferki, mükemmel bir şey," dedi. "Brooks'un dinlenecek vaktinin olması iyi oldu çünkü bu onu epey meşgul edecek."

Henüz kabul etmemiştim elbette.

Fakat diğer yandan, asla hayır demezdim.

Glenn, dijital tahtanın kumandasına basınca toplantı odasının ekranında, bir doksanlık bir hayal gibi görünen Jack Stapleton'ın kırmızı halıdaki fotoğrafı belirdi. "Toplu hâlde aldığınız nefeslerinize, bu adamın kim olduğunu bildiğinizi varsayıyorum."

Fotoğrafları tek tek geçmeye başladı. Bunu her yeni müşteri için yapardık ama normalde bu kadar... cazip olmadığını söyleyebilirdim. İlk birkaç fotoğraf profesyonel çekimlerdi: Daracık bir tişörtün içindeki Jack Stapleton. Yırtık kot pantolonlu Jack Stapleton. Papyonu çözülmüş, smokinli, sanki hep birlikte onu otel odasına kadar takip etmek üzereymişiz gibi kameraya bakan Jack Stapleton.

Doghouse ekrana tekrar bakıp, "Müşteri gerçekten bu mu?" diye sordu.

Besbelli öyleydi. Fakat yine de tekrar duymak için bekledik. Çünkü o kadar inanılmazdı ki.

"Aynen öyle," dedi Glenn. Sonra Kelly'ye baktı. "Senin ona karşı bir şeylerin yok muydu?"

"Neyim ben?" dedi Kelly. "Ergen falan mı?"

"Sanki adını andığını duymuşum gibi hissettim."

Kelly odaya, "Aklı başında yetişkinler, aktörler için 'bir şeyler' hissetmez," diye duyurdu.

Yanında oturmakta olan Doghouse, işte tam o anda, botlu ayaklarından birini masanın üzerine attı ve Kelly'ye muzipçe gülmüseddi. "Üzerinde Stapleton'ın suratı olan çoraplardan giydiğine eminim."

"O hediye idi," dedi Kelly.

Doghouse, "Ama o çorapları giyiyorsun," diye belirtti.

"Bunu biliyor olman tuhaf."

Fakat bu, Doghouse'un suratındaki sırıtışı genişletti sadece. "Telefonunun ana ekranında adamın fotoğrafı yok mu?"

"Bu gizli bilgi. Ayrıca *bunu* biliyor olman daha da tuhaf."

Glenn, “İşin özü,” derken örnek gösterir gibi Kelly’yi işaret etti. “Profesyonel olun. Üzerinde müşterinin yüzü bulunan şeylerden...”

Doghouse, örnekleri saymaya başladı: “Tişörtler, dövmeler, *string* bikiniler...”

“...hemen kurtulun,” diye bitirdi Glenn.

Kelly burun deliklerini şişirerek Doghouse’a baktı ama adam ona sadece göz kırptı.

Fakat Glenn oyun oynamak için burada değildi. Bu çok önemli bir müşteriydi ve göze çarpacak bir işti. Glenn, birkaç paparazi fotoğrafı açtı. Jack Stapleton’ı ekoseli gömleğiyle pazarda alışveriş yaparken gördük. Beyzbol şapkalı Jack Stapleton otoparkta yürüyordu. Jack Stapleton üzerinde -Yüce İsa’nın sevgili annesi Kutsal Meryem aşkına- üstüne oturan şortuyla kumsalda, dalgaların arasından çıkıyor ve tıpkı bir Roma tanrısı gibi görünüyordu.

Taylor, kısık sesli uzun bir ıslık çalarak odadaki bütün kadınlar adına konuşmuş oldu.

Robby’nin sese doğru göz attığını hissettim ama bakmadım. Her zamanki gibi gözümü ödülde tuttum.

“Hanımlar,” dedi Glenn. “İşverenimizi obje olarak görmeyin.”

Masanın etrafındaki adamlar hemfikir olarak mırıldandı.

Bunun hemen ardından, Glenn sonraki fotoğrafa geçince odanın kalan yarısı ıslık çaldı. “Ve bu da,” dedi Glenn, “onun kız arkadaşı.”

Fotoğraftaki Kennedy Monroe’ydu. Elbette, mükemmel bir kumsalda Sahil Güvenlik³ dizisindeki gibi koşuyordu, sanki gerçek zamanda fotoşoplu görünme becerisi varmış gibi görünürde tek bir selülit bile yoktu. Çıktıklarını herkes biliyordu ve tahtaya hayranlıkla bakmalarının nedeni sır değildi.

Kendi kurallarını koyan türden silaha dönüşmüş bir güzelliği vardı.

³ Sahil Güvenlik (*Baywatch*), 1989-2001 yılları arasında yayımlanan, ABD yapımı televizyon dizisi. -ed.n.

*The Destroyers*⁴ filmindeki rol arkadaşlıklarından bu yana ilişkileri vardı. Birlikte *People* dergisinin kapağına çıkmışlardı.

Bununla birlikte, hep tuhaf bir çift olduklarını düşünmüştür. Sonuçta kadın, Marilyn Monroe'nun torunu olduğunu iddia etmesiyle ve Monroe mirası adına dava edilmesiyle ünlüydü. Ardından *Esquire* röportajında Jack Stapleton'ın söylediği şey alıntılanmıştı: "Kennedy, tam bir komplo teorisyeni. Ama daha çok kendisiyle ilgili."

Vay canına. Hiç uğraş bile vermeden onlar hakkında bu kadar şeyi nasıl biliyordum?

Kelly, kadınla ilgili benimle aynı içgüdüsel tepkiyi veriyor gibiydi. "O da burada olacak mı?" diye sordu burun deliklerini şişirerek.

"Hayır," dedi Glenn. "Bunu sadece eğlencesine araya kattım." Slaytta, bir sonraki fotoğrafa geçti. Bu, Jack Stapleton'a -size gözlerinizi ovalatacak kadar- benzeyen bir adamdı.

Amadi, oyuna getiriliyormuşuz gibi, "Bu, müşteri mi?" diye sordu.

"Abisi Hank," diye açıkladı Glenn. Sonra Jack'in bir fotoğrafını açtı ve "fotoğraflardaki farkı bulun" bulmacası gibi iki fotoğrafı yan yana inceledik.

Glenn, slayt sunumunu burada bitirdi. "Bu odada *The Destroyers*'ı izlemeyen tek bir kişi olduğunu bile hayal edemiyorum," dedi. "Vizyona girdiği haftanın hemen ardından Jack Stapleton'ın küçük erkek kardeşi Drew'un bir trafik kazasında öldüğünü biliyorsunuzdur herhalde. Olay iki yıl önce oldu. Jack, göz önünden ayrılıp Kuzey Dakota'nın ücra dağlarına taşındı ve o zamandan beri de bir filmde oynamadı."

Evet, bunu hepimiz biliyorduk. Amerika'daki herkes bunu biliyordu. Bebekler biliyordu. Köpekler biliyordu. Hatta belki solucanlar bile biliyordu.

⁴ *The Destroyers*, 2018 yılı, ABD yapımı suç filmi. -ed.n.

“Kazanın üstü kapatıldı. Yani...” Glenn, hayranlıkla başını iki yana salladı. “...muhteşem bir iş çıkardılar. Hiçbir yerde bir detay yok, Kelly’yi bütün gün bunun üzerinde çalıştırdım.”

Hepimiz Kelly’ye doğru başımızı salladık. Kirli çamaşırları bulup çıkarma konusunda aramızdaki en iyi kişi oydu.

“Bu işi niye verdiğini bilseydim daha sıkı çalışırdım,” dedi Kelly.

Glenn odağını bozmadı. “Her yerde sadece belli başlı şeyleri bulabiliyorsun,” diye devam etti. “Araba kazası. Jack ve erkek kardeşi birlikteydi. Sadece Jack sağ kurtuldu.”

Glenn, Jack ve kardeşi Drew’un bir galada çekilmiş fotoğrafını açtı. Takım elbiseleri içinde, birbirlerine kollarını dolamış, kameralara gülümsüyorlardı. Birkaç saniye sessiz kaldık.

Sonrasında Glenn devam etti. “Fakat söylentiler var. Arabayı sürenin Jack olduğunu ve olaya alkolün de dâhil olmuş olabileceğini söyleyen dedikodular. Kelly, bunu doğrulayabilecek mi diye bakıyor.”

Kelly burnunu buruşturdu ve araştırması iyi gitmiyormuşçasına başını iki yana salladı.

O yüzden Glenn devam etti. “Kazanın ardından ailenin arasının bozulduğunu biliyoruz. Özellikle de Jack’le abisi arasına kara kedi girmiş gibi görünüyor. Bu bozuşmayı açıklayan, bulabileceğimiz bir haber yok.”

Glenn, ailenin kazadan önceki bir fotoğrafını yansıttı. İki tatlı ebeveyn ve üç yetişkin erkeğin bir stadyumun tribünündeysen çekilmiş bir paparazi fotoğrafıydı.

“Ayrıca, Stapleton’ın oyunculuktan emekli olma niyetinde olduğunu belirtmesine rağmen, *The Destroyer*’ın devam filmi için oynaması için hâlâ sözleşmesi var. Sözleşmeyi iptal etmek için mahkemede savaş veriyor ve şu noktada kimin galip geleceği belirsiz ama o zamandan beri Kuzey Dakota’dan hiç kendi isteğiyle ayrılmadı. Şu ana kadar. Bugün Houston’a geliyor.” Glenn saati kontrol etti. “Uçağı yirmi üç dakika önce indi.”

“En sonunda saklandığı yerden çıktı ve *Houston*’ı mı seçti?” dedi Robby.

Kelly alınmış gibi yaparak, “Hey, o kadar da kötü değiliz,” dedi.

Robby başını iki yana salladı. “Kimse buraya isteyerek gelmez.”

Glenn toplantının kontrolünü tekrar eline aldı. “Jack Stapleton da buraya isteyerek gelmiyor.”

Doghouse, “O *buralı*,” derken, önemsiz şeyleri bildiği için gururlu görünüyordu.

“Doğru,” dedi Glenn. “Buralı. Annesiyle babası, Brazos Nehri’nin kenarındaki, Katy’nin dışında kalan bir çiftlikte yaşıyor. Annesine göğüs kanseri teşhisi kondu ve Jack bu yüzden bir süre kalmak için eve geliyor.”

“O yüzden her şey bu kadar hızlı oluyor,” dedi Doghouse.

Hızlıydı. Normalde böyle bir şey için hazırlanmamız en azından haftalar sürerdi.

“Evet,” dedi Glenn. “Annesinin teşhisi pazartesi günü konuldu ve cuma sabahına ameliyatı planlandı.”

“Agresif tedavi yaklaşımı,” dedi Amadi. Babası onkoloji uzmanıydı.

Glenn başını salladı. “Anladığım kadarıyla, ilk tercihin olmayacak türden bir kanser. Fakat yenilmez değil.”

İki kez kullandığı olumsuzluğu hepimiz fark ettik.

“Görev süresi ne kadar?” diye sordum.

“Belirsiz. Fakat Stapleton annesinin tedavisi boyunca kalma niyetindedir diye düşünüyorum.”

“Haftalar boyunca yani?” diye sordum.

“En az. Aile öğrendikçe biz de öğreneceğiz.”

Jack Stapleton’ın bir ailesi olduğunu veya insanlık hakkında bizleri bilinçlendirmek gibi bir rol edinmesi dışında bir hayatı olduğunu düşünmek çok tuhaftı.

Yine de... işte, karşımızdaydı. Jack Stapleton, gerçek bir insandı. Annesi vardı. Annesi hastaydı. Bir memleketi vardı. Şu anda Houston’a geliyordu.

Glenn, modern, üç katlı bir evin fotoğraflarını açtı. “Kasabada, tıp merkezine yakın bir ev kiraladı. Bugüne kadar erişim sağlayamamıştık ama işte, kiralık evin birkaç fotoğrafı.”

Normal insanlar o fotoğraflara baktığında yüksek tavanlı, devasa pencere ve yemyeşil bahçesi olan yepyeni, lüks, gösterişli bir ev görürdü. Açık mavi dış kapısının yanında, saksı içinde keman yapraklı kauçuk ağacı vardı. *Architectural Digest*⁵ fırlamış gibi görünüyordu.

Fakat biz o görüntülere farklı bir pencereden bakıyorduk.

Keman yapraklı kauçuk güzel bir görüntü oluşturunuyordu ama bu odadakiler için anlamsızdı. Tabii, içine gizli kamera saklayabilirsek başkaydı. Arazinin etrafındaki yüksek duvarlar, takıntılı bir hayranının tırmanmasını zorlaştırırdı. Ön taraftaki yuvarlak araç yolu eve fazla yakındı. Budanması gereken kocaman bir zakkum ağacı vardı. Bir keskin nişancı için verandanın çatısına ulaşmak kolay olurdu. Dışarıda da aydınlatma vardı ama sadece atmosfer yaratmak içindi, gece çekimlerinde görüş netliği sağlamak için değil.

Glenn, güvenlik özelliklerini bize gösterdi. “Çok fazla güvenlik kamerası var. Hatta içeride, giriş holünde harekete duyarlı bir kamera var. Üstün kaliteli alarm sistemi ve uzaktan erişimli, ileri teknoloji kilit sistemi. Ancak müşterinin temsilcisi, kendisinin bunları kullanmayı unuttuğunu söylüyor.”

Kırmızı alarm. İş birliği yapmayan müşteri.

Elimi havaya kaldırdım. “Bizi o mu tuttu? Yoksa ne bileyim, menajeri falan mı?”

Glenn duraksadı. O duraksamayla hepimiz cevabı aldık. “İkisinden de biraz,” dedi. “Teknik olarak, bizi menajeri tuttu. Fakat ekibinin de hararetli ısrarıyla oldu. Tabii The Destroyers’ın devam filmini çekmek üzere olan stüdyo da işin içinde.”

Müşterilerimizin “ekiplerinin” olması görülmemiş şey değildi.

⁵ Architectural Digest, ABD’de aylık olarak çıkan mimari dergi. -ç.n.

“Ekibi niçin koruma tutması için ‘hararetli ısrarlarda’ bulunuyor?” diye sordum.

“Geçmişte peşine takılanlar olmuş,” dedi Glenn, “ve onlardan birisi burada yaşıyor.”

Masadakiler hep birlikte başını salladı.

“Yani ilk stratejimiz, burada olduğunu mümkün olduğunca gizlemek olacak elbette. Fakat bu zor. Fazlasıyla tanınan biri...”

Kelly, “Hah!” dedi.

“Fakat,” diye konuşmayı sürdürdü Glenn, “uzun süredir ortaklıkta yoktu, yani insanların akıllarında geri planda kalmış olabilir. Bugünlerde spot ışıklarından epey iyi kaçıyor gibi görünüyor.”

Bu iyiydi. Spot ışıkları ne kadar az olursa o kadar iyiydi.

“Ameliyat ve ziyaretler esnasında annesine eşlik edeceğini belirtti. Onun dışında fazla dikkat çekmemeyi planlıyor.”

Çekimser kalmaya çalışıyordum ama beynim kaynamaya ve bir strateji oluşturmaya başlamıştı bile. Hastanenin planlarına ihtiyacımız olacaktı. Bölge incelemesi yapılmalı, en iyi giriş ve çıkış seçenekleri bulunmalıydı. Özel bir bekleme alanı oluşturulmalıydı.

“Eski takıntılı hayranıyla ilgili durum ne?” diye sordu Doghouse.

Glenn başını sallayıp bir fotoğrafı açtı. Saçları düz, açık pembe ruju dışarı taşmış orta yaşlı bir kadının sabıka fotoğrafıydı. (En can alıcı nokta: Küpelerinde Jack’in yüzü vardı.)

Doghouse, Kelly’ye, “Sende de o küpelerden yok mu?” dedi.

Kelly, tükenmez kalemni yanındaki adama doğru attı. Masaya düşen kalem Kelly geri aldı.

Hepimiz rahatladık. Kadın hayran iyi bir şeydi. Kadınlar insanları öldürmeye meyilli olmazdı.

“The Destroyers çıkmadan önceki iki yıl boyunca kadın çok aktifmiş,” dedi Glenn, “ama Stapleton’ın kardeşi öldükten ve adam da ortadan kaybolduktan sonra biraz geri çekilmiş.” Glenn, ekrana bir liste yansıttı ve eliyle işaret etti. “Beş yıl içinde yüzlerce

mektup yollamış, kimileri tehdit içeriyor. İnternet üzerinden de çok fazla tacizde bulunmuş. Çoğunda Stapleton'ı korkutup kendisiyle çıkmaya ikna etmeye çalışıyor.”

“Kitaptaki en eski numara,” dedim.

Robby'nin buna güldüğünü duydum.

Glenn devam etti. “Los Angeles'a gidip Stapleton'ın evini bulmuş. Adam bir sabah uyandığında, kadını küvetinde uyurken bulmuş. Adamın fotoğrafını yapıştırdığı oyuncak bir bebeğe sarılıyormuş.”

“Yani standart kadın hayran olayları,” dedi Taylor.

“Doğru,” dedi Glenn. “Adama kazak örmekten tut da onu hamile bırakmazsa intihar edeceğini söyleyerek tehdit etmeye kadar her şeyi yapmış.”

“Kadın, çocuk sahibi olma yaşını... biraz geçmemiş mi?”

“Ona göre geçmemiş.”

“Hiç ölüm tehdidi var mı?” diye sordu Amadi.

“Bildığımız kadarıyla yok. En azından kadından öyle bir şey yok. Yakın zamanlarda bir hayran sitesinde kullanıcı adı...” (Glenn notlarını kontrol etti.) “*WilburHatesYou321*⁶ olan birinden çılgınca hakaretler yazılmış. Gözümüz onun üzerinde.”

“Sanırım Wilbur'un nasıl hissettiğini biliyoruz,” dedi Kelly.

“Neden Wilbur ismi kulağa o kadar da tehditkâr gelmiyor?” diye sordu Taylor.

“Çünkü *Minik Örümcek Şarlot'taki*⁷ domuzcuğun adı Wilbur'du.”

“Yaaa,” dedi Kelly.

“Hanımlar, odaklanın lütfen,” dedi Glenn.

“Eğer odaklanmamızı istiyorsan,” dedi Kelly, “slayt şovuna o kaslı herifle başlamamalıydın.”

Doghouse, “Hormonları onları sarhoş etti,” dedi.

⁶ *Ing. Wilbur Hates You: Wilbur Senden Nefret Ediyor.* -ed.n.

⁷ *Minik Örümcek Şarlot (Charlotte's Web)*, E.B. White'in yazdığı, ilk kez 1952 yılında, ABD'de yayımlanan çocuk kitabı. -ed.n.

Kelly ona dirsek attı. “Hayal gücün çok geniş.”

Brifing, genelde yaptığımızdan daha kısa sürdü. Çünkü işi daha yeni almıştık. Arayı kapatmak ve normalde yaptığımız durum tespitini yapmak tam bir kargaşa olacaktı. İşe koyulmamız için Glenn bizi ekiplere böldü.

Robby’yi, Jack’in kişisel bilgilerinin ne kadarının halka açık olduğunu öğrenmesi için medyada ne kadar yer aldığını analiz etme işine - Instagram da dâhil- atadı. Doghouse, kasabadaki kiralık evin değerlendirmesini yapmakla görevlendirildi, mimari planları ve özellikleriyle birlikte bölgedeki suç oranını araştırıp güvenlik sistemini derinlemesine inceleyecekti. Amadi, Jack’in ailesinin çiftliğiyle ilgili ne bulabilirse toplayacaktı. Kelly, kısa süre önce tutulan temizlikçinin sicil kaydına bakacak, Taylor da geçmişteki bütün takıntılı hayranlarıyla ilgili kapsamlı bir portföy oluşturacaktı.

Peki, beni?

Glenn beni güzellik salonuna yollamaya çalıştı.

“Ne demek oluyor bu şimdi?” dedim. Toplantının tam ortasında.

“Çünkü sen bunda birinci kademedesin, Brooks. İşine uygun görünmelisin.”

“İlk olarak, birinci kademedesin olmayı kabul etmedim.”

Glenn’in burun delikleri şişti. “Edeceksin.”

Takım elbiseme baktım. İyi görünüyordum. *Değil mi?*

Glenn devam etti. “Eğer bir *burkaya* ihtiyacın olursa sana bir burka alırdık ve eğer bir sariye⁸ ihtiyacın olsaydı sana bir sari getirdik. Yani Hollywood’un gözde ismine ait havalı bir malikâneye gidiyorsan seni baştan yaratmalıyız.”

“Baştan yaratılmaya ihtiyacım yok,” dedim. Söyler söylemez de pişman oldum.

Bütün oda kahkahalara boğuldu.

⁸ Sari, Hindistan’da kadınların giydiği, ipek ya da pamuktan üretilen, parlak ve işlemeli kumaşlı, geleneksel elbiseler. -ed.n.

“Jack Stapleton’ın arkasında *o şekilde* görünerek mi gezeceksin?” dedi Robby.

Düz, kahverengi saçıma dokundum, düşük topuzum dağılmaya başlamıştı bile ve sonra da ucuzluk mağazasından aldığım *Ann Taylor* pantolon-cekete takımına göz attım. “Belki,” dedim.

Görevdeyken araya karışmak için ne gerekiyorsa onu giydim. Minicik siyah elbiselerden, deri ceketlere ve tenis kıyafetlerine kadar her şeyi giymiştim. Bir ergen, bir punk rockçı ve gösterişsiz bir öğretmen gibi giyinmiştim. Kılık değiştirmek beni mutlu ediyordu. Rolümü doğru oynamak için her şeyi yapardım.

Fakat görevde ne giyersem giyeyim, geri dönüş noktam her zaman *Ann Taylor* takımımıydı. Fakat topukluları değil, düz taban ayakkabıları tercih ederdim çünkü ne zaman koşmak zorunda kalacağınızı bilemezsiniz.

Ayakkabı gerçekten önemliydi.

Ben hâlâ baştan yaratılma fikrini atlatmaya çalışırken Robby, Glenn’e, “Bu işi Kelly’ye vermelisin,” dedi.

Kelly bu düşünceye çılgılık atarak karşılık verdi. Robby’nin böyle bir karar verme yetkisi yoktu.

Glenn kendisine meydan okunmasına hayran değildi. Robby’ye döndü. “Bu da ne demek oluyor?”

Robby bana doğru bir bakış attı, yani hepimiz onun kimden bahsettiğini anlamış olduk. “İşe uygun değil.”

“Bu karar sana kalmadı.”

Robby hafifçe omzunu silkip, “Sadece söylüyorum,” dedi. Ben, *acaba haklı olduğu bir nokta var mı* diye düşünecek zamanı bile bulamadan o, konuşmaya devam etti: “Ona bir baksana. O dünyaya giremez.”

Tanrı aşkına, Robby.

Londra işi için böyle mi rekabet edecekti? Beni sabote ederek?

Fakat dikkatimi Robby’nin asabi suratından -birdenbire daha önce hiç fark etmediğim kadar yumruk atılası görünen suratından- ayırıp sağımdaki Glenn’e doğru döndüm.

“Yani istesem de istemesem de bu işin başı olacağımı mı söylüyorsun?”

“Tam olarak onu söylüyorum.”

“Niçin?”

“Çünkü Londra işinde bir şansın olmasını istiyorsan bu görevi doğru şekilde yerine getirmen gerekiyor. Eğer bu görevi layıkıyla yerine getirmezsən... O zaman Londra’ya Robby gider ve sen de Teksas’ta kalıp sonsuza kadar ofis işi yaparsın.”

Bakışarak mini bir çıkmaza girdik.

Sonra da, “Bana teşekkür etmelisin,” diye ekledi.

“Bunu es geçeceğim.”

“Bu işi yapacaksın,” dedi Glenn. “Şikâyet etmeyeceksin, baştan savma yapmayacaksın, kurban gibi hissetmeyeceksin veya hayat adil değil diye somurtmayacaksın. Hayat zaten adil değil. Bu yeni bir haber değil. Robby’nin sana ne yaptığını tam olarak biliyorum ve bunun aradığın kaçış olmadığını da...”

“Bu kaçış bile değil ki,” diyerek araya girdim.

“...ama elindeki en iyi fırsat bu. O yüzden en iyi şekilde değerlendir. Bu da yeni bir gardıropla başlıyor, böylece ‘Yaşayan En Seksi Erkek’ seçilmiş bir adamın yanında, duş alması gereken, üzgün bir geçici personel gibi durmazsın.”

Hakaretlerin beni sindirdiğini mi sanıyordu? Vız gelip tırıs giderdi. Omuzlarımı dikleştirdim. “Neleri becerebileceğimi zaten biliyorken niçin kendimi kanıtlamamı istiyorsun?”

“Eski senin neleri becerebildiğini biliyorum. Şimdiki senin ise... Hâlâ emin değilim.”

Pekâlâ. Düşündüm taşındım. Ben de tam olarak emin değildim.

İstediğim her şeyi karşılıyor muydu? Hayır.

Fakat yine de kayda değer miydi?

Ben de herhangi bir şey yapmak için çaresizlikle dolup taşmıyor muydum?

“Peki,” dedim.

“‘Peki’ ne?”

“Peki, değerlendirmeye bakacağım.”

Glenn, okuma gözlüğünün üzerinden beni süzdü. “Tabii ki yapacaksın.”

“Fakat,” diye ekledim kaşlarımı kaldırıp duraksayarak, böylece çizgiyi nereye çektiğimi anlayacaktı. “Lanet olası bir baştan yaratılma işine girmem mümkün değil.”

Size, ünden etkilenmeyen, fazlasıyla soğukkanlı biri olduğumu söylemek isterdim. Taylor bir keresinde LA'deki bir barda Tom Holland'la karşılaşmıştı, havalı biri gibi Zippo çakmağıyla Tom'un bir arkadaşının sigarasını yakmıştı. Öyle büyük bir olay değilmiş gibiydi.

Ben o kadar sakin olmazdım.

Jack Stapleton'ın dosyasını incelerken, sakinlikle uzaktan yakından ilgim olmadığını kimseye olmasa bile kendime itiraf etmem gerekti.

Kâğıt üzerinde, herhangi bir müşteriden farkı yoktu. Herkes gibi bir banka hesabı, kredi kartları vardı. Kuzey Dakota'da iki aracı bulunuyordu -vintage bir Wagoneer ve bir pikap kamyonet- fakat Houston'da geçireceği zaman için bir Range Rover kiralamıştı. Çocukken astımı varmış. Şu anda da uyku hapi kullanmak için reçetesi vardı. “Bilinen Düşmanlar” dosyasında, yıllar içinde bir belirip bir kaybolan çılgın hayranlarla dolu birkaç sayfa vardı ama o kadardı. “Bilinen Yakınlar/Sevgililer” dosyasında Kennedy Monroe yer alıyordu. Ve biri -muhtemelen Doghouse- kadının adının başına “üf be” yazmıştı.

Hiçbir sürpriz yoktu.

Normal bir dosyaydı. Lanet olsun ki normal bir dosyaydı.

Pekâlâ. Tamam. Jack Stapleton'ın cazibesinden bihaber değildim.

Yani Kelly gibi hayranı da değildim. Çoraplarımda adamın suratı yoktu.

Ancak filmlerinin çoğunu izlemiştim. Yani, *Fear of the Dark* (Karanlık Korkusu) haricindekileri. O, korku filmiydi ve bana göre değildi. Ayrıca, *Train to Providence*'ı (Kader Treni) da atlamıştım çünkü filmin sonunda zombilerin arasına dalarak kendini feda ettiğini duymuştum, bunu görmek isteyecek değildim.

Fakat *The Unhoneymooners* (Balayına Çıkamayanlar) da dâhil olmak üzere diğer filmlerini o kadar çok izlemiştim ki, "Senden nefret etmeye çalışmak çok yorucu," itirafında bulunduğu sahneyi, farkına bile varmadan ezberlemiştim. *A Spark of Light* (Bir Işık Kıvılcımı) filmindeki dramatik performansı, trajik bir şekilde önemsenmemişti. *You Wish* (Rüyada Görürsün) filmi, var olan bütün romantik komedi filmlerinin klişelerine sahip olsa da -havaalanındaki koşturmaca da dâhil- o klişeleri gerçekten iyi işlemişlerdi ve o yüzden de ne zaman moralim bozuk olsa izlediğim filmlerden biriydi.

Ayrıca *Can't Win for Losing* (İki İleri Bir Geri) filminde Katie Palmer'ı öpüşü, Oscar kazanmaya layıktı. Oscar'da "En İyi Öpüşme" diye bir kategori yok muydu? Sadece o öpüşmeyle bile adı tarihe yazılmalıydı. İlk izlediğimde beni öldürecekti.

Cidden, neredeyse keyiften ölecektim.

Yani onu korumak için atanmış olmam öyle büyük bir mesele değildi, *diyemezdim*.

Cümledeki çift olumsuzluğu gözden kaçırmayın.

Adam radarımda değil, *diyemezdim*. Onu düşününce etkilenmiyorum, *diyemezdim*.

Bunu asla kabul etmezdim -kendime söylesem bile- fakat adama karşı "aslında son derece normal, acınası olmayan, güven verecek şekilde uysal, hiç de ürpertici olmayan" diye tanımlanabilecek küçük bir yanıklığım vardı.

Hani lisedeyken futbol takımının kaptanına hafiften abayı yakarsınız ya, onun gibi işte, biliyorsunuz. Futbol takımının kaptanıyla çıkmayacağınızı, yerinizi biliyorsunuzdur. Yeriniz de olsa olsa şurasıdır: Öğrenci meclisindeki bir yazman. Toplum hizmeti için irtibat görevlisi. Tablolama programı kulübünün başkan yardımcısı. Sadece fantezilerinizin gezindiği hoş bir yerdir yine de. Bazen. Arada sırada. Yaptığınız daha önemli şeylere ara verdiğinizde.

Bundan bir zarar gelmezdi, değil mi?

Sonuçta film yıldızları *bunun için* değil miydi? Bizlerin fantezisi olmak için? Hayatın metaforik kapkekine hayalî şeker taneleri dökmek için?

Ancak şimdi gerçeklik ile fantezi çarpışmak üzereydi.

Hayır demek istememin sebebi buydu.

Fantezi olması *hoşuma gidiyordu*. Jack Stapleton'ın gerçek olmasını istemiyordum.

Ayrıca, sizi geren birini nasıl koruyabilirdiniz ki? Ciddi anlamda insanların arasında yürüyen bir tanrı birkaç metre öte-nizdeyken nasıl odaklanabilirdiniz? Glenn'in birilerini koruma konusunda profesyonel bir itibarı vardı ama benim de vardı. Eğer Londra işini istiyorsam Glenn'i acayip etkilemem gerekiyordu ama ya bir gün Jack Stapleton *The Optimist*'te (İyimser) giydiği lacivert ve mavi kantaron rengindeki tişörtle çıkıp gelirse ne yapacaktım?

Tanrı aşkına. Şimdi istifa etsem de yeriydi.

Jack Stapleton'ı kurgusal insanları öperken, kurgusal bir babayı gömerken, kurgusal gözyaşları dökerken ve kurgu gereği af dilerken görmüştüm. Duş alışını, dişlerini fırçalayışını, yatma vakti gelince yorganın altına kıvrılışını görmüştüm. Dik bir uçurumdan aşağı inişini görmüştüm. Önce kaybedip sonra bulduğu çocuğuna sarılırken görmüştüm. Korkusunu, endişesini ve öfkelerini görmüştüm, hatta yatakta çıplak bir şekilde hayatının aşkıyla sevişmesini görmüştüm.

Onların hiçbirisi gerçek değildi elbette. Bunu biliyordum. Yani, *deli* falan değildim.

Gerçek değildi ama gerçek gibiydi. Gerçekmiş gibi *hissettiryordu*.

Demeye çalıştığım şey, ona hâlihazırda değer verdiğimdi. Hani müşterilerinizle aranızda koymanız gereken mesafe vardır ya. Jack Stapleton -hiç tanışmamış olsak da- bunu aşmıştı bile.

Ayrıca, Jack Stapleton'la ilgili hoşuma giden bir şey vardı. Bir bakıma tatlı ve gülümser gibi duran gözlerinin şekli. Repliklerini ruhsuz gibi söyleyişi. Sevdigi kadınlara bakış biçimi.

Ah, bu çok uzun bir görev olacaktı.

Fakat -işte, moral konuşması geliyor- imkânsız değildi.

Ekrandaki adam, gerçek hayattaki adamla aynı olmayacaktır. Olamazdı. Ekrandaki adam komik şeyler söylüyordu çünkü repliklerini komik yazarlar yazıyordu. Ekrandaki adam kusursuz görünüyordu çünkü prodüksiyon departmanı saçını ve makyajını yapıyor, kıyafetlerini seçiyordu. Peki, o karın kasları? İşte, onları bedavadan elde edemiyordunuz. Bu vücuda sahip olmak için muhtemelen saatlerini harcıyordu. Aslında çok daha iyi şeyler yaparak geçirebileceğiniz saatleri. Mesela, açlıkla savaşılabılır, evsiz kedi ve köpekleri kurtarabilir ya da ne bileyim, bir kitap okuyabilirdiniz.

Evrenin biraz olsun insafı varsa, bu adamın hep hayal ettiğim kişiyle hiçbir alakası yoktur.

Belki de çoğu müşterim gibi sevimsiz bir tipti.

Sevimsiz olmasının yardımı dokunabilirdi.

Ancak salak olması da kabulümdü. Kaba. Mıymıntı. Gösteriş budalası. Narsist. Onu sıradan, gerçek, diğer herkes gibi rahatsız edici biri yapabilecek ve işimi yapmama izin verecek herhangi bir şey olabilirdi.

Yani, elbette fanteziye sahip çıkmayı tercih ederdim.

Fakat gerçekliğin de faydalı yönleri vardı.

Kestirmeden gidelim: Şu anda Jack Stapleton'ın gösterişli ziklini çalışıyordum.

Standart takımımın içindeydim. Yiğit bir şekilde reddettiğim baştan yaratılmaya maruz kalmamıştım.

Şu anda o zaferimden biraz pişmanlık duyuyordum.

Bu bir tanışma toplantısıydı ve daha önce düzinelerce kez yapmıştım. Genelde ekip -ekibin birinci ve ikinci kademe üyeleri- olarak yüz yüze görüşmeye gider ve bilgi toplardık. Fakat ekip kısıtlı zamanımız sebebiyle şu anda çok sıkı çalışıyordu.

O yüzden de bugün sadece ben vardım.

Yalnızdım ve kendi kendimi cesaretlendiriyordum. *Bu iş sende.*

Dünyaya özel korumanın bakış açısından bakmayı öğrendiğinizde başka türlü bakamıyordunuz. Örneğin mekândaki tehdit seviyesini değerlendirmeden bir restorana giremezdim, görev başında değilken bile aynıydım. Şüphe çeken kişileri veya sokakta birden fazla kez dolanan araçları, otoparklardaki boş minibüsleri, gözetleme yapma ihtimali olabilecek "tamircileri" fark etmemem mümkün değildi. Açık konuşmam gerekirse üç kademeli kontrol yapmadan arabama binemezdim. İçeri girilmiş mi, egzoz borusu tıkanmış mı ve şasenin altında patlayıcı var mı diye kontrol ediyordum.

Sekiz yıldır bir defa bile arabama öylece yürüyüp binmemiştim.

Gelmış geçmiş en manyak insanmışım gibi görünüyor olabilirim.

Fakat dünyanın ne kadar korkunç bir yer olduğunu öğrendikten sonra, ne kadar istesenez de bunu aklınızdan silmiyorsunuz.

Jack Stapleton'ın dünyayı ne kadar tanıdığından tam olarak emin değildim ancak bugün ve bundan sonraki günlerde işimin bir kısmı, onu eğitmekti. Kesinlikle müşterinin katkısı da gerekiyordu çünkü kendi başınıza yapamazdınız. Kimseyi korkutmadan, koruma gerektiğini açıkça belirtmek, en başta yapılması gereken önemli bir görevdi.

Müşterilerin tam olarak ne kadarının üstesinden gelebileceğini ölçüp biçmeniz gerekiyordu.

Jack Stapleton'ın kapısına varınca üstünden geçmemiz gereken şeylerin olduğu listeyi sıkıca kavradım, böylece o da pazarlıkta kendi isteklerini koruyabilirdi. Ayrıca LA'deki asistanının onun için yapmadığı bazı temel, kişisel işler de vardı. Parmak izleri, kan ve el yazısı örneği... Ayrıca, Glenn'in ÇKS (Çok Kişisel Sorular) dediği sorulardan da bir liste vardı. Dövmeler, benler, korkular, tuhaf alışkanlıklar ve fobilerle ilgiliydi. Normalde bir video kaydı da alırdık ancak bu adam için böyle bir şeye gerek olmadığı gayet açıktı.

Neyse, işte sadece bunları yapmam gerekiyordu. Plana sadık kalmalıydım.

Ama -vay be- acayip gergindim.

Ve bu, kapıyı açarak beni şoka uğratmasından hemen önceydi.

Hem de üstünde bir şey yoktu.

Öylece dış kapıyı açıverdi. Yabancınnın tekine. Belinden yukarısı çıplak biçimde. Bu ne türden bir güç gösterme hareketiydi böyle?

"Aman Tanrım!" diyerek arkamı döndüm ve gözlerimi kapattım. "Üstüne bir şeyler giy!"

Fakat adamın görüntüsü retinalarıma kazınmıştı bile. Çıplak ayaklar. Yıpranmış *Levi's* kot pantolon. Boynunda, hemen köprücük kemiklerinin üzerinde örme deriden bir kolye. Orta kısmında olanlara diyecek lafım bile yoktu.

Gözlerimi sımsıkı yumdum.

Tüm bunlarla nasıl çalışacaktım ki?

“Üzgünüm!” dedi arkamdaki kapıdan. “Zamanlamayı tutturamadım.” Sonra da, “Artık güvenli,” dedi.

Elimi indirip arkamı döndüm...

Jack Stapleton’ı tam da tişört giymeye çalışıp kıvranırken yakaladım. Karın kasları, beni transa sokmak ister gibi kıpırdıyordu.

Şimdi bir saniyeliğine zamanı durdurayım... Çünkü Jack Stapleton’ın kapısına gidip o muhteşemliğe doğruca bakmak ve tişört giymek gibi son derece normal ama bir yandan da parmak ısırtacak bir şey yaptığı esnada onu izlemek her gün başınıza gelen bir olay değildi.

O anda olmanın benim için nasıl bir şey olduğunu merak ediyor olmalısınız...

Belki bunun yardımı olur: *Beynim kendini kapattı.*

Resmen konuşma gücümü yitirdim.

Adam, arada sırada bana bir soru soruyordu, farkındaydım.

Fakat ne sorduğunun farkında değildim.

Zaten cevap da veremedim.

Koca ağızlı bir balık gibi ağzım açık hâlde orada durdum.

Neticede o da bir insan, diye düşünüyorsunuzdur. Ünlü olan bir insan işte.

Tamam. Evet.

Fakat böyle bir anın içinde bulunmayı ve *hayretten dilinizi yutmamayı* siz deneyin bakalım.

Meydan okuyorum!

Ayrıca, kapıyı açmasını bile beklemediğimi ekleyebilir miyim? Asistanı, sekreteri veya ropdöşambır giymiş, burnu havada bir İngiliz uşak açar diye bekliyordum. Yani adamın kendisi dışında herhangi biri.

Şunu da ekleyeyim: Adam, görüldüğünden daha iri yarıydı.

Kaldı ki zaten fotoğraflarında epey iri görünüyordu.

Onun yanında kendimi minicik hissettim. Bu da benim en sevdiğim güç dinamiğidir, diyemezdim.

Ayrıca -belki bunu söylemeye bile gerek yok ama- Jake Stapleton... *canlıydı*.

Kendini sinema ekranlarında gösterişinin aksine.

Adam yaşayan, nefes alıp veren, üç boyutlu bir *yaratıktı*.

Ortaya yeni çıkmış bir tür.

Artık onu iyice süzüyordum. *The Destroyers*'taki kadar şişkin kasları yoktu. Ee, herhalde yani, değil mi? Kim sonsuza dek günde beş saat spor yapabilirdi ki? Yani, taş gibi kas kütlesi olan bir canavarla karşılaşmak yerine; belirgin, hemen göze çarpmasa da bir şekilde daha sofistike, sıradan karın kaslarıyla karşılaşmıştım.

Çok aşırı zorlamak zorunda kalmadan yapılan karın kaslarıydı.

Bu da onu daha insansı hâle getiriyordu. Yani bu iyi bir şey olmalıydı.

Fakat daha insansı olması onu daha da gerçek yapıyordu.

Gerçek olmaması gerekiyordu.

Gerçek Jack Stapleton, film posterlerindeki kadar bronz değildi. Gerçeğinin gözleri maviden ziyade griye dönüktü. Gerçeğinde, tıraş olurken kestiği yerde minik bir iz vardı. Dudakları hafif kurumuştı, biraz dudak kremine ihtiyacı var gibi görünüyordu. Saçları hiç görmediğim kadar kabarıktı -saçını *en son ne zaman kestirmişti acaba-* ve "biri beni düzeltsin" diye yalvarırcasına alnına doğru dökülüyordu. Elinin üstünde bir yara bandı vardı ve bileğine de eskimiş bir sporcu saati takmıştı. Hepsinden de ötesi, gözlük takıyordu. *Prada* marka gözlük takan havalı biri gibi de değildi, sıradan insanların düzgün görmek için taktıkları, hafiften yamulmuş türden bir gözlüktü.

Bu arada, rüya görmediğimi işte böyle anladım. Çünkü yamulmuş bir gözlüğü Jack Stapleton'a takmak asla aklıma gelmezdi.

Nasıl oluyorsa, onu hem daha iyi hem de daha kötü gösteriyordu.

Yorucuydu.

Tamam, artık zamanı tekrar hareket ettirelim.

Nerede kalmıştık? Ah, evet:

Kahretsin.

Sevgili dostlar ve değerli komşular... Az önce Jack Stapleton'la tanıştım.

Çıplak ayaklı. Levi's kotlu. Deri kolyelerle ilgili bütün fikirlerimi bana yeniden sorgulatan deri bir kolye takarken.

Bön bön bakmamı bölerek, "Erkencisin," dedi. "Ben de tam giyiniyordum."

Sessiz kalmaya devam ettim. Ağzımı açtım ama hiçbir şey söyleyemedim. Profesyonel, hatta belli belirsiz şekilde rahatsızlık duymuşum gibi, "Tam zamanında geldim," demek istediğimi hissedebiliyordum ama bunu gerçekleştirmek için gereken "diyaframımı sıkıştırma" görevini beceremedim.

Sahip olduğum iradeyi her zerresine kadar kullanarak açık kalan ağzımı kapattım.

En azından, bu da bir şeydi.

Bir saniye için kaşlarını çattı, sonra da, "Bekle. *Sen* mi erken geldin? Yoksa ben mi geç kaldım?" dedi. Saatini kontrol etti. "Aslında, Sıradağlar Zaman Dilimi'nden⁹ çıkamadım."

Tek yapabildiğim ağzım açık bakmamaktı.

"Kuzey Dakota'nın, standart saat diliminde olduğunu mu düşünüyorsun?"

Cevap vermedim ama gözlerimi gözlerinden ayırmadım.

Jack devam etti. "Çünkü bunu çok sık duyuyorum. Kuzey Dakota çoğunlukla standart saat diliminde. Güneybatı köşesi hariç. Ben de o kısımda yaşıyorum."

Tek taraflı konuşmaktan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Bunu sık sık yaşıyor olmalıydı.

Fakat şimdi arkasını dönmüş, takip etmem için elini sallıyordu. "İçeri gel," deyip evin içinde ilerledi.

⁹ Sıradağlar Zaman Dilimi (*Mountain Time Zone*), Kanada, ABD ve Meksika'da, Rocky Dağları'nı kapsayan meridyenlerin geçtiği eyaletlerde kullanılan zaman dilimi. -ed.n.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra mutfağa doğru onu takip ettim. *Kendini topla*, diye azarladım kendimi. *O sadece bir insan! Tıraş olurken kendini kesiyor! Artık eskisi kadar bronz bile değil!*

Yürürken, “Bu arada, çengelli iğnen ve kolyen güzelmiş,” diye seslendi.

İstemsiz bir şekilde, boncuklu iğneme dokundum. Vay be. İyi gözlemciydi.

Ayrıca, iğnenin fark ettiğimden daha fazla tılsım özelliği olmalıydı çünkü ancak o zaman mucizevi bir şekilde konuşmayı hatırladım. “Teşekkür ederim,” dedim. Gerçi cevaptan ziyade bir soru gibiydi.

Mutfağa girince Jack Stapleton eğildi ve lavabonun altındaki dolabı karıştırmaya başladı. Sıradan insanların bazen yaptığı gibiydi.

Bir hayal etsenize. Onlar da tıpkı bizim gibi...

Ben izlerken o, “Buraya yeni geldim,” dedi, “o yüzden elimizde ne olduğunu bilmiyorum ama bir şeye ihtiyacın olduğunda haber verirsen alırım.”

Dönüp ayağa kalktı. Temizlik malzemeleri, fırçalar, süngerler ve çöp poşetleriyle dolu bir temizlik kutusunu tak diye tezgâha koyuverdi.

Kaşlarımı çattım.

“Temizlik için,” dedi.

Başımı iki yana salladım.

Tekrar kaşlarını çattı. “Sen...”

İşte ondan sonra -konuşma gücüne yeniden minnettar olarak- cevap verdim: “Özel korumayım.”

O da aynı anda, “Temizlikçi değil misin?” dedi.

Cidden mi? Burada takım elbisemle duruyorum ve benim “temizlikçi” olduğumu mu düşünüyor?

Belki de Robby haklıydı. Belki de bu işi halledemezdim.

“Ben temizlikçi değilim,” dedim.

Adam kaşlarını çattı. “Ah...” Ardından, *O zaman sen kimsin?* dercesine bekledi.

“Senin kişisel güvenlik ekibindeki özel koruma lideriyim.”

Gerçekten afallamış göründü. “Neyimdeki neysin?”

İç geçirdim. “Koruma ekibinden sorumluyum.”

“Benim koruma ekibim yok.”

Şey... işte, bu yeniydi. “Olduğuna eminim.”

Bunun ardından hemen kolumu kavradı -acıtacak kadar sert olmasa da gücünü görmezden gelemeyeceğim kadar sertti- ve beni dış kapıya doğru yönlendirdi. İşin aslı, kurtulmayı bildiğim bir tutuştu bu. Ama olanlar yüzünden öyle afallamış hâldeydim ki kuzu kuzu peşinden gittim.

Dışarı çıkınca kapıyı arkamızdan kapayıp kilitledi.

Sonra da doğruca söze girişti. “Temizlikçi olmadığını mı söylüyorsun?”

“Temizlikçiye mi benziyorum?”

Jack Stapleton, *neden olmasın* dercesine omzunu silkti.

Bunun peşini bırakmamalıydım. “Kaç tane temizlikçi, ipek bluzla işe gelir?”

“Belki üzerini değiştirmeyi planlıyordun?”

Tamam. Bu kadarı yeterdi. Sertçe soluğumu verdim. “Temizlikçi değilim.”

İşte o anda, *bir saniye* dercesine parmağını kaldırarak döndü ve cebinden telefonunu çıkarırken araç yolunda ilerledi.

Birkaç adım attıktan sonra, “Selam, koruma ekibinde olduğumu iddia eden biri, kapımda beliriverdi,” dediğini duydum.

Bir dakika... Benden şüpheleniyordu muydu?

Cevabı duyamadım.

Fakat Jack Stapleton’ı açık ve net bir şekilde duyabildim. “Bunun aksine karar verdik zaten. İki defa.”

Araç yolundaki çakıl taşlarını tekmeledi.

“Fakat o, yıllar önceydi.”

Duraksadı.

“İşe yaramayacak. Felaket olacak. Başka bir yolu olmalı.”

Yine duraksadı.

Jack Stapleton ve konuştuğu her kimse (Menajeri? Ajansı? Gurusu?) uzun uzadıya konuştular. Onu duyabildiğimin farkında değil miydi? Evet, bunu umursamadığını biliyordum. Ama kulak misafiri olduğum bir yerde, buradaki varlığımdan dolayı bağırıp çağırıyordu.

Azıcık canımı yaktı. Yalan yok şimdi.

O kadar uzun süre tartıştı ki en sonunda kauçuk ağacı saksısının yanındaki ufak banka oturdum ve arkasındaki pencereyi kırmak için saksının kullanılabileceğini fark ettim. Kaldırılmalı, satılmalı veya atılmalıydı. Yapacak başka bir şey olmadığı için isteksizce araziye değerlendirdim. Caddeden uzaklığı: *Yeterli*. Araç yolunun kapısının olmaması: *Yetersiz*. Peyzaj için kullanılan taşlardan biriyle oluşacak kafatası yaralanması: *Ölümcül*. Aslında bu daha ziyade alışkanlıktandı.

Daha önce beni işe aldığını bile bilmeyen bir müşteriyle tanışma toplantısına gitmiş miydim?

Hayır. Bu ilkti.

Burada olmamı bile istemediğini düşünmek biraz rahatsız ediciydi.

Çoğu insan, yardım ettiğiniz için en azından minnet duyardı.

Tartışmasını bitirdiğinde on beş dakika geçmişti bile. Bana doğru yürürken öfkeli görünüyordu. Tuhaf bir biçimde, zaten bildiğim bir yüz ifadesiydi. *Something for Nothing (Avanta)* filminde, uyuşturucu satıcıları onunla yüzleştikten hemen sonra bu ifadeyi görmüştüm. Ayrıca, *The Optimist* filminde de yemek yarışmasını kazanması hileyle engellendikten sonra görmüştüm. Bu adamla daha yeni tanışmış olmama rağmen, gerçekten tepesi attığında çenesinde sevimli, küçük bir gamzenin belirmediğini biliyordum.

İşte, gamze oradaydı.

Ayağa kalkarken benim de ondan aşağı kalır yanımdı yoktu. Şimdiye işimizi bitirmiş olabilirdim. Evime gitmiş ve günü çoktan noktalamış olabilirdim.

O yaklaşırken, “Bizi işe aldıklarını bilmiyor muydun?” diye sordum.

“Aksine karar verdiğimizi sanıyordum,” dedi.

“Sanırım öyle olmamış,” dedim.

“Ben aksine karar verdim demek istiyorum,” dedi, “fakat stüdyo bu kararı vermiş.”

“Stüdyoyla anlaşmayı bozmak istediğini sanıyordum.”

“İstiyorum zaten,” dedi, “fakat istediğin şeyle elinde kalan şey aynı olmaz.”

Doğru değil, diyemezdin.

“Her neyse. Avukatları, mülklerini korumalarını istiyor.”

“Mülkleri derken, seni mi yani?”

Jack başını salladı. “Kesinlikle. Sorun istemezler. Hayatta kalmamı istiyorlar.”

“Eminim ki bunu herkes istiyordur,” dedim.

“Herkes değil,” dedi. “O yüzden burada değil misin?”

Bu da doğruydı.

Ben başımla onaylarken Jack Stapleton geldiğimden beri ilk defa bana baktı: Yeni temizlikçi-korumasına. Bakışlarındaki duygu, somut bir varlık gibiydi; tenime değen güneş ışınları gibi. Ona daha önce kim bilir kaç kez bakmıştım. Onun da gerçekten bana bakıyor olması inanılmayacak kadar tuhaftı.

Uzun, mağlup bir soluk verdi. “Hadi, içeride konuşalım.”

İçeri girdiğimizde -öfke gamzesinin de doğrulayacağı üzere- bir müddet daha kızgın kaldı.

Gerçi, bana değil de stüdyoya kızgın olduğunu umuyordum.

Yemek masasına oturduğumuzda, buraya geldiğimden beri göğsümde tuttuğum dosyayı bıraktım. Dosyayı bırakınca kendimi garip şekilde çıplak hissettim.

Jack Stapleton, yenilgiyle sandalyesinde yayıldı. “Normalde ne yapıyorsan onu yap,” dedi.

Nefes aldım. “Tamam.”

Normalde yaptığım şey. Bu daha iyiydi. Benim konfor alanıma geri dönmüştük.

“Ben, Hannah Brooks,” diye başladım. “Aklınıza gelebilecek her türlü durumda, düzinelerce insanı korudum.”

Bu, ezberlediğim bir tanışma konuşmasıydı. Ne zaman yeni müşterilerle tanışsam her seferinde aynı şekilde kullanırdım. Sevdiğiniz eski bir şarkıyı söylemek gibi, söylemesi de rahatlatıcıydı.

“Özel korumalık, bir tür ortaklıktır,” diye devam ettim. “Biz size yardım etmek için buradayız ve siz de bize yardım etmek için buradasınız. Sizin bizden ihtiyaç duyduğunuz şey yeterlilik ve uzman rehberlik, biz de sizden dürüstlük ile uyum bekliyoruz.”

Jack Stapleton bana bakmıyordu. Mesajlarını kontrol ediyordu.

Duraksayıp, “Şu anda mesaj mı yazıyorsun?” diye sordum.

“İkisini birden yapabilirim,” dedi başını kaldırmadan.

“Şey. Pek sayılmaz. Ama tamam.”

Konuşmayı sürdürmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Kim olduğumu hatırladıkça hız kazandım. Onun için getirdiğim rehberi, masanın üzerinden önüne ittim. İlk sayfada, yol gösterici ilkemiz yer alıyordu. Yüksek sesle, ezberden okudum. “Kişisel güvenliğin amacı, hedeflenen prosedürlerin normal gündelik hayata eklenmesiyle suç teşkil eden eylem, adam kaçırmaya ve müşteriye karşı suikast riskini en aza indirmektir.”

Jack Stapleton başını kaldırıp baktı. “Suikast mı? Cidden mi? Gösteri korgisi¹⁰ yetiştiren, elli yaşında bir sapıgım var.”

Fakat artık beni yolumdan saptıramazdı. “Her şeyin daima farkında olmak, iyi bir kişisel güvenliğin temel taşıdır,” diye devam ettim. “Buna ek olarak, güvenlik tedbirleri daima tehditle uyumlu olmalıdır. Şu anki bildiklerimize dayanarak, sizin tehdit seviyeniz nispeten düşük. Beyaz, sarı, turuncu ve kırmızı olarak ayrılan dört seviyede, sizi ‘sarı’ olarak nitelendiriyoruz. Ancak Houston’a gelme haberinin bir noktada patlamasını bekliyoruz ve işte bu

¹⁰ Korgi, küçük bir çoban köpeği cinsi. -ed.n.

gerçekleştğinde sizi 'turuncu' kategoriye alacağız. O geçişi hızlı bir şekilde yapmak için her şeyin yerinde olması, stratejimizdir."

Jack Stapleton kaşlarını çatı. "Temizlik görevlisinin" kullandığı jargon, fazla yüksek düzeydeydi.

Devam ettim. "Tüm güvenlik, tehdit seviyesinin gerektirdikleriyle müşterinin bir bakıma normal bir hayat yaşama konusundaki makul umutları arasındaki bir uzlaşmadır."

"Ben normal hayattan yıllar önce vazgeçtim."

"Bu rehberi dikkatle okumanızı ve kendi güvenliğiniz için sizin sorumluluğunuz olan şeylere aşina olmanızı istiyoruz. Hedef alınmanızı başarılı bir şekilde önleyebilmemiz için yapabileceğiniz her şey, sizi güvende tutmamıza yardım edecektir."

"Tekrar ediyorum," dedi Jack, "bu kadın, üzerinde yüzümün yer aldığı Noel kazakları örüyor. Aslında oldukça etkileyiciler."

Biraz daha dik durdum. "Bütün kaçırma olayları ve suikastlar sadece ama sadece tek bir faktörle başarılı olur: Gafil avlama."

"Suikasta uğramak gibi bir endişem yok."

"Korunan herkesten beklediğimiz tek şey, farkındalıktır. Çoğu insan, hayatı boyunca uyurgezer gibidir, çevresindeki tehlikeleri fark etmez bile. Fakat tehdit altındaki insanların böyle bir lüksü olamaz. Çevrenizdeki insanları ve nesneleri fark etmek ve onları sorgulamak için önce kendinizi sorgulamalısınız."

"Konuşan ders kitabı gibisin, bunu biliyor muydun?"

"Sekiz yıldır Glenn Schultz için çalışıyorum ve kurumdaki en üst basamağa kadar çıktım. İlk yardım sertifikam var, ayrıca gözetlemeyi engelleme, kaçış aracı kullanma, acil ilaçlar, gelişmiş ateşli silahlar ve yakın dövüş konusunda ileri düzeyde eğitimim var. Fakat işimi doğru yaparsam bunların hiçbirine ihtiyacımız olmayacak. Siz, ben ve ekip, hepimiz birlikte çalışacağız, herhangi bir kriz vuku bulmadan tehditleri öngörüp engelleyeceğiz."

"Sanırım hizmetçi olduğumu düşünürken senden daha çok hoşlanmıştım."

Gözlerine baktım. "Tehdit turuncu seviyedeyken bunu söylemeyeceksin."

Bakışlarını kaçırdı.

Derin bir nefes aldım. “Beden dilinden, verdiğim bildiriği okumakla fazla ilgili olmadığını sezebiliyorum, o yüzden müşteriler için en önemli olan kısımları özet geçeceğim.” Sırf hava atmak için gerekenden hızlı şekilde, parmağımla tek tek işaret ederek listeyi okudum:

1. *Bilinmeyen lokasyonlarda yabancılarla buluşmayın.*
2. *Restoranlarda kendi adınıza rezervasyon yaptırmayın.*
3. *Geceleri seyahat etmeyin.*
4. *Aynı kulüplere ve restoranlara sık sık gitmeyin.*
5. *Mümkün olduğunca grup hâlinde yürüyün.*
6. *Dikkat çeken bir araç kullanmayın.*
7. *Yeni bir tehditle karşılaşır karşılaşmaz hemen polise haber verin.*
8. *Benzin deponuzun en az yarısı sürekli dolu olsun.*
9. *Araç kapılarınızı daima kilitli tutun.*
10. *Trafik lambalarında durmaktan sakınacak şekilde, hızınızı ayarlayın.*
11. *Her şeyin yolunda olduğunu belirtmek için özel bir şifre belirleyin.*

Daha fazlası da vardı ama Instagram’da gördüğü bir şeye gülmüsyordu.

Konuşmayı bırakıp, fark etmesini bekledim.

Uzun bir duraksamanın ardından başını kaldırdı. “Sonuncusu neydi?”

Dediğimi tekrarlardım: “Her şeyin yolunda olduğunu belirtmek için özel bir şifre belirleyin.”

“Şifre ne?”

O anda karar verdim. “Şifre, uğur böceği.”

Jack’in omuzları çöktü. “Biraz daha belalı bir şey yapamaz mıyız? Mesela *kobra*? Ya da *canavar modu*?”

“Şifreyi müşteriler seçemez.”

Şifreyi sürekli müşteriler seçerdi.

Fakat ben konuşurken mesajlarına bakarsan da böyle olurdu. Jack kaşlarını çattı. “Tüm o kuralları nasıl hatırlayacağım?” diye sordu.

“Rehberi oku,” dedim. “Defalarca. Fosforlu kalem kullanarak.” Ses tonum biraz kibirli çıkıyor olabilirdi.

Jack iç geçirerek telefonunu bıraktı. “Bak,” dedi, “kulüplere veya restoranlara gitmeyeceğim. Bilinmeyen yerlerde yabancılarla buluşmayacağım. Sadece evde kalacağım veya annemle birlikte doktor randevularına gideceğim.” İçini çekti. “Ayrıca... baskı altında kalıp... birkaç defa ailemin çiftliğine gideceğim ama Tanrı’nın yardımıyla o ziyaretler kısa ve nadir olacak. O kadar. Buraya eğlenmek, sorun çıkarmak veya *suikasta uğramak* için gelmedim. Sadece iyi bir evlat olup anneme yardım etmek için geldim.”

“Harika,” dedim. “Bu bizim işimizi kolaylaştırır.”

Telefonunu tekrar kaldırmaya davrandı.

Konuşmaya devam ettim: “Sadece parmak izi, el yazısı örneği ve bir tüp kan almam lazım, böylece bugünü bitirebiliriz.” Çok Kişisel Sorular’ı sormayı unutuyordum. Fakat her şey göz önüne alındığında epey iyi iş çıkarıyordum.

“Kan mı?” diye sordu.

Başımınla onayladım. “Kan almak konusunda eğitimim var.” Sonra da adamın kollarına baktım. “Zaten sende de itfaiye hortumu gibi damarlar var.”

Kollarını arkasına doğru çekti. “Kana niye ihtiyacınız var?”

“Temel kan testleri için. Ayrıca kan grubunu doğrulayacağız.”

Artık inanamıyormuş gibi gözlerini kırıştırıyordu. Onu şaşkın görmek, azıcık hoşuma gitti.

Bu, hizmetçi olmaktan çok daha iyiydi.

“Asistanın, kan grubunu AB negatif olarak belirtmiş ve eğer bu doğrulanırsa şanslısın çünkü benim kan grubumla aynı.”

“Bu neden beni şanslı biri yapsın?”

“Ekipte, müşteri için donör görevi görebilecek en az bir kişinin bulunmasını isteriz,” dedim. Kauçuk turnikeyi çıkarıp şaklattım. “Yani az önce şahsi kan bankanla tanışmış olabilirsiniz.”

O n dakika sonra ihtiyacım olan her şeyi almıştım ve eşyalarımı topluyordum. Buradan çıkıp gitmeye dünden hazırdım.

Tüm o yakışıklılığında insanı yoran bir şeyler vardı.

Ciddiyim. Dinmek bilmiyordu. Amansızdı. *Zahmetliydi.*

Ayrıca ona bakmıyordum bile! *Bana bakan oydu.*

En sonunda ona bakmak için durdum. “Ne?”

“Hiç düşündüğüm gibi biri değilsin,” dedi.

Ona imalı bir bakış attım. “Düşüncelerimiz karşılıklı.”

“Mesela daha iri olmanı bekliyordum,” dedi.

“Geldiğimi bile bilmiyordun.”

“*Bugün* geleceğini bilmiyordum. Fakat öncesinde sizi tutmayı planlıyorduk. Sonra ben fikrimi değiştirdim.”

“Sonra da stüdyo senin fikrini değiştirdi.”

“Öyle bir şey.”

Jack hâlâ beni değerlendiriyordu. Gözetleyen değil de gözetlenen olmanın ne kadar tuhaf olduğunu tarif bile edemiyordum.

Devam etti: “Sanırım daha ziyade, sert bir erkek olursun sanıyordum.”

Ben sert erkek değildim. Sert erkeğin tam tersiydim. Fakat bunu ona söylemeyecektim. “Bu işte sert erkek olmamı gerektirecek hiçbir şey yok.”

“Ne gerektiriyor, peki?”

“Odaklanma. Eğitim. Farkındalık.” Beynimi gösterir gibi başıma dokundum. “Sert olmakla ilgili değil. Hazırlıklı olmakla ilgili.”

“Ama sonuçta bir *korumasın*, anlarsın ya? Sadece daha iri yarı olman gerektiğini düşünüyorum. Sen ufacıksın.”

“Ben ufacık değilim,” dedim. “Sen dev gibisin.”

“Boyun kaç? Bir altmış dört mü?”

“Sağ ol ama bir yetmişim.” Aslında bir altmış yediydim.

“İri bir herif beni pataklamaya kalksa ne yapardın?”

“Bu asla olmaz,” dedim. “Tehdidi bekler ve gerçekleşmesine fırsat kalmadan seni oradan çıkarırız.”

“Ama ya olsaydı?”

“Olmaz.”

“Tamam ama... Varsayımsal olarak?”

İç geçirdim. “Peki. Varsayımsal olarak, diyelim ki oldu -ki olmaz- ben... onu yere indirirdim.”

“Ama nasıl?”

“Altı yaşımdan beri jiu-jitsu yapıyorum ve ikinci derece siyah kuşağım var.”

“Fakat bu adam gerçekten dev gibi olsa?” Jack bir ayı gibi kollarını havaya kaldırdı.

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Jiu-jitsunun nasıl işlediğini anladığını sanmıyorum.”

O da bana gözlerini kısıtı.

“Bana inanmıyor musun?” diye sordum. “Bunun ne kadar cinsiyetçi olduğunun farkında mısın?”

“Cinsiyetçi değil...” diye karşı çıktı. “Sadece... fizik. Senin cüssendeki biri, benim cüssemdeki birini nasıl devirebilir?”

“O fizik değil,” dedim. “Cehalet.”

“Göster bana,” dedi.

“Ne?”

“Jiu-jitsuyu üzerimde göster.”

“Hayır.”

“Evet.”

İçimi çektim. “Seni yere devirmemi mi istiyorsun? Şu anda?”

“Yani, pek sayılmaz. Fakat yapabildiğini bilirim daha kolay uyuyacağımı düşünüyorum.”

“Canını yakmamı istediğini mi söylüyorsun? Ciddi ciddi? Çünkü istediğin şeyi yapacak olursam ciğerlerindeki havayı boşaltırım ve muhtemelen omzunu da çıkarabilirim.”

Bu gerçekten kötü bir fikirdi.

Fakat sanırım Jack canını yakmamı istiyordu çünkü elimi tutup beni arka kapıdan dışarı sürükleyerek verandadan indirdi ve havuzun yanındaki çim alana getirdi. Beni peşinden sürüklerken, “Kötü fikir, kötü fikir, kötü fikir,” dedim.

“Ama seni çekiştirmenin benim için ne kadar kolay olduğunu görüyor musun?” dedi.

Sanırım tam da o anda razı oldum. Hafife alınmaya hayran olduğum söylenemezdi. Özellikle de temizlikçi olduğumu düşünen bir herif tarafından.

Canını yakmamı mı istiyordu?

Tamam. Canını yakacaktım.

Çimenlik alana gelince elimi bıraktı ve biraz daha ileri koştu. Ardından U dönüşü yaptı ve koşmaya başlayarak bana doğru geldi.

Sanırım başlıyorduk.

İç çektim.

Şu noktada verilecek bir karar yoktu. Bir doksan ikilik bir adam doğruca size doğru koşuyorsa verilecek bir karar kalmıyordu. Yapmanız için eğitildiğiniz şeyi yapıyordunuz.

Bana ulaştığı anda iki elimle sol bileğini kavrayıp aşağı doğru çektim ve kalçamı onunkine geçirdim. Buradaki asıl numara yuvarlanma hareketini devreye sokmaktı. Kolunu ve omuzlarını aşağı doğru çekerken belden aşağısını havaya kaldırıyordunuz ve kalçanızın darbesiyle de onu takla atmaya zorluyordunuz.

Aslında böyle anlatınca kulağa daha karmaşık geliyor.

İşin özeti: Başını eğ ve tependen fırlayıp gitsin.

İşte fizik *buydu*.

Bir saniyeden kısa sürede sırtüstü devrilmişti bile.

İnliyordu.

“Kendin kaşındın, ahbap,” dedim.

Başında durup tepesinden ona bakıyordum. Gözlerini bana çevirdi. Sonra, geldiğimden beri ilk defa, gülümsedi. Hayranlıkla dolu, kocaman bir gülümsemediydi. “Ah, Tanrım, canımı yaktın,” dedi.

“Sana söyledim.”

Soluk soluğa kolunu karnına sardı. *Ya da bir dakika... O kahkaha mı atıyordu?* “Sert erkeksin işte!”

“Hiç de değilim.”

“Harikasın,” dedi.

“Ona hiç şüphe yoktu.”

Ardından kollarını iki yana açıp göğsüne bakarken yerde uzanmaya devam etti. “Teşekkürler, Hannah Brooks! Teşekkürler!”

Ne demeye bana teşekkür ediyordu?

Sonra bulutlara doğru bağırdı. “İşe alındın!”

Fakat daha önce bin defa yapmış olduğum şey için ona hayran olmayı reddettim. Harika falan değildi. Sadece antrenmanla oluyordu. “Ben zaten işe alındım,” dedim.

“Tekrar işe alındın! İki kere alındın! Büyük bir törenle alındın!”

Başımı iki yana salladım ve ona biraz buz getirmek için içeri girdim.

Dakikalar sonra mutfağa geldiğinde hâlâ nefes nefeseydi, hâlâ minnetle ışık saçıyordu ve az önce önemli bir hayat dersi almış biri gibi görünüyordu.

Buz torbasını, birbirine bağıladığım mutfak havlularıyla Jack'in omzuna sabitledim, daha yavaş işleyen bir anda vücudunun benimkine yakınlığından dolayı elimin ayağıma dolaşmasını reddediyordum.

"Omzun birkaç gün gerçekten acıyacak," dedim.

"Buna değer," dedi.

"Yatmadan önce ağrı kesici al."

"Tamamdır, doktor."

"Ayrıca bir daha sana bir şeyde iyi olduğumu söylediğimde," dedim, "kanıtlatmaya çalışma ve canını yaktırma."

"Anlaşıldı."

Eşyalarımı toplayıp veda etmek için döndüm, dosyamı geldiğim zamanki gibi göğsüme yapıştırsam da buraya giren kızıdan çok daha farklı hissediyordum.

Öz güveninizi artırmak için bir adamı kaldırıp üstünüzden fırlatmak gibisi yoktu.

Tavsiyemdir.

Glenn'in bana vermiş olduğu belirsiz programı kontrol ederek, "Yarın resmî olarak başlayacak gibi görünüyoruz," dedim. "Sabahleyin ailenin evine gitmek istiyorsun, değil mi?"

Jack başını salladı.

"Şu anda güzergâhı değerlendiren bir ekibimiz var," dedim. "Bu, normal hazırlık zamanımızdan biraz daha hızlı oluyor ama görev tamamlanana kadar böyle idare edeceğiz."

Jack yere bakıyordu. Cevap vermedi.

"Yarın, uzaktan kontrol ekibini de yanımızda götürebiliriz, biz oradayken çiftlik arazisini değerlendirebilirler. Birkaç kamera takarlar, yerleşimi kontrol ederler." Bu, bana iyi bir plan gibi geldi.

Fakat Jack, "Aslında o dediğin olmaz," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Ne olmaz?"

"Ailemin evine yanımızda koruma ekibiyle gidemeyiz."

"Neden olmasın?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı. “Çünkü ailem bununla ilgili hiçbir şeyi bilmemeli.”

“Neyle ilgili?”

Hepsini, dercesine ellerini salladı. “Tehditleri, sapıkları, özel korumayı.”

“Peki, o dediğin nasıl olacak?”

Başını iki yana salladı. “Annem hasta, biliyor musun? Hasta. Eğer tüm bunları öğrenirse endişelenir. Hem de endişe edecek hiçbir şey olmamasına rağmen. Yıllardır sapıklarım oldu, şimdiye kadar onlara karşı duyarsızlaştım. Fakat anneme korkutucu hiçbir şeyi anlatmadım ve kanser ameliyatından önceki hafta buna başlamaya hiç niyetim yok.”

“Fakat...” dedim. Ne diyeceğimden emin değildim.

“Annem endişeli biridir,” dedi Jack. “Endişede dünya şampiyonudur. Ayrıca pek de iyi olmayan test sonuçlarıyla karşılaştı. Kardeşim öldüğünden beri...” Bu cümleyi nasıl bitireceğini bilmiyormuş gibi ellerine baktı. “İtiraf ediyorum, benim için koruma iyi bir şey. Anlıyorum. Fakat annem için? Pek iyi değil. İnternette tedavilerle ilgili şeyler okuyordum ve insanların sonuçlarının stresten etkilenebildiğini okudum. Zaten onun için her şey zorken daha da zorlaştırmak istemiyorum. Bunu yapmanın tek yolu, ailemin senin kim olduğunu asla bilmediğinden emin olmak.”

“Ama... nasıl?”

“İnternet sitenizde ‘her senaryoya uygun, alışılmışın dışında çözümler’ yazıyor.” Kanıt olarak siteyi göstermek için telefonunu çevirdi.

“Telefonunla yaptığın şey *bu muydu?*” diye sordum.

Jack omzunu silkti. “Telefonumla yaptığım şeylerden biriydi diyelim.”

Ona imalı bir bakış attım. “Onu internet sitesini tasarlayan kişi yazdı.”

“Patronun... adı neydi? Frank Johnson?”

“Yaklaşmadın bile. Glenn Schultz.”

“Gözetlemenin uzaktan yapılabileceğini söyledi.”

Glenn bunu zaten biliyordu ve bana söylemedi mi?

Jack konuşmaya devam etti. “Senin bana yakın kalabileceğini ve ikinci grubun da uzaktan denetleyeceğini söyledi.”

“Fakat gittiğin her yere peşinde bir ajan götürürsen ailen şüphelenmez mi?”

“Kimse şüphelenmez.”

Ellerimi kalçama dayadım. “Niye?”

“Birincisi, annemle babam tatlıdır ve inanılmaz kolay kanarlar. Abim, benimle doğru düzgün konuşmuyor bile. İkincisi, korumaya hiç benzemiyorsun.” Başını hafifçe yana yatırıp bana kalpleri eriten bir gülümsemeyle baktı. “Sonuncusu ama en önemlisi, onlara *sevgilim* olduğunu söyleyeceğim.”

Ofise geri döndüğümde Glenn hâlâ toplantı odasındaydı ve ekibin yarısı da onun yanındaydı. Jack Stapleton projesinde herkes birlikte çalışıyordu.

Umurumda değildi.

“Hayır,” dedim Glenn’e. Doğruca toplantı masasının başına doğru yürüdüm. “Yüzde yüz hayır.”

Glenn başını kaldırıp bakmadı bile. “Şu ‘sevgili’ meselesinden mi bahsediyoruz?”

“Konuşulacak başka bir şey var mı?”

“Anlaşmayı bozan bir şey değil. Müşteriler için daha tuhaf şeyler yaptığımız oldu.”

“Sen, müşteriler için daha tuhaf şeyler yaptın,” dedim.

“Adamı gördün. Gerçekten o kadar kötü mü olur?”

“Bildiğine inanamıyorum, bana söylemedin.”

“Adamın meşhur yakışıklı ağzından dökülmesinin daha iyi olabileceğini düşündüm.”

“Pekâlâ, daha iyi olmadı. Daha kötüydü. Tamamen hazırlıksız yakalandım. Bir müşterinin evinden hiç o şekilde çıkmamıştım.”

“O senin hatan.”

“Hayır, senin hatan. Beni uyarmadın.”

Glenn sesini makul seviyede tuttu. “Seni uyarmadım çünkü bu şekilde davranmanı gerektirecek kadar büyük bir olay değil. Adamın tehdit seviyesi düşük. Gözlerden uzak. Basın burada olduğunu bilmiyor. İşin parası iyi. Bu, kolayın sözlük anlamı.”

“O zaman sen onun sevgilisi ol!” dedim.

Glenn’in burun delikleri şişti.

“Ya da buradaki başka biri olsun.”

Kelly’nin eli havaya kalktı. “Haraç olmaya gönüllüyüm.”¹¹

“Harika. Kelly’yi yolla!” dedim. “Ya da Taylor’ı gönder.”

“Sen elimdekilerin en iyisisin,” dedi Glenn. “Bu iş alengirli olacak.”

“Az önce ‘kolayın sözlük anlamı’ diyordun.”

“İkisi birden. Kolay ve alengirli! En tepeden birine ihtiyacım var. O da sensin.”

“Beni pohpohlama,” dedim.

Glenn öne doğru eğildi. “Bak, ailesinden uzaklaşmış. Onları doğru düzgün görmeyecek bile. O yüzden de onlar yakındayken biraz rol yapman gerekecek. Görünüşe bakılırsa çok sık görüşmeyecekler.”

“Glenn. Burada olmasının tek sebebi ailesi.”

Fakat Glenn başını iki yana salladı. “Topladığımız bilgilere göre, abisiyle ilişkileri yok gibi bir şey.”

“Peki ya annesiyle babası?”

“O, o kadar net değil. Ne olursa olsun, hiçbiriyle fazla zaman geçirmeyecek.”

Başka nasıl karşı çıkacağımı bilmiyordum. “Hiçbir şey doğru gelmiyor.”

¹¹ Açlık Oyunları (*The Hunger Games*) filmine göndermede bulunuyor. (*Ing. I volunteer as tribute.*) -ç.n.

Glenn gözlerini üzerimden ayırmadı. "Daha önce de kılık değiştirdin."

"Dış dünya için. Müşteri için değil."

"Müşterimiz, ailesi değil; Jack Stapleton'ın kendisi."

"Aynı şey," dedim.

"Artık canın sıkılmayacak, orası kesin," dedi Glenn.

"Merhaba?" Kelly, odaya doğru el salladı. "Ben yaparım dedim ya. Gönüllüyüm. Ödeme yapmanıza bile gerek yok. Ben size para veririm."

Ona dönerek, "Bu etik değil," dedim.

Fakat Kelly kolunu hâlâ Jack Stapleton'ın fotoğrafının bulunduğu tahtaya doğru salladı. "Kimin umurunda?"

Bu etik dışı mıydı? Bu meslekte neyin etik olup olmadığını söylemek biraz zordu. Özel koruma işi son yıllarda resmen patlamıştı. Bunun bir kısmı, dünyanın zengin insanlar için daha tehlikeli olmasından, bir kısmı da zengin insanların gittikçe daha paranoyak olmasından dolayıcıydı. Korumalar, farklı eğitimlerden geçmiş, çeşitli ajanlardan oluşuyordu. Eski ordu mensubu, eski polis, hatta Doghouse gibi eski itfaiyecilerden. Çoğu ajan serbest çalışıyordu. Hiçbir şey standarda bağlı değildi. Aslında bir nevi Vahşi Batı gibiydi, insanlar paçayı kurtarabileceklerini düşündükleri her şeyi yapıyordu. Bu, daha fazla özgürlük anlamına gelmekle birlikte daha fazla risk de demekti. Ve çok daha fazla dalavere vardı.

Sonuç olarak, bizler sadece müşterilerden sorumluyduk. Onları mutlu tutmak zorundaydık ve çoğu zaman ne isterlerse yapardık. Bir keresinde bir müşterim yedi bin dolarlık bar hesabını kapatmamı istedi. Bir keresinde Belçikalı bir prensesle paraşütle serbest atlama yaptım. Bir keresinde bir müşterinin panterine gece boyunca göz kulak oldum.

Jack Stapleton olayı o kadar mı tuhaftı?

Demeye çalıştığım şey, müşterinin keyfine göre hareket ettiğimizdi. En azından, para ödenmesini istiyorsak.

Benim dışımda, toplantı odasındaki herkes durumu açık ve net bir şekilde görüyordu. Eğer Jack Stapleton sahte bir sevgili istiyorsa sahte bir sevgili alırdı. Ben de eğer Jack Stapleton için çalışmak istiyorsam onun sahte sevgilisi olmak zorundaydım.

Glenn devam etti: "Mesele şu ki bu senin için harika bir fırsat demek."

"Senin için de para demek."

"Hepimiz için para demek."

Hâlâ başımı iki yana sallıyordum. "Bu sınırlar varken düzgün bir iş çıkaramayız."

"Daha zor olacaktır, evet." Glenn kabullendi. "Fakat şunu aklında tut: Tehdit seviyesi neredeyse beyaz."

Ona imalı imalı baktım. "Sarı."

Kelly araya girdi. "Fakat çok açık bir sarı. Neredeyse limonlu şerbet renginde."

Glenn parmağını Kelly'ye doğru uzattı. "Tehdit seviyelerine sevimli renk isimleri takmayı bırak."

Glenn beni ciddiye almıyordu. O yüzden, "Sanırım gözlerinde dolar işaretleri var," dedim.

Bu bir testti. Nasıl tepki vereceğini görmek içindi.

Size yüz okuyabildiğimi söyledim, değil mi? Çenesinin kasılmasından, Glenn'in hakarete uğradığını okuyabiliyordum. İşte, tam o anda pes etmeye başladım.

Gerçekten bunun üstesinden gelebileceğimizi düşünüyordu.

"Hepimizi ateşin içine atacağımı falan mı düşünüyorsun?" diye sordu Glenn. "Hepimizin itibarı buna bağlı. Özellikle de benimki. Bunun yapılabilir olduğunu söylüyorum. Bunu yürütmek için stratejiler olduğunu söylüyorum."

İçimi çektim. "Tam olarak ne gibi?"

"Mesela uzaktan bir destek ekibi olması. Modern gözetleme teknolojisi. Dışarıda yedi gün yirmi dört saat bekleyen destek ekibiyle birlikte içeride gözlerimiz ve kulaklarımız olarak senin bulunman."

Sanırım durumu, onun açısından görebiliyordum.

Sonra da bahsi yükseltti.

“Eğer Londra’daki pozisyon için bir şansın olsun istiyorsan aynı fikirde olacaksın.”

“Yani istesem de istemesem de bunu yapıyorum.”

“Aşağı yukarı. Fakat isteyerek yapman güzel olurdu.”

Odaya bakındım. Herkes beni izliyordu. Neden bu kadar olay çıkarıyordum ki?

İkimiz de iplerin onun elinde olduğunun farkında olsak da Glenn, “Şuna ne dersin?” dedi sonrasında. “Sen bunu şikâyet etmeden yap, ben de seni sonraki görevinde nereye istersen oraya göndereyim. İstedğini seçebilirsin. Kore işi geri geldi. İster misin? Senindir.”

Son Kore işi iptal olduğundan beri tekrar görev gelmesini bekliyordum. “Kore’yi istiyorum,” dedim.

“Senindir,” dedi Glenn. “Seul’de altı hafta. Sonu gelmeyen siyah fasulyeli makarnalar.”

Bu fikri kafamda evirip çevirdim.

“Bu *evet* mi oluyor?” diye sordu Glenn. “Tamam mıyız? Daha fazla sızlanma ve ayak sürüme yok?”

Tam *evet* demeye hazırlanıyordum ve böylece anlaşıcağı ki... Robby’nin arkamdan gelen sesini duydum.

“Sen ciddi misin?” dedi Robby. “Bu asla işe yaramayacak.”

Herkes dönüp ona baktı. Robby, zamanlama konusunda hiç iyi olmamıştı.

Robby, sanki odadaki herkes delirmiş gibi etrafına bakındı. “Kafa mı buluyorsunuz? Bu bir şaka olmalı.”

Güvenliğim için mi endişeleniyordu? Glenn’in beni sıkıştırmasına mı karşı çıkıyordu? Yoksa kıskanıyor muydu acaba?

Yüzündeki hiddetin yansımalarını inceledim.

İşte Robby o anda her şeyi netleştirdi. Ellerini, işte *karşınızda!* dercesine bana doğru kaldırdı. “Bir baksanıza! Bir milyon yıl geçse bile hiç kimse bu kişinin, tam burada duran kişinin, efsanevi Kennedy Monroe’yu alt edip de Jack Stapleton’ın sevgilisi olduğuna inanmaz.”

Her şey sıraylaydı. Jack Stapleton meselesine sonra gelirdik.

On adımda, Robby'nin durduğu yere fırladım, kravatının düğümünü öyle bir kavradım ki yüzündeki o kendini beğenmiş, yargılayıcı adı ifade yok oldu. Onu boynundan kavrayıp resepsiyon kısmına doğru sürükledim.

Diğerlerinden uzaklaşıp ona bağırmayı umuyordum.

Fakat elbette herkes peşimizden geldi.

Umursayamayacak kadar kızgındım.

“Senin derdin ne be?” diye sordum. Öksürmeye başladığı için bıraktım. “Seni son gördüğümde beni terk ediyordun. Tam bir ay boyunca senden tek bir kelime bile duymadım ve şimdi ortaya çıkıp da sana yanlış yapılmış gibi mi davranıyorsun? Londra için böyle mi rekabet ediyorsun? Ortaokul zorbası gibi hakaretler ederek ve isimler takarak mı? Bu...” Burada işaret parmağımı alnına bastırdım. “...testosteron yüklü, üzüm kadar beyninde neler oluyor da bana hakaret etmeden duramıyorsun? Herkesin önünde! Senin! Derdin! Ne!”

Kauçuk bitkilerinin ardına gizlenen seyircilerimiz, Robby'nin cevabını bekledi.

Robby bir şey diyemeden, çınlayan asansörün kapısı açıldı.

Dışarı çıkan kişi, Jack Stapleton'dan başkası değildi.

Destroyer'ın bizzat kendisi, kanlı canlı bir şekilde ofisini-ze adım attığında, herkesin aynı anda nefes almasının yarattığı dramatik sahneyi abartamamanız gerekirdi. *Hem de o kadar yer dururken bizim ofisimize gelmesi...*

Elbette, ben Destroyer'la tanışmıştım. Parmaklarını tutup mürekkep kutusuna bastırmıştım. El yazısı örneğini almak için Aretha Franklin'in “Respect” şarkısının sözlerini yazmaya zorlamıştım onu. Vücuduna iğne batırmıştım. Omzunu çıkarmış olmam da olasılıklar dâhilindeydi.

O yüzden onu görünce diğer herkes kadar şoke olmadım.

Fakat ben bile şoktaydım.

Aynı tişört, aynı kot pantolonlaydı. Ama şimdi bir beyzbol şapkası ve spor ayakkabıları da vardı. Sıradan görünen insanları utandıracak kadar sıradan görünüyordu. Etrafımdaki iş arkadaşlarıma baktım, gözlerini dikmiş, ona bakıyorlardı. Liseden birincilikle mezun olan -ve şu anda üç çocuğuna karşı iyi yürekli bir baba olan- Amadi; streslendikçe örgü ördüğü için ofisteki herkese atkı örmüş olan Kelly; lakabını, insanların *soyunma odalarına girdiği* için değil, evsiz köpekleri evine aldığı için alan eski itfaiyeci Doghouse.¹²

Jack Stapleton'ın ofisimizdeki varlığı, onları çok daha gerçek yapmıştı. Ve onlarsa Jack'i daha... gerçeküstü gösteriyordu.

Bir şey yapmasını beklediğimiz Jack, Robby'nin alnına dayanmış parmağıma bakarak, "Zavallı iş arkadaşına zorbalık mı ediyorsun?" dedi.

Elimi indirdim. "Burada ne yapıyorsun?"

Bakışlarını doğruca gözüme çevirdi, o efsane gri-mavi gözleri parlıyordu. "Hannah Brooks, sana gerçekten ihtiyacım var," dedi.

Fotokopi makinesinin yanındaki Kelly, benim adıma zevkle cıvıladı.

Jack bana birkaç adım yaklaştı. "Sana tüm detayları daha önce vermediğim için özür dilemem gerekiyor. Tereddütlerini anladığımı da söylemeliyim. Ve..." (Halıfleks zeminde dizlerinin üstüne çöktü.) "Senden sevgilim olmanı istemem gerekiyor."

Odadaki herkes donakaldı.

"Ayağa kalk," dedim. Jack'i omuzlarından tutmaya çalıştım. Bir an kendime şaşırdım. Doksan kilodan daha ağır bir kas kütlelerini çekip ayağa mı kaldıracaktım? "Bunu yapmana gerek yok."

Adamı yerinden kıpırdamıyordum. *Herhalde yani.*

¹² Doghouse, köpek kulübesi ve giyinme odası gibi anlamlara gelir. -ç.n.

“Gerçekten yardımına ihtiyacım var,” diye devam etti. “Annem için burada olmam lazım ve buraya gelip de tehlike, risk veya -biliyorsun- suikast ihtimalini peşime takamam. Bunu annem için olması gerekenden daha zor bir hâle getiremem. Lütfen, lütfen görevi kabul et. Gerçekte kim olduğunu gizleyip, onu korumama yardım et.”

Yapabildiğim tek şey, “Ne yapıyorsun sen?” demek oldu.

Ellerimi ellerinin arasına çekti. “Yalvarıyorum,” diye cevap verdi. “Sana yalvarıyorum.”

Yüzündeki ifade öyle samimi, öyle hüznü, öyle yoğundu ki... Bir an için ağlayacağını sandım.

Sersemi döndüm. Tekrar. Aynı gün içinde ikinci kez. Çünkü kimse Jack Stapleton gibi ağlayamazdı.

The Destroyers’ta nasıl ağladığını hatırlıyor musunuz? Çoğu insan, madeni havaya uçurduğu kısmı hatırlardı. Tabii anestezi kullanmadan kendini ameliyat ettiği sahne de vardı. Hafızalara kazınan, *Asla hoşça kal deme*, cümlesi de meşhurdur. Fakat o filmi harika yapan şey, aksiyon kahramanının sevdiği herkesi kaybettiğini ve onları tamamen yüzüstü bıraktığını düşünerek kederle gözyaşları dökmesiydi. Bunu izlemeye dayanamazdınız. İşte, o filmi klasik yapan da buydu. Diğer yüzlerce benzerinden daha iyi yapan buydu; o ham, insani savunmasızlık anının hiç beklemediğiniz bir adamdan geliyor olmasıydı. Hepimizin daha iyi insanlar olmak istemesini sağlıyordu. Hepimize onu -ve insanlığı- biraz daha sevdiriyordu.

Neyse. İşte, resepsiyon kısmındaki sahne de biraz öyleydi.

Fakat etrafta kauçuk bitkileri vardı.

Sonunda ağlamadı. Fakat sadece bahsi bile yeterliydi.

Jack Stapleton -meşhur Jack Stapleton- dizlerinin üzerindeydi.

Yalvarıyordu.

İşte gerçek buydu. Bu, Jack Stapleton’ın tüm o şöhreti ve çok daha fazlasını hak ettiğini anladığım an olmalıydı. O anda yaptığı şeyler beni kısıvrak yakaladı. Diğer herkesin dili tutuldu.

Adam rol yapabiliyordu.

Diz çökmüş bir hâlde öne doğru eğildi ve ellerini birleştirerek bana baktı. "Hasta anneme yardım etmen için yalvarıyorum," dedi.

Hadi ama...

Ben de taştan yapılmadım ki.

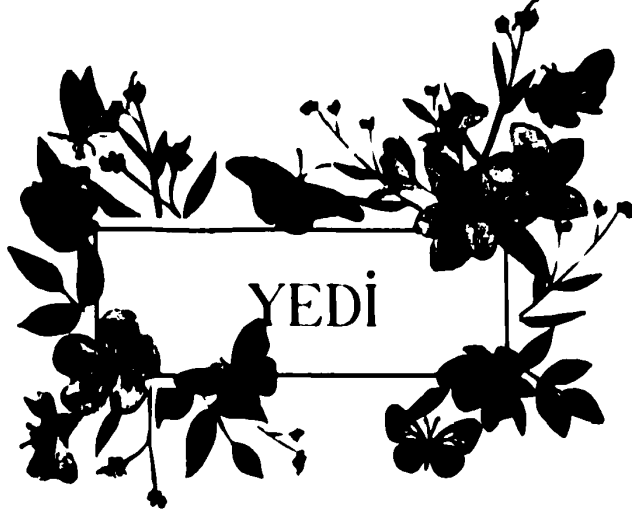
"Peki," dedim. Resmen Oscar kazandıracak türden sahte bir boş vermişlikle konuştum. "Yalvarmayı bırak. Sevgilin olacağım."

Sonra kendimi tutamayıp korkunç eski sevgilimin iğrenç, sinirli, içler acısı suratındaki ağız açık ifadeye bir bakış attım.

Dürüst olmam gerekirse, iyiler için kazanılmış bir zafer gibiydi.

Ve insanlık için.

Son olarak da... özellikle benim için.

Ertesi sabah, Jack Stapleton'ın ailesiyle tanışmak için onunla birlikte siyah Range Rover'ıyla eyaletlerarası otobandan batıya doğru gidiyordum. Tam olarak sahte sevgilisi rolündeydim.

Glenn, sahte sevgili rolüm için bir gardırop dolusu kıyafet göndermişti, alışveriş asistanı olan bir hanım arkadaşının aracılığıyla. Takım elbiseye izin yoktu.

Yeterince adildi.

O yüzden de işlemeli bir yazlık elbiseyle sandalet giymiş, saçlarımı da dağınık bir topuz yapmıştım.

Sanırım pofuduk kolları olan bir elbisenin içinde profesyonel olmak zordu. Ekim ayının sonlarındaydık ama Teksas'ta bu tek bir manaya gelebilirdi: Dışarısı yirmi yedi dereceydi. Öyle olsa bile kendimi hazırlıksız, hafiften üşümüş, tuhaf bir şekilde çıplak ve hiç de bana uymayacak şekilde savunmasız hissediyordum.

Takım elbisemi özlediğimi söylemeye çalışıyorum.

Yine de Jack'in neden bunu bu şekilde yapmak istediğini anlayabiliyordum. Ben de hasta annemin mutlu olması için her şeyi yapıp umutlarını canlı tutmuş ve onu çaresizlik hissinden korumuştum. Anlıyordum. Jack'in tehlikede olabileceği fikri, annesi için çok stresli olabilirdi. Hasta olması zaten yeterince zordu.

Dün gece otobanda giderken -çiftliğe gidiş ve dönüş için güzergâh değerlendirmesi yapıyordum- bunu düşünmüştüm ve benim için bir sıkıntı olmadığına karar vermiştim.

En azından, teoride.

Şimdi, bugün, o kadar da iyi değildim.

Dizlerimi birbirine yapıştırıp hiç de *kendim gibi hissetmeden* yolcu koltuğunda usturuplu bir şekilde oturdum.

Benim aksime, şoför koltuğunda yayılan Jack Stapleton, bir eli direksiyonda, bacaklarını şampiyonlar gibi yaya yaya oturuyordu. Küstahça bir davranış sergileyip saçlarını taramamıştı. Sakız çiğniyordu. Pilot model güneş gözlüğünü öyle bir takıyordu ki sanki bu gözlüklerle doğmuştu.

Çiftliğe gittiğimiz için sanırım ondan bir kovboy görünüşü bekliyordum. Fakat hafta sonunu Cape'te geçirmek için gidiyor-muşuz gibi görünüyordu. Üzerine oturan mavi renkli polo tişörtü, taş rengi keten pantolonuyla birlikte, mokasen ayakkabılar giymişti ve ayaklarında çorap yoktu.

Doğru, ben Houston'da büyüdüm. Daha önce bir çiftliğe gittiğimi düşünebilirsiniz. Fakat gerçekten gitmedim. Eyfel Kulesi'ne, Akropolis'e, Tac Mahal'a ve Pekin'deki Yasak Şehir'e gitmiştim ama Teksas'taki bir çiftlikte hiç bulunmadım.

Sanırım sürekli kaçıp durmakla meşguldüm.

Şu ana kadar.

Dizlerimin ne kadar çıplak olduklarını hissedip endişelendim. Kot pantolon mu giymeliydim? Çingiraklı yılanlar için endişe etmeli miydim? Ateş karıncaları? Kaktüsler?

On sekizinci yaş günümde bana annemin hediye ettiği, "DUR" tabelası kırmızısı kovboy çizmelerim vardı. Annem, her Teksaslı kızın bir çift çizmesinin olması gerektiğini söylemişti. Şu ana kadar onları giymem için hiçbir sebebim olmamıştı. Resmî olarak sevgili gardırobumun bir parçası değillerdi ama yine de yanıma almıştım. Değil mi ama? Eğer onları bir çiftlikte giymeyeceksem, başka nerede giyecektim ki.

Belki de onları giymeliydim. Tarz bakımından bir umut vadedemeseler de hiç değilse tarantulalardan korurlardı.

Jack gözlüğünün arkasından ellerime bakıyordu. "Gergin misin?" diye sordu.

Evet. "Hayır."

"Güzel. Bu uzun sürmeyecek. Annemle babam bizi gördüğüne memnun olacaktır ama abim benden nefret ediyor, o yüzden bizden çabucak kurtulacaktır."

"Muhtemelen o konuda konuşmamız gerekecek."

"Abimle ilgili mi?"

Evet.

Yoo.

"Sadece ne kadar çok şey bilirim sana o kadar çok yardım edebileceğimi söylüyorum."

"Yani terapi de buna dâhil mi?"

Bazen.

"Gizlilik sözleşmesi imzaladın, değil mi?"

Elbette.

Jack bunu bir düşündü. "Tamam. Yine de o konuda konuşmayacağım."

"Senin kararın," dedim. Tanıştığımız gün o kadar telaşlanmıştım ki Çok Kişisel Sorular kısmını tamamen unutmuştum. "J.S." dosyamı çantamdan çıkardım. "Yine de bazı soruların üstünden geçelim." Daha gidilecek yarım saatlik yolumuz vardı.

Jack cevap vermeyi kabul etmese de reddetmiş gibi de görünmüyordu.

Tükenmez kalem çıkardım. "Bilmemiz gereken bir ilaç kullanıyor musun?"

Hayır.

"Herhangi bir kötü alışkanlığın var mı? Kumar? Fahişeler? Yankesicilik?"

Hayır.

"Takıntılar? Gizli âşıklar?"

64 ÖZEL KORUMA

“Şu anda yok.”

“Dünya çapında ünlü bir oyuncuya göre epey keşiş gibisin.”

“Ara verdim.”

Not ettim. Devam ettim. “Öfke kontrolü sorunu? Derin, karanlık sırlar?”

“Herhangi bir insanınkinden fazla değil.”

Kendine not: Bu soruya hafiften kaçamak cevap verdi.

Listeme geri döndüm. “Sağlık sorunu?”

“Turp gibiyim.”

“Herhangi bir işaret?”

Kaşlarını çattı. “İşaret mi?”

“Vücudunda,” diye detaylandırımdı. “Dövmeler. Doğum lekeleri. Göze çarpan ya da çarpmayan benler.”

“Avustralya şeklinde bir çilim var,” derken tişörtünü çekiştirdi.

“Dur!” dedim. “Avustralya’nın nasıl görüldüğünü biliyorum.”

Kâğıda, “Avustralya çili” yazdım ve devam ettim, “Yara izi?”

“Birkaç tane. Yazmaya değer değiller.”

“Bir ara hepsinin fotoğrafına ihtiyacım olacak.”

“Niçin?”

Tereddüt etmeden cevap verdim: “Kimliğini tespit etmemiz gerekirse diye.”

“Ölü bedenimi mi?”

“Canlı bedenini. Mesela fidye fotoğrafı için falan. İş asla oraya geleceğinden değil elbette.”

“Bu rahatsız edici.”

Devam ettim: “Başka fiziksel anomali var mı?”

“Ne gibi?”

Çoğu insan sadece sorulara cevap verirdi. “Bilmem. Yamuk parmak? Fazladan diş? Körelmemiş kuyruk? Yaratıcı ol.”

“Aklıma gelen bir şey yok.”

Tamam. Sıradaki. “Uyuma güçlüğü?”

Örnek talep etmesini bekledim ama duraksadıktan sonra, “Kâbuslar görüyorum,” dedi.

Anladım, dercesine başımı salladım. "Sıklığı?"

"Ayda birkaç defa."

Ayda birkaç defa mı? "Rekürren mi?"

"Ne?"

"Yani her seferinde aynı kâbus mu?"

"Evet."

"Neyle ilgili olduğunu bana söyleyebilir misin?"

"Bilmen gerekiyor mu?"

"Yani, bir bakıma."

Seçeneklerini değerlendiriyormuş gibi direksiyona vurdu. Biraz duraksadıktan sonra, "Boğulmakla ilgili," dedi.

"Tamam." Sadece iki kelime söylemiş olsa da çok daha fazlası vardı sanki. Sonraki soru. "Hiç fobin var mı?"

Bir duraksama oldu. Sonra başını kısaca salladı. "O da boğulmak." Bunu da not olarak dosyaya ekledim. Sonraki soruya geçmek üzereydim ki Jack ekledi: "Ve köprüler."

"Köprülerden mi korkuyorsun?"

Sesi gergin ve dümdüzdü. "Evet."

"Köprü fikrinden mi, yoksa gerçek köprülerden mi?"

"Gerçek köprülerden."

Vay. Tamam. "Peki bu korkun nasıl ortaya çıkıyor?"

Seçeneklerini değerlendirip ne kadarını paylaşacağına karar verirken dudağının içini ısırdı. "Şey, yirmi dakika içinde otobanın Brazos Nehri'nin üzerinden geçtiği kısma geleceğiz. O zaman arabayı kenara çekip durduracağım ve köprüyü yaya olarak geçeceğim."

"Peki ya araba?"

"Sen arabayı sürerek köprüden geçeceksin ve diğer tarafta beni bekleyeceksin."

"Köprüleri hep böyle mi geçersin?"

"Böyle geçmeyi tercih ederim."

"Peki ya tek başınaysan?"

"Tek başıma olmamaya çalışırım."

“Ama ya öyleysen?”

“Eğer öyleysem nefesimi tutar devam ederim. Ama sonra bir süreliğine kenara çekmek zorunda kalırım.”

“Niye kenara çekiyorsun?”

“Kusmak için.”

Bunu biraz sindirmek için biraz bekledim. Sonra da, “Niçin köprülerden korkuyorsun?” diye sordum.

“Sana söylemek zorunda mıyım?”

“Hayır.”

“O zaman, Amerika’nın altyapısı düşündüğümüz kadar sağlam değil, diyelim ve konuyu kapatalım.”

Soruları bitiremedik.

Köprüye yaklaştığımızda gerçekten de arabayı kenara çekti, dışarı çıktı ve yürümeye başladı.

Ben de kendi payıma düşeni yapıp köprünün diğer tarafına doğru arabayı sürdüm.

Hızla geçip giden tırların rüzgarıyla sarsılan arabasının tamponuna yaslanarak onu bekledim, köprünün bir yanından diğerine geçerken yüzünde beliren gerginliği ve gözlerindeki konsantrasyonu izledim.

Vay canına. Kaç kişi otobandaki bir köprünün üstünde yürüyen bir yayanın yanından arabasıyla öylece geçip gitmiş ve onun megastar Jack Stapleton olduğunu fark etmemişti?

Bana ulaştığında yüzü solgundu ve alnında ter damlaları vardı. “Şaka yapmıyormuşsun,” dedim.

“Köprüler konusunda asla şaka yapmam.”

Şoför koltuğuna geçip pencereleri indirdi. Sonrasında, her şeye sahip olan rahat ve gamsız adam karakterine geri büründü.

“Bugün bana çok fazla soru sordun,” dedi bir anda. “Ben sana bir tane bile sormadım.”

“Bu şekilde kalması daha iyi olur.”

“Sana soru soramaz mıyım?”

“*Sorabilirsin...*” derken, *kuralları ben koymuyorum* dercesine omzumu silktim.

Fakat sorduğu soru, beklediğim yerden gelmedi.

Beni baştan aşağı süzdü. “Hiç oyunculuk yaptın mı?”

Şu anda gittiğimiz yer ve az önce kabul ettiğim iş birliği düşünülürse, buna cevap vermem gerekiyordu.

Bir ilkti.

Şöyle bir düşündüm. “Birkaç Noel müsamesinde, birkaç çiftlik hayvanını canlandırmıştım.”

“Yani *hayır* diyorsun.”

Ona bir şeyler vermeye çalıştım. “Benim işimde de oyunculuk unsurları var. Bazı zamanlar herhangi bir durumda rol yapmak zorunda kalıyorum. Fakat çoğunlukla araya karışıyorum veya kişisel asistan gibi görünüyorum.” Jack düşünceli bir hâlde başını salladı. “Fakat hiç bu kadar... *detaylı* bir şey yapmadım.”

“Tamam,” dedi düşünmeyi sürdürerek. “Onlara sevgilim olduğunu söyleyeceğim. Bu, yükün çoğunu omuzlarından alacaktır. Bunu hallettikten sonra kalan işin çoğunu ben yapacağım. Yani, kim sevgilisi konusunda yalan söyler ki? Senin tek yapman gereken hoş birisi olmak.”

Sanki not alıyormuşum gibi, “Hoş birisi ol,” dedim.

“Evet, yani repliklerini hatırlaman gerekmiyor, monolog yapman gerekmiyor. Bu bir Shakespeare oyunu değil. Sadece normal davran. Şartlar geri kalanı halleder.”

“Yani sana deli gibi âşıkmişim gibi yapmama gerek yok mu?”

Yandan minik bir bakış attı. “İstemiyorsan gerek yok.”

“Ya sana inanmazlarsa? Sevgilin olduğuma?” Soruyu sorana kadar, bu sorunun bana kendimi ne kadar savunmasız hissettirdiğini fark etmemiştim.

Fakat Jack öz güvenli bir şekilde başını salladı. “Bana inancaklar.”

“Neden?”

“Çünkü tam benim tipimsin.”

Karşı koyamadım. “Temizlikçiler senin tipin mi yani?”

Parmağını uzattı. “O cidden bir hataydı.”

Onları Jack Stapleton’ın sevgilisi olduğuma nasıl inandıracığımı cidden hiç bilmiyordum. Tipi olduğum yalanını yutacak değildim. Onunla ilgili Google araştırması yapmıştım ve bana bir ömür yetecek kadar Barbie bebeği görmüştüm. Hatta içlerinden biri o kadar çok estetik operasyon geçirmişti ki *annesi acaba yüzünü görmeyi özlüyor mudur*, diye merak etmeden edemedim.

Kennedy Monroe’dan bahsetmeye gerek bile yoktu.

“Hey...” dedim sonra. “Peki ya gerçek sevgilin?”

“Ne demek istiyorsun, yani *gerçek sevgilin* diyerek?”

Keskin bir soluk verdim. “Sanırım ailen Kennedy Monroe olmadığını fark edecektir.”

Jack kahkaha attı. “Ailem o türden şeylere dikkat etmez,” dedi.

“Yani Kennedy Monroe’yla çıktığından ailenin haberi yok mu? *People* dergisinin kapağındaydınız! Aynı kazaklarla!”

“Haberlerinin olmaması mümkün bir şey.”

“Hiç de değil. Bilmeyen yoktur.”

Jack şöyle bir düşündü. Sonra omuz silkti. “Eğer sorarlarsa, ayrıldığımızı söylerim onlara. Fakat sormayacaklar. Hollywood’daki hiçbir şeyin gerçek olmadığını biliyorlar.”

Kennedy Monroe gerçek değil miydi? Birdenbire, soramayacak kadar utandığımı hissettim.

Birinin, Jack’in, Kennedy Monroe’dan sonra bana geçtiğine inandığını hayal etmeye çalıştım. Anne babası ne kadar saf olabilirdi ki? Komada mıydılar?

Robby, kimsenin inanmayacağını söylemişti. Sözleri zihnimde yankılandı. Onunla aynı fikirde olmak çok rahatsız ediciydi.

Ancak... işte, buradaydık.

Fakat Jack hâlâ düşünüyordu. “Sanırım en iyi seçeneğimiz çok fazla gülümsemen olacak.”

Kulağa o kadar da zor gelmiyordu.

“Sadece gülümse. Onlara. Bana. Yanakların acıyıncaya kadar.”

“Anladım.”

“Sana dokunmam konusunda nasıl hissediyorsun?”

Jack Stapleton’ın bana dokunması konusunda nasıl mı hissedirim? “Ne türden bir dokunmadan bahsediyoruz?”

“Yani, sevgililerimle birlikteyken... onlara çok fazla dokunmaya meyilli oluyorum. Anlarsın ya. Eğer birine karşı ilgin varsa ona dokunmak istersin.”

“Tabii,” dedim.

“Biraz daha gerçekçilik katabilir.”

“Katılıyorum.”

“Elini tutmam sıkıntı olur mu?”

Zor bir soru değildi. “Hayır.”

“Peki... kolumu omzuna atabilir miyim?”

Bir kez daha başımı salladım. “Kulağa kabul edilebilir geliyor.”

“Kulağına fısıldayabilir miyim?”

“Ne fısıldadığına bağlı olabilir.”

“Belki de şöyle sorsam daha iyi olacak: Yapmamı *istemediğin* bir şey var mı?”

“Kıyafetlerinin üzerinde kalmasını tercih ederim.”

“Ailemle takılırken ona şüphe yok zaten,” dedi.

“Yani genel olarak,” dedim. “Genel anlamda. Sürpriz çıplaklık yok.”

“Katılıyorum. Senin için de aynısı geçerli.”

“Ayrıca beni öpmenin gerekeceğini sanmıyorum...”

“Onu çoktan düşündüm.”

Bunu zaten düşünmüş müydü?

“Sahne öpüşmesini kullanabiliriz?” dedi. “Mecbur kalırsak yani.”

“Sahne öpüşmesi de ne oluyor?”

“Bir tiyatrodaki yapılan şey. Öpüşme gibi görünür ama dudakların gerçekten birbirine değmez. Mesela yüzünü ellerimin arasına alıp başparmağımı öpebilirim.” Elini direksiyondan ayırıp gösterircesine başparmağını öptü.

Ah. "Tamam."

"Muhtemelen bugün denememeliyiz."

"Doğru."

"Bu biraz pratik gerektirecek."

Jack Stapleton'la sahte öpüşme pratiği yapmak... "Anladım." Sonra ekledim: "Ayrıca, yani eğer gerçek bir öpüşme falan gerekirse sorun değil. Demek istediğim, eğer gerekli olursa benim için sorun olmaz. Yani kızmam demek istiyorum."

Tanrım... Sersem bir kuş gibiydim.

"Not alındı," dedi Jack. Sanki bu türden bir sessizliğe alışkınmış gibi ayak uyduruyordu. Muhtemelen alışkındı da. Devam etti: "Sanırım ben ve annem için yaptığın şeye minnettar olduğumu ve seni rahatsız etmek istemediğimi söylemeye çalışıyorum."

"Teşekkürler."

"Yanlış bir şeyler yapmamaya çalışacağım ama eğer batırırsam bana söyle."

"Aynı şekilde," dedim.

Sonra da radyonun sesini açtı, açılır tavanı indirdi ve ağzına bir tarçınlı sakız attı.

Stapleton Çiftliği'ne, otobanı geçtikten sonra labirent gibi bir sürü yoldan ulaşılıyordu. Mısır ve pamuk tarlalarıyla, ineklerle dolu çayırları geçmek zorundaydınız. Hatta bir tarlada, gerçekten canlı Teksas sığırları bile vardı.

Oraya vardığımızda, sığır engeliyle başlayan, geniş bir tarladan geçip sonsuzluğa uzanıyor gibi duran bir kilometrelik, çakıl taşlı bir araç yoluna döndük.

“Bu çiftlik ne kadar büyük?” diye sordum. Hiç de küçük olmadığıyla ilgili şüphelenmeye başlıyordum.

“İki yüz hektar,” dedi.

Nedense tam boyutu öğrenmek, çevreyi daha da gerçekçi gösteriyordu. Burası gerçek bir yerdi. Şunlar, gerçekten dikenli tellerden çitlerdi. Burada hakiki insanlar yaşıyordu. Bu gerçek bir andı. Öte yandan, değildi de.

Çiftlik evine ulaşamadık.

Uzaktaki evi gördüm. İspanyol kiremidinden kırmızı çatısı olan, beyaz bir evdi. Çakıl taşlı yolun yarısındayken, tarlada duran bir adam gördük. Jack'in abisi olabilirdi. Ona “Jack Stapleton'ın fakir versiyonu” demek istemezdim ama bu, pek de mantıksız değildi. Çene hatları aynıydı. Duruşları aynıydı. Adamın kahverengi ayakkabıları, ekoseli gömleği ve üzerinde bir slogan yazan mavi şapkası vardı.

“Şuradaki, abin mi?” diye sordum.

Jack başını salladı. “Evet. Bizimkilerin çiftlik yöneticisi ve benim kişisel can düşmanım, Hank Stapleton’la tanış.”

Jack arabayı tek şeritli yolda park etti. Hank’in kamyonetin kasasından bir saman balyası alıp ayaklarının dibine atışını izledik. Sonra başını kaldırıp bizi gördü. Kıpırdamadı ve öylece baktı. El sallamadı. Bize doğru yürümedi. Sadece iş eldivenlerini çıkarıp bizi izledi, tamamen tetikteydi. Sanki bir çakal veya öyle bir şey görmüş gibiydi.

Size şunu söyleyeyim: Bu iki kardeşin gözleri birbirine kenetlendiği anda Jack’in bedenindeki her kas zerresi kasıldı. Basbayağı hayvaniydi.

Yabancılaşmış? Evet, bu tam olarak durumu tanımlıyordu.

Kelly’nin asla doğrulayamadığı o dedikoduları düşündüm. Araba kazası. Jack’in içtikten sonra direksiyon başına geçmiş olma ihtimali. Hank Stapleton, alkollü araç kullandığı için birinin ölümüne sebep olan ve kendi kariyerini kurtarmak için hepsinin üstünü örten birine bakıyor gibi görünüyor olabilir miydi?

Tabii. Neden olmasın?

Kesinlikle gördüğüne memnunmuş gibi bakmıyordu.

“Burada kal,” dedi Jack. Arabadan çıkıp tarlaya girerek abisine doğru yürüdü. *Vahşi Mücadele* filminden çıkma bir sahne gibiydi. Âdeta düşük bütçeli kovboy filmi müziğini duyabiliyordum.

Gerçekten orada kavga mı edeceklerdi? Jack şehirli bir züppe gibi, İtalyan derisinden ayakkabılarını çorapsız şekilde giyiyorken?

Parmaklarımı kapının kulpunda tuttum, Jack’in bana ihtiyaç duyması hâlinde fırlamaya hazırdım.

Sonrasında bekleyip izledim.

Onları gizlice dinleyecek miydim?

Kesinlikle.

Camları aşağı indirdim ve motoru durdurdum. Önce onları duyamadığımı düşündüm. Sonrasında konuşmadıklarını fark ettim. Tabii düşmanca sessizliği bir tür iletişim türü olarak saymazsanız.

En sonunda Hank, "Bakıyorum da maiyetini getirmişsin," dedi.

"Sadece sevgilim var."

Hank bana doğru baktı. "Kennedy Monroe'ya pek benzemiyor."

İrkildim. *Deme ya, benzemiyor muyum?*

Jack başını iki yana salladı. "*People* okumayı bırak. Biz ayrıldık."

"İki yıldır burada değildin ve yeni sevgilini mi getiriyorsun?"

"Takımları eşitlemeye çalışıyorum."

"Bil diye söylüyorum, seni burada istemiyorum."

"Bil diye söylüyorum, bunu zaten biliyordum."

"Annem ısrarcı oldu. Babam da annem ne isterse onu ister zaten."

"Bunu da biliyordum."

"Bunu, annem için beklenenden daha zor hâle getirmeni istemiyorum."

"Katılıyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. Ne yapıyorlardı?

Ardından Hank konuştu: "Neyse, şehre geri dönebilirsin. Annem bugün ziyarete uygun değil."

Jack eve doğru baktı. Sonra Hank'e döndü. "Bu onun beyanı mı, yoksa senin düşüncen mi?"

"Perdeleri indirip yatağına girdi, hemfikirizdir diye düşünüyorum."

"Babam nerede?"

"Onun yanında."

"Ben buraya kadar gelmeden önce haber verebilirdin." Jack'in sesi gergindi.

Bir duraksama oldu. "Numaran bende yok. Artık."

Başka şeyler de söylemiş olabilirler ama itiraf edeyim ki onları duymadım. Çünkü o anda, sanki bir korku filminden fırlamış gibi hiçliğin ortasından kocaman bir surat çıkıp, arabanın açık penceresinde belirdi.

Kocaman, beyaz bir ineğin suratu.

O kadar yakındı ki... yüzümü yıkayan nemli ve berbat kokan nefesini hissedebiliyordum. İneğin bana sinsice sokulduğunu söylemek istemesem de o ana kadar bomboş olan tarlanın aniden doluverdiğini söyleyebilirdim.

İneğin niyeti neydi? Asla bilmeyeceğiz.

Ancak bir saniye boyunca oradaydı.

Sonraki saniyedeysen açık camdan kafasını içeri sokup kolumu yaladı.

Sert, yeşil diliyle.

Belki çığlık attım.

Belki de atmadım.

O kısım bulanıktı.

Ancak kesin olan bir şey vardı: Acayip bir ses çıkarmıştım. İneği ve belli ki arkasındaki sürünün hepsini birkaç adım koşturacak türden yüksek bir sestti. Enerjileri tükenince yavaşladılar ve dönüp bana baktılar.

Şu anda Range Rover'ın içindeyken... etrafım, sarkık boyunlu, üzgün suratlı inek sürüsüyle sarılmıştı.

Korkutucu değilmiş gibi davranmayacaktım.

Elbette inekler korkutucu canlılar olarak değerlendirilmez genelde. Fakat onları süt kutularında, televizyonda veya uzak bir tarlada gördüğümüzde asla fark etmediğimiz şey şu: Onlar, devasa canlılar.

Hatta Jack Stapleton bile onların yanında ufak tefek görünüyordu.

Lüks aracın içinde güvende olsam bile kalbim göğsümü normalden iki kat hızlı dövüyordu. Etrafım ineklerle sarılmıştı. Yüz tane miydi? Bin? Çok fazlaydılar. Şeffaf siyah gözleri ve şaşırtıcı şekilde kadınsı duran kirpikleriyle doğruca ruhuma bakıyorlardı.

Nasıl bir ses çıkardıysam Jack'in de dikkatini çekmişti.

Sesi duyunca dönüp arabaya doğru koşmaya başladı. Yüzünde gördüğüm samimi endişe, gerginliğimin artmasına sebep oldu.

Kendimi savunacak olursam, yaşadığım birkaç şey şunlardı:

1. Bir ineğin saldırısına uğramıştım.
2. Tamam. Çığlık atmıştım.
3. Jack Stapleton koşarak geliyordu.

Bu, endişe yaratacak bir sebep gibi gelmiyor muydu?

Jack sürüye yaklaşıncaya yavaşladı, sakın adımlarla ilerlerken gözlerini üzerimden ayırmadı. Canavarların arasından sakince ilerledikten sonra şoför kapısına vardı. Arabaya bindi.

“Ne oldu?” diye sordu. Beni dikkatli bir şekilde inceledi.

Belli değil mi, dercesine gözlerimi kırptım.

“Yaralandın mı? Ne oldu?”

“*Ne mi oldu?*” dedim. “Etrafına baksana!”

Jack etrafına bakındı ama bir şey görmüyor gibiydi. “Tam olarak neye bakıyorum?”

“Neye mi bakıyorsun?” dedim. Sonra da, *işte, her tarafta dehşet var*, dercesine kolumu önümde salladım.

Artık yüzündeki ifade değişiyordu. “Yani sen...” Sonra tahmin ettiği şeyi reddediyormuş gibi başını yavaşça iki yana salladı. “İneklerden mi bahsediyorsun?”

Gözlerimi onun gözlerinden ayırmadan başımla onayladım.

“İneklerden mi?” diye doğruladı. “İneklerden mi bahsediyoruz? O yüzden mi çığlık attın?”

Cevabımı yeniden düzenlemeye çalıştım. “Fark etmediysen, etrafımız sarılmış durumda.”

“Evet,” dedi. “İnekler tarafından.”

Ses tonunun değiştiğini hissedebiliyordum ama neye dönüştüğünden emin değildim. “Milyon tane var,” dedim.

“Net olmak gerekirse,” dedi, “otuz tane var. Sürü.”

“Onlar...” Nasıl açıklayacağımı bilemedim. “Öfkeli mi?”

Jack hafifçe gözlerini kıstı. “Öfkeli mi görünüyorlar?”

Onlar hakkındaki yargımı gözden geçirdim. Öylece durup bakmaktan başka bir şey yapmıyorlardı. “Biraz agresifler sanki.”

Jack hayretle bana döndü. “Bu ineklerden korkuyor musun?”

“Bu konuda yorumda bulunmayacağım.”

“Sen, hiç uğraşmadan beni kışımın üstüne seren kadın?”

“Bu ineklerin yanında oyuncak bir bebek gibi kalıyorsun.”

“Fakat ineklerin nazik hayvanlar olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“İnsanların inekler tarafından ezildiğini duymuştum. Bu oluyor.”

“Tabii ki. Eğer zaten koşan sürünün önünde takılıp düşersen, belki. Fakat saldırganlık ölçeğinde düşünürsek...” Başını yana eğip düşündü. “Hayır. O ölçekte bile değiller.”

Şimdi kendimi savunmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. “Korkan tek kişi ben değildim. Sen de ok gibi fırlayıp geldin.”

“Evet. Çünkü çılgılık attın.”

“Bunu niçin yaptığımı sandım?”

“Bilmem. Bakır başlı çingiraklı yılan? Ateş karıncası saldırısı? Katil eşek arısı? İneklerden daha korkutucu bir şey?”

Fakat kendimden başka kimin tarafını tutacaktım? Daha inatçı olarak, “İçlerinden biri bana saldırdı,” dedim.

“*Saldırı* kelimesini tanımla.”

“Beni yaladı. Kasten.”

Artık gülümsemesini bastırıyordu. “Yani, demek istediğin... Ne? Seni yemek mi istedi?”

“Niyetinin ne olduğunu kim bilir?”

“*Bir inek tarafından tepilmek* diye bir şey olabilir. *İnek tarafından yenmek* diye bir şey kesinlikle yok.”

“Yani, mesele şu: Beni yaladı. Yeşil diliyle. İneklerin dilinin yeşil olduğunu bile bilmiyordum.”

Jack’in yüz ifadesi artık keyifle doluydu. Gözlerini kapattı, sonrasında yeniden açtı. “İneklerin dili yeşil değil. Gevişten o.”

Gözlerimi ona diktim.

“Çimen yani,” dedi. “Midesinden çıkarıp tekrar çiğniyor.”

“Ne!” Çoktan kurumuş olan kolumu tekrar elbiseme silmeye çalıştım.

Jack bunu izlerken kahkaha attı. Öne doğru eğilip alnını direksiyona dayadı, omuzlarının sarsılmasını izledim.

“Ne?” dedim. “Bu gerçekten iğrenç.”

Omuzları daha çok sarsılmaya başladı.

“Bu kadar komik olan ne?”

Gülmeye devam ederek başını koltuğa dayadı. “İneklerden korkuyorsun.”

“Ee, yani? Sayıca azınlıktayız.” Etrafıma bakındım. “Resmen etrafımız sarıldı. Şimdi ne olacak? Burada yaşamak zorunda mı kalacağız?”

Fakat Jack kahkaha atmaya devam etti. “En azından bahçe örümceği falan gördüğünü zannettim.”

“Sence örümcekten korkar mıydım?”

“Hiç bahçe örümceği görmediğin çok belli.”

“Bizi buradan çıkarabilir misin, lütfen?”

“Şu anda kalmak istiyor gibiyim. Bu resmen bir televizyon programı olabilirdi.” Sonra rahatlayan yüzüne kocaman bir sırıtış yayıldı. “Param ineklerden yana.”

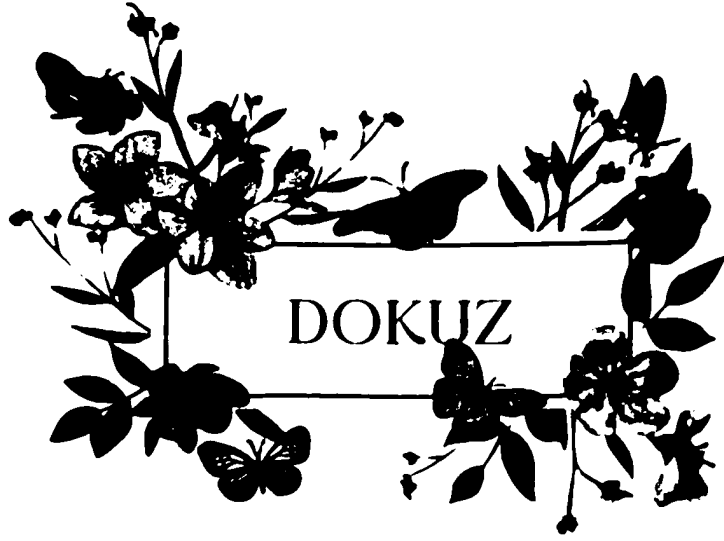
Arabayı çalıştırana kadar ona dik dik baktım, ardından sürünün içine doğru yavaşça ilerledi. Elimle gözlerimi kapattım ama bir saniye sonra bakmak zorunda kaldım. Sürü bizim için hareket ederek, *aman*, *neyse*, dercesine uzaklaşıyordu.

Jack, çakıl taşlı yoldan çıktı. Tarlaya girip geniş bir U dönüşü yaparken karınca yuvalarının ve deve dikenlerinin üstünden geçti. Jack kahkaha atmaya devam ederken tek eliyle gözyaşını siliyor ve diğer eliyle de direksiyonu tutuyordu.

Çakıllı yola geri çıkarken, “Ah, Tanrım,” dedi. Artık evden uzaklaşıyor, kasabaya dönüyorduk. “Çok teşekkür ederim.”

“Bana ne diye teşekkür ediyorsun?” diye sordum.

Fakat Jack hayretle başını iki yana salladı. “Bugün hiç güleceğim yoktu.”

Jack'in şehirdeki evine vardığımızda artık biraz rahatlamaya başlamıştım.

Taşraya yaptığımız bu yolculukla ilgili her şey, insanın dengesini bozan cinstendi. Giydiğim elbiseden inek saldırısına kadar her şey.

Gizli görevde olmayı sevmeyecektim galiba.

Fakat ekip, şehirdeki evin donanımını tamamlamıştı. Yani garajda bir güvenlik merkezi vardı artık. Daha fazla kamera takılmıştı. Çoğunlukla dışarıda, evin etrafında, gizlice içeri girmeye çalışan birinin saklanabileceği noktalarda bulunuyordu, ayrıca arka kapıda, verandada ve girişteki koridorda da vardı.

Biz sürekli burada olmayacaktık. Tehdit seviyesi sadece sarıydı. Sadece normal, on iki saatlik mesaiyle çalışacaktım ve geceleri Jack yalnız başına olacaktı. Rehberi okuması ve kendi başına iyi seçimler yapması için ona daha önce verdiğimiz talimatları tekrarladık. Önemli bir hareketlenme olup olmadığını güvenlik kameralarından takip edecektik. Ekibin farklı üyeleri emirlere hazır olacaktı.

Tüm bunlar standart şeylerdi.

Eve geri döndüğümüz anda normal rolüme geri dönebildim. Elbisemi değiştirdim, işimi doğru yapmama izin vermeyecek

kadar süslü püslüydü. Takım elbisemi tekrar giyip Jack'in evinin kapısında rahat pozisyonda durdum. Ben ve kauçuk bitkisi yan yanaydık.

Plan şöyleydi: Şehirdeki normal günlerde, ben birinci ajan olacaktım. Mesaim sırasında Jack nereye giderse onun yanında kalacaktım. Doghouse, destek ekibimde ikinci ajan olacaktı. Taylor ve Amadi'nin uzaktan gözetleme yaptığı bir uzak ekip de olacaktı ve çoğunlukla kameraları kontrol edeceklerdi.

Kelly dâhil değildi. Glenn, üzerinde Jack'in suratının olduğu çoraplarının anlaşmayı bozduğuna karar vermişti.

Robby de ekibimizde değildi. Glenn'in bizi birlikte çalışmaya zorlama fırsatını es geçmesini beklemiyordum. Glenn, ceza vermeyi çok severdi.

Fakat onu sorgulamak benim işim değildi. Robby'nin olmaması işime gelirdi.

Jack'in ailesini ziyaret etmemiz gereken zamanlarda ekip-ler yer değiştirecekti: Taylor ve Amadi birinci ajanlar olacaktı, Doghouse gözetlemeyi uzaktan yapacaktı ve ben de ikinci ajan olarak, ekibin içerideki gözü ve kulağı olacaktım ama amacım çoğunlukla kimliğimi açığa çıkarmamak olacaktı.

Bu arada, birinci ajan olmayı tercih ettiğimi söylemiyordum bile.

Ayrıca işimi doğru yapabilmeyi de çok önemsiyordum.

Eğer yapacağım tek şey pamuklu bir elbiseyle dolanıp durmak olursa, Londra için nasıl rekabet edecektim ki?

Şehre dönmek iyi hissettirmişti. Dış kapının önünde nöbet tutmak, zaman geçirmenin en heyecan verici yolu değildi ama bir sığır tarafından tehdit edilirken faydasız biri gibi hissetmeyle kıyaslandığında şaşırtıcı şekilde rahatlatıcıydı.

Bir ara Jack başını uzatıp bir kapuçino isteyip istemediğimi sordu.

Gözlerine bakmadım. "Hayır, teşekkür ederim."

"Emin misin?"

“Konsantrasyonumu bozma.”

Mesaimin bitişine doğru, Taylor ve Robby gelip bahçenin düzeniyle ilgili birkaç not aldılar.

“Burada ne arıyorsun?” dedim Robby’ye. “Sen bu görevde yoksun.”

“Herkes bu görevde,” dedi Robby. “Bu bir ekip işi. Biz bir ekibiz.”

“Genelde o şekilde yürümez.”

“Genelde bu kadar ünlü müşterilerimiz olmaz.”

Çıkış saatim yaklaşıyordu, Taylor ile Robby bir süredir ortada yoktu. Ben de kameraları bir kez daha kontrol etmeye karar verdim. Monitörü eğreti bir masanın üzerine kurmuştuk ama dönen sandalyeye oturmam bile. Kamera görüntülerine şöyle bir bakmak için eğildiğimde -eve gitmeden önce hızlıca kontrol etmek niyetindeydim- monitörde bir şey fark ettim.

“Havuz 1” kamerasının alt köşesinde bir pantolon paçası ve ayakkabı kenarına benzeyen bir şey gördüm.

Ensemdeki tüyler ürperdi. Daha iyi görmek için görüntüyü büyüttüm ve kamera açısını sağa doğru ayarladım.

İşte o anda, asla ama asla görmeyi beklemediğim bir şeyi gördüm.

Jack Stapleton’ın bahçesinde, havuzun hemen dışında, cüce palmiye ağacıyla kısmen gizlenen eski sevgilim Robby ve arkadaşım Taylor...

Öpüşüyorlardı.

Birbirleriyle.

Bir ay önce, annemin cenazesinin ertesi günü beni terk etmiş olan Robby... ve Taylor... Cenazeden sonra gelip ben ağlarken beni teselli eden arkadaşım...

Öpüşüyordu.

Daha da kötüsü: İş başındayken.

O anı yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu tarif edebilmem için hiçbir yolu yoktu. Gözlerim başka tarafa bakmaya çalışsa da tıpkı *Otomatik Portakal* filmindeki gibi sadece karşıya bakabiliyordum. İkisi birbirine dolanmış ve yapışmış bir şekilde durmadan devam ederek, nefret uyandıran ergenler gibi birbirlerinin suratını emdiler.

Robby'yle ilgili hiçbir şey hissedemediğim zamanı hatırlıyor musunuz?

Pekâlâ... Bu, o meseleyi çözdü işte.

Hissettiğim şeyi tanımlamaya en yakın kelime “panik”ti. Çabucak kapatmam veya durmasını sağlamam, *olmaması için* bir yol bulmam gerektiğini hissettiğim, ızdırap veren, ısrarlı bir duyguydu. Sonra buna biraz hiddet eklendi. Biraz da aşağılanma duygusu. İnanamama durumu da vardı. Gördüğüm şeyi anlamayı denemiş ve başarısız olmuşum.

Fiziksel şeyler hissettiren bir duyguydu. Kalbim kan yerine asit pompalıyormuş gibi yanıyor ve dağlanıyordu.

O ana kadar böyle bir hissin var olduğunu bile bilmiyordum.

Bir ara (*Beş dakika sonra? Beş saat?*) omzumun üzerinden bir ses duydum. “Bunu yaptıkları için kovulmalılar, değil mi?”

Arkamı döndüm. Jack Stapleton'dı, gözleri monitördeydi.

Ona baktığımda o da bana baktı. Yüzündeki ifade eğlenceden endişeye dönuştü. “Hey,” dedi. “Sen iyi misin?”

Fakat yüzümü kontrol edemiyordum. Sanki kaslarım doğru çalışmıyordu. Gözlerim kocaman ve afallamış hâlde kalmıştı. Gözlerim kapanmamak için bana itaat etmiyor gibiydi.

Jack, bu anın benim için ne kadar sarsıcı olduğunu kesinlikle bilmiyordu ve istediğim son şey onun öğrenmesiydi. Üstünü örtmek istedim. Gülümseyip başımı iki yana sallayarak, sanki sadece görev başında aptal gibi davrandıkları için onları yargıyormuşum gibi, “Sersemler,” demek istedim.

Fakat gülümseyemedim. Başımı iki yana sallayamadım. Konuşamadım.

Jack burada ne yapıyordu ki zaten? İçeride durup film yıldızlarının yaptığı şeyleri yapması gerekmiyor muydu?

Sonra Jack gömleğinin manşetini avucuna doğru çekip yüzüme doğru kaldırınca ve yanaklarımı silmeye başlayınca başka bir şeyi fark ettim.

Ben ağlıyordum.

En azından, gözlerimden yaşlar akıyordu. İradem dışında.

Birkaç defa sildikten sonra elini çeken Jack, manşetini karartan ıslaklığı gösterdi You Wish'in finalinden hatırladığım bir hassasiyetle, "Burada neler oluyor?" diye sordu.

En sonunda başımı iki yana salladım. Olan biten düşünülünce, tarihe geçecek bir başarıydı.

Boyun kaslarımı harekete geçirmek, çene kaslarımı da gevşetmiş gibiydi. Açık kalmış ağzımı nihayet kapatabildim. Bununla birlikte, bakışlarımı kaçırarak kadar işlev gösterdim.

Jack, doğrudan konuya girmemeye çalışarak, "Ağlıyor musun?" diye sordu.

Elbette ağlıyordum. Ağladığım barizdi. Ancak başımı iki yana salladım.

"Sert erkek olduğumu sanıyordum."

"Sana söyledim zaten, değilim."

"Artık sana inanıyorum," dedi Jack.

"Alerjim var," diye ısrar ettim.

Fakat bu, bana bile ikna edici gelmiyordu.

"Neye alerjin var? Sonsuzluk havuzumda öpüşen iş arkadaşlarına mı?"

"Polen" deyip geçmeliydim. Değil mi? Klasik bir şeydi.

Ancak beynim kısa devre yaptı, kalbimden taşan ve içime işleyen asidi hissettim. Neye alerjim vardı? Hayal kırıklığına alerjim vardı. İhanete alerjim vardı. Arkadaşlığa. Umuda. İyimserliğe. Yaşama, çalışmaya, genel olarak insanlığa.

O yüzden sadece, "Her şeye alerjim var," dedikten sonra garajdan çıktım.

Jack gitmeme izin verdi, rahatlatıcıydı bu.

Konuşmak, değerlendirmek veya hislerimi keşfetmek istemiyordum, Tanrı aşkına. Tüm bu şeyleri yapmak isteseydim bile, bir milyon yıl geçse de onunla yapmak istemezdim.

Müşterilerinizle hayatınız hakkında konuşmazdınız.

Konuşmazdınız işte.

İşvereninizle ilgili her şeyi bilirdiniz. Ama onlar sizin hakkınızdaki şeyleri asla bilmezdi. Öyle de olması gerekirdi.

Fakat şöyle bir şey vardı: Müşteriler bunu asla anlamazlardı. Gerçek bir ilişkiye o kadar çok benziyordu ki kaçınmak zordu. Birlikte seyahat ediyor, barlara gidiyor, kayak yapıyor, plajda takılıyordunuz. İnişlerinde ve çıkışlarında, kavgalarında ve sırlarında yanlarındaydınız. Onların hayatlarındaki amacınız, güvenliklerini sağlamak, kendilerini normal hissedebilsinler diye.

Eğer işini iyi yaparsan onlar da normal hisseder.

Fakat siz asla hissetmezsiniz.

Amacınızın ne olduğunu asla aklınızdan çıkarmazdınız. O odaklanmayı sağlamanın bir parçası da -ileri, geri, ters yüz ve tepeklak da olsa- onlarla arkadaş olmadığınızı bilmenizdi.

Arkadaşınız, gömleğinin manşetiyle yüzünüzdeki yaşları silebilirdi ama müşteriler böyle şeyleri asla yapmamalıydı.

İşte, o yüzden sekiz yıldır bir tane bile müşterinin önünde ağlamamıştım.

Bugüne kadar.

Aranıza profesyonel bir mesafe koymanız gerekiyordu, yoksa işinizi yapamazdınız. Mesainizin her dakikasını birlikte geçirirken bunu yapmanın tek yolu, asla ama asla kişisel bir şeyi paylaşmamaktı. Müşteriler durmadan kişisel sorular sorardı. Cevap vermezdiniz. Duymamış gibi yapar, konuyu değiştirir ya da -en etkilisi- aynı soruyu ona yöneltirdiniz.

Korkuyor musun? sorusunun cevabı, *Sen korkuyor musun?* olmalıydı.

Erkek arkadaşın var mı? sorusunun cevabı, *Senin erkek arkadaşın var mı?* olmalıydı.

Bakın, ne kadar kolaydı. Her zaman işe yarardı.

Ve dahası? Bunu fark etmiyorlardı bile.

Çünkü insanlar size sizinle ilgili bir şey sorduklarında, genelde kendileriyle ilgili konuşmak istiyorlardı.

Değil mi?

İçimdeki duygu girdabını tanımlamak zordu. Araç yolunda ilerlerken tek bir amacım vardı ve o da arabama binip evime gitmekti. Şok, ızdırap, küçük düşme... hepsi yerindeydi tabii ki. Fakat onlara şunu da ekleyin: Kendime, gerçek bir duygu hissederken müşteriye yakalanma izni verdiğim için hissettiğim yoğun düş kırıklığı.

Bunu telafi etmenin bir yolu var mıydı?

Gözyaşlarımı görmüştü, evet. Fakat ne anlama geldiklerini kesin olarak bilemezdi.

Eve gidecek, kendimi toplayacak ve sonra -ancak ondan sonra- eğer vaktim ve isteğim varsa, az önce şahit olduğum şeyi düşünmek için kendime izin verecektim.

Ya da belki de vermezdim.

Çünkü az önce düşündüğüm şeye şahit olduysam, kısacık bir ayda hayatımdaki en değerli üç insanı da kaybettim demekti.

Annemi. Sevgilimi. Dostumu.

Şimdi tamamen yalnızdım.

Fark ettiğim şey, beni dizlerimin üzerine devirecek bir şeydi.

Buradan çıkmam gerekiyordu. Arabama ulaşmak zorundaydım.

İşte, tam o sırada -ekipte bile yer almayan- Robby, yine birkaç metre ötemde belirdi.

Beni görünce yürümeyi bıraktı ve ben de aynısını yaptım.

"Selam," dedi.

Yüzümü görebilir miydi? Bildiğimi söyleyebilir miydi?

"Mesaim bitti," dedim. Mümkün olduğunca her heceyi dikkatle söylüyordum. "Eve gidiyorum."

"Harika. Tamam. Sanırım burada iyiyiz."

Yürümeye devam etmek için çaba sarf ettim.

"Hey..." dedi o sırada Robby. Yolumu kesmek ister gibi hızlı adımlar atıyordu. "Seninle bir konu hakkında konuşabilir miyim?"

"Hayır," dedim.

Cevabıma şaşırarak, "Sadece bir dakikalığına," dedi.

"Burada bile olmamalıydın, Robby. Seni Glenn'e rapor etmek durumunda bırakma beni."

"Otuz saniye." *Pazarlık* mı yapıyordu?

"Yorgunum," dedim başımı sallayarak.

Fakat Robby önüme atladı. "nemli sayılır."

Onunla dövüşmek zorunda mı kalacaktım? Tanrı aşkına, sadece eve gitmek istiyordum. "Bugün olmaz," dedim. *Bu konuşmayı yapmamak için* ne gerekiyorsa yapmak adına gücümü toplamaya başlıyordum.

Ancak tam o sırada Robby başını kaldırıp arkama baktı ve ben omzuma bir ağırlığın ktğn hissettim.

Jack Stapleton'dı. Kolunu omzuma doluyordu. Yapması için izin verdiğim bir şeydi.

"O epey yorgun, Bobby," dedikten sonra beni yanıma doğru çekti.

"Adım, Robby."

"İçimden bir ses, ş anda sadece evine gitmek istediğini söylüyor," diye devam etti Jack. "Belki de az önce *duyduğun sözlerden* dolaydır."

Elbette Robby müşteriyle ters dşemezdi.

Bana baktı ama ben bakışlarımı kaçırdım.

"Seni Glenn'e rapor etmesini istemezsin, değil mi?" Jack bana döndü. "Ya da eğer sen çok meşgulsen ben yapabilirim."

Robby'nin omuzlarının yenilgiyle ktğn gördüm. Daha doğrusu, hissettim.

Jack, *Burada işimiz bitti mi?* dercesine bir saniye daha durdu. Sonra da beni kararlı bir şekilde araç yolundan arabama doğru yönlendirdi. Robby, arkamızdan bakakaldı.

Daha sonra, Robby'nin başını belaya sokmak için öpüşme dışındaki her şeyi Glenn'e rapor edecektim.

Sonra da ters tepecekti.

Ben, *Robby sebepsiz yere burada belirdi ve kendini göreve dâhil etti*, diyecektim.

Glenn de, *Bu harika bir fikir*, diyecekti.

Kaşlarımı çatacaktım. *Harika olan ne?*

Robby'yi göreve dâhil etmek.

Hayır, ben...

Glenn de, *Londra işi için hâlâ ikiniz arasında karar verme aşamasındayım, biliyorsun*, diyecekti.

Elbette biliyordum.

Neyse, güvenlik kameraları için elimizdeki en iyi kişi o. Ayrıca birine işkence etme fırsatını asla es geçmek istemem, diyecekti Glenn.

Bana yeterince işkence etmedin mi?

Glenn göz kırpacaktı. *Ben seni değil, onu kastettim.*

Glenn bihaber miydi? Sadist miydi?

Belki de ikisinden de birazdı.

Hangisi olursa olsun, Robby'yi ekibe ekledi ve bunun sorumluluğunu da bana verdi.

Fakat o gece, Jack çantamı karıştırıp anahtarlarımı çıkarırken ve sonra da kilidi açarken, bunların hiçbirinin olacağını öngöremiyordum. Gerçekten pek bir şey gördüğüm yoktu, sadece gözümün önünde olanı görüyordum: Jack beni yolcu koltuğuna doğru yönlendiriyor, kapımı açıyor, beni oturtuyor ve kemerimi bağlamak için üzerime doğru eğiliyordu.

Tarçın gibi kokuyordu.

Tekrar ediyorum: Normalde bir müşterinin yapmasına izin vereceğim bir şey değildi.

Fakat bu görevlendirmeye ilgili normal olan çok az şey vardı.

Jack arabanın etrafından dolanıp şoför tarafına oturunca ve aracı çalıştırınca, onu durdurmadım.

Yola çıktığımızda, güçsüz bir sesle, "Ne yapıyorsun?" demeyi başardım.

"Seni eve götürüyorum."

"Ama sen nasıl geri döneceksin?"

"Arabayı ödünç alacağım," dedi, "ve sabahleyin seni almak için geri geleceğim."

Jack Stapleton sabahleyin beni almayı mı teklif ediyordu? "Bu, kulağa epey zahmetli geliyor."

"Şu günlerde yapacak başka neyim var ki?"

"Biyografinde geç saatlere kadar uyuduğun yazıyor. Öğlene kadar."

"Alarm kurabilirim." Sonra duraksadı. "O adam sevgilin miydi?"

"O adam *senin* sevgilin miydi?"

Öff. Doğru şekilde yapamayacak kadar karman çormandım.

Jack kaşlarını çatıp tekrar denedi: "O herifle çıkmıyordun, değil mi?"

"Bu konu hakkında *seninle* konuşmayacağım."

"Neden?"

Başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi yumdum. "Çünkü müşterilerle hayatım hakkında konuşmam."

Bir müşteriye, *müşterilerle hayatım hakkında konuşmam*, demek bile muhtemelen bugüne kadar bir müşteriye söylediğim en fazla şeydi.

Başka bir taktiksel hataydı... ama umursamayacak kadar uyuşmuş vaziyetteydim.

"Sadece, bana *o herif, erkek arkadaşım değil*, de."

"O herif erkek arkadaşım değil," diye tekrarlardım mekanik bir şekilde. Sonrasında garip bir kıvılcım, beynime kısa devre yaptırdığı için mi, kurallara uymakla bir yere varamayacağınızı hissetmenin getirdiği idrak yüzünden mi, yoksa gerçekten hiçbir önemi olmayan bir içgüdü yüzünden miydi; emin değildim, sonuç olarak iki saniye sonra, "Artık değil," diye ekledim.

Jack'in ailesine ilk oyunculuğumu ertesi gün hastanede gösterdim.

Yanlışlıkla.

Fakat öncesinde Jack'i içeri gizlice sokmamız gerekmişti.

Annesine bir VIP oda verilmişti, ameliyatı sırasında Jack orada bekleyebilirdi, yani gün kolay geçmeliydi.

Planımız, kimseye fark ettirmeden onu odaya sokmaktı. Sabahın altısında, erkenden. Böylece, annesini ameliyattan önce görebilirdi. Sonrasında, ameliyat bitene kadar odada beklemişti. Bu sırada Doghouse ve ben hastane koridorlarını gözetlerken, ekibin kalanı da birkaç gizli kamera daha takmak için Stapletonların çiftliğine gitmişti. Bizden yana iş kolaydı. Jack'in tek yapması gereken odada kalmaktı.

Arabayla gelirken, "Odadan ayrılmazsan iyi olur," diye açıklamıştım.

"Hiç mi?"

"Sadece odada kal. Zor değil."

"Bu kadarı biraz fazla değil mi?" diye sordu Jack.

"Eğer verdiğimiz rehberi okumuş olsaydın..." diye başladım.

"Pek rehber okuyan türden bir adam değilim."

“Bu yüksek riskli bir durum,” diye devam ettim. “Görülmen, tanınman, fotoğraflanman için birçok fırsat kendini göstere...”

“Anlıyorum.”

“Burada görüldüğün anda her şey zorlaşacak. Sadece sana söylenilene yap.”

“Anladım,” dedikten sonra ekledi: “Bunda zaten iyi olduğumu bilmelisin.”

Ona baktım.

“Bahse varım, genelde koruduğun petrol zenginleri gizlenmeye alışkın değildir. Fakat ben yıllardır kendimi gizliyorum.”

“Bu kolay olmamalı,” dedim. “Sen olduğun düşünülürse.”

“Bazı numaralar var. Beyzbol şapkaları şaşırtıcı biçimde etkili. Gözlükler de insanların görüntüleri eşleştirmesini bozuyor gibi. Göz teması kurmamak da işe yarıyor. Eğer insanlara bakmazsan onlar da sana bakmıyor. Asıl olay hareket etmeye devam etmek. Sadece harekete devam et. Adımların teklediği anda seni görüyorlar.”

“Ortalama bir petrol zengininden daha fazlasını biliyorsun,” dedim. Etkilendiğimi sesimle belli ettim.

“Gördün mü? Ve rehberini okumadım bile.”

Ona bir bakış attım. Hepsini yapmıştı: Beyzbol şapkası ve gözlük, ayrıca gri bir gömlek. Fakat mümkün olduğu kadar sıradan görünmeye çalışsa da o hâlâ... ışık saçıyordu.

“O petrolcülerin sana göre büyük bir avantajları var ama,” dedim.

“Neymiş?”

“Onları ben ve kötü adamlar dışında kimse umursamıyor.”

Ardından Jack gözlerini kısıp beni inceledi. “Onları umursuyor musun?”

“Yani, sayılır,” dedim.

“Bu, kulağa *hayır* gibi geliyor.”

“İşimi doğru yapmayı umursuyorum.”

“Fakat koruduğun insanları umursamıyorsun.”

Bunların hiçbirini söylememem gerekiyordu. Aklım neredeydi? “Geleneksel yönden değil, hayır.”

Jack başını sallayıp bunu bir düşündü.

Onu umursamamı mı *istiyordu*? Ne tuhaf bir beklentiydi. “İnsanları umursamak, aslında iyi bir iş çıkarmayı daha da zorlaştırır,” dedim kendimi savunmak için.

“Anlıyorum.”

Neyse, kendisi hakkında yanılmıyordu. Bu işte iyiydi. Bir yerden gizlice nasıl geçeceğini biliyordu. Onu doğumhane girişinden içeri aldık ve servis asansörüne bindirdik. Koridor boştu. Doghouse’la birlikte, Jack’in kapıya vardığını ve sorunsuzca içerde kaybolduğunu gördük.

Büyük bir engel aşılmıştı. Annesinin ameliyat ekibindeki doktorlar ve hemşireler gizlilik sözleşmeleri imzalamıştı. Şimdi Jack’in tek yapması gereken orada kalmaktı.

Fakat orada kalmadı.

Öğle yemeğinden hemen önce, ben koridorun sonunda bir uçtan bir uca 207 tane fayans olduğunu bilecek kadar uzun süre kaldıktan sonra, Jack’in odadan çıktığını ve koridorda ilerlediğini gördüm. Doğruca hemşirelerin yanına gidiyordu.

“Hey!” dedim fısıltıyla bağırırcasına. “Ne yapıyorsun?”

Fakat Jack dönmedi.

Ne düşünüyordu ki? Bunu daha yeni konuşmamış mıydık? Öylece ortalıkta gezinemezdi.

Peşinden koştum. “Hey! Hey! Ne yapıyorsun? Hey! Bu konuda konuştuk! Ayrılmaman gerekiyordu...”

O anda ona yetişip kolunu kavradım. Bana bakmak için döndü. Ama Jack değildi.

Abisiydi. Hank.

Yüzünü gördüğüm an, “Ah!” dedim, kolunu bırakıp geri çekildim.

Lanet olsun.

Artık onu gördüğüm için söyleyebiliyorum, Hank kesinlikle Jack değildi. Hank birkaç santim daha kısaydı. Biraz daha iri yapıydı. Saçları biraz daha koyuydu. Favorileri daha kısaydı. Bu detayların hiçbiri gözümünden kaçmamalıydı.

Dürüst olmam gerekirse hastanenin kokusu ve ışıkları bana kendi annemin hastalandığı zamanı hatırlatıyordu ve bu durum beni biraz formdan düşürmüştü.

Hank Stapleton gözlerini dikmiş, bana bakıyordu. “Sen az önce bana odadan ayrılamayacağımı mı söyledin?”

“Üzgünüm,” dedim. “Seni Jack sandım.”

Hank başını yana eğdi. “*Jack* odadan ayrılamaz mı?”

Ne diyecektim? “Ayrılmamayı planlıyordu,” dedim. “Evet.”

Hank yine başını yana eğdi. “Peki, sen kimsin?”

“Ben, Hannah,” dedim. Burada bitirebilmeyi umuyordum.

Belli ki bitmemişti. Hank, başını iki yana sallayıp, *Bunun bir anlam ifade etmesi mi gerekiyor?* dercesine kaşlarını çatı.

Sonrasında yapmam gerekeni yaptım. “Ben Jack’in sevgilisiyim,” dedim. Fakat yemin ederim ki dünyadaki en büyük, en sahte, en az ikna edici yalan gibiydi.

Öte yandan, şaşırtıcı mucize şuydu ki: Hank bunu yedi.

“Ah, doğru,” derken hatırlayarak beni inceledi. “İneklerden korkan.”

Bunu nasıl biliyordu? Çılgılığım mı beni ele vermişti?

Konuşmaya devam etti: “Annemi görmeye mi geldin?”

Midem buz kesilirken başım kendiliğinden onaylamaya başladı. Hazır değildim. Aileyle tanışmaya hazırlanmamıştım. Hatta “sevgili” kıyafetlerimi bile giymiyordum. Fakat başka bir cevap yoktu. “Evet.”

“Az önce uyandı,” dedi Hank. “Buz almaya gidiyorum.”

“Ben getiririm,” diye teklif ettim. Bir an önce odaya dönmesini istiyordum. Jack değildi ama hemen hemen oydu, sorun çıkaracak kadar.

Ayrıca, aklımı toplamak için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

“Sen içeri dön,” dedim. “Çiçek getirmişt看 ama arabada unut-tum. Buzu da getiririm. Çiçekten sonraki en iyi şey sonuçta.”

Salladığım çok belliydi. Ama omzunu silkip, “Tamam,” dedi. Hemşire masasına doğru giderken, Doghouse’un kulaklığına her şeyi açıkladım. “İçeri giriyorum,” dedim. Ardından tek elim-de buz parçalarıyla Connie Stapleton’ın odasına doğru gittim.

Asansörün kapısındaki yansımanı görünce duraksadım. Sev-giliye benziyor muydum? Hatta *herhangi birinin* sevgilisi gibi duruyor muydum?

Umutsuz vakaydım ama küçük dokunuşlarla azıcık daha çe-kici hâle gelmeye çalıştım. Ceketimi çıkarıp bir saksının arkası-na sakladım. Bluzumun kollarını kıvrıp üst düğmesini açtım. Topuzunu bozduğum saçlarımı şöyle bir salladıktan sonra ka-barttım. Yakamı havaya kaldırdım. Ama sonra, kalkık bir yakayı taşıyamayacak kadar gergin olduğuma karar verdim.

Sadece işe yaramasını sağlamam gerekiyordu.

Jack’in ailesiyle ilgili dosyadan bildiğim şeyleri yeniden göz-den geçirdim. Baba: William Gentry Stapleton, emekli veteriner hekim. Lakabı *Doc*. Kendisini tanıyan herkes tarafından çok se-viliyor. Bir keresinde yeni doğmuş bir buzağıyı, taşan bir gölden kurtarmış. Emekli okul müdiresi Connie Jane Stapleton ile otuz yıldan fazladır evli. Liseden beri sevgililer. Beş yıllarını Barış Gö-nüllüleri ile geçirmiş, bir eğlence merkezine ait evsiz atları kurtar-mışlardı ve her yönden iyi insanlardı.

Kapıyı tıklattım ve gereksiz yere, “Tık tık,” diyerek kapıyı açtım.

Üç Stapleton erkeği de Connie Stapleton’ın yatağının dibine çektikleri sandalyelerde oturuyordu. Connie yatakta hafif kalkık vaziyette oturuyordu, dudaklarında çok az ruj vardı ve tüy gibi beyaz saçları taranmıştı. Ameliyattan yeni çıkmış birinin, hasta-ne önlüğü içinde görünmeye hakkı olmadığı kadar derli toplu görünüyordu.

İşte, *bu kadın*, kalkık yakayı taşırdı. Tabii kaldıracağı bir ya-kası olsaydı.

Onları görünce -canlı, gerçek insanları- fazla düşünmeye başladım. Jack'in sevgilisi, yüzüne nasıl bir ifade kondururdu? *Sıcakkanlı? Endişeli?* O ifadeler neye benziyordu? Yüz ifadenizi nasıl ayarlardınız ki? Oyuncular bunu nasıl yapıyordu?

Yarım gülümseme, yarım kaş çatışında karar kıldım ve ikna edici olmasını umdum.

Jack paniğimi yüzümden okumuş olmalıydı çünkü ayağa fırlayıp doğruca yanıma geldi. "Selam, bebeğim," dedi son derece kusursuz, ilgili bir sesle. "Geleceğini bilmiyordum."

"Biraz buz getirdim," dedim.

Jack, *koridorda duracaksın sanıyordum*, der gibi bakıyordu.

Ben de, *planda değişiklik oldu*, demek için gözlerimi kırptırdım.

Gergin olduğumu anlamış olmalıydı. O yüzden beni öpmüş olmalıydı. Bir sahne öpücüğüydü ama sonuçta öpüşmeydi.

Adımlarını hiç aksatmadan bana doğru gelip ellerini çenemin iki yanına yerleştirdi, eğildi ve dudaklarımı öpüyormuş gibi yapıp, başparmağına bir öpücük kondurdu.

Sonra... orada öylece kaldı.

Elleri sıcaktı. Tarçın gibi kokuyordu. Yanağımdaki şeftali tüylerinde nefesini hissedebiliyordum.

Öyle şoka girdim ki nefes almadım. Öyle şoka girdim ki gözlerimi bile kapatamadım. Hâlâ her şeyi ağır çekimde görebiliyordum. O masalsı suratın gittikçe yaklaşmasını ve o efsanevi dudakların doğruca benim dudaklarıma doğru gelip hemen ağzımın kenarında duran efsanevi başparmağa konuşunu.

Teknik olarak, gerçek bir öpüşme değildi.

Fakat oldukça yakındı.

En azından benim için.

O geri çekilirken azıcık dizlerim titredi. Bayılmak üzere olduğumu fark etmiş miydi? Sanki bunu sezmiş gibiydi. Belki de -sahte veya gerçekten- öptüğü her kadının başına bu geliyordu. Kolunu belime doladı ve konuştuğu sırada resmen beni ayakta tuttu. "Hepinizi sevgilim Hannah'yla tanıştırmak isterim."

Hepsi bizi inceledi.

“Merhaba,” dedim güçsüz bir sesle. Ona dayanıyor olsam da el sallamak için boştaki elimi kaldırdım.

İnanmamalarını mı bekliyordum?

Yani, belki. İkimizin tamamen iki farklı insan kategorisinden olduğumuz öyle barizdi ki. Eğer gazetelerini ve okuma gözlüklerini bana doğru fırlatıp, *Buradan defol git!* diye bağırıydılar şaşırmazdım.

Fakat tam o anda Jack, “Çok sevimli değil mi?” dedi ve başımı okşadı.

Ardından Hank buz parçalarını almak için kalktı. “Buzunu getirmiş, anne.”

Hemen ardından Doc Stapleton -ütülü ve tertipli mavi gömleğiyle bej rengi keten pantolonu içinde centilmen gibi görünüyordu- elimi tutup hafifçe vurdu. “Merhaba, hayatım. Gel, benim sandalyeme otur.”

Başımı iki yana salladım. “Ayakta durabilirim.”

“Çok sevimli,” dedi Connie Stapleton. Sesi, içindeki sıcaklığıyla beni kendine doğru çekti. Sonra elime uzandığında elini tuttum, pudra gibi yumuşaktı. Elim sıkınca ben de onun elini sıkarak karşılık verdim. “Sonunda. Gerçek biri,” dedi.

Birdenbire yüzümle ne yapacağımı bilemedim. Gülümsedim.

“Evet,” dedi Connie, Jack’e bakarak. “Bu kızdan şimdiden hoşlandım.”

Söyleyiş şekli -tamamen, hak edilmemiş bir sevgiyle söyleme şekli- biraz mahcup hissetmeme sebep oldu.

Connie benimle göz göze geldi. “Jack sana karşı tatlı davranıyor mu?”

Ne diyebilirdim ki? “Çok tatlı,” diye cevap verdim.

“İyi kalplidir,” dedi. “Sadece sakın yemek pişirmesine izin verme.”

Başımı salladım. “Tamamdır.”

Ardından daha dik oturmak için oğullarından yardım istedi. Biraz midesi bulanıyordu ve azıcık da başı dönüyordu, o yüzden ağırdan aldılar. Fakat Connie kararlıydı. Hazır olduğunda yatağının etrafındaki yüzlere tek tek baktı. “Dinleyin...” dedi. Sanki önemli bir konuya değinmek üzereydi.

Fakat tam o sırada onkoloji uzmanı içeri girdi.

Hepimiz doktoru karşılamak için ayağa kalktık. Odaya girdiğinde ünlü bir oyuncuyla karşılaşacağı kendisine söylenmiş ama o buna inanmamış gibi Jack’i görünce dönüp bir daha baktı.

Doktor minik bir sırıtışla, “Merhaba, Destroyer,” dedi. “İnsanlığı kurtardığın için sağ ol.”

Jack, “Annemi kurtardığınız için teşekkür ederim,” diyerek hepimizi nazik bir şekilde gerçekliğe döndürdü.

Doktor, başını sallayıp dosyasını kontrol etti. “Tümörün etrafından alınan sonuç negatif,” dedi. “Yani bu, tümörün yayılmadığı anlamına geliyor.”

“Bu harika, anne,” dedi Jack.

“Yani kemoterapi yok,” diye devam etti doktor. “Yine de radyasyon tedavisini uygulamamız gerekecek ama ameliyatın etkileri tamamen geçene kadar, yani sekiz hafta kadar başlamayacağız. Şu anda sadece dinleneceksiniz, sıvı tüketiminize dikkat edeceksiniz ve taburcu olurken verilen talimatlara uyacaksınız.” Connie’ye döndü. “Sizi radyasyon programına sokacağız, programa başlama zamanı gelene kadar herkes biraz nefes alabilir.”

Herkesin doktordan beklediği şey, Connie’nin iyi olduğunu ve daha da iyileşeceğini dile getirmesiydi.

En sonunda Jack, “Peki, hastalığın seyri...”

Doktor başını salladı. “Seyri epey iyi, gerçi garanti veremem. Eğer ameliyat bölgesi iyileşirse, radyasyon tedavisinden sonra hastanın iyileşme şansı çok yüksek.”

Yan yana duran Jack ve Hank, nefeslerini aynı anda bıraktı.

Can düşmanları oldukları, aklınıza bile gelmezdi.

Doktor biraz daha detay verdikten sonra mahremiyet için perdeyi çekip ameliyat bölgesini inceledi. Perdeyi yeniden açtıktan sonra, “En önemli şeyi neredeyse unutuyordum,” dedi.

Hepimiz dikkat kesildik. “Neyi?”

Doktor doğruca Jack’i gösterdi. “Bir selfie çekebilir miyiz?”

Doktor gittikten sonra Connie Stapleton direkt konuya girdi.

“Senden radyasyon için kalmanı istemeyeceğim, Jack,” dedi.

“Anne. Kalabilirim.”

“Daha başlamasına sekiz hafta var. Hayatına geri dönmen lazım.”

“Anne, hiçbir şey...”

Connie başını iki yana sallayarak Jack’in sözünü kesti. “Ama başka bir şey isteyeceğim senden.”

Jack bunun gelmesini beklemesi gerekiyormuşçasına gözlerini kısmış, bakıyordu. “Neymiş o?”

Connie duraksadı.

Biz bekledik.

“Bizim için zor birkaç yıl oldu. Hepimiz için. Sen gitmeden önce seninle biraz güzel vakit geçirmek istiyorum.”

Jack başını salladı. “Bunu ben de isterim.”

“Tamam öyleyse,” diye devam etti annesi. “Bu dünyada ne kadar zamanım kaldığını bilmiyorum. Kanser olmak kafandaki birkaç şeyi gerçekten netleştiriyor. Her şeyi iyice gözden geçirdikten sonra, şu anda tek bir şeyi, sadece tek bir şeyi istediğime karar verdim. Hepinizin bunu yerine getirmesini istiyorum.”

“Bu büyük bir istek olacak gibi,” dedi Hank.

Doc Stapleton eğilerek, “Nedir, hayatım?” diye sordu.

Connie tam o anda bize en karşı konulmaz, *beni reddedebilmenize imkân yok* gülümsemesiyle konuştu, “Jack’in -ve tatlı sevgilisinin- çiftliğe gelip Şükran Günü’ne kadar bizimle kalmalarını istiyorum.”

“Dört hafta!” Jack’in evine dönerken söyleyebildiğim tek şey bu oldu. “Şükran Günü’ne daha *dört hafta* var!”

“Teknik olarak, üç buçuk hafta var,” diyerek düzeltti Jack.

Onu dikkate almadım. “Senin sevgilin gibi yapmayı da geçtim, yapmaktan *hoşlandığım* şeyleri yaparak bile dört hafta geçiremem.”

“Çok sağ ol.”

“Neyi kastettiğimi biliyorsun.”

Jack, “Ölmeden önceki arzusu,” diye belirtti.

“O ölmüyor,” dedim.

“Ama ihtimali var.”

“Bu, *hepimiz* için geçerli. Yarın sana bir otobüs çarpabilir.”

“Ben de bu konuda heyecanlı değilim. Fakat bir şeyleri basitleştiriyor. Bize net bir bitiş noktası veriyor. Sadece dört hafta. Sonra işimiz bitiyor. Ben Kuzey Dakota’ya geri dönerim, sen de... nereye gideceksen oraya.”

“Güney Kore, teşekkürler.” Sadece düşüncesiyle bile bir rahatlama hissettim. Aslında zamanlama öyle iyiydi ki. Seul görevi aralıkta başlayacaktı.

“Bu, uzadıkça uzayabilirdi. Bir bakıma böylesi daha iyi. Yara bandını çekip çıkarmak gibi.”

"Dört hafta boyunca yara bandını kurcalamak gibi," diye düzelttim.

"Üç buçuk hafta. Hadi, patronunla konuşalım."

"Glenn'in ne diyeceğini zaten biliyorum. Annenin bu ricasını geri çeviremeyeceğimi söyleyecek. Çok büyük bir mesele değil, diyecek. İkinci ekibin her şeyi halledebileceğini söyleyecek. Özellikle de çiftlik gibi izole bir konumda olursak. Bunun 'resmen beleş tatil' olduğunu söyleyecek ve dünyaca ünlü bir film yıldızıyla birlikte, taşradaki bir mülkte uzanmak zorunda kalmanın tam olarak hangi kısmının kabul edilemez olduğunu soracak. Güzel bir adamla uzaktaki bir yere kısıp kalmaktan daha kötü kaderler olduğunu ekleyecek."

Jack ona "güzel" dediğimi fark ettiyse de çaktırmadı. "Sen ne diyeceksin?"

Gözlerimi yumdum. "Bilmiyorum."

"Patronun haksız değil, biliyorsun. Çiftlik harikadır. Bir meyve bahçesi ve hamak var, gölün yakınlarında yabani bir bölge var. Brazos'un kıyısında fosil avına çıkabiliriz, emekli olmuş sirk atlarına binebiliriz ve balık tutabiliriz. Beleş tatil gibi olacaktır."

"Ben tatile çıkmam," dedim.

"Yani çalışmak gibi hissettirmeyecek demek istiyorum."

"Ben çalışmayı severim. İşi tercih ederim."

"Rahatlayabilirsin."

"Ben asla rahatlamam."

"Benimle bir yere kısıp kalmaktan daha kötü şeyler var."

"Hoş birisi olduğuna eminim, sadece..."

"Bu, kulağa alaycı geliyor."

"Bak..."

"Tuhaf bir istek olduğunu biliyorum."

"Tuhaf değil, imkânsız."

"Oradaki hâlini gördün. O benim *annem*, Hannah."

Jack Stapleton'ın ağzından adımın çıktığını duymak garipti, bir anlığına beni hazırlıksız yakaladı. Kafamı toplamaya çalıştım.

Yeterince tatlılıkla sorarsa bunu onun için yapacağımı düşündüğü belliydi. Ya da belki de bana yeterince para verirse. Bu, muhtemelen istediği her şeyi elde eden bir adamdı. Eğer bunun neden olamayacağını anlamıyorsa nasıl açıklayabilirdim ki. Sonunda, "Seni tanımıyorum," demekte karar kıldım.

"O kadar fena değilim."

"Yapamam işte."

"Hayır mı diyorsun?"

Birinin Jack Stapleton'a hayır dediği hiç olmuş muydu? "Evet. Hayır diyorum."

Bu acayip bir durummuş gibi kaşlarını çattı.

Öyle afallamış görünüyordu ki profilini incelerken kendimi sorguladım.

Hayır *diyordum*, değil mi?

Hadi ama, *dört hafta!* Bu, hiç ara vermeden devam etmek için uzun bir zamandı. O senaryoda normalde yapacağım işlerimin hiçbirini yapmama imkân olmayacaktı. Sadece sevgili kıyafetlerimi giyecek ve sevgili gibi davranacaktım ve... bu görüntünün arkasında sıkışıp kalacaktım. O kadar pasif kalamazdım. Çok uzun süredir arafta bekliyordum. Çalışmam ve işimi yapmam gerekiyordu, sonrasında bu işi bitirip buradan defolup gitmem lazımdı. Bu görev, savunma mekanizmamı zayıflatırken, biraz daha ölüyordum.

Köpek balığı solungaçlarım, oksijenli sular arıyordu; hissedebiliyordum.

Dünyamı daha da küçültmem değil, büyütmem gerekiyordu. Aynı yerde kapana kısılmam değil, uzaklara gitmem gerekiyordu. Bu sahte yaşamı uzatmam değil, gerçek yaşamıma dönmem gerekiyordu.

Bu konuşmayı bitirmenin vakti gelmişti.

"Glenn'le konuşabiliriz," dedim, "ama yine de cevabım *hayır*."

“Cevap, evet,” dedi Glenn. Hem de ben bağırıp çağırarak, tutkuyla ve anlaşılır şekilde Connie Stapleton’ın isteklerine karşı çıktuktan sonra bile.

Jack’in garajındaki güvenlik merkezinde buluşmuştuk. Taylor dışında bütün ekip -artık Robby de dâhildi- buradaydı.

Taylor’ı, eski erkek arkadaşımı öptüğünü izlediğimden bu yana görmemiştim. Eğer becerebilseydim bir daha hiç görmekten de mutluluk duyardım.

Fakat bu, daha sonra takıntı yapacağım bir şeydi.

Şu anda bir savaşı kaybetmekle meşguldüm.

Benim fikrimin bir önemi olmadığı için falan değildi. Sadece, diğerlerinininki kadar önemli değildi.

“Beleş tatil gibi düşün,” dedi Glenn.

“Sanki iyi bir şeymiş gibi söylüyorsun bunu.”

“Burada verilecek bir karar görmüyorum,” dedi Amadi. “İşi aldı. Durum gelişti. Fakat bu, müşteriye olan sorumluluğumuzu değiştirmez.”

“İşi isteyerek almadım.”

Doghouse, “Çok fazla negatiflik var,” dedi.

“Onu korumak için görevlendirildim, onunla yaşamak için değil,” dedim.

Kelly, tereddüt etmeme ciddi ciddi gücendi. “Jack Stapleton’la birlikte bir ay boyunca o muhteşem çiftlik evinde yaşamak için ruhunu satacak kaç insan var, biliyor musun? *House Beautiful* dergisine çıkmıştı.”

“Eğer yedi gün yirmi saat sevgili rolünde kalmam gerekirse dört hafta boyunca ne yapacağım?”

“Şey...” dedi Kelly. “Keyfini çıkaracaksın?”

Tartıştım da tartıştım ama bunun benim için ne kadar boğucu olacağı konusunda onları ikna edemedim. İstinasız hepsi bunun *eğlenceli* olacağını düşünüyordu.

Son sürat fikir birliğine varıldı: Ben saçmalıyordum. İyi talihime minnet duymam gerekirdi. Ayrıca, susup kabullenecektim. Bir de sızlanmayı bırakacaktım.

Herkesin böyle hemfikir olduğu bir durumda, söyleyebileceğim pek fazla bir şey yoktu.

Glenn de buna bayılıyordu. “İşte, sana Londra için hünerlerini gösterme fırsatı,” dedi.

Fakat bu komik bir şey değildi. Benim hayatımdı. “Ne hüneri?” dedim. “Bundaki hiçbir şey, kimseye hüner falan göstermeyecek! Sadece zoraki bir yakınlık...”

“Yaşayan En Seksi Adam’la,” diye bitirdi Kelly.

Glenn bunun inanılmaz eğlenceli olduğunu düşünüyordu. “Strateji, esneklik, yenilenme,” diyerek sorumu cevapladı. “Ayrıca en önemlisi: Ekip adına bir görevi göğüsleyerek göstereceğin liderlik vasfın.”

“Peki,” dedim. Fakat azıcık somurtmaktan da geri durmadım.

“Zavallı Jack’e iyi davran,” dedi en sonunda. “Yakışıklı olmak onun elinde olan bir şey değil sonuçta.”

Tartışmayı, oylamada herkese karşı tek başıma olarak kaybettikten sonra biraz hava almak için dışarı çıkmaya karar verdim.

Bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Tam o sırada, daire şeklindeki araç yolunda Taylor’a rastladım. Geç kalmıştı.

Beni görünce yavaşlayıp durdu. Artık durumu bildiğim için beden dili gözden kaçacak gibi değildi: Suçlulukla yere diktiği gözleri. Utan la kasılan omuzları. İhanetin sebep olduğu yüzey-sel nefesler.

Daha önce bunu nasıl gözden kaçırmıştım?

Sıcaklık, güven ve ilgiyle k r olmuştum. Bir arkadaşın nasıl olması gerektiğiyle ilgili fikirle.

Görmeyi beklediğiniz şeyi görmek çok kolaydı.

Gözlerimi kısıp dik dik baktım ama bunu fark edemeyeceği kadar karanlıktı hava.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Ah. İşe geliyorum?”

“Geç kaldın.”

“Evet. Trafik vardı.”

“Bu bir yalan mı?”

“Yalan mı? Hayır. Trafik vardı.”

Artık sesinden de anlayabiliyordum. Bir şeylerin yolunda olmadığını biliyordu.

“Herkes içeride,” dedim başımı garaja doğru eğerek. “Gözetleme odasındalar. Kamera görüntülerini incelediğimiz yerde.”

Kaşlarını çattı. Söylediklerimden fazlasını söylemeye çalıştığını anlayabilirdi. “Senin dışında,” dedi, sanki bu bir ipucu olabirmiş gibi.

Çıkmaz sokak. “Biraz ara verdim.” Ona bir fırsat daha verdim. “Fakat vaktimin çoğunu o odada geçiriyorum. Her şeyi izliyorum.”

“Şey, evet. Sen birinci kademedesin, o yüzden...”

“O kameraların yakalayabildiği şeyler harika. Bir milyon yıl boyunca hayatını tekrar tekrar yaşasan bile görmeyi asla ummayacağın şeyleri yakalıyorlar.”

İşte o anda anladı.

Kafasına dank ettiği anı gördüm. Gözlerinden minik bir şok geçti.

“Demek istediğin...” dedi.

“Sen.” Başımı sallayarak doğruladım. “Ve Robby.”

“Ah.”

“Evet.”

“Bu... Bu...”

“Madrid’de olan bu muydu?”

Tereddüt etti. Kaldı ki bu büyüleyiciydi. Çünkü artık hiçbir şeyden sıyrılmanın yolu yoktu. En sonunda, “Evet,” dedi. Ardından kendini kurtarmak ister gibi, “Ama kazayla oldu!” dedi.

Zaten biliyordum, herhalde yani. En kötü yanının gözümle görmek olacağını sanıyordum.

Fakat yanılmıştım.

En kötü yanı, doğrulanmasıydı.

“Yani seni arayıp kırılan kalbimle ilgili ağladığımı onca zamanda... sen kalbimi kıran kişiyle çıkıyordun?”

Taylor başını eğdi. “Başta gerçekten çıkmıyorduk.”

“Sadece yatıyordunuz.”

“Ama kasten değil. Yani tamamen.”

Bunun hakkında konuşmanın bir manası yoktu. Sadece bildiğimi bilmesini istemiştim. Sonrasında hepimiz Taylor’ın korkunç bir insan olduğu konusunda hemfikir olabilirdik.

Fakat ardından, “Teknik olarak siz ayrılmıştınız,” dedi.

Kaşlarımı çattım. “Ne?”

“Seni aldatmadık diyorum. Teknik olarak.”

Bir cevap vermeye bile değmezdi.

“Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Öylece oldu. Sana nasıl söyleyeceğimizi bilmiyorduk.”

“Öylece oldu mu?”

“Görevdeyken nasıl olduğunu biliyorsun.”

“Evet, kesinlikle biliyorum. Özellikle de Robby’yle.”

“Seni incitmeye çalışmıyorduk.”

İşte yine, *biz. Biz, biz, biz.* “Sen işlediğin... işlediğin...” Tanımlayacak bir kelime düşünemedim. En sonunda, “*Duygusal gaddarlığı* anlamıyor musun?” dedim.

“Savaş suçlarından bahsetmiyoruz.”

“Arkadaşlığımızı suistimal ettin. Sana olan güvenimi yıktın. İnsanlığa olan inancımı yerle bir ettin. Sen dostluğun Enola Gay’isin.”¹³

Belki biraz abartıyordum. Fakat geri adım atmadım, hatta bu konuşmanın kahkahalar atarken konuştuğumuzdan çok da farklı olmadığını fark ettiğimde bile. Elbette şimdi çok büyük bir fark vardı, akkor bir nefretle doluydum.

¹³ Enola Gay, bir bombardıman uçağının adı. 1945’te ilk atom bombası bu uçaktan Hiroşima kentine atılmıştır. -ç.n.

Ancak gerçek bir sorum vardı. “Yaptığın şeyi anlamıyor musun, yoksa anlamıyormuş gibi mi davranıyorsun?” diye sordum. Yüzüne bakarak bekledim. “İki türlü de senden sonsuza kadar nefret edeceğim,” diye devam ettim. “Fakat bir durumda senden aptal olduğun için, diğerinde bencil olduğun için nefret edeceğim.”

Taylor başını eğdi.

“Boş versene. Cevabı biliyorum. ‘Bencil’ olduğun için. Kimse o kadar aptal değil! Sen bile değilsin.” Acımasızca bir şeyler söylemenin iyi hissettirebileceğini düşünmüştüm ama hissettirmemişti.

“Bak...”

“Umarım o buna değer,” dedim. “Bütün dostluğumuzu ortaya koydun. Her film gecesinden, her margarita cumasından, göndereceğimiz her sersemce GIF’ten, her pijama partisinden, her dostlar gününden, her fantezi yolculuğundan, her kucaklaşmadan ve benimleyken sahip olabileceğin her hayranlık, sıcaklık, sevgi zerresinden vazgeçtin. Değil mi? Ceplerinde gökkuşakları olan kot pantolonumu ödünç almaktan vazgeçtin. Kitap önerilerinden ve el yapımı doğum günü kartlarından, gece yarısı *tacola*larından vazgeçtin. Ayrıca, gelmiş geçmiş en iyi kapı komşusundan da vazgeçtin çünkü taşınmaya karar verdim.”

Sesimin titrediğini hissedebiliyordum.

Kaybettiği şeyleri listeleyerek, kendini kötü hissetmesini istiyordum.

Fakat elbette ben de hepsini kaybetmiştim.

“Ve biliyordun,” diye devam ettim. “Onun korkunç biri olduğunu biliyordun. Bana ne yaptığını biliyordun, annemi kaybettikten hemen sonra beni nasıl terk ettiğini biliyordun.” Uzun, titrek bir nefes aldım. “Beni asıl öldüren bu. Her şeyden vazgeçtin, sahip olduğumuz her şeyden vazgeçtin... Hem de sadece bir adam için de değil, *kötü* bir adam için.”

“Üzgünüm,” dedi Taylor.

“Umurumda değil.”

“Seni kaybetmek istemiyorum,” dedi. Artık onun da sesi titriyordu.

“Seni terk edecek,” dedim. “Birlikte olduğu her kadını terk etti. Biliyor muydun? O her zaman terk eden oldu, asla terk edilmedi. Sonrasında bana gelip seni bağışlamam için yalvaracaksın ama affetmeyeceğim. Nedenini bilmek ister misin? Çünkü yapmam. Çünkü bazı şeyler kırıldığında asla onarılamaz.”

Onu, söylediğim kelimelerin yankısıyla araç yolunda terk edip gitmeye hazırdım. Yürümeye koyuldum.

Ancak arkamdan seslendi: “Yanılıyorsun.”

Ona döndüm.

“Beni terk etmeyecek. Diğer kadınların hepsini, ‘aradığı o kadın’ olmadıkları için terk etti.”

Vay anasını. Kibre de bakın. “Sen o kişi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Senin olmadığını kesin olarak biliyorum.”

Vay.

İşte burası, tam burası, diğer insanlara yakın olmanın yarattığı sorundu. Seni ne kadar iyi tanırlarsa canını o kadar yakabiyorlardı.

“Seni hiç sevmedi,” dedi sonra, “çünkü ona izin vermedin.”

Onun tarafını tutmaya nasıl cüret ederdi? “Ne söylediğin hakkında hiçbir fikrin yok.”

“Ona bir ara sor. Denedi.”

Robby’nin kendini kurban gibi gösterme çalışması beni o kadar da şaşırtmamıştı. Fakat Taylor’ın ona inanmış olması şaşırtmıştı.

Gerçekten de beni sorun olarak görmeye ihtiyaç duymuş olmalıydı.

Sonra omuz silkip gözlerini gözlerime dikti. “Hepsinin Robby’nin hatası olduğundan öyle eminsin ki.”

“Evet! Sen de emin olmalıydın!”

“Fakat kendi hatanı görmüyorsun.”

Bu nasıl olabilirdi? Bana destek olmalıydı. Öfkeden köpürmesi ve benim adıma haksızlığa düşmüş gibi hissetmesi gerekiyordu. En iyi arkadaşlar bunun içindi.

“Bunu nasıl yapabilirsin?” diye sordum gittikçe kısılan bir sesle. “Sen benim en iyi arkadaşımdın.”

Fakat Taylor başını iki yana salladı. “Ben asla senin en iyi arkadaşın olmadım. Ben senin iş arkadaşındım. Aradaki farkı bile bilmiyor olman? İşte senin sorunun tam olarak burada.”

Her neyse.

Böylece, Jack Stapleton'ın ailesinin iki yüz hektarlık sığır çiftliğine taşındım, mantığım bana aksini söylese de.

Seçim şansım olduğundan falan da değildi. Fakat Taylor'la kapı komşusu olarak yaşamakla kıyaslandığında, gözüme o kadar da kötü gelmedi.

Dört daireli bir apartmanda, kâğıt kadar ince duvarları olan evimde kalıp mutfakta mısır gevreğini yerken, Robby ve dünyanın en kötü insanının diğer tarafta waffle yapışını dinlemekle, ikisinin onun kanepesine kıvrılıp korku filmi izlemesiyle, dışarıdan yemek söylemesiyle ya da bütün gece yatak odasında durmadan tepinmeleriyle kıyaslandığında... Tüm bunlarla kıyaslandığında Destroyer'ın yanına taşınmak kesinlikle bir artıydı.

Taylor'la tartışmamızın ardından, *arabamda otururken* ev sahibimi arayıp kira sözleşmemi iptal etmiştim.

İnternette yeni bir yer bulmuş ve görmeden kiralamıştım. Kirli çamaşırlar falan demeden her şeyi toplamaları için bir nakliye firması tutmuş ve eşyalarımı taşıtmıştım.

Göreve çıkmıştım ve o daireye bir daha asla ayak basmıyacaktım.

Ayrıca yeni kiraladığım evde çalışan bir şömine olduğundan emin olmuştum, böylece eşyalarımı boşalttığımda ve Taylor'ın bana yıllar boyunca verdiği şeyleri bulduğumda -Wonder Woman tişörtü, kapağında "SİHİR SENSİN" yazan günlük, dünyanın en tatlı kirpilerinin olduğu fotoğraf kitabı- hepsini teker teker ateşe atarak yakıp kül edecektim.

Bir arınma. Bir yenilenme. Yeni bir başlangıç.

Jack'le birlikte Stapletonların çiftliğine taşındığımız sabah, ruh hâli kötü olan taraf Jack'ti.

Sanki kötü ruh hâline sahip olmayı hak eden *oymuş* gibi.

Çoğu zaman bir parfüm gibi üstünde taşıdığı o kayıtsız havası gitmişti. Arabayı sürerken omuzları gergin, çenesi kaskatı ve kan basıncı -yemin ederim, karşısından bile okuyabiliyordum- yüksekti.

Bütün yol boyunca benimle doğru düzgün konuşmadı bile.

Bugüne kadar duyduğum en gürültülü sessizlikti.

İşte, tam o sırada, otobanda Jack'in yolcu koltuğunda otururken, Taylor'ın bana bir nevi bir iyilik yapmış olduğunu fark ettim: Jack'in çiftliğini benim için bir bakıma kaçış yerine dönüştürmüştü.

Kaçmak gibi bir isteğim yoktu. Fakat şimdilik iş görecekti. Bunu fark etmek ruh hâlime biraz iyi geldi.

Brazos Köprüsü'ne vardığımızda, Jack karşıya yürümek için aşağı indi. Midesi bulanıyormuş gibi görünüyordu. Çiftliğe vardığımızdaysa görünüşü resmen perişanlıkla kırılğan bir hâl aldı.

Benim için bir kaçıştı. Fakat onun için tam tersiydi.

Gerçi Kelly, *House Beautiful* konusunda dalga geçmemiştir. 1920'lerin İspanyol tarzında olan çiftliğin kırmızı kiremitten çatısı vardı ve her yanı pembe begonvillerle doluydu. Arabayı çakıl araç yoluna park ettik. Dışarı çıktım, başlayan esinti elbisemin altındaki çıplak dizlerimi okşadı.

Aslında iyi hissettirdi.

Sanırım “sevgili kıyafetlerinin” kendi hâlinde avantajları vardı.

Ev için, “Çok huzurlu,” dedim.

Jack yorumda bulunmadı.

Fakat “*bunu beleş tatil olarak gör*” olayı vardı ya?

Aniden onu görebildim.

Jack’in büyüdüğü yer burası değildi. Sonrasında, çocukluğunda burada büyükanne ve büyükbabasının yaşadığını ama onlar hayatlarını kaybettikten sonra bu çiftliğin hafta sonları gelinen bir yer olduğunu anlattı bana. Annesiyle babası emekli olduktan sonra buraya taşınmışlardı ve annesi o zaman bir bahçe oluşturmuş, babası da eski ahırın yarısını ahşap işçiliği atölyesine dönüştürmüştü.

Jack bana etrafı gezdirirken tek bir gereksiz kelime bile etmemişti.

Alçı duvarların, açık kirişlerin, yuvarlak kapı pervazlarının, kırmızı seramikten karo döşemelerin ve annesinin konsol dolaptaki tavuk figür koleksiyonunun etkisi altına girmiştim. Her yerde pencere vardı ve baktığınız her yerde güneş ışığı ve begonvil görüyordunuz. Hanımeliyle kaplı bir yan balkonun diğer tarafında, sonsuzluğa doğru uzanıyormuş gibi görünen bir bahçe vardı. Diğer yanda, oturma odasından daha büyük bir kapalı veranda yer alıyordu. Farklı bir zamana ait büyümlü bir yer gibiydi.

Ekim ayının sonlarındaydık ve bütün pencereler açıldı. Mutfakta pamuklu kumaştan, pötikareli perdeler vardı ve tezgâhın üzerinde bir ekmek kutusuyla birlikte, eski zamandan kalma bir radyo bulunuyordu. Masanın üzerinde mısır başağı şeklinde tuzluk ve biberlik vardı. Jack’in babası, mutfak tezgâhının diğer ucuna bir pikap koymuştu. Jack bana göstermek için mutfak dolaplarını açınca -normalde bekleyeceğiniz gibi tabak çanak yerine- kocaman bir plak koleksiyonuyla karşılaştım, çıktıkları yıllara göre dizilmişti.

Her şey o kadar etkileyiciydi ki.

Şey, belki Jack dışında.

Üç kanepenin, yalancı mermerden kocaman bir şöminenin etrafına dizildiği uzun oturma odasına doğru Jack'in peşinden ilerledim, ardından yatak odalarına giden bir koridordan geçtim.

Koridor, çerçeveli aile fotoğraflarıyla kaplıydı, fotoğraflar resmen duvar kâğıdı gibiydi. En az yarısında, üç oğlan vardı; yüzlerinde kocaman ve sersem gülümsemelerle kameraya bakıyorlardı.

Fotoğraflara bakarken Jack'le aynı anda durduk. Sanki daha önce ikimiz de hiç görmemişiz gibiydik.

Genç Jack'in genç Hank'in omuzlarında oturduğu ve Hank'in de en küçük kardeşlerini ayak bileklerinden tutup baş aşağı sallandığı bir fotoğrafa dokundum. "Bu, sen ve kardeşlerin mi?" diye sordum.

Jack başını salladı, gözleri duvarda gezindi.

"Çok eğlenmiş gibi görünüyorsunuz."

Jack yine başını salladı. Sonrasında zorlukla duyabileceğim kadar sessiz bir sesle, "Cenazeden beri buraya gelmedim," dedi.

Jack gözlerini fotoğraftan ayırmadığı için ben de ayırmadım.

Çoğu, anlık fotoğraflardı. Çocukluklarında, mavi kantaron tarlasında koştururken. Kumsalda dalgaların arasındayken. Kafalarından daha büyük pamuk şekerleri yerden. Ardından daha büyükken olan fotoğrafları vardı: Futbol formaları içinde, uzun ve sıska hâllerleriyle. Hep beraber amuda kalkarken. Oltalarının ucundaki balıklarla. At üstünde. Kayak alanının tepesinde. Kart oynarken. Basket atarken. Balo için giyinmişken. Rol yaparken.

Tamamen normal şeylerdi.

Aynı zamanda yürek burkan şeylerdi.

Tüm öğleden sonrayı o fotoğraflara hayranlıkla bakarak geçirebileceğimi düşünüyordum. Jack hızla bir soluk aldı, yatak odasının kapısını açtı ve daha fazla katlanamıyormuş gibi içeri girdi.

Ben de peşinden girdim.

Jack'in odası, evin kalanıyla aynıydı. Aynı seramik zemin ve alçı duvarlar, parlak pembe çiçeklere bakan Fransız kapılar, aynı kemerli girişler. Fakat onun odası bir bakıma daha erkeksi geldi. Daha

çok *deri* eşyalı gibi. Demir gibi kokuyordu ve köşede eski bir eyer vardı, pencere kenarındaysa bir televizyon koltuğu yer alıyordu.

Emin olmak için, “Bu senin odan mı?” diye sordum.

“Bizim odamız,” dedi Jack.

Elbette. Bir oda paylaşıyorduk. Sonuçta yetişkin insanlardık. Sahte ilişki yaşayan yetişkinler.

Jack, bavulunu eyerin yanına bırakırken, “Şifonyer senin olabilir,” dedi.

“Paylaşabiliriz,” dedim.

Fakat Jack omuz silkti. “Önemli değil.”

Sonrasında yatağa baktım. “Çift kişilik yatak mı?”

Jack kaşlarını çattı, bunu daha önce hiç düşünmediği belliydi. “Belki.”

“O yatağa sığıyor musun ki?”

Yüzünde, minicik bir gülümseme izi belirdi. “Ayaklarımı ayak ucundan sarkıtmak zorunda kalıyorum.”

Bu odada tek bir yatak olma ihtimalinin yüksekliği, kafama dank etti.

Fakat işte buradaydık.

“Ben yerde yatarım,” dedim.

Jack, *birisinin* yerde yatması gerekebileceğini aklına hiç gelmemiş gibi başını yana eğdi. “Yatakta uyuyabilirsin,” dedi. Önce yatağı bana bırakacağını düşündüm, sonrasında ekledi: “Ben paylaşırım.”

Ona bir bakış attım. “Sorun değil.”

“Zeminin seramik olduğunun farkında mısınız?”

“Ben bir yolunu bulurum.” Gardırobumdan daha iyi olduğu kesindi.

“Eğer rahatsız oluyorsan anlarım ama sana dokunmayacağıma söz veriyorum.”

Rahatsız olduğumu kabul etmek istemedim. Bu, gizli bilgiydi.

Kendine bir bak, dercesine onu işaret ettim. “O yatağa birlikte sığmayız, ahbap.”

İşte, şimdi gerçek, alaycı bir gülümseme belirmişti yüzünde. Konuşmamızı daha az acı veren bir yöne götürdüğüme memnun oldum. “Daha önce kızlarla o yatağa sığdım,” dedi.

Karara bağlamak için, “Yeri tercih ederim,” dedim.

“Seni yerde yatırmama imkân yok.”

“Senin yatağında uyumama imkân yok.”

“Hadi, mızızlık etmeyelim.”

“Bence mızızlıktan kayda değer şekilde uzağım.”

Bunu bir düşündü. “Evet. Öylesin. Teşekkürler.”

Teşekkür edilmesini beklemiyordum.

“Fakat,” diye devam etti, “yine de yatakta yatacaksın.”

“Gerçekten istemiyorum,” dedim.

“Ben de istemiyorum.”

“Pekâlâ. İkimiz de yerde uyuyacağız.”

Jack, tuhaf bir şeymişim gibi inceledi beni. “Yani eğer yerde uyursam senin de yerde uyuyacağını mı söylüyorsun?”

Bu, bir ay boyunca kendi kararımı vereceğim tek kısım olabildi. “Evet,” dedim. “Ne olursa olsun yerde olacağım.”

“Benim yanımda uyumaktansa soğuk, sert, seramik zeminde uyumayı mı tercih edersin?”

“Bahse varım, bunu çok sık duymuyorsundur.”

Jack etkilenmiş gibi gülümsedi. “Neredeyse hiç.”

“Herhalde sana iyi geliyorumdur,” dedim.

Jack, *belki öyledir*, der gibi omuz silkti. Sonra “Kendini bilirsin,” dedi. Karşımdaki adam bir centilmen olsaydı benimle biraz daha tartışırdı.

Karar verilince etrafıma baktım.

Bu görevin benim için ne anlama geleceğini cidden hiç bilmiyordum. Normalde sahip olduğum bütün sorumluluklarım gözetim ekibine devredilmişti, çiftlik yolunun hemen karşısındaki kiralık bir evde kurulan operasyon üssündeydiler. Kamera görüntüleriyle ilgileniyor, arazinin her karışını inceliyor, sosyal medyayı takip ediyor ve benim normalde yapacağım her şeyi yapıyorlardı.

Ayrıca, tehdit seviyesi sarıydı.

Hiçliğin ortasındaydık.

İki yüz hektarlık yeşil alanın ortasındaki bir evdeydik. Yani yapılacak çok fazla şey yoktu. Muhtemelen sığırları seyretmek dışında.

Yani tehdit seviyesine *beyaz* deseler de olurdu.

Herkes buna, *beleş tatil*, demişti. Fakat benim hiç tatile çıkmamamın bir sebebi vardı. Bütün gün kendi başıma tam olarak ne yapmam gerekiyordu?

Teknik olarak çalışıyor olacaktım. Sadece herhangi bir görevim olmayacaktı.

Ancak paniğe kapılacak kadar bir fırsatım olmadan, av tüfeği patlamış gibi gürültülü bir şekilde kapı çalındı.

İkimiz de sıçradık.

Kapının diğer tarafından Hank'in, "Jack, seninle konuşmam lazım," dediğini duyduk.

Jack'in gerginliği kendini yeniden gösterene kadar, uyku düzenimiz hakkında şakalaşmanın onu ne kadar rahatlatıldığını fark etmemiştim.

Hatta duruşu bile değişti. Dimdik durarak odadan çıktı.

Takip etse miydim?

Çağırılan ben değildim ki.

Normalde iş başındayken, müşterimi sürekli gözümün önünde tutardım. Fakat bu normal bir iş değildi.

Kararsız kalarak mutfağa geri döndüm ama arka kapıya yaklaşıncaya durdum. Jack ve Hank kapıdan geçip kapalı verandaya çıktılar. Onları göremesem de mutfağın açık penceresinden seslerini duyabiliyordum.

Benim hakkımda konuşuyorlardı.

"Gerçekten yaptın," dedi Hank. "Gerçekten de peşinde o kızla buraya geldin."

"Hastanedeyken sorunun yok gibiydi."

"Evet. Hastanedeyken birçok konuda derdim yoktu."

“Ne yapsaydım? Onu annem davet etti.”

“Sadece, onsuz gelmeyeceğini düşündüğü için yaptı.”

“Annem haklıydı. Onsuz *gelmezdim*.”

“İşleri annem için zorlaştırıyorsun. Umurunda bile değil.”

“Asıl *sen* onun için işleri zorlaştırıyorsun. Ve işte, bunu çok umursuyorum.”

“Şu anda üstesinden gelmesi gereken çok şeyi yok mu zaten?”

“Sırf annem benden istediği için buradayım.”

“O *seni* görmek istiyor. Yabancıнын birini değil.”

“Hannah yabancı değil. O benim sevgilim.”

Bu yalan, beni azıcık irkiltti.

“Bizim için yabancı.”

“Çok sürmez.”

“Gitmesini söyle ona.”

“Yapamam. Yapmayacağım.”

“Gitmesini söyle, yoksa ikinizi de kovarım.”

“Yapsana, hadi. Hadi, bunu yap ve gidip anneme ne yaptığını anlat da görelim.”

“Bu özel bir aile meselesi. Annemin şu anda ihtiyacı olan son şey, Hollywood sürtüğünün tekini eğlendirmek.”

Bir itiş kakış, ardından bir gürültü duydum. Sinekliğin arasından gözetlemek için ilerlediğimde Jack’in Hank’i duvara yapıştırdığını gördüm.

“O kızla ilgili *herhangi bir şey* Hollywood’dan çıkmaya benziyor mu?” diye sordu Jack.

İki yetişkin erkeğin sizin için kavga ettiğini görmek acayip bir şeydi. Hem de gerçek bir kavga olmadığını bilmenize rağmen. Ayrıca, kavganın aslında başka bir şey için olduğunu bilerseniz de. Yine de nefesimi tuttum.

Bir saniye için Jack’in beni savunacağını düşündüm.

“O, her şeyiyle Hollywood dışı,” dedi Jack. Sesi alçak ve tehditkârdı. “Diğer kız arkadaşlarımı gördün mü? Kennedy Monroe’yu gördün mü? Hannah onların hiçbirine benzemiyor.

O kısa. Dişleri çarpık. Nadiren makyaj yapıyor. Bronzlaşmaz, saçına kaynak yaptırmaz veya saçını boyatmaz. Tamamen sade, düz. Sıradanlığın tanımı.”

Vay be. Tamam.

“Ama o benim,” dedi Jack sonra. “Ve kalıyor.”

Hâlâ “sıradanlığın tanımı” lafını sindiriyordum.

Bir itiş kakış daha oldu. Hank, Jack’i üzerinden itti.

Beni görmesinler diye geriye çekildim. Elbette bu, benim de artık onları göremediğim anlamına geliyordu.

“Pekâlâ,” dedi Hank. “Sanırım onu öyle perişan hâle getirmek zorunda kalacağım ki kendi kendine gidecek.”

“Eğer Hannah’mı perişan edersen...”

Hannah’m!

“...ben de seni perişan ederim.”

“Zaten ediyorsun.”

“O benden ziyade seninle ilgili, dostum,” dedi Jack.

Ancak Hank hâlâ kavgayı kazanmaya çalışıyordu. “Onu burada istemediğimi söylüyorum sana. Fakat birinin ne istediğini en son ne zaman umursadın ki. Hatırlayamıyorum bile.”

“Onu burada istemiyorsun ama onun burada olmasına benim ihtiyacım var. Bilmesen de senin de var. O yüzden geri bas.”

Sanırım bunun ardından birisi öfkeyle gitmeye karar verdi çünkü sinekliğin pat diye kapandığını duydum. Sonrasında aynı şeyi tekrar duydum.

Mutfak penceresinden, Hank’in sert adımlarla kamyonetine doğru -ve Jack’in de aksi yöne, araç yolundan, sık ağaçlara doğru gidişini gördüm.

Aslında yapmak istediğim şey... gidip sade, düz, sıradanlığın tanımı olan yüzümü saklamaktı.

Sonsuza kadar falan.

Fakat Jack benim müşterimdi. Ve bu da benim işimdi.

O yüzden onu takip ettim.

Ona yetiştiğimde yürümeyi bıraktı ama arkasına dönmedi.
“Peşimden gelme.”

“Seni takip etmek zorundayım.”

“Yürüyüş yapıyorum.”

“Bunu görebiliyorum.”

“Biraz yalnız kalmam lazım. Tek başıma.”

“Bunun konuyla bir alakası yok.”

“Gerçekten sevgilim olduğunu falan mı sanıyorsun? Peşimden gelme.”

“Asıl *sen* gerçekten sevgilin olduğumu mu sanıyorsun? İstediğim için peşinden gelmiyorum. Sen benim *işimsin*.”

Bunun ardından Jack çakıllı yoldan ilerlemeye başladı. Anladığım kadarıyla kasten hiçliğe doğru yürüyordu.

Aramızda biraz mesafe kalması için otuz metre kadar ilerlemesini bekledim, sonra derin bir nefes alıp takip ettim.

Jack yürüyüşe çıktığını söylerken şaka yapmıyormuş. Yoldaki tekerlek izlerini takip ederek bir inek merasından, bir sığır engelinden, paslı metalden bir ahırdan geçtik ve uzun bir tepeden aşağı inip, sarmaşıklarla kaplanmış ağaçlık bir araziye girdik.

İşlemeli yazlık elbisemin açıkta bıraktığı çıplak bileklerimle böylesine bir gezintiye uygun giyinmiş miydim?

Hayır.

Her otuz metrede bir durup, sandaletlerime dolan taşları silkelemek zorunda kaldım.

Şimdi o çizmeleri giymiş olmayı nasıl da istiyordum.

Jack onu takip ettiğimi biliyor muydu?

Biliyordu.

Ne zaman bir kapıya denk gelsek, Jack kapının zincirini açıp beni bekliyordu. Ben kapıdan geçtikten sonra tek kelime etmeden zinciri yerine takıyor ve yürümeye başlıyordu. Ben de aramızdaki mesafeyi yeniden artırana kadar kibarca bekliyordum.

Sırf kibarlığımdan onun bastığı tekerlek izlerine bile basmıyordum.

Yol, ormanın derinliklerine doğru inerken çimenler daha da uzadı, patika daha fazla otlarla doldu ve tam ben zehirli sarmaşığın neye benzediğini hatırlamaya çalışırken eski püskü, paslı, dikenli telleri olan bir bahçe kapısına vardık.

Kapıyı geçtiğimizde orman açılarak geniş, mavi göğü ortaya serdi ve nehrin kenarına vardığımızı anladım.

Ben yürürken, Jack de durmuş, beni süzüyordu. “O kıyafetle benimle kafa mı buluyorsun?”

Çıplak bacaklarıma baktım. “Evde çizmelerim var.”

“Onları giymeliydin.”

“Not edildi.”

Jack başını iki yana salladı. “Nehre asla çıplak bileklerle gelme.”

“Adil olmak adına, o kuralı bilmiyordum. Ayrıca nehre geldığımızı de bilmiyordum.”

Jack dönüp önündeki alana baktı. Yol, kapıda sona ermişti. Buradan nehrin kenarına kadar uzun çimenler vardı; otlar, çalı çırpılar ve deve dikenleri. Ayrıca zehirli sarmaşığı da unutmayalım.

Jack çömeldi ve sırtını bana doğru döndü. “Sırtıma çık. Seni taşıyım.”

“Ben iyiyim, sağ ol.”

Jack o vaziyette kalarak, çimenlerin arasından fırlayıp peşime takılabilecek şeyleri saymaya başladı: “Yapışkan dikenler, armadillolar, ısırğan otları, kızıl karıncalar, siyah karıncalar, ateş karıncaları, zehirli sarmaşık, böğürtlen çalıları, karadullar, kahverengi keşiş örümceği, bakır başlı yılan, çingiraklı yılan, su mokaseni...”

Cevabımı düzeltmem için bekledi.

Tereddüt ettim.

O yüzden ekledi: “Yaban domuzları, vaşaklar ve çakallardan bahsetmeye bile gerek yok.”

Dürüst olmam gerekirse “armadillo” dediğinde beni ikna etmişti.

“Peki,” deyip sırtına çıktım.

Jack kollarını bacaklarımın altından geçirip, başımı döndürecek bir hızla ayağa kalktı, ona sıkıca tutunmak zorunda kaldım. Sonra, artık çok iyi bildiğim “Jack Stapleton yürüme hızı” ile yürümeye koyuldu.

Sırtta gitmek daha iyiydi. Belki geri dönüşte de beni taşırdı.

Nehrin kenarına geldiğimizde orman örtüsü ve toprak azaldı. Jack nehrin kenarında bir dakika boyunca dururken ikimiz de aşağıdaki nehrin ve uzanıp giden kumlu kumsalın manzarasına baktık.

“O, Brazos Nehri mi?” diye sordum.

“Evet.”

“Düşündüğümünden daha geniş. Ve... daha kahverengi.”

Jack cevap vermedi. Kıyıya varana kadar beni bayırdan aşağı indirdi.

Sonrasında beni sırtından indirip suya doğru yürüdü.

Kuzeye doğru gidiyordu, o yüzden güneye doğru gidip ikimize de biraz alan tanımaya karar verdim.

Yürürken başımı yere eğdim ve kumdaki farklı türden taşlara hayretle baktım: Kahverengi, siyah, çizgili taşlar ile birlikte biraz hayvan kemiği, taşlaşmış tahta, hatta fosil bile vardı. Suyu sürüklenerek gelen ağaçlar, arada çıkan karmaşık, paslı teller ve kayda

değer miktarda eski bira kutuları da bulunuyordu. Jack'in niçin buraya gelmek istediğini anlayabiliyordum. Karşımızda, çimen ve gökyüzünden başka hiçbir şeyin bulunmadığı yüksek bir bayır; etrafımızda, akan suyun yarattığı sonsuz bir esinti vardı. San-ki her yerden kilometrelerce uzaktaymışız gibi hissediyordum.

Aslında, elbette öyleydik.

Nehrin kenarına gelince sandaletlerimi çıkardım. Sıcak bir gündü ve Jack'e yetişmek için koşup durmak beni biraz terletmişti. Su, kenarda berraklaşıyordu. Ayaklarımı suya soktuğumda harika hissettim. Ferahlatıcı serin dalgalar, girdap gibiydi. Bilek-lerim öyle rahatladı ki biraz ileri doğru gittim.

Elbisemin eteğini biraz kaldırdım. Dizlerimin üstünü geçme-sini planlamıyordum. Sadece bir dakikalığına serinleyip keyfini çıkaracaktım aslında. Birkaç adım daha atıp geri dönecektim. Fakat aynı anda birkaç şey birden oldu.

Sonraki adımımı atarken, Jack bana sesleniyormuş gibi bir şey duydum ama rüzgâr, sesi boğduğu için emin olamadım. Bak-mak için döndüm ama bunu yaptığım anda... nehrin tabanı yok oldu.

Ayaklarımı koyabileceğim hiçbir şey yoktu. Dengemi kaybe-dip suya düştüm.

Beklemediğiniz anda soğuk suya düşmek her zaman şok etkisi yaratıyordu ama o nehirde sudan daha şoke edici bir şey vardı.

Nehirde akıntı vardı.

Gerçekten güçlü bir akıntıydı.

Suya çarptığım anda öyle bir kuvvetle dibe doğru çekildim ki birkaç kulaçta ve ayak çırpışta yüzeye çıkmak mümkün değildi.

Her şey çok hızlı gelişti.

Aslında şimdi düşünmek bile beni titretiyor. Boğulmaya ne ka-dar yaklaştığımı düşününce...

Fakat bunlar olup biterken, ben daha panik yapacak zaman bulamadan, kolumda hissettiğim metal gibi sert bir şey beni çe-kip yukarı çıkardı.

Jack.

Beni sudan dışarı çıkarıp mekanik hareketlerle kendine doğru çekti, belimi kavrayıp oflayarak göğsüne dayadı, sonra da beni öyle hızlı şekilde kıyıya sürükledi ki ikimiz de sendeleyip kumlu kıyıya düştük.

Sanki *From Her To Eternity* (Sonsuza Dek) filmindeymişiz gibi üzerime mi yığılmıştı?

Evet, öyle olmuştu.

Tıpkı orada olduğu gibi romantik miydi?

Şey. Hayır.

Jack gücünü topladığı anda ayağa kalkıp öfkeyle yürüdü. Beni orada sırlıklam, serseme dönmüş ve kumlara doğru öksürürken bıraktı.

Nefesimi topladığımda, "O da neydi? Ters akıntı mı?" diye sordum.

"Benimle *dalga* mı geçiyorsun?" dedi. Kot pantolonunun baldır kısmı ıslaktı. "Brazos'a öylece girip yürüdün mü? Az önce bu mu oldu?"

Ayağa kalktım ve bacaklarımdaki kumu silkelemeye çalıştım ama nafileydi. "Benim bunu... yapmamam mı gerekiyordu?"

"Kimsenin bunu yapmaması gerekiyor! Her yıl o nehirde kaç kişinin boğulduğunu bilmiyor musun?"

"Bunu nereden bileyim ki?"

"Bunu herkes bilir! *Asla Brazos'ta yüzme.*"

"Birincisi, ben yüzmüyordum. İkincisi, hayır; bu, herkesin bildiği bir şey değil."

Fakat Jack söylenmeye başlamıştı bir kere. "Ve niçin? Niçin Brazos'ta yüzemezsin? Çünkü dibi kum ve o yüzden de akıntı dalgalar oluşturuyor, o dalgalar nehrin kumlu zemininde oyuklar açıyor ve akıntı orada sıvı kasırga gibi girdap yaratıyor. Eğer bu girdaplardan birine kapılacak kadar şanssız ya da aptalsan işin bitiyor."

"Bu konuda epey bilgilisin, yoksa..." diye başlayıp biraz daha öksürdüm.

“O yüzden,” diye devam etti, sanki ben konuşmuyormuşum gibi, “sersemler yüzmeye, balık tutmaya ve suda *yürümeye* karar verdiğinde bir bakıyorlar ki suyun altına çekilivermişler; bütün aile de birbirini kurtarmaya çalışırken teker teker ölüvermiş!”

Az önce bana sersem mi demişti? Sıradanlığın tanımı olmaksızın daha mı kötü diye karar vermeye çalıştım. “Yani hayır, ters akıntı değil.”

Suyu inceledim, buradan bakınca çok durgun görünüyordu. Sanki sıvı ölüm mıknatısıymış gibi. Hâlâ çekimini hissedebiliyordum. Birdenbire kollarımda ve bacaklarımda ürperti hissettim. Âdeta kendi kendime, “Korkutucu,” dedim.

Sakinliğim onu daha da çıldırtmışa benziyordu.

“Korkutucu mu?” diye bağırdı. “Çok doğru bildin! Aklından ne halt geçiyordu?”

“Bilmem,” derken ona döndüm. “Terledim? Su iyi hissettirdi?”

“*Terledin* mi?” diye sordu, sanki neden benzin içtiğimi sormuş da ona susadığımı söylemişim gibi bir tonla. “Eceline mi susadın? Ha? Sana buraya ‘Brazos’ denmesinin sebebini söyleyeyim. ‘*Los brazos de Dios*’ tabirinden geliyor, anlamı da ‘Tanrı’nın kolları’. İnsanlar bu ismin verilmesinin sebebini, susamış yolcuların su buldukları için minnet duyması olduğunu sanıyor ama aslında çok fazla insan boğulduğu için *Tanrı’nın onların ruhlarını topladığı yer*, anlamına geliyor.”

Iyy. Tamam. Karanlık bir yöne gitti.

Jack’in önemli bir güvenlik bilgisi verdiğini kabul ediyorum. Fakat gerçekten mi yani? Neredeyse boğulacaktım ve acayip sarsılmış olduğum belliydi. *Bağırarak* zorunda mıydı?

Sizi bilmem ama bana bağırıldığında benim de bağırmağa başlamam çok sürmezdi. Jack bağırarak mı istiyordu? Pekâlâ. Ben de bağırabilirdim. Tüm gün bağırabilirdim.

“Ne diye bana bağırıyorsun?” diye bağırdım.

Benim için bir ilkti. Yani bir müşteriye bağırarak.

“Öyle işte!” diye bağırdı Jack. “Neredeyse ölecektin!”

“Bilerek değil!” diye bağırdım.

“Öldüğünde bunun bir önemi kalmıyor!” diye bağırdı Jack.

“İnsanlar sürekli suda yürüyor!” diye bağırdım. “Tamamen normal bir şey.”

“Brazos’ta değil!”

“Fakat ben bunu bilmiyordum!”

“Ayrıca sen dibe batarsan ben de batarım. Çünkü sonra peşinden girmek zorunda kalırım!”

“O zaman peşimden girme!”

“Bu işler öyle yürümüyor! Eğer sen nehirde ölürsen ben de nehirde ölürüm! Kahrolası nehirde kahrolası nalları dikmeyi gerçekten istemiyorum!”

Bir saniye için duraksadım, vereceğim bir cevap yoktu. Buna ne cevap vereceğimi bilmiyordum. O saniyede başka bir şeyi fark ettim: Titriyordum. Çok. Sertçe. Ta içimdeki bir yerlerden geliyordu.

Büyük ihtimalle korkuydu.

Gerçi korku gibi de hissettirmiyordu.

Fakat belki de korkunun nasıl hissettirdiğini unutmuştum.

Genelde korkunun panzehri hazırlıktı. Ama bu haftayla ilgili hiçbir şeye hazırlanmamıştım. İşimin, tanımadığım bir hâle gelene kadar parçalanmasından... birkaç yabancıyla aynı eve taşınmaktan... en yakın arkadaşımı kaybetmekten... Jack ve abisinin arasındaki nefretin arasında kalmaktan... “sıradan” olarak yaftalanmaktan... neredeyse boğulmaktan ve şimdi de bana yıllardır bağırılmadığı gibi bağırılmasına kadar her şey peş peşe geliyordu.

Hepsi çok fazlaydı.

Birdenbire çok fazla geldi.

“Neyim ben?” dedim sonrasında. “Teksas’ın akarsuları konusunda uzman falan mı? Bunun ölüm nehri olduğunu tam olarak nereden bilecektim? Ben şehirde yaşıyorum. Londra’ya, Kore’ye veya gerçek anlamda *Teksas olmayan* herhangi bir yere gitmeye çalışıyordum. Birdenbire bir sığır çiftliğine taşınmak, sen ve

ailenle bu çlgınca gösteriyi oynamak zorunda kalıyorum. Bu işi ben istemedim, talep eden ben değildim ve şimdi de haftalarca kaçamayacağım şekilde kapana kısıldım! O yüzden belki de kazayla kendimi veya başka birini öldürmek üzereysem önceden haber verebilirdin...” Tam bu sırada sesim çatladı. İşte tam bu anda sesimdeki “öfke” gitti ve duygularım ufalandı. “Durduk yere pıslığın teki gibi bağırmana gerek yoktu,” diyerek cümlemini bitirdiğimde sesim bana bile bozuk geldi.

Az önce müşteriye pislik dediğimi idrak ederken donakaldım, Jack de öyle.

Sırf öz saygımı göstermek için o anda yürüyüp gitmeyi çok isterdim fakat bacaklarım da dâhil her yerim titriyordu.

Pek düşünmeden, boncuklu çengelli iğneme dokunmak istedim. Sadece, boncuklara her dokunduğumda hissettiğim o minik rahatlama kıvılcımından bir tutam istiyordum.

Fakat yoktu.

Boynum boştu. Kolyem de gitmişti.

“Hey,” dedim aşağı bakarak. “Çengelli iğnem nerede?”

“Neyin?”

Köprücük kemiğimi yokladım, sanki denemeye devam edersem bulabilecektim. “Çengelli iğnem. Boncuklu olan. Gitmiş.”

Suda mı çıkmıştı? Kumsalda bir yerde miydi?

Kumu aramaya başladım.

“Her zaman taktığın şurengarenk çengelli iğneyi mi diyorsun?” diye sordu. Kavgaya ettiğimizi unutup o da aramaya başladı.

“Düşmüş olmalı,” dedim.

Tüm adımlarımı geriye doğru izleyerek kumsalda dolandım. Aşağı doğru inerken ısınmıştım ama şimdi, nehrin yarattığı şoktan sonra tam tersini hissediyordum. Sırılsıklamdım ve üşümüşüm, titremeden duramıyordum. Ama umurumda değildi.

Aramaya devam ederken Jack’in tüm tavrı yumuşadı.

“Bulacağız,” dedi. “Endişe etme.” Sonra ekledi: “Ben bir şeyleri bulmakta gerçekten iyiyim.”

Başımı kaldırıp çevreye bakmamla kumsalın, çengelli iğneye kıyasla ne kadar geniş olduğunu fark etmem bir oldu. Bu kumsal *sonsuzluk* gibiydi. Asla bulamayacaktık.

Sonrasında, sanırım bu durumdayken herkesin yapabileceği şeyi yaptım.

Ağlamaya başladım.

Jack tereddüt bile etmeden aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarını ıslak, titrek, hiç de bana uygun olmayan şekilde sarsılan vücuduma sardı ve bir dakikalığına öylece kaldı. Sonrasında geriye çekilip pamuklu gömleğini çıkardı, bana giydirdi ve düğmeleri ilikledikten sonra beni tekrar kollarına çekti.

“Üzgünüm,” dedi. Artık göğsünden gelen boğuk sesini duyuyordum. “İğneni kaybettiğin için üzgünüm, boğulma tehlikesi atlattığın için üzgünüm ve sana bağırdığım için üzgünüm. Seni uyarmalıydım. Tamamen benim hatam. Sadece, beni korkuttun, bu yani.”

Saçımı mı okşuyordu? *Jack Stapleton* saçımı mı okşuyordu?

Yoksa sadece rüzgâr mıydı?

Uzun bir süre boyunca beni kumsalda o şekilde tuttu. Göz yaşlarım kuruyana ve titremem geçene kadar bana sarıldı. Başka bir ilk daha: İlk defa bir müşterim bana sarılmıştı ve ben de ilk defa buna izin vermiştim.

Ona hâlâ çok kızgın olsam da bir yandan da aldırmadım.

Bu işte usta gibiydi.

Jack beni eve kadar sırtında taşıdı. Başta sadece nehrin kenarına kadar çıkarıp uzun otların arasından geçirecekti. Çakıllı yolun başladığı yere kadar.

Fakat oraya vardığımızda yürümeye devam etti.

“Artık iyiyim,” dedim. Bacaklarım sallanıyordu. “Yere bırakabilirsin.”

“Bugünkü sporum bu olur.”

“Yürüyebilirim. İyiyim.”

“Seni taşımak hoşuma gidiyor. Sürekli yapmaya başlayabilirim.”

“Yürümeyi biliyorum.”

“Bildiğine eminim.”

“Yani beni yere bırak.”

“Sanmıyorum.”

“Niye?”

“Çünkü hava kararıyor ve ısırın şeylerin çoğu gün batımında ortaya çıkar. Adım attığın yeri göremeyeceksin bile. Ayrıca bir amatör gibi çıplak bacaklısın.”

“Bunun benim hatam olmadığı konusunda karara varmıştık.”

“Yani şu anda yaptığım şey, seni tehlikeye karşı centilmence korumak oluyor.”

“Ah...”

“Ayrıca seni ağlattığım için kendimi kötü hissediyorum.”

“Beni sen ağlatmadın.”

Jack, *nasıl düşünmek istiyorsan*, dercesine duraksadı. Ardından da, “Hem eğlenceli de,” dedi.

“Yani gerçekten de beni yere bırakmayacak mısın?”

“Gerçekten bırakmayacağım.”

İlerledikçe kendime engel olamadan arazinin güvenlik durumunu değerlendirdim. Bu benim beynimin olağan çalışmasıydı. Arazinin düzeniyle ilgili zihnimde haritalar oluşturdum. Bunlara, kötü kişiler için potansiyel saklanma noktaları, acil durumlarda kullanılacak kaçış rotaları ve gözetleme yapılacak bölgeler de dâhildi.

Ancak hepsi, Jack, evlerinin kapısını asla kilitlemediklerini söyleyene kadardı.

“Aman Tanrım, onlara bunu yaptırmak zorundasın!”

“Yıllardır deniyorum zaten.”

Bu iyi değildi. Bu akşamki görüşmede bunun üstünde duracaktım.

Öte yandan, Jack Stapleton'ın sırtındayken genel endişelerimin birçoğu alışılmadık biçimde sessizdi. Belki de yürüyüşünün ritmindendi. Ya da hâlâ beni sarmalayan pamuklu gömleğinin kadifemsi dokusundandı. Ya da çenemin altındaki omzunun sağlamlığındandı. Ya da gittiği her yere peşinden gelen şu tarçın kokusundandı.

Ya da belki de birinin sırtındayken bir konuda endişelenmek oldukça zordu.

Attığı her adımda sırtındaki kasların gerildiğini ve kasıldığını hissedebiliyordum, özellikle de bayır yukarı çıktığımızda. Nefes alıp verişini hissedebiliyordum. Vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum.

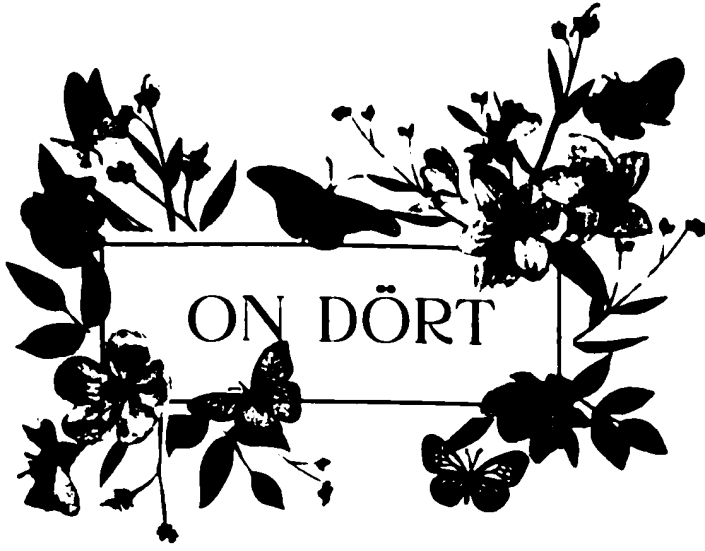
Yalan söylemeyeceğim. Güzeldi.

Belki fazla güzeldi.

“Gerçekten, beni yere bırakabilirsin,” dedim.

Fakat Jack dediğimi yapmadı. “Geldik sayılır,” dedi.

Yani sanırım orada kalıp keyfini çıkarmaktan başka bir şansım yoktu.

ON DÖRT

Ne ilk gündü ama.

Söz verdiğim üzere o gece yerde uyudum.

Jack, koridordaki bir dolapta bir yoga matı buldu, üstüne birkaç tane battaniyeyi katlayıp koydum.

İyi oldu. Ben de iyiydim. Rahat olmama konusunda rahattım. En azından gardıropta uyumuyordum.

Bir milyon tane çılgınca yerde uyumuştum. Koridorlarda, çatılarda, hatta bir keresinde bozuk bir asansörde. Ancak *Jack Stapleton'la aynı odada* hiç uyumamıştım.

Biraz tiksindiriciydi. Yalan söylemeyeceğim.

Jack Stapleton'ın uyurken yastığına ne yaptığını öğrenmek ister miydiniz? Sıradan insanların yaptığı gibi başını yastığa koymuyor. Yastığı dik bir şekilde vücudunun altına sokuyor, tıpkı bir sörf tahtası gibi.

Pijama olarak ne giydiğini bilmek ister miydiniz? Bol bir eşofman ve aşırı dar bir atlet. Fakat pijamasını giyince kirli kıyafetlerine ne yapıyor? Banyonun zemininde öylece bırakıyor.

Üstümü değiştirme sırası bana gelince banyoya girdim ve çamurlu botlarını, fırlatılmış çoraplarını, bütün gün giydiği tişörtünü ve hâlâ ıslak olan kot pantolonunu -kemerini hâlâ üzerindeydi ve iç çamaşırı da içinde duruyordu- yerde öylece dururken

gördüm. Jack Stapleton'ın kirli çamaşırlarından yapılmış ayı postundan bir halı gibi, neredeyse insan şeklindeydi.

Lavaboya gidip dişlerimi fırçalamak için kirli çamaşırların üstünden atlamak zorunda kaldım.

Banyodan çıktığımda Jack yatağının kenarında oturuyordu. Başını kaldırıp baktı.

Ben de gözlerimi, *Ne var?* dercesine ona diktim.

O da, *Ne?* der gibi kaşlarını çattı.

Banyoyu gösterdim. "Gelip şununla ilgilenir misin?"

Fakat Jack sadece başını yana yatırdı.

"Hey," dedim. "Burası ortak alan. Pisliğini yerde bırakamazsın."

Ancak Jack beni baştan aşağı süzüyordu.

"Merhaba?" dedim.

"Onunla mı uyuyorsun?"

Aşağı baktım. "Şey. Evet?"

"Her zaman onunla mı uyuyorsun?"

Başımı kaldırıp, *Ne?* der gibi baktım. "Bazen."

"Hâlâ böyle şeyler yaptıklarını bile bilmiyordum."

Yeniden aşağı baktım. "Gecelik mi?"

"Demek istediğim," derken bana komikmişim gibi bakıyordu. "Viktorya Dönemi'nden bir çocuğa benziyorsun."

"Bu bir gecelik," dedim. "İnsanlar için normal bir pijama."

"I-ıh."

"İnsanlar gecelik giyer, Jack."

"Böylesini giymezler."

"Hey," dedim. "Ben senin giydiğin şeyle alay etmiyorum."

"Benim giydiğim şey normal."

Aynanın önüne gidip kendime baktım. Beyaz pamuklu. Kısa kollu. Dizlerimin hemen altında ufak bir firfir vardı. "Viktorya Dönemi'nden bir çocuğa benzemiyorum. Onların dantelleri ve kurdeleleri olur. Başlarında da küçük bir başlık."

"Yine de epey yakın."

"Sevgiliye uygun pijama getirmeye çalıştım, hepsi bu."

“Tek bir sevgilimi bile buna benzer bir şeyin içinde görmedim.”

“Muhtemelen senin sevgililerin sadece tangayla uyuyorlardır.”

“En fazla.” Jack abartılı bir soluk verdi ve sanki sevgiyle yâd ediyormuşçasına gözlerini tavana dikti.

Yansımamı bir daha kontrol ettim. Kendimi savunmak adına, “Bütün pijamalarımın içinde en profesyonel görünen buymuş gibi geldi,” dedim.

“Ama... yani bu senin mi?”

“Elbette benim. Çaldım mı sanıyorsun?”

“Evet. Doksan yaşındaki bir büyükanneden.”

Artık tepemi attırıyordu. Bugün bana bir sürü hakarete bulunmuştu. “Düz” demekten tutun da “sersem” demeye, hatta “sıradanlığın tanımı” demeye kadar bir sürü şey. Şimdi de “büyükanne” mi diyordu? Hem de yüzüme karşı?

Nasıl olduysa, vermeyi başarabildiğim en iyi karşılık şu oldu: “Sen, hor görecektir pozisyonda değilsin, Bay Bütün-Kıyafetlerimi-Yere-Atarım.”

Bunun karşılık olması gerekiyordu ama Jack sadece kahkaha atmaya başladı.

Ciddi ciddi kahkaha atıyordu, omuzları sarsılıyordu resmen. “Bu berbat bir karşılıktı,” dedi. “Sanırım bu zamana kadar duyduğum en kötü karşılıktı.”

“Komik değil,” dedim.

“Üzgünüm,” dedi. Devrilip yüzünü yatak örtüsüne bastırdı. “Ama aşırı komik.”

“Hey,” dedim. “Kimse senin donunu görmek istemez.”

Kalkıp oturdu ve yüz ifadesini toparlarken, “Aslına bakarsan insanlar donumu görmek için çok iyi para veriyor,” dedi.

“Kirlili donunu değil. Banyo zemininde değil!”

Fakat sadece, *bu konuda bana güven*, dercesine başını salladı. “Ağzın açık kalırdı.”

“Peki,” dedim. Bunu söylemem gerektiğine dair bir hisse kapıldım: “Ben o insanlardan biri değilim.”

“Biliyorum. Bu, seninle ilgili hoşuma giden bir şey.”

Beni pohpohlayarak dağınıklığını toplama işinden sıyrılmaya mı çalışıyordu? Tekrar denedim: “Sana şunu sorayım: Ben senin hizmetçin miyim?”

İfadesiz bir yüzle durmayı ne kadar denerse, yüzü onunla o kadar savaşıyordu âdeta. “Bunu daha ilk gün konuşmuştuk.”

“O zaman şöyle diyelim, ben seni kendi kirli iç çamaşırlarımla haşır neşir etmeyeceğim ve sen de beni seninkilerle etmeyeceksin, tamam mı?”

“Tamam,” dedi yüzünü ciddi tutmaya çalışarak. “Anlaştık.”

Ama şimdi kıkırdıyordu.

Jack Stapleton kıkırdıyordu.

Yatağa sırtüstü devrildi.

Yanına yürüyüp onu yataktan kaldırmak için omzunu ittim. “Git,” dedim. “Gidip kirli kıyafetlerini topla.”

Bir saniyeliğine direndi, o yüzden daha sertçe ittim ve sonrasında kasıtlı bir hızla kalktı, ben de yere düşüp yer yatağıma iniverdim.

İşime gelirdi. Zaten uyku vakti gelmişti.

“Diş macununun kapağını da açık bırakma,” dedim. “Nesin sen, beş yaşında falan mı?”

“Benim banyom değil mi?” dedi.

“Artık bizim banyomuz.”

Jack banyodan çıktığında çoktan bütün ışıkları kapatmıştım, yatağına geri dönerken ayağı bana takıldı.

“Dikkat etsene!”

“Pardon.”

Yorganın altına girdikten sonra, sanki pijama partisi yapıyor muyuz gibi benimle konuşmak için başını yandan sarkıttı.

“Gerçekten yatakta uyuyabilirsin, biliyorsun.”

“Hayır, teşekkür ederim.”

“Seramik zeminde yatman beni rahatsız ediyor.”

“Aşmaya çalış.”

“Yatağın ortasına yastıklardan bir bariyer falan örebiliriz.”

“Böyle iyiyim.”

“Ya annem içeri girer de seni yerde uyurken görürse?”

Buraya geldiğimizden beri annesini görmemiştim. “Annen yetişkin oğlunun odasına kapıyı tıklatmadan girer mi?”

“Muhtemelen hayır. İyi noktaya değindin.”

“Ayrıca girseydi bile kavga ettiğimizi söyleyebilirdik. Kaldı ki bu doğru.”

“Kavga falan yok,” dedi Jack. “Şakalaşıyorduk.”

“Oyun mu bu?”

Bulutların ardındaki ay ortaya çıktı ve oda biraz aydınlandı. Jack’in tepemdeki yüzü görünebilir hâle geldi. Hâlâ bana bakıyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi sonra.

“Niçin?”

“İstemediğin hâlde buraya gelip bunu yaptığın için. Bugün boğulmadığın için. O gülünç geceliği giydiğin için.”

Onu görmemek için yan tarafıma döndüm ama beni izlediğini hâlâ hissedebiliyordum.

Bir süre sonra tekrar konuştu. “Gerçekten kâbus görüyorum, haberin olsun. Eğer seni uyandırırsam şimdiden özür diliyorum.”

“Kâbus gördüğünde ben ne yapmalıyım?” diye sordum.

“Sadece beni görmezden gel.”

Söylemesi çok daha kolaydı. “Kesinlikle elimden gelenin en iyisini deneyeceğim.”

Ertesi sabah uyandığımda Jack odada yoktu. Boş yatağındaki çarşaf ve yorgan, sanki bütün geceyi orada tüplü dalış yaparak geçirmiş gibi karman çormandı.

Neredeydi? Sürekli benimle kalması veya yakınımda olması gerektiği, rehberde açıkça belirtilmişti. Ben uyurken kaçıp gitmemesi gerekiyordu.

Giyinip -bu defa kot pantolon ve çizme- onu aramaya çıktım. Mutfakta Jack'in yerine, annesiyle babasını buldum.

Sevimli görünüyorlardı.

Annesi, şönil kumaştan sabahlıya masada oturuyor; babası, karısının çiçekli önlüğüyle ocağın başında durmuş, pastırmaları yakıyordu. Her yerde duman vardı. Aspiratör kendine yetecek kadar çalışıyordu ve bu koca adam, önlüğünün eteğini çaresizce sallayarak ortalığı yelliyordu.

Connie Stapleton o şekilde gülmeli miydi? Ameliyatından bu yana onu ilk defa görüyordum. Dikişleri için güvenli miydi? Cevabı, evetti. Kocasından daha sésizdi.

Şimdi de Doktor Stapleton iki büklüm olmuş, gülüyordu.

Kendini toplaması bir dakika sürdü. Sonra kömür karası tavayı sapından tutup karısına doğru götürdü, pastırmanın aslında tamamen farklı bir renkte olması gerektiğinin gayet farkındaydı.

“Bütün suç ocakta,” dedi Doc.

Connie, “Bence de,” diyerek kocasının eline dokundu.

Ardından, Connie takdire şayan bir yüce gönüllülük göstererek, kararan bir parçayı böldü, ağzına attı ve sonra, “Hiç fena değil,” dedi.

Sanki yanık pastırmaya haksız yere suçlama yapıyormuş gibi.

Kapıda durmuş, utandığını hissederken son derece şaşırtıcı bir şey fark ettim: Bu insanların *mutlu bir evliliği* vardı. Beden dilleri, yüzleri, gülüşleri, bunu doğruluyordu.

Mutlu evlilik.

Yani böyle insanları duyuyordunuz. Teoride, onlar vardı. Fakat daha önce benzerini hiç görmediğimden emindim.

Tekboynuzlu bir at görmüş gibiydim.

Geriye doğru çekilmeye başladım. Kesinlikle buraya ait değildim.

Ancak tam o sırada Doc başını kaldırıp beni fark etti.

Connie onun bakışlarını takip etti. “Ah!” derken sımsıcak ve misafirperverdi. “Uyanmışsın!”

Artık kaçış yoktu.

Connie’nin üstesinden geldiği her şeyi bilirken ve aslında tam bir davetsiz misafir olduğumun da farkındayken, birdenbire Jack’in burada olup anı yumuşatmasını deli gibi diledim.

O sırada sanki beni duymuş gibi, mutfak kapısı açıldı ve Jack, hafifçe yamulmuş gözlüğüyle içeri adım attı. Ekoseli gömleği ve kot pantolonuyla, rüzgârda dağılmış ve erkeksi görünüyordu. Ayrıca, omzunda bir golf çantası vardı.

Sanki odada başka kimse yokmuş gibi, “Kalkmışsın,” dedi bana.

Doc, Jack’in görüntüsüne baktı. “Golf toplarını nehre doğru mu attın?”

Jack hafifçe başını sallayarak, “Her sabahki gibi,” dedi.

“Golf toplarını mı?” diye sordum. “Nehrin içine? Bu, çevreye zararlı değil mi?”

Jack başını iki yana salladı. “Sıkıntı yok.” Sonra ilerleyip annesinin başını öptü. “Selam, anne. Nasıl hissediyorsun?”

Connie, “İyileşiyorum,” derken kahve bardağını Jack’e doğru kaldırdı.

Jack rahatsızlığımı sezmiş gibiydi. Uzun adımlarla doğruca yanıma geldi, elimden tutarak beni kahvaltı masasına doğru çekti. Oturduktan sonra kolunu omuzlarıma doladı.

Sanırım buna “gövde gösterisi” diyorlardı.

Hareketsiz bir şekilde durdum. Kendime, *rahatla ve normal davran* diye emretmemin tam tersine bir etki yaratması, beni hayrete düşürdü.

Jack benim kaskatı duruşuma zıt bir şekilde karşılık verdi. Dizleri ayırttı. Kolu gevşek ve ağırdı. Sesi çikolatalı süt gibiydi.

“Bugün harika görünüyorsun,” dedi. Benimle konuştuğunu, yüzünü boynuma bastırıp kokumu içine çekene kadar anlamadım bile. “Neden hep böyle güzel kokuyorsun?”

“Limonlu sabun,” dedim biraz sersemleyerek. “Aromaterapi.”

“Bak sen şu işe,” dedi Jack.

Ne yaptığının farkındaydım. Kötü oyunculuğumu telafi ediyordu. Bir tür sahne korkusu yaşadığım belliydi, bu yüzden Jack’in rolü iki kat artmıştı.

Gerçekten iyiydi.

Sesindeki sıcaklık, beden dilinin samimiyeti, bana sanki beni içiyormuş gibi bakış şekli...

You Wish’i defalarca izlemiş olmama şaşmamak lazımdı.

Buraya gelmemin çok fazla olumsuz tarafı olacağını düşünmüştüm. Yapılacak hiçbir şey olmadan görev başında olmamın yaratacağı sıkıntı hakkında endişelenmiştim. İşimi yapmıyormuşum gibi davranırken işimi yapmaya çalışmamın zorluğundan -ve bunun performansım için ne anlama gelebileceğinden-endişelenmiştim. Yeteneksiz bir oyuncu olmaktan endişe etmiştim.

Jack hakkında endişelenmek aklıma bile gelmemişti.

Ancak içeri girdiği andan itibaren geçen kısacık dakikalarda, ailesinin önünde bizi samimi, sevgi dolu bir çift gibi göstermeye çalıştığında... tam olarak öyleymişiz gibi hissettirdi.

Demeye çalıştığım şey, bunu ben de yedim.

Beni gördüğüne memnun olmuş gibi hissettim. Yanımda olmanın tadını çıkarıyormuş gibi hissettim. Benden hoşlanıyormuş gibi hissettim.

Tam anlamıyla, ikna edici şekilde, yürek burkacak kadar âşık bir adama benziyordu.

Eyvah...

Sarsıcı bir şekilde kafam karışmadan, bu dört haftayı nasıl atlatacaktım? Daha *dört dakikayı* bile atlatamamıştım.

Tam o sırada Hank mutfakta belirdi. Sineklik, arkasından pat diye kapandı. Masaya oturmak yerine tezgâha yaslandı ve çifte kumrulara dik dik baktı.

Bunun bana yardımı dokundu. Buna odaklanabilirdim.

Jack'in annesi, Hank'i fark etmedi bile, bize doğru eğilip, "Nasıl tanıştığınızı anlatsanıza," dedi.

Bunu planlamıştık.

Jack bir saniye Hank'e baktıktan sonra bütün dikkatini annesine verdi. Kendine bir fincan kahve doldurduktan sonra da dostane bir sesle konuştu: "Kendisi bir fotoğrafçı. Meşhur albino geyiğimizin fotoğrafını çekmek için dağdaki yerime gelmişti."

Jack'e bir bakış attım. Albino geyik doğaçlaması biraz zorlamaydı.

Hank de bunu yemiyordu. Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Doc, "Albino geyiğin mi var?" diye sordu.

Jack başıyla onayladı. "Çok zor bulunuyor." Beni gösterdi. "Hannah onunla ilgili bir fotoğraf dizisi yapmaya çalışıyordu ama geyiği bulamadı."

"Ne fena," dedi Connie.

Daha sonra Jack, "Fakat uzun bir süre aramasına yardım ettim," diyerek annesine göz kırptı.

“Ona yardım etmen çok nazikçe,” dedi babası.

“Nezaketten değildi,” dedi Jack. “Tamamen saf bencilliktendi.” Hank, boğuk boğuk güldü.

Jack onu dikkate almadı. “Çünkü ilk görüşte aşktı.”

Jack daha sonra bana dönüp, bugüne kadar gördüğüm en romantik, en vurgun bakışlardan biriyle gözlerime baktı. Sonra bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Sadece onun etrafında olmak için bahanem olsun istedim.” Ardından eski günleri yâd ediyormuş gibi arkasına yaslanıp ellerini başının arkasına koydu. “Beş yüz kamerasıyla Land Rover’ından inen bu atılgan, bodur küçük hanımı gördüm ve o anda anladım.”

Kaşlarımı çattım. “Sen bana ‘bodur’ mu dedin?”

“İyi anlamda, bodurcuğum...”

Gözlerimi kıstım.

“Sevimli anlamda,” dedi ısrarla. “Sevimli, karşı konulmaz, ‘bu küçük hanımı dağdaki kulübeme nasıl atabilirim’ türünde.” Sonra annesiyle babasına dönüp başımı kolunun altına sıkıştırarak, zaten dağılmış topuzumu daha da dağıttıktan sonra, “Baksanıza, ne kadar sevimli,” dedi.

Çaresizce, “Ben bodur değilim,” dedim.

Fakat Jack’in annesi, sohbete tam anlamıyla katılmaya hazırды. Öne doğru eğildi. “Hannah’yla ilgili en çok hoşlandığın şey ne?”

Jack beni serbest bırakıp arkama yaslanmama izin verdi. “Topuzunun içine hiçbir zaman girmeyen bu küçük saç tutamlarını seviyorum. Onu kızdırdığında ıslak bir kediye benzemesini seviyorum. Aslında...” Sanki daha yeni farkına varıyormuş gibi yaptı. “...kızması hoşuma gidiyor. Çok sık kızıyor.”

Doc Stapleton, oğlunun birkaç tahtası eksik olabilirmiş gibi, “Kızma şeklinden mi hoşlanıyorsun?” diye sordu.

“Evet,” dedi Jack. “Ünlüysen insanlar sana pek fazla kızmıyor. Başta bu harika geliyor. Ama bir müddet sonra yer çekimi olmayan bir gezegende yaşıyormuşsun gibi hissetmeye başlıyorsun.” Bir saniyeliğine bunu düşündü. Sonra bana baktı. “Fakat

Bodur'la öyle değil. Bir tane çorabım yerde kalsın, hemen deli kedi suratıyla karşılaşıyorum. Buna bayılıyorum.”

Dağınık saçlarımın altından ona dik dik baktım.

Hayranlıkla yüzümü gösterdi. “Şu anda yüzündeki ifade.”

Connie bundan keyif alıyordu. Bana döndü. “Peki senin Jack'le ilgili en çok hoşlandığın şey ne?”

Bu soru için hazırlanmamıştım. Fakat aklımda bir cevap beliriverdi. “Bana sürekli teşekkür etmesi hoşuma gidiyor. Türlü türlü şeyler için. Birinin bana teşekkür edeceğini asla beklemeyeceğim şeyler için.”

Jack'e göz attım, doğruyu söylediğimi anladığını söyleyebildim.

Bir saniye için beni incelerken karakterinden çıkmış gibiydi. Sonra masadaki peçetelerden birini alıp sanki serbest atış yapıyormuş gibi çöp kutusuna doğru attı. (Iskaladı.)

Sonrasında Hank bana, “Peki onunla ilgili en az sevdiğin şey ne?” diye sordu.

“En az mı?” diye sordum. Buna da hazırlıklı değildim. Fakat aklımda sihir gibi başka bir cevap belirdi. “O kolay. Kirli kıyafetlerini olduğu gibi yerde bırakıyor.” Biraz durduktan sonra ekledim: “Sanki bir göğe yükseliş olmuş da ilk Jack'i almışlar gibi.”

Yarım saniyelik sessizliğin ardından, Hank dâhil herkes kahkahalara boğuldu.

Sakinleştiklerinde Connie, Jack'e, “Hayatım, bunu hâlâ yapmıyorsun, değil mi?” dedi.

Fakat o konuşurken Hank gitmek için hareketlenmeye başladı, gülmeyi amaçlamamış ve şimdi de pişmanmış gibi yüzü yeniden ciddileşti. Mutfak kapısına doğru gidip elini kapı kulpuna koydu.

“Gidiyor musun?” diyen Connie'nin sesinde, *hep beraber biraz eğlenmeye başlıyorduk*, diyen bir ton vardı.

“Yapacak işlerim var,” dedi Hank.

Connie ona, *gerçekten mi?* dercesine bir bakış atınca, Hank açıklamada bulundu: “Bugün tekne üstünde çalışmaya başlıyorum.”

Connie'nin tepkisine bakılırsa bu mesele ciddiye.

Jack'in de dikkatini çekti. "O tekne mi?" diye sordu.

Connie başını salladı. "Geçen hafta, eğer üstünde çalışmaya başlamazlarsa eBay'de satacağımı söyledim babana."

Jack onayladı. Sonra babasına bakmak için döndü. "Yardım ister misin?"

Fakat Hank, Jack'in az önce söylediği şeye inanamıyormuş gibi arkasını döndü. "Ne?"

İçerideki tüm hava sert bir hâl aldı ama Jack dost canlısı, rahat tavrını korudu.

"Tekneyi yapmak için yardım teklif ediyorum," dedi Jack.

Hank onu doğru duyamıyormuş gibi, "Drew'un teknesini yapmak için yardım mı teklif ediyorsun?" diye sordu.

Jack, sabit bakışını Hank'ten ayırmadı. "Annemin eBay'de satmasından iyidir, değil mi?"

"Hayır," dedi Hank.

Connie, Jack'e, "Hayatım," dedi, "niyetinin iyi olduğunu biliyoruz..."

Doc titrek bir soluk verdi. "Muhtemelen bu iyi bir fikir değil, oğlum."

Jack, fikir birliği karşısında ellerini havaya kaldırdı. "Sadece teklifte bulunuyordum," dedi.

İşte o zaman Hank bir adım yaklaştı. "Pekâlâ, bulunma."

Jack artık hareketsizce duruyordu, tüm o numaradan tatlılıklar donakalmıştı.

"Tekne hakkında konuşma," dedi Hank. Jack'e kötü kötü bakıyordu. "Teknenin yanına yaklaşma. Tekneye dokunma. Tanrı aşkına, bir daha tekneyi yapmaya yardım etmeyi teklif bile etme."

Bunun ardından Jack ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. "Peşini ne zaman bırakacaksın, adamım?"

İkisi birbirine inatçı birer keçi gibi bakarken Hank, Jack'in boynundaki deri kolyeyi fark etti. Gözleri kolyeye kilitlendi.

"Sen ne takıyorsun?"

“Bence ne olduğunu biliyorsun.”

“Çıkar onu.”

Fakat Jack başını iki yana salladı. “Asla.”

Hank koparmaya çalışır gibi kolyeye uzandı. Fakat Jack onu engelledi. “Bana dokunma, ahbab.”

“Çıkar şunu,” diye emretti tekrar. Ve sonrasında... resmen kavga ediyorlardı. Tam olarak, yumruklu bir kavga değildi ama boğuşuyorlar, itişip kakışıyorlar, mutfak dolaplarına çarpıyorlardı. Pek fazla dövüşmeyen insanlar için epey standart bir dövüştü.

Doc Stapleton’la aynı anda onları ayırmak için araya girdik. Doc, Hank’i uzaklaştırdı ve ben de bu hareketin beni ele verebileceğini düşünmeden bir profesyonel gibi Jack’in kollarını arkasına doğru büküm. Tabii sonra tuhaf bir kucaklamaya dönüştürdüm bunu.

Dengelerini bozduğumuzda iki adam da nefes nefese geriye çekilip birbirine dik dik baktı.

İşte o sırada Connie, “Yeter!” dedi.

“Ne takmış boynuna, görüyor musun?” diye sordu Hank.

“Ne taktığı umurumda değil,” dedi Connie. “Ne yaptığınız umurumda.”

“O tekneye asla dokunmayacak.”

“Tek yaptığı, yardım teklif etmektir,” dedi Connie, sonra Hank kelimeleri kavrayamazmış gibi, “*Yardım etmek*,” dedi.

“Onun yardımını istemiyorum.”

“Evet, istiyorsun. Fark ettiğinden de çok.”

Bir duraksama oldu.

Connie devam etti: “Hasta olduğumu ilk öğrendiğimde nasıl hissettiğimi söyleyebilir miyim? Kendimi mutlu hissettim. *Güzel*, diye düşündüm. *Belki de kanser yeterince kötüdür*, dedim. Belki de bu, zamanımızı boşa harcayamayacağımızı fark etmek zorunda bırakır hepimizi. Ameliyattan sonra hepimizi görünce ve herkesin anlaştığını fark edince belki, sadece belki, iyi olmanın bir yolunu bulacağız diye düşündüm. Fakat sanırım yanılmışım.”

Çocuklar gözlerini yerden kaldırmadılar.

Connie, düşünüyormuş gibi bir saniyeliğine Hank'i inceledi. Sonra da ona, "Senin de eve taşınmanı istiyorum," dedi.

Hank başını kaldırdı. "Ne?"

"Odana taşınmanı istiyorum. Buraya, eve. Şükran Günü'ne kadar kal."

"Anne, benim kendi..."

"Biliyorum," dedi Connie.

"Bu pek de iyi..."

"Katılıyorum," dedi Connie. "Fakat başka ne yapacağımı bilmiyorum ve çözmek için de zaman yok."

Hank gözlerini yere dikip, yerdeki bir noktaya çizmesiyle vurdu.

"Akşam yemeği vaktinde eşyalarını getir," dedi Connie. "Siz çocuklar, anlaşmanın bir yolunu bulacaksınız... Ya da denerken birbirinizi öldüreceksiniz."

Burada çözülecek çok fazla şey vardı.

Kardeşler zıt yönlerde doğru kızgınca gittikten ve Doc da Connie'yi dinlenmesi için yatağına götürdükten sonra, kendimi meşe ağacının altındaki hamak sandalyede otururken buldum ve çok basit bir şeyin farkına vardım.

İstifa etmek zorundaydım.

Mesele Connie'nin sağlık sorunları değildi. Daha önce de hasta insanlarla çalışmıştım. Kardeşlerin arasındaki gizemli kavga da değildi mesele. Bütün ailelerin sırları vardı.

Konu Jack'ti.

Gerçek hayatta onun çevresinde olmanın hayal kırıklığı olacağını ummuştum. Bir stilisti ve onu replikleriyle besleyecek bir yazarı olmadan cazibesini yitireceğini falan. Fanteziyi kaybetmeyi her ne kadar istemesem de bu görevi doğru şekilde yerine getirmenin tek yolunun bu olduğunu biliyordum.

Gerçeğin fanteziden daha kötü olmasına güveniyordum.

Fakat gerçeği... *daha iyiydi.*

Bu bir sorundu. Jack'in perdeye aktarılan versiyonu ne kadar büyüleyici olsa da... kıyafetlerini yerde bırakan ve geceliğimle dalga geçen, beni sırtında taşıyan ve köprülerden ödü kopan bu adam daha iyiydi.

Ya gülen gözlerinden dolayıydı ya da her zamanki gibi bir meşguliyetim olmamasındandı veya onunla gerçek hayatta tanışacağımı hiç tahmin etmeden, ona salya akıtmak için kendime izin vermiş olmamdandı... önemli değildi.

Konu şu ki her zamanki savunma mekanizmalarımın hiçbir işe yaramıyordu.

Bana âşıkmiş gibi baktığında içim eriyordu. Rol yapan yüzünde okuduğum her şeyi... gerçekten hissediyordum.

Kendisi tüm o hisleri numaradan yapıyordu ama ben onları hissediyordum. Gerçekten.

Yeteneğin ne olursa olsun, profesyonel itibarını ne kadar önemsen önemse, patronun sana ne yapmanı emretmiş olursa olsun veya ihlal edip de paçayı kurtarabileceğin diğer kurallar ne olursa olsun... asla -ama asla- müşteriye karşı bir şey hissedemezsin.

Bu, özel korumalığın ilk kuralıdır.

Eğer bunu Glenn'e itiraf etmem gerekirse edecektim. Doğru şeyi yapıp kararına saygı gösterecek ve müşteriye öncelik verecekti.

Ya da en azından öyle olmasını çok ama çok istiyordum.

Görevden ayrılmak.

İşin sonu. Büyük ihtimalle kariyerimin de sonuydu. Fakat başka yolu yoktu.

Aşk sizi sersemleştirirdi. Aşk kararlarınızı gölgelerdi. Aşk sizi özlemle yoldan çıkarırdı.

Ya da öyle diyorlardı.

Robby'yleyken bana böyle olmamıştı... ama -bu daha yeni aklıma geliyordu- belki de onunla aramda olan şey aşk değildi? Çünkü Jack Stapleton'la olanlar her neyse, çok daha denge bozucuydu.

Anlamıyordum ama tek bir şey netti. Bir şeyleri basitleştirecek kadar karmaşıktı.

Buradan çıkıp gitmem gerekiyordu.

Hamaktan inip ayağa kalktım ve çakıllı yoldan ilerledim, gözetleme evine gidecektim. Oraya gidip Glenn'i arayacak ve işten ayrılacaktım. Kolaydı. Fakat bahçe kapısına giden yolu yarıladiğım sırada ne olduğu aşikâr bir ses duydum. Bir tüfeğin ateşlenmesinin sesi.

Olduğum yerde durdum.

Döndüm.

Bir ateş sesi daha.

Ahırın ilerisinden geliyordu.

O tarafa doğru koşup çitin üstünden atladım ve bunu yaparken bir el daha ses duydum.

Neler oluyordu? Kim ateş ediyordu? Korgi yetiştiren takipçi, bizi bulmuş muydu? Kafayı mı sıyırmıştı? Jack'i iki yüz hektarlık hiçliğin ortasındaki herhangi bir hendeğe kadar takip mi etmişti? Tarlayı geçerken karınca yuvalarına ve devedikenlerine takıldım, bulacağım şeyle ilgili ihtimallerin listesini ve her biriyle nasıl baş edeceğime dair olası planları kafamda tasarladım.

Neden, ah neden, Glenn bana silah taşıma yetkisi vermemişti ki?

"İhtiyacın olmayacak," diye söz vermişti.

Artık çok geçti.

O hendekte her ne ile karşılaşacaksam hızlı düşünüp bir şeyler bulmam gerekiyordu.

Bir aksilik çıkmazsa tabii.

Fakat orada bulduğum, kafayı yemiş bir korgi yetiştiricisi değildi. Ya da kan kaybeden Jack Stapleton değildi.

Tatlı, nazik aile reisi Doc Stapleton'dı. Elinde levyeli av tüfeği vardı. Şişelere ateş ediyordu.

Hendeğin tepesine gelip de onu gördüğümde, beni duyacağı kadar yaklaşmıştım. Aşağı indiğim sırada, bana döndü. Yavaşlayıp durdum ve sonra eğilip ellerimi dizlerime dayadım, deli gibi soluyor ve ciğerlerimdeki ateşin sönmesini bekliyordum.

Nihayet başımı kaldırdığımda, Doc orada ne yaptığımı anlamaya çalışır gibi bana bakıyordu.

“Silah seslerini duydum,” dedim nefes nefese. “Düşündüm ki...” Sonra taktik değiştirdim. “Beni korkuttun.”

Doktor *pfft* diye bir ses çıkardıktan sonra, “Şehir çocuğu,” dedi.

Pekâlâ. Bunun üzerinden yürüyebilirdim.

Hâlâ nefes nefese olsam da doğrulup ona yaklaştım. Hendekteki eğimin kenarına dizilmiş kayaların üzerinde cam şişeler vardı. Belki yirmi taneydi. Yeşil, kahverengi şişeler, renksiz şişeler. Kayaların altındaki zeminde çeşitli cam parçalarından bir yığın vardı.

Ben manzarayı incelerken Doc, “Taşrada silah sesleri tamamen farklı bir anlama gelir,” dedi.

O, o kadarını biliyordu. Fakat başımı salladım. “Atış talimi.”

Doc silahını bana doğru uzattı. “Denemek ister misin?”

Silaha baktım. Cevap hayırdı elbette. Hayır, tam da işimden ayrılmak üzere yola düşmeden önce durup da şişelere ateş etmek için oyalanmayacaktım. Hayır, çiftlik denilen tımarhanede gerekenden bir dakika daha fazla durmayacaktım. Ya da yeteneklerimi ortaya döküp son dakikada kimliğimi ortaya çıkaracaktım.

Hayır. Sadece, hayır.

Öte yandan, kendimi toplamak için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Şu anda bir şeylere ateş etmek gerçekten iyi hissettirebilirdi.

Doc, sanki nasıl ateş edileceğini bilmediğim için tereddüt ediyormuşum gibi bir tonla, “Hiçbir şeyi vurmak zorunda değilsin,” dedi. Ben, bu küçük meydan okumaya hâlâ direniyordum ki o, eklemede bulundu: “Zaten bu tüfek hanımefendilere göre biraz serttir.”

Hadi ama.

Beş dakikamı verebilirdim. Değil mi?

Tüfeği almak için ellerimi uzattım. Sonra da bana ders vermesine izin verdim.

Ona tam olarak yalan söylemiş sayılmam. Elimdeki silahla ilgili en temel talimatları verirken sessiz kaldım: “Bu dipçik,” dedi, “ve bu da namlu. Bu tetik. Atışlar arasında tekrar doldurmak için bu levyeyi çek.” Sonra da tüfeğin ağzını gösterdi. “Kurşunlar buradan çıkar. Biraz bela çıkarmaya hazır olana kadar onu sadece yere doğrult.”

Kurşunlar buradan çıkar mı? Ona neler yapabileceğimi gösterme arzumu, bardağı dolduran su gibi vücudumu doldurdu.

“Şuradaki küçük gruba bak,” diyerek eski bira şişelerinden sırayı gösterdi. “Eğer birini vurabilirsen sana bir çeyreklik veririm.”

Vay be. Bu kadar hafife alınmak, çok teşvik edici bir şeydi.

Tam o anda şişeleri vurmaktan fazlasını yapmaya karar verdim. Onları tarz içinde vuracaktım.

Hızlı ve rahat. Tam bir baş belası gibi. Hem de kalçamda tutarak.

“Tamam, küçük hanım,” dedi Doc. “Elinden gelenin en iyisini dene.”

En iyini mi?

Tamam.

Emniyeti kapatıp rahat bir duruşa geçtim, kabzayı kalça kemiğime yasladım ve *BOOM* sesiyle tetiği çektim.

Tüfeğin geri tepmesi fenaydı ama ilk şişe puf diye tuz buz oldu.

Fakat keyfini çıkarmak için bile durmadım. Tetiği çektiğim anda levyeyi tatmin edici bir ça-çenk sesiyle kaldırıp indirdim ve ardından tetiğe tekrar bastım.

Bir *BOOM* daha! Diğer şişe de tuz buz oldu.

Sonra bir tane, bir tane ve bir tane daha. *BOOM*-ça-çenk, *BOOM*-ça-çenk, *BOOM*! Sıranın sağ başından şişeler birer birer gitti.

Neredeyse, başladığı kadar çabuk bitiverdi.

Sonra levyeyi son bir defa çekerek Doc’a döndüm. *Ça-çenk*. Güzelce ve hanımefendi gibi.

Emniyeti açıp tüfeği kalçamdan kaldırdım ve ağzı açık kalan Doc'un yüzüne doğru, "Eğlenceliydi," dedim.

Az önce kendi hakkımda çok fazla şeyi açık etmiştim ve şimdi Houston'a giden yolu yarılamış olmalıydım. Fakat buna değerdı.

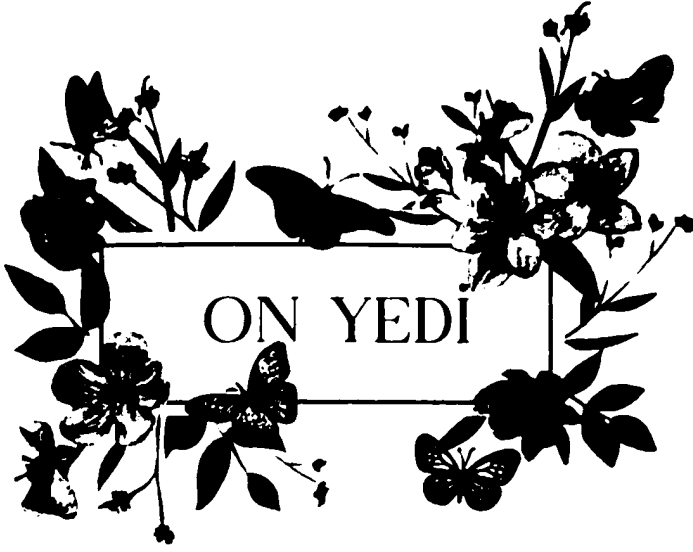
İşte o anda, hendeğin tepesindeki bir şeyi fark ettim.

Jack'ti. Bizi izliyordu. O hafıften yamulmuş gözlüğün ardındaki hayran bakışa bakılırsa her şeyi görmüştü.

Saygıdan ufak bir selam verdi.

Ben de başımı hafifçe salladım.

Artık defolup gitme vaktiydi.

Merkeze girdiğim anda gördüğüm ilk şey Robby ve Taylor'dı. Elleri birbirlerinin arka ceplerindeydi.

Görüntü, hafızama fazla kazınmadan önce öksürdüm.

Öksürmemle birlikte hemen ayrıldılar ama...

Çok geçti. Görüntüyü kafamdan uzaklaştıramadım.

"Glenn nerede?" diye sordum.

Taylor, "Şehir merkezinde," derken, Robby, "İşveren nerede?" diye sordu.

"Glenn'le konuşmam lazım," dedim.

Odanın karşısındaki bir masanın başında oturan Doghouse, sabit hatlı telefonun ahizesini kaldırıp bana uzattı.

O tarafa yürüyüp ahizeyi aldım, Glenn'in numarasını tuşladım ve işten ayrılmak için -tam burada, can düşmanlarımın önünde- kendimi zihnen hazırladım, kafamdaki soruların tümünü göz ardı ettim. Glenn bana bağırarak mıydı? Robby ve Taylor başarısız olduğumu görünce zevkle izleyecek miydi? Londra fırsatını tepiyor muydum?

Beklerken bedenim tel gibi gergindi.

Fakat Glenn'in telefonu sesli mesaja düştü.

Ben telefonu kapatırken Robby, "Burada olman iyi oldu zaten," dedi. "Stapleton arazisinde bazı olaylar oldu."

Başımı iki yana salladım. “Silah sesleri mi? Sadece, babası hendekte şişelerle atış talimi yapıyordu.”

“Hayır,” dedi Robby. “Şehirdeki evinde.” Monitörlere doğru baktı. “Taylor, açsana,” dedi. Tamamen iş modundaydı. Tıpkı bir yalancı gibi.

Fakat Taylor’ın monitörde açtığı şey bir adım yaklaşmama sebep oldu.

Sonra bir tane daha.

“Bu da ne böyle?” dedim.

“Evet...”

Jack’in Houston’daki evinin etrafındaki kameralardan çekilen görüntülerdi. Birinci kattaki pencerelerin tümüne spreyl boyayla pembe kalpler çizilmiş ve her yanına tekrar tekrar “Jack” yazılmıştı.

Farklı açıdan çekilmiş bir diğer görüntüyü inceledim. “Alt kattaki her pencerede, ha?”

Robby başını salladı.

“Korgici kadın mı? Biliyor muyuz?”

“O olduğuna yüzde doksan dokuz eminiz,” dedi Robby.

Taylor görüntüyü geriye sararak kadını iş üstündeyken gösterdi.

“Bu o mu? Yüz tanımlaması yaptık mı?”

Robby başını iki yana salladı. “Hayır ama hediyeler bıraktı.”

“Hediyeler mi?”

“Evet. Ön verandaya,” dedi Robby. Sonra da, “Hediye paketlerinde,” diye ekledi.

“Neymiş?”

Robby telefonundaki mesajlarını kontrol etti. “Kelly’ye göre, üzerinde Jack Stapleton’ın yüzünün kayda değer şekilde fotoğrafa benzeyen görüntüsünün olduğu el örmesi bir kazak, yeni yavru köpeklerinin fotoğraflarının bulunduğu bir albüm ve bir yığın çıplak fotoğraf.”

“Çıplak fotoğraf mı?” diye sordum. “Kimin fotoğrafları? İş verenin mi?”

“Korgi yetiştiricisinin çıplak fotoğrafları.”

Tanrı aşkına.

“Ayrıca, Jack’e Houston’daki evine hoş geldiğini söyleyen, el yazısıyla yazılmış bir not bırakmış. Ve biyolojik saatinin ilerlemeye devam ettiğini, eğer programına uyarsa bu ilkbaharda bir ara onu hamile bırakmasının uygun olacağını hatırlatmış.”

Robby, Kelly’nin yolladığı fotoğraflara bakabileyim diye tableti bana verdi.

Sesli düşünerek, “Yani bu *turuncu seviyeye geldik* demek mi oluyor?” dedim.

“Yavru köpekleri ve kalpleri düşünecek olursak bence hâlâ sarıdayız.”

“Çıplak fotoğraflar biraz tehditkâr.”

“Not alındı.”

Taylor araya girdi. “Ancak tehdit yok. En azından ondan gelen.”

Orada yazan şey için doğru terimin ne olduğunu düşünerek, “Hamile bırakması için zora koşulması dışında mı?” dedim.

Robby, “O kısım endişe verici,” diyerek hemfikir oldu.

“Artık Houston’da olduğunu biliyor, bu da bir gerçek,” dedi Taylor.

“Ve adresini de biliyor,” diye ekledim.

Bir süre daha korgici kadının psikolojik yönden analizini yapıp nasıl bir tehlike yarattığını değerlendirmeye çalıştık ve sonra Houston’daki evin protokollerini düzenledik. Kelly çoktan polis kaydı oluşturmuş ve uzaklaştırma kararı almak için süreci başlatmıştı. Range Rover’ın da farklı bir rengini almamız gerekecekti.

Merkezden çıktığımda hava kararıyordu.

Daha Stapleton’ların bahçe kapısına varmamıştım ki Robby arkamdan, “Hey!” diye seslendi. “Glenn telefonda.”

Glenn’i unutmuştum bile. Fakat artık çok geçti. Connie kalkmış olmalıydı ve sonraki ilaçlarını içmeden önce midesine bir şeyler girmesi lazımdı.

“Aslında,” dedim, “Ben onu sonra ararım.”

İşte bu şekilde, farkına bile varmadan, kalmaya karar verdim.

Eve giden çakıllı yolu yarıladım, etrafta sığırlardan iz var mı diye bakınıp duruyordum ki Jack'in bana doğru koştuğunu -ciddi ciddi koşarak geldiğini- gördüm.

Adımlarını hiç yavaşlatmadan yanıma gelip beni kollarının arasına aldı.

"Neredeydin?" diye sordu sımsıkı sarılırken. "Endişelendim."

"Merkeze gitmem gerekti."

Kalbinin çarpışını hissedebiliyordum. Biraz fazla hızlı gibiydi. Bir saniye için gerçek olduğunu düşündüm.

Normal bir anda olması gerektiği gibi rahatlardım.

Fakat sonra çok fazla keyfine varmadan önce doğrulmam gerektiğini düşündüm. "Ne yapıyorsun?" diye sorduğumda, yüzüm omzuna dayalı olduğu için sesim gömleğinde boğuldu.

"Annemler izliyor," dedi.

Ah.

Anladım.

Ben de ona sarıldım. Fakat artık sadece numaraydı.

Nihayet beni bıraktığında eve doğru kol kola yürüdük. Bu da numaradandı.

"Bu arada, sabahları gizlice bensiz nehre gidemezsin."

"Niye ki?"

"Eğer rehberi okumuş olsaydın sürekli yanında kalmam gerektiğini bilirdin."

"Rehberi asla okumayacağım."

"Hem golf toplarını nehre doğru atmaktan ne anlıyorsun ki? Bir yunusun boğulmasına sebep olacaksın."

"Suda çözülüyorlar."

"O bir kandırmaca."

"Bir ya da iki saati kendi başıma geçirmek istemem çok mu fazla?"

"Evet. Öyle."

"Sadece uyu ve o konuda endişe etme."

"Endişe etmek zorundayım. Endişelenmek benim işim."

"Bak, sana ne diyeceğim," dedi sonra. "Her zaman mırıldandığın şu şarkının ne olduğunu söylersen, ben de gizlice nehre gitmeyi bırakacağım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sürekli mırıldandığın şu şarkı. Adı ne?"

"Ben şarkı mırıldanmıyorum."

"Mırıldanıyorsun."

"Eğer bir şarkı mırıldansam bilirdim herhalde."

"Bilmediğin belli."

Kaşlarımı çattım. "Şarkı mı mırıldanıyorum?" Şarkı mırıldandığımı hatırlamaya çalıştım.

Hafızamı canlandırabilirmiş gibi, "Duşa girdiğinde," dedi. "Ayrıca kahveni koyarken veya yürürken. Bazen dişlerini fırçalarken."

"Hah," dedim. "Sana inanmamı mı bekliyorsun?"

Jack kaşlarını çattı. "Bunu uydurduğumu mu düşünüyorsun?"

"Sadece söylüyorum, sanırım fark ederdim."

Eve yaklaşırken sessizleştik. Kalp kırıklığına, hayatımdan çıkardığım iki kişiye ve hayatın daima acımasız olmasına biraz saygı gösterisi olarak elimi arka cebine kaydırmayı düşündüm.

Fakat belki de bu, çizgiyi aşmak olurdu.

Akşam yemeğinden sonra, Jack'le birlikte bahçenin sonuna kadar yürüdüm. Onu korku durumu konusunda özel olarak bilgilendirebilirdim.

Ahırın yanında, oturabileceğimiz bir bankın da olduğu bir hara¹⁴ vardı. Çitin üzerinden atladık. Yalağın yanında yan yana oturduktan sonra, evdekilerin duyma mesafesinden uzakta olduğumuzdan emin olup Jack'e detayları anlattım.

¹⁴ Hara, atların rahatça hareket edebildiği, bakımlarının yapıldığı, etrafı çevrili alan. -ç.n.

Müşterileri tehditlerle ilgili bilgilendirmek bir sanattı. Onları *tedirgin* etmeden *bilgilendirmek* narin bir dengeydi. Daha doğru-su, korkmalarına müsaade etmeden dikkatlerini, iş birliklerini ve itaatlerini kazanacak kadar tedirgin edecektiniz.

Fakat Jack hiç de tedirgin olmadı.

Aslında daha “çıplak fotoğraf” kelimelerini söylemişim ki kahkaha atmaya başladı.

“Hey,” dedim. “Bu komik değil.”

Fakat Jack arkasına yaslanıp yüzünü yıldızlara doğru kaldırdı, omuzları sarsılıyordu. Sonra öne doğru eğilip yüzünü ellerinin arasına aldı.

“Üzgünüm,” dedikten bir süre sonra gözlerini sildi. “Çıplak fotoğraflar. Notlar. Hele...” Kahkahalara boğulunca sözünü tamamlamamıştı.

“Hele...” diye denedi tekrar.

Ama hayır. Daha çok güldü.

Tekrar, “Hele,” derken bu defa daha yüksek sesle, sanki söylemeyi kendi kendine emrediyormuş gibi konuştu. “Hele, ‘eğer programına uyarsa’ lafı.”

Artık öne doğru yığılmıştı, bütün göğsü titriyordu.

Birisi karşınızda böyle dağılmış hâlde gülerken kahkaha atmamak şaşırtıcı biçimde zordu. *Ciddi olmam lazım*, diye hatırlattım kendime. *Odaklan*. Sonra da tamamen profesyonel tonda, “Muhtemelen her şeye bir göz atmalısın,” dedim.

Daha da beter kahkaha atarak, “Çıplak fotoğraflar olmaz,” dedi. “Beni onlara bakmaya zorlama.”

“Bunu ciddiye alman lazım,” derken ses tonumla onu sakinleştirmeye çalıştım.

Gözlerini silerken, “Kazağı alacağım,” dedi. “Annem onlara bayılıyor.”

Başımı iki yana salladım. “Hepsine delil olarak el konuldu.”

Bu, ona yine kendini kaybettirdi. Nefes nefese kalıp iki büküm oldu.

Bir süre sonra, "Senin kadar çok kahkaha atan biriyle hiç tanışmamıştım," dedim.

Hâlâ gülüyordu. "Ben hiç kahkaha atmam. Yıllardır kahkaha atmadım."

"Şu anda atıyorsun."

Jack sanki bunu fark etmemiş gibi dik oturdu.

Ne ironi ama. Kahkaha attığını söylemek, en sonunda kahkaha atmasını durduran şeydi.

"Sanırım atıyorum," derken bu fikirle hayrete düşmüş gibiydi. "Vay be."

"Sürekli kahkaha atıyorsun," dedim. Kendisiyle ilgili bunun farkında olmaması beni şaşkına çevirdi. "Her şeye gülüyorsun."

"Çoğunlukla sana," dedi.

Ona, *sağ ol ya*, dercesine baktım.

Söylediğim şeyin doğru olduğunu yeni fark ediyormuş gibi beni inceledi.

"Bu tehditleri görmezden gelemezsin," dedim. Küçük tehditlerin, kar topu gibi yuvarlanarak kocaman şeylere dönüşebileceğine dair ateşli bir nutuk çekmeye tamamen hazırdım.

Fakat tam o anda, beklenmedik bir şey, düşüncelerimin gittiği yönü kaybetmeme neden oldu.

Oturduğumuz çayırılağa bir at girdi.

Bir *at*.

Beyaz ve kahverengi bir at, doğruca açık kapıdan geçip eşkin adımlarla bize doğru geldi. Hiçliğin içinden çıktı, yemin ederim. Üzerinde hiçbir şey yoktu.

Jack, gerildiğimi fark etti. "Atlardan da korktuğunu söyleme."

"Hayır," dedim. "Sadece... O burada ne yapıyor?"

"Burada ne mi *yapıyor*? O burada yaşıyor."

Bize gelişini izledim.

Daha doğrusu, Jack'e geliyordu. Onun tam önünde durdu ve kadifemsi burnunu ona doğru eğdi, burun buruna durdular. Ayrıca size şunun garantisini de vereyim: İnekler hakkındaki şey, atlar için de geçerli. Televizyonda çok daha ufak görünüyorlar.

Bu şeyin suratı bir bavul kadardı.

Daha önce at görmüştüm elbette. (Uzaktan.) Ağılda. Daha... ufak görünüyordu.

Jack, buraya geldiğimiz ilk gün, hayatlarını geçirecekleri güzel bir yere ihtiyaç duyan, yarım düzine kadar, evsiz ve yaşlı atın, ailesi tarafından sahiplenildiğini bana açıklamıştı.

“Bir nevi at huzurevi,” diye açıklamıştı.

Teoride bu harikaydı.

Her şey eğlenceden ve oyunlardan ibaretken, suratınızda koca bir çift burun deliği beliriyordu.

Jack, “Selam, dostum,” derken ellerini kaldırıp atın burnunu okşadı. “Bu, Hannah. Onu ısırma.”

Sonrasında Jack kalkıp bir yere gitti ve koca bir yulaf torbasıyla geri döndü. Yanıma oturup içine elini soktu ve bir avuç yulaf çıkardı. Avucunu düz bir şekilde uzattı. Atın tüylü dudakları, her bir taneyi yalayıp yuttu.

Jack torbayı bana uzatarak, “Sıra sende,” dedi.

“Hayır, teşekkür ederim.”

Başını yana yatırdı. “Tanıdığım herkesinkinden daha korkutucu bir işin var ama atın dudaklarından korkuyorsun.”

“Dudaklarından değil, dişlerinden.”

Jack yine gülmeye başladı.

“Gördün mü?” dedim. “Yine kahkaha atıyorsun.”

“Gördün mü?” dedi Jack, sanki benim hatamış gibi. “Çok komiksin.”

Jack birkaç avuç daha yulaf verdi ata. Ama bana doğru tavuk gibi gıdıklamaya başlayınca, dayanamayıp, “Tamam,” dedim.

Torbaya elimi sokup bir avuç yulaf çıkardım ve ata doğru uzattım.

“Elini düz bir şekilde tut ki parmaklarını yemesin.”

“Yardımcı olmuyorsun,” dedim. At, dudaklarını avucumda gezdirip, *tabağının dibini sıyrana kadar* devam etti.

“Gıdıklıyor, değil mi?” dedi Jack.

“Öyle de denilebilir.”

“Bu, Clipper,” dedi Jack sonra. “Emekli bir sirk atı.”

Clipper’a yeni bir saygıyla baktım.

“Onu ben lisedeyken aldık,” dedi Jack. “O zamanlar daha sekiz yaşındaydı. Emekli olmasına sebep olacak kadar kötü bir sakatlık yaşadı... Ama aslında iyiydi. Son yılını onun üzerinde numaralar yaparak geçirdim.” Jack atın boynuna vurdu. “Artık yaşlı bir adam.”

“Ne türden numaralar?” diye sordum.

Jack, cevap olarak tek kelime etmeden, eyer odasına gidip aldığı bir yuları Clipper’ın başından geçirdi. Sonra da atı açık kapıdan padoğa¹⁵ doğru götürürken onu takip etmem için işaret verdi.

Kapıda durdum ve Jack’in kendini Clipper’ın eyersiz sırtına atışını, atın da ne yapacağını tam olarak biliyormuşçasına normal yürüyüşten tırıs yürüyüşe, ondan da eşkin adıma geçişini izledim.

Padoğun etrafındaki çitler oval biçimdeydi. Jack ve Clipper, çit boyunca gittiler. Jack tek elinde ipi tutuyordu ama atı yönlendirmesi gerekmedi bile.

“Nasıl oldu da hiç kovboy filminde oynamadın?” dedim.

“Değil mi? Öz geçmişimde ‘ata binmek’ yazıyor.”

“Öz geçmişe ihtiyacın var mı ki?”

“Yoo. Ama olsun.”

“Kovboy filminde oynamalısın! Bu resmen boşa harcanan bir yetenek.”

“Tamam,” dedi Jack. “Eğer bir daha bir filmde oynayacak olursam, dediğini yapacağım.”

Tam ona, *eğer bir daha bir filmde oynayacak olursam*, diyerek neyi kastettiğini sormak üzereydim ki, “Hazırlan,” dedi.

¹⁵ Padok, atların gezdirildikleri, korunaklı alan. -ed.n.

Ardından Jack öne doğru eğilip Clipper'in yelesini kocaman avuçlarıyla kavradı... Bunun ardından yaptığı şeyi nasıl tarif edeceğimi bilmiyordum: Atın eşkin adımlarını hiç bozmadan, sol tarafından aşağı atlayıp iki ayağının üzerine indi, tekrar zıplayıp atın sırtına bindi, ardından sağ tarafından inip yine aynı şekilde yukarı sıçradı. Sonrasında ileri geri, sağ ve ol diyerek yapıp durdu, sanki slalom¹⁶ yapar gibi bir o yandan bir bu yandan zıplıyordu.

Ağzım öyle açık kaldı ki tek bir ses bile çıkaramadım. Orada öylece kalakaldım.

Tam bir turdan sonra Jack tekrar Clipper'in sırtına yerleşti ve tepkimi görmek için bana döndü.

Clipper hâlâ aynı hızıyla gidiyordu.

"Havalı, ha?" dedi Jack.

Tek söyleyebildiğim, "Dikkatli ol!" oldu.

"Bu korkutucu değildi," dedi Jack. Endişem onu memnun etmişe benziyordu. Sonra da, "Ama *bu* korkutucu," dedi.

Daha ben onu durduramadan, ipi tutmaya devam ederken ellerini Clipper'in omuz başlarına bastırıp öne doğru eğildi ve spor ayakkabılarını atın sırtına koydu. Yavaşça, dikkatle, Clipper eşkin adımlarla gitmeye devam ederken, Jack ayağa kalktı.

Ayağa kalktı!

Tıpkı bir sörfçü gibi dizleri bükük, kolları dışarı doğru açılmıştı.

Clipper'sa padok boyunca sıçrayarak ilerlemeye devam etti.

Sessiz hayretim çok uzun sürünce, "Harika, değil mi?" dedi Jack. "Hepsi Clipper'in yeteneği. Yürüyüşü çok dengeli ve hiçbir şey onu ürkütmez. Her şeyi yapabilirsin. Boynundan asılabilirsin. Amuda kalkabilirsin."

"Amuda kalkma!" dedim.

"Yok ya," dedi Jack. "Daha iyi bir şey yapacağım."

¹⁶ Slalom, bir tür kayak sporu. -ed.n.

Ben cevap veremedim iyice çömeldi -at aynı hızla gitmeye devam ederken- ve atın sağrısından geriye doğru ters takla attı, atlarken de ipi bıraktı ve ayaklarının üzerine indi.

“Tanrı aşkına!” diye bağırdım. Hoşuma gittiği falan yoktu.

Jack, iki büklüm olana kadar eğilip selam verdi, sonra bana döndü ve korkumdan keyif alarak, “Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu. Yarın her tarafım sızlayacak,” dedi.

Bir kural koyuyormuşum gibi, “Başka ters takla yok!” dedim.

Jack hâlinden çok memnun görünüyordu. “Sana gösteriş yapıyordum.”

“Bana gösteriş yapma,” dedim. “Bana gösteriş yapmanı istemiyorum.”

Fakat Jack, Clipper’a doğru yürüyordu. Jack iner inmez Clipper yavaşlayıp durmuştu ve şimdi de uzun, koyu renkli kirpiklerinin altından bize bakıyordu.

Jack yuları tutup atı bana doğru yürütmeye başladı. “Şimdi sıra sende,” dedi.

“Hayır, sağ ol.”

“Tanrım, tam bir ödleksin. Senin iş kolundaki biri için bu nasıl mümkün olabilir?”

“Ata binmeyi bilmiyorum,” dedim.

“Clipper’la ilgili harika olan da bu,” dedi Jack. “Senin yerine bütün işi yapıyor.”

“Ben ata binemem,” dedikçe, Jack yaklaşmaya devam etti. “Diğer şeyleri yapabilirim. Otobanda bir arabayla geri geri gidebilirim. Bir çatıdan aşağı inebilirim. Helikopter uçurabilirim.”

Normalde yeni bir meydan okumayı sever miydim?

Elbette.

Fakat belki yeterince yeteneğim vardı. Belki de kendimi Jack’in önünde daha fazla utandırmak istemiyordum.

“O zaman bu kolay olmalı,” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Ben iyiyim.”

Fakat Jack'le Clipper artık yanı başımdaydı. "Sadece yürüyüş," dedi tatlı dille. "Numara yok. Kolay olacak. Bayılacaksın. Tek yapman gereken oturmak. Yuları ben tutacağım."

Önce atı sonra da Jack'i şöyle bir değerlendirdim.

Jack parmaklarını birbirine geçirdi ve eğilip avuçlarını tıpkı bir üzengi gibi tuttu. "Yelesini sıkıca kavra ve ayağını avuçlarıma bas," dedi.

Tereddüt ettim.

Jack fısıltıyla tekrar başladı: "*Gıt gıt gıdak.*"

Nefesimi bırakıp ayağımı ellerine doğru kaldırdım. "Niçin tavuk gibi gıdıklaman, üzerimde işe yarıyor? Niçin *yaptığın her şey* üzerimde işe yarıyor?"

Çok fazla şeyi itiraf ettiğim için endişe edecek bir zaman bulmadan Jack beni atın yan tarafından yukarı doğru kaldırdı.

"Hadi bakalım, kızım," dedi Jack. Ellerini kalçama koydu, sonrasında ben bacağımı atın üzerinden atıp dengemi sağlarken de popomdan itti. "Çok zor değil, değil mi?"

Kot pantolon giydiğime gerçekten memnundum.

Jack'in yaptığı gibi dik oturmayı denedim ama o anda saçma bir şekilde yüksekte olduğumu fark ettim. Yüksek bir noktadaki bir trampolende durmak gibiydi.

Karnımın üzerine uzanıp Clipper'ın boynuna tutundum.

"Helikopter uçurabiliyorsun ama bir atın üstünde oturamıyormusun?"

"Helikopterlerin emniyet kemeri var," dedim.

"Bu da roket bilimi değil," dedi Jack.

"Ağır ol, seysis çocuk," dedim. "Senin at jimnastiklerinin Simone Biles'ı olman hepimizin öyle olması gerektiğini göstermez."

Jack'e doğru baktım. Evet. Gülmeye başladı. Yine.

"Gülmesene," dedim.

"Güldürmesene," dedi.

Ardından yürümeye başladık.

Ve... o kadar da kötü değildi.

Clipper'ın yürüyüşü gerçekten de çok dengeliydi.

Clipper'ın boynunu bırakmadım. Jack de yuları bırakmadı.

Sessizlikle geçen bir dakikanın ardından, "Daha önce hiç ata bindin mi?" diye sordu omzunun üzerinden.

"Bindim," dedim. "Bir defa. Çocukken, tatildayken."

Belki yürüyüşün sakinleştirici ritmindendi. Ya da atın tuzlu kokusundandı. Ya da padoktaki toprakta yankılanan toynak seslerindendi. Ya da başını bir o yana, bir bu yana sallayan Clipper'ın boynunun hareketindendi. Ya da altımdaki sağlam, sallanan ağırlığındandı. Ya da gürültülü nefes verirken çıkardığı sestendi. Ya da dürüst olmam gerekirse arada sırada -ne zaman göz atsam- önden giden Jack'in yuları rahat, âdeta hassas bir tavırla tutuşuyla güven veren bir ritimle önümüzden yürüyüşündendi.

"Babam evden ayrılmadan önce çıktığımız son tatildi," dedim. "Aslında tatilin yarısındayken gitti. Kavga ettiler. Gidiş o gidiş, onu bir daha hiç görmedim."

"Onu bir daha hiç görmedin mi? Bir kere bile?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Elbette peşine de düşmedim."

"Sence onu hiç arayacak mısın?"

"Hayır."

Jack'in nedenini sorup sormama konusunda tereddüt ettiğini görebiliyordum.

"Onsuzken daha iyiydik," dedim. Doğru değildi tabii ki. Onsuzken çok daha kötüydük. İşte, zaten bu da onunla kahve içip havadan sudan konuşmak için asla buluşmama sebebimdi. Hayatlarımızı mahvettiğinde gelecekle ilgili tüm haklarını da kaybetmişti.

"Vay be," dedi.

"Öyle," dedim ve Clipper o sırada yavaşlayıp durdu. Jack'in yüzü anlayışla doluydu. Söylediğim şeyleri sadece duymamış, *hissetmiş* gibiydi.

Bu hikâyeyi birine hiç anlatmamıştım.

Aslında neredeyse unutmak üzereydim.

Fakat Jack dinlerken öyle açık, öyle anlayışlı ve o anda öyle *benden taraftaydı* ki, tüm kurallarıma rağmen b anım kendi kendini paylaşmıştı. Ben paylaşan biri değildim. Hatta müşterim olmayanlarla bile bir şeyler paylaşmazdım. Hele de acı veren şeyleri. Fakat birdenbire insanların bunu neden yaptıklarını anladım. Rahatlama hissi veriyordu. Sıcak bir günde ayaklarınızı soğuk suya sokmak gibiydi.

Bu benim için gerçekten bir keşifti.

Aniden bütün gece Jack'le bir şeyler paylaşabileceğimi hissettim. Şimdi dönüp geriye bakınca, paylaşabilirdim de.

Fakat o anda bir felaket, beni bundan alıkoydu.

Çünkü bir saniye sonra evin yakınlarından gelen bir bağırış duyduk.

Henüz ne diye bağırıldığını bile anlamadan, Jack yuları çıkarıp inmemeye yardım etti. Sese doğru koşmaya başladık ve ikimiz de arka bahçeye girmek için çitin üstünden atladık.

Karanlığa doğru bağırın Hank'ti: "Jack! Jack!" Ardından: "Neredesin? Jack!"

Yanına gittiğimizde Hank sesimize doğru döndü, gözleri genişlemiş ve biraz da odaklanamıyor gibiydi.

Jack nefesi kesilmiş hâlde, "Ne oldu?" diye sordu.

"Annem," diye cevap verdi Hank. "Bayıldı."

Taşrada ambulans çağırmazsınız.
Kendi başınıza hastaneye gidersiniz.

Bahçede koşarken Jack bana, “Anahtarları al,” diye seslendi. Daha sonra, kollarında annesiyle yan verandadan çıkarken Range Rover’ı getirebildim. Hank’le birlikte Connie’yi arka koltuğa bindirdiler, Doc da diğer taraftan binip Connie’nin başını kucağına koydu.

Hank kamyonetine doğru koştu, Jack yolcu koltuğuna geçerken Doc, “Sen sürmüyor musun?” diye sordu.

Jack, “Güven bana. Hannah’nın sürmesini isteriz,” dedi.

Hastane yirmi dakikalık uzaklıktaydı ve oraya nasıl gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Beyler beni yönlendirmek zorunda kaldı: *Traktörün solundan git! Sığırlardan sağa dön! Dur tabelasında geçme!*

Yine de on beş dakikada vardık.

Acil servisin girişinde onları indirdim ve Destroyer’ın, kollarında bilinçsiz yatan annesiyle otomatik kapılardan girişini izlerken, kafasında şapkasının olmadığını fark ettim.

Yani dünyaca ünlü bir yüzü şapkasız nasıl saklayacaktınız ki? Yamuk gözlüğü asla yeterli olmazdı.

Otoparktan, merkezdeki Robby'yi aradım, olanları anlattım. Bize, özel bir bekleme odası bulması için telefon etmesini ve acil şekilde "kimlik değiştirmek için malzeme" getirmesini söyledim.

"O ne demek oluyor?"

"Bilmiyorum! Fötr şapka. Koca bir gazete? Yaratıcı ol işte!"

İçeri girerken hediyelik eşya mağazasına baktım ama kapalıydı.

Jack'in yanına gittiğimde artık çok geçti. Jack ve Hank, hemen bekleme alanının dışındaki koridorda kavga ediyorlardı. Ve... oradaki her bir kişi göz ucuyla onlara bakıyordu.

Hank, "Buradan sonrasıyla ben ilgilenirim," diyordu.

"Daha sorunun ne olduğunu bile bilmiyoruz."

"Eve git, haber alınca ben seni ararım."

"Bu işler öyle yürümüyor."

"Ben nasıl yürür diyorsam öyle yürüyor."

"Kalıyorum."

"Gidiyorsun."

"Senin kararın değil."

"Senin kararın da olmadığı kesin."

"Eğer bilinci kapanmış annemi acil servise getirip bıraktıktan sonra eve gidip televizyon izleyeceğimi sanıyorsan kafayı yemişsin."

"Eğer seninle mecbur kaldığımdan bir saniye fazla zaman geçireceğimi sanıyorsan *sen* kafayı yemişsin."

Jack sesini alçak tutmaya çalışıyordu. Fakat bu daha fazla baskı yaratmaktan başka bir işe yaramıyordu. "Eve gelmeyi ben istemedim!"

"Fakat yine de geldin."

"Başka seçim şansım mı vardı?"

"Her zaman seçim şansın vardır."

"Her zaman değil."

Artık Hank, Jack'in üstüne doğru yürüyordu. Sesleri alçak ve kısıktı ama beden dilleri acayip gürültülüydü.

"Orada durup da burada olmayı hak ediyormuşsun gibi davranma. Kim olduğunu ve ne yaptığını biliyorsun. Sen bu ailenin

parçası olma hakkından vazgeçtin. Ben buradayım, her gün, senin parçaladığın her şeyin parçalarını topluyorum. Bu benim ailem, senin değil. Defolup gitmeni söylediğimde, gideceksin.”

Hank, çarpmaya hazırlanan bir dalga gibi kabarmıştı.

Jack’in geri çekilmesi ve tansiyonu düşürmesini diledim. Fakat tam aksi yönde ilerledi ve “Siktir git,” dedi.

Bu da Hank’in beklediği sebebi vermiş oldu. Bir okçu gibi, yumruğunu geriye doğru çekti, uçuşmasına izin vermeye hazırды...

Fakat araya girdim ve yumruğunu yakaladım.

Daha doğrusu, bileğini yakaladım ve yan tarafına doğru kıvrıdım. Hank acıyla ofladı.

Hank’in böyle bir şeyi beklemediğini söylemek aşikârdı. Jack’in de aynı şekilde.

Şaşkınlıkları o anı böldü.

“Bunu burada yapmıyoruz,” dedim.

Bir süre sessizlik olduktan sonra bekleme odasındaki mırıltılar arttı.

İkisini de dirseklerinden kavrayıp sıkıca tuttuktan sonra otomatların olduğu köşeye doğru sürükledim.

Her ne hakkında kavga ediyorlarsa, bu andan daha büyük bir şeydi. Fakat çözebileceğim tek şey şu anla ilgiliydi.

“Jack, sen benimle geliyorsun,” dedim. Karşı çıkamadan önce de “Bütün bekleme odası sana bakıyor,” diye ekledim.

“Sence şu anda umurumda mı bu? İnsanlar bana sürekli bakıyor.” Yüzü gergindi.

“Anlıyorum ama burada daha büyük bir resim var.”

“Bahsettiğimiz kişi benim annem.”

Hank’e döndüm. “Sizinkilerin yanına git. Birkaç dakika içinde seninle buluşuruz.”

Fakat Hank’in benim talimatlarıma -ya da iznime- ihtiyacı yoktu. Bana, *Ne halt oluyor?* dercesine baktıktan sonra arkasını döndü ve tek kelime etmeden gitti.

“Saklanman için sana bir oda bulmamız gerekiyor,” dedim Jack’e.

“Ben de onu yapmaya çalışıyordum,” derken sesi gergindi. “Bana oda numarasını söylemeyecek.”

Kaşlarımı çattım. “Niye?”

“Çünkü götün teki.”

Tam o sırada bir grup genç kız koridorun diğer ucundan döndü. İçgüdüsel olarak Jack’in kafasını tutup yüzünü omzuma doğru çektim. Gözümü kızlardan ayırmadan, “Başını aşağıda tut,” diye fısıldadım. “Seni teselli ediyormuşum gibi davran.”

Jack benimle mücadele etmedi. Eğilip yüzünü boyun çukuruma gömdü, onu mümkün mertebe gizlemek için kollarımla sarıp daha yakına çektim.

Kızlar geçerken, Jack’in kollarını bana dolayıp sıktığını hissettim.

Kızlar geçtikten sonra, “Hey!” diye fısıldadım.

“*Gibi* davran dedin.” Nefesi boynumu gıdıkladı.

“O kadar da değil.”

“Aslında çok da fazla numara yapmama gerek yok. Gerçekten rahatlatıcısın.”

Koridoru incelemek için ondan ayrıldım. Artık her iki yön de temizdi.

“Hemen şimdi gitmen daha iyi olurdu,” dedim.

“Hank’in tarafını mı tutuyorsun?”

“Eğer kalırsan internetin her tarafını süsleyeceksin. Şapkan bile yok.”

Yanılmıyordum ama Jack başını iki yana salladı. “Annemin durumunu öğrenene kadar gitmiyorum.”

Gayet adildi.

Onu merdivene doğru yönlendirdim. “Burada bekleyebilir misin? Annenin nerede olduğunu öğrenip seni oraya götürmek için bir rota belirleyeceğim.”

“Sen bayağı ciddisin.”

“Sadece burada kal. Sorun çıkarma.”

Fakat merdivenin kapısından dışarı adım attığım anda, aynı kız grubunun geri geldiğini gördüm. Bulunduğumuz yere doğru geliyorlardı. Burada ne yapıyorlardı ki? Benimle göz teması kurdukları anda telefonlarını çıkarmış olduklarını fark ettim.

Merdivene geri çekilerek Jack'in elini tuttum, merdivenden yukarı fırlarken onu da peşimden çekiyordum.

"Ne var?" dedi.

"Peşimizde ergenler var," dedim. Evet, kulağa batağı aptalca geliyordu.

Fakat gerçekten -bir ünlünün görülmesiyle ilgili- telefonu olan bir grup ergen kızdan daha kötü bir şey yoktu. "Hadi," dedim. "Kıpırdasana."

Üst kata çıkınca onu koridora çektim ve asansörlere doğru yöneldik. Tam oraya giden yolu yarılamışken üzerinde "MAL-ZEME ODASI" yazan bir kapı gördüm.

Jack'i de çekerek içeri girip kapıyı arkamızdan kapattım ve kapıya yaslandım.

Jack de benimle birlikte kapıya yaslanıp ayakkabısının topuğunu kapıya dayadı.

Orada yan yana, nefes nefese bir dakika kadar durduktan sonra raflarda havlular ve hastane önlükleri olduğunu fark ettim. "Seni buradan nasıl çıkaracağımızı biliyorum," diye fısıldadım.

"Nasıl?"

"Önlükle."

Jack gösterdiğim yere baktı ama tam baktığı sırada kapının diğer tarafından geçen kızların sesini duyduk.

"Kesinlikle oydu."

"*Hem de nasıl* oydu."

"Ama o kadın Kennedy Monroe değildi."

"Evet. Yanından bile geçemez."

Kızlar her an kapı kolunu deneyebilir diye nefesimizi tutup bekledik.

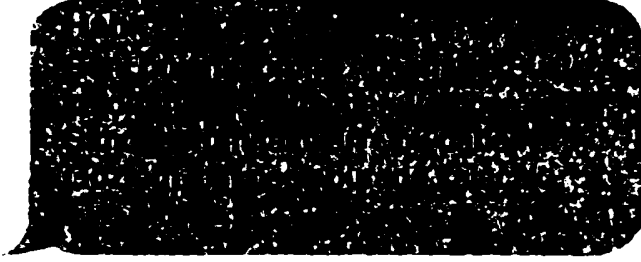
Fakat yapmadılar.

Ortalık sessizleşince önlüklere doğru atıldım. “Kaç beden gi-
yiyorsun?” diye fısıldarken onu süzdüm.

“Gitmiyorum,” dedi. “Anneme ne olduğunu bile bilmiyoruz.”

Tam bunu söylediği sırada telefonuna bildirim geldi.

Hank’ten bir mesaj gelmişti. Sanırım artık numarası onda vardı.

Jack okumam için bana uzattı.

“Ah.”

Derin bir nefes verip bir dakikalığına gözlerini yumdu. “So-
nuç olarak, sanırım eve gidiyoruz.”

Her zamanki gibi geçiştirmesini bekleyerek, “Biliyor musun,
aranızda neler olduğunu öğrenmek bana yardım edebilir,” dedim.

Fakat bu defa Jack benimle göz göze geldi. “Hank benden
nefret ediyor çünkü ben Drew değilim. Çünkü Drew öldü ve
ben yaşadım.”

“O kadar mı?” diye sordum.

“Bu kadarı yeterli.”

Kendimi bir antropolog gibi hissettim. Bu paylaşma olayı
nasıl yürüyordu? Kendimle ilgili bir şey paylaştığım için onun
da benimle bir şeyler paylaşmasını mı hak etmiştim? Her neyse.
Devam et, dercesine başımı salladım.

Beni şaşırtıp devam etti: “Ben ailenin aptalıydım, bu arada
Drew ve Hank akıllı olanlardı, o yüzden birlikte takılır ve akıllıca
şeyler yaparlardı. DEHB¹⁷, disleksi¹⁸ ve disgrafisi¹⁹ olan bendim.
Tam paket yani.”

¹⁷ DEHB: Dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğu. -ç.n.

¹⁸ Disleksi, nörolojik bir hadise olup, kişinin okuma ve yazma ile ilgili fonksiyonlarının
olumsuz yönde etkilendiği bir rahatsızlık. -ç.n.

¹⁹ Disgrafi, yazmak için gereken ince motor becerilerini etkileyen bir sinir sistemi sorunu. -ç.n.

“Bunların hiçbirisi seni aptal yapmaz.”

“Bana göre, yaptı. Öğretmenlerime göre de. O yüzden sınıfın soytarısı rolüne büründüm. Hank ve Drew sınavlardan sürekli A alan ‘Kartal İzçiler’ gibiydiler. Bense... değildim.”

“Hank’le aranızdaki mesele bu mu?”

Jack iç geçirdi. “Aramız hep bozuk gibiydi. Hank burada kalıp çiftliğin yöneticisi oldu. Drew burada veterinerlik fakültesine gitti ve babamla muayene işine girdi. Giden tek kişi bendim. Drew’a en yakın olan bendim elbette. Çünkü onu hep güldürüyordum. Benim farklı şeylerde iyi olduğumu hep görebiliyordu. Ailemle aramdaki bir tampon gibiydi. Fakat o öldükten sonra... artık tampon olacak kimse kalmadı.”

Başımı salladım. “Senin için önemliydi.”

“Onsuz bu aileye nasıl ait olacağımı bilmiyorum.”

Bütün hikâye bu değilmiş gibi geldi bana.

Fakat bu da bir başlangıçtı.

Sonrasında pozitif bir şeyi fark ederek, “Hey!” dedim. “Bu akşam bir köprüden geçtin! Kusmak için durmadan.”

Jack de bunun farkındaydı. “Evet.”

“Bu bir gelişme, değil mi?”

Jack başını yana yatırdı. “Aslında hemen o anda değil de sonrasında kustum. Acil servisin tuvaletinde.”

Ah. Onun görüntüsünü inceledim, orada öylece yakışıklı yakışıklı duruyordu. İnsanların güçlük yaşamadığını düşünmek ne kadar kolaydı. “Yine de olsun.” *Yaşasın* der gibi yumruğumu kaldırdım. “Gecikmeli oldu. Bu da bir gelişmedir.”

Doktor önlüğünü ve cerrahi boneyi ona doğru attım, sonrasında -o üzerini değiştirirken ve ben de kasten, özellikle bakmıyorken- kimliğini gizlememize yardım edebilecek başka bir şey daha bulabilme ümidiyle rafları araştırdım. Hani şu, gözbebeklerinizi büyüttükten sonra verdikleri tek kullanımlık koyu gözlüklerden bir kutu buldum ve olup olmayacaklarını sormak için ona doğru döndüm.

Fakat zamanlamam daha kötü olamazdı. Tişörtünü çıkarıyordu ve çıplak göğsünü yanlışlıkla süzmüş oldum.

Gözlerimi sımsıkı kapattım.

Üstünü giyerken, “Gerçekten de beni üstsüz görmekten hoşlanmıyorsun,” dedi.

“Güneşe bakmak gibi,” dedim.

“Belki de o gözlüğü *sen* takmalısın.”

“Belki de takmalıyım.”

Ardından Jack, “Güneşe bakmak derken, iyi anlamda mı? Yoksa kötü anlamda mı?” diye sordu.

Rafları kurcalarken, “İkisi de,” dedim.

“Bu bir cevap değil.”

“Aklıma bir fikir geldi,” dedim bir dakika sonra. “Çantamda *eyeliner*’ım var. Belki sana bir bıyık falan çizebiliriz.”

Önerimin ardından içerisi sessizleşti. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki arkamı dönmek zorunda kaldım.

Jack, üstünde *boxer*’ıyla, tek bacağını önlüğün alt kısmına geçirmiş bir hâlde eğilmiş, öyle fena gülüyordu ki tek bir ses bile çıkarmıyordu.

Hem de hiç ses yoktu. Ses bile çıkaramayacak kadar çok gülüyordu.

En sonunda başını tavana doğru kaldırıp kocaman bir nefes aldı. “Bana bir bıyık çizmek mi istiyorsun?”

“Bak,” dedim. “Buna ‘yaratıcı problem çözümü’ denir.”

Fakat hâlâ gülüyordu. “Monokl da alabilir miyim? Takma bu-run ve biraz da bıyık?”

“Pantolonunu giy,” derken, rahatsızlığım sesimden belliydi.

Fakat bu adam oldukça karşı konulmazdı.

Benim de içimden kahkaha atmak geldi. Fakat bastırdım.

Hastanede olanlardan sonra her şeyin hızla ortaya dökülmesini bekledim.

Günler boyunca Jack ve Hank'in bekleme odasındaki fotoğraflarının internete yayılmasını bekledik.

Fakat öyle olmadı.

Geçen her günle biraz daha rahat nefes aldım. Fotoğrafların ortaya çıkma ihtimali, çiftlikte tahmin ettiğimizden daha fazla kapalı kalacağımız anlamına geliyordu. Artık gerçekten dikkat çekmememiz gerekiyordu.

Sorun şuydu: Çiftlikte olmak eğlenceliydi.

Alarmeda olmam gerektiğini teoride biliyordum. Fakat pratikte, bu gerçekten zorla çıktığım bir tatildi.

Sanırım insanların tatile çıkmasının bir sebebi vardı.

İşe yarıyordu.

Yavaş yavaş, istemeden ve tamamen iradem dışında... rahatladım.

Azıcık.

Bir ritim tutturduk. Connie, dehidratasyona bağlı vertigo tanısı alarak geri döndü ve su içmeye karşı yeni bir adanmışlık gösterdi. Doc onun üzerine titreyerek, battaniyeler taşıyor ve bitki çayları hazırlıyordu. Hank ve Jack tedbirli bir ateşkes içindeydiler,

ebeveynlerini üzmemek istemiyorlardı. Ben de yemek pişirerek, Connie'nin bahçesini sulayarak ve evin her yanına çiçek buketleri yerleştirerek bir işe yaradım. Gerçek dünyayı tamamen farklı bir evrenmiş gibi gösteren, memnuniyet veren, güneşli, kırsal bir hayattı. Gerçekten iyi anlamda.

Hank bahçeden biraz brokoli, Brüksel lahanası ve kabak getirerek -ve benim için onları lavaboda yıkayarak- kendini biraz affettirdi. Jack'e karşı ne kadar acımasız olsa da bana karşı asla öyle davranmıyordu. Yine de öfkeye kapılmamak için çok çaba harcadığını hissetmeden edemiyordum.

Belki de bu onun doğasında yoktu.

Mesela ikisi de Connie'ye bakmak için ellerinden gelenin fazlasını yapıyordu. Sanki dile getirilmeyen bir "En İyi Oğul" yarışması varmış gibi, neredeyse rekabetçi bir şekilde Connie'yi kontrol ediyorlardı.

Connie kesinlikle ihmal edilmiyordu.

Zaman geçip gittikçe daha da iyi oldu.

Şehir merkezindeki kontrolüne gittikten sonra ameliyat bölgesinin güzelce iyileştiği haberini aldı.

Hâlâ her gün sabahlık giyyordu -bir daha asla gerçek kıyafet giyemeyeceğini söylüyordu- ama odasında daha az vakit geçiriyordu ve gün içinde çok daha az uyuyordu.

Kendini daha az hasta hissettikçe kişiliği daha çok kendini gösterdi. Örneğin eski kıyafetlerini kırpıp kilim yapmayı sevdiğini öğrendim. Şimşek kadar hızlı okuyan bir okuyucuydu ve bir günde bir kitabı bitirebilirdi. Geçen yaz, müzik dinleyerek ev işi yaparken aşırı coşmuş ve kankan dansı yapmaya başlayarak dizindeki bir şeyleri yırtmıştı. Şimdi ona "kankan hasarı" diyordu ve arada sırada ağrısı kendini gösteriyordu.

Ayrıca, Connie'nin dört yüz tane okuma gözlüğü vardı. Her yana dağılmış vaziyetteydiler. Mutfak dolaplarında, kanepedeki yastıkların arasında, sineklikli verandadaki kâselerde, mutfak masasının üstünde. Bir tanesi boynundaki zincirde asılı duruyordu ve kafasında da hemen hemen sürekli iki tane gözlük vardı.

“Artık ben buyum,” diye açıkladı. “Daha kötü kaderler var.”

Ayrıca dudak uçuklatan bir hobisi daha vardı. Eski oyuncak bebekleri yeniliyor ve yerel bir kadın sığınma evine veriyordu. İkinci el mağazalarından kurtardığı ürpertici bebeklerden bir koleksiyonu vardı. Çok fazla estetik operasyon geçirmiş Barbie gibi görünen bebeklerdi: Abartılı göz makyajı ve kocaman, şişmiş dudakları olanlar. Sözüm ona “ergen” olmaları gerekiyordu ve küçük kızlar için pazara sunuluyorlardı ama daha çok mutant porno yıldızlarına benziyorlardı.

Fakat bilin bakalım Connie onlarla ne yapıyordu? Yüzlerini siliyordu.

Yüzlerini, tamamen boş kalana kadar asetonla siliyor ve sonra sıfırdan boyamaya başlıyordu. Bebekler bu defa normal çocuklara benziyorlardı. Kocaman gözler. Tatlı gülümsemeler. Çiller. Connie, bebeklerin saçlarını örüyor ve onlar için ufak kıyafetler dikiyordu. Oyuncaklara yeni bir hayatta ikinci bir şans veriyordu. Onu nasıl olur da sevmezdim?

Bu arada, Doc da tamamen sevilesiydi. Mutfağın uzak ucunda oturuyor, ben akşam yemeğini hazırlarken Stapleton ailesinin plak koleksiyonundan benim için şarkılar seçerek DJ’lik yapıyordu. Onunla birlikte eski şarkılara eşlik etmek, günün en sevdiğim kısmı olmuştu.

Buna ek olarak: Jack Stapleton dans etmeyi biliyordu. *American Rhythm* (Amerikan Ritmi) filmini izlediniz, değil mi? Hani bir salon dansçısını canlandırdığı film? İşte o, dublör değilmiş. Tüm o dansları kendisi öğrenmiş. Yani pikaptan Sam Cooke, Rosemary Clooney veya Harry Belafonte’nin sesinin yükseldiğini duyduğunda mutfakta belirip beni dansa kaldırıyordu.

Jack, bunun sahte ilişki için gerekli olduğunda ısrarcıydı. “Gerçek sevgilimle bunu kesinlikle yapardım,” diye yemin etmişti.

Ben de karşı çıkmadım.

Eğer Jack Stapleton “Shake, Rattle and Roll” şarkısını her duyduğunda bana *swing dansı* yaptırmak ve beni döndürüp geriye doğru yatırmak, ellerini her yanımda gezdirmek *zorundaydısa...*

Pekâlâ.

Sahteydi. Sahteydi. Hepsi sahteydi.

Ama o kadar gerçek hissettiriyordu ki.

Sadece Jack de değildi. Hank ters ters, gübreyi dökmeme yardım ediyordu. Doc bana "Desperado" lakabını takmıştı ve atları tımar etmesine yardım etmeme izin veriyordu. Ayrıca Connie bana sarılıyordu... ve ben de ona karşılık veriyordum.

Hiç beklemediğim bir şekilde annemi özlememe sebep oldu. Ya da belki de onu değil, onun olabileceği kişiyi özlüyordum. Sahip olabileceğimiz ilişkiyi.

Diğer insanların annelerinin göründükleri kadar iyi olup olmadıklarını hep merak ederdim.

Connie sayesinde cevabımı almıştım.

Öylelerdi.

Kendimi bu ailenin bir parçası gibi hissetmem uzun sürmedi.

Bütün gerginliklerine ve kederlerine rağmen, birbiriyle bağları olan -sevgiyle, hatırayla, hatta kızgınlıkla bile- insanlar tarafından etrafımın sarılmasının ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştum. Bazen Connie'nin, Jack'e karşı eleştirel bir yorumda bulunan Doc'a vuruşunu izledim ve sahip oldukları şey her neyse, bundan daha fazlasına sahip olmanın özlemiyle içim sızladı.

Hepsini sevmemek için gerçekten çok uğraştım, yemin ederim.

Fakat çoğu zaman başarısız oldum.

En çok da Jack'e karşı.

Beklenmedik şeylerle; mutfaktaki çöp kutusuna serbest atış yapmak için her fırsatı değerlendirmesi ve her seferinde ıskalamasıyla, dışarıdaki çitlerin üzerine mısır bırakarak bir kargayla arkadaş olmaya çalışmasıyla, hapşırmanın herkes için en sağlıklı olan yolunun, hapşırma anında yüzlerini tişörtlerinin içine sokması olduğuna karar vermesiyle.

Bir gece, akşam yemeğindeyken hapşırdıktan sonra, "Gördün mü?" dedi. "Saçılmasını kesinlikle önlüyor."

Hepimiz gözlerimizi ona diktik. “Ama az önce kendi üstüne hapşırdın,” diyerek bariz olanı söyledi Hank.

Jack omzunu silkti. “Tişört kurur.”

“Fakat şimdi karnında sümükle dolanacaksın.”

“Asıl noktayı kaçırıyorsun. Mikropları dizginliyor.”

“Ama iğrenç.”

“Başkasının üstüne hapşıracığıma kendi üstüme hapşırmayı tercih ederim.”

“Tek seçeneğin bu mu?”

Jack bana, bir tek bizim aklımız başımızdaymış gibi baktı. “Evet. Aslında öyle.”

Konu şu ki, şartlar aleyhimeydi.

Normal bir işte de bütün gün müşteriyile olurdunuz ama böyle olmazdı, arka planda kalırdınız, fark edilmezsiniz, odanın bir kenarında olurdunuz. Onlara yakın olurdunuz ama onlarla *birlikte* olmazdınız. Onlarla sohbet etmezsiniz. Ya da size takılmazlardı. *Başınızı okşamalarına* izin vermezsiniz.

Bu, normal bir işin tam tersiydi.

Jack’le her günümüz beraber geçiyordu. Levrek dolu gölette balık tuttuk. Gölün etrafındaki yabani bölgeyi keşfettik. Neredeyse her gün nehir kenarındaki kumsalda yürüdük. Arka bahçede kriket oynadık. At nalı attık. Tekerlekten salıncakta birbirimizi salladık. Meyve bahçesinden armut, incir ve mandalina topladık.

En sevdiğim şey, dışarıda, mutfak penceresinin önündeki hamak sandalyelerde sallanmaktı. Ayakkabılarımızı çıkarıp yan yana sallanıyor, ayak tabanlarımıza değen çimenleri hissediyorduk ve ben ona, “Ünlü olmak nasıl?” gibi saçma sorular soruyordum.

Jack o türden soruları seviyordu gerçi. “İnsanlar sebepsiz yere sana karşı iyi davranıyorlar,” diye cevap verdi. Sonra dönüp gözlerime baktı. “*Sen* hariç tabii ki. Sen iyi değilsin.”

Daha yükseğe sallanmak için bacaklarımı salladım. “Ben değilim,” diyerek onayladım.

“Fakat işin tuhaf yanı şu,” diye devam edip bana yetişmek için hızlandı, “iyi davrandıkları *sen* değilsin. Şöhret. Seni zaten tanıdıklarını sanıyorlar ama onları daha önce hiç görmemişsin. Yani fazlasıyla tek taraflı bir şey. Onları hayal kırıklığına uğratmamaya veya kırmamaya dikkat etmen gerekiyor, o yüzden zamanının çoğunu kendinin en genel versiyonu olarak geçiriyorsun. Gülümsüyorsun. Durmadan gülümsüyorsun. Tanışma toplantılarından eve döndüğümde, yüzümdeki kasların seğirmeyi bırakması için saatlerce beklemek zorunda kalıyorum.”

“Vay,” dedim.

“Şikâyet etmiyorum,” dedi Jack sonra.

“Biliyorum.”

“Harika bir iş. Özgürlük veriyor. Para var. Prestij var. Ama karmaşık.”

Ona katılarak başımı salladım. “Her şeyde olduğu gibi.”

“Ünlü olmak isteyen insanlar, bunun sevmekle aynı şey olduğunu sanıyor ama öyle değil. Yabancı insanlar senin sadece bir versiyonunu sevebilir. Seni en iyi özelliklerin için seven insanla seni en kötü hâline rağmen seven insan aynı değildir.”

“Yani diyorsun ki bütün ulus senin boxerını banyo zemininde görene kadar...”

Jack kati bir şekilde başını salladı. “Gerçek sevgi değildir.”

Bir dakikalığına rahatlayıp salıncağımın hızını azalttım.

Jack devam etti: “Senin bakış açını da çarpıtıyor. Herkes sürekli etrafında olmak istiyor, her sözünü can kulağıyla dinliyorlar ve komik bile olmasa her dediğine gülüyorlar, içinde bulunduğu her durumun merkezi sen oluyorsun.”

“Bu, kulağa o kadar da kötü gelmiyor.”

“Fakat sonra alışıyorsun. Diğer insanları fark etmeyi veya onlara kendileriyle ilgili bir şeyler sormayı unutmaya başlıyorsun. Kendi aldaticılığına inanmaya başlıyorsun. Herkes sana önemli olan tek kişiymişsin gibi davranıyor... ve sen de bunun doğru olduğuna inanmaya başlıyorsun. Sonra da narsist götün tekine dönüşüyorsun.”

“Sen bunu yapmadın.”

“Yaptım. Bir süreliğine. Ama artık öyle olmamaya çalışıyorum.”

“Oyunculuğa ara verme sebebin bu mu?”

“Evet,” dedi Jack. “Bu. Ayrıca, kardeşim öldü.”

Bakın, kendi kendime kafamı karıştırdığımı biliyordum.

Sadece, nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Sonra bir gün, nehre kadar gidip döndüğümüz sabah koşu-
larımızdan birinin sonuna doğru -şaka yapmıyorum, *koşarken*-
Jack, “Şarkını buldum,” dedi.

“Ne şarkısı?” diye sordum.

“Sürekli mırıldandığın şu şarkı.” Telefonunu çıkardı -koşma-
ya devam ederken- ve şarkıyı açtı.

“Nasıl buldun?” diye sordum.

“Seni gizlice kaydettim,” dedi Jack.

“*Bu* hiç de ürpertici değil,” dedim.

“Asıl konu, gizemi çözmüş olmam,” dedi Jack. “Rica ederim.”

Düz yoldaydık, son dört yüz metremizde çakıl yoldan eve
doğru dönüyorduk. Jack yanımda koşmaya devam ederken tele-
fonunu belli belirsiz şekilde bana doğru tuttu.

Ancak şarkı çalmaya başladığı anda yavaşlayarak durdum.

O şarkı mı? Sürekli mırıldandığım şey o şarkı mıydı? O şarkıyı
biliyordum.

Jack yanımda durup şarkıyı çalmaya devam etti.

Bir süre sonra hafiften nefes nefese, “Hatırlıyor musun?” diye
sordu.

“Evet,” desem de başka detay vermedim.

Mama Cass’ın eskilerinden “Dream a Little Dream of Me”
şarkısıydı. Şarkı baştan başlayınca ilk dizeye eşlik ettim: “Stars
shining bright above you...”²⁰ Ben küçükken annem sürekli bu

²⁰ *Ing.* Stars shining bright above you... (Yıldızlar, üzerinde parıl parıl parlıyor...) -ç.n.

şarkıyı söylerdi. Bulaşıkları yıkarken, oto yıkamadayken, beni uyuturken.

“Ee, olayı ne?” diye sordu Jack.

“Bildiğim bir şarkı,” dedim.

“Nereden biliyorsun?”

“Ben çocukken annem sürekli bu şarkıyı söylerdi. Ama yıllardır duymadım.”

“Şey, neredeyse her gün mırıldandığın zamanlar haricinde.”

Karşı çıkmadım.

Şarkı bitince Jack telefonunu kaldırdı. Aniden fena hâlde sessizlik oldu.

“Sadece mutlu olduğunda o şarkıyı söylüyordu,” dedim.

Jack sadece başını salladı.

“Dürüst olmam gerekirse babam gittikten sonra onun bu şarkıyı bir defa bile söylediğini hatırlayamıyorum.”

Jack yine başını salladı. Beni izleyişinde bir şefkat hissetsem de bir yandan da gittikçe artan bir sızının göğsüme battığını hissettim, buz gibi olan ellerinizi sıcak suya sokmanız gibiydi. Kaburgamın arkasında sızlayan bir acıydı ve boğazıma doğru tırmanıyordu.

Sanırım o acının kendini dışarı çıkarabilmesinin tek yolu, gözyaşlarına boğulmaktı.

Gözlerime, yaşların battığını hissettim.

Çok hareketsiz bir şekilde kaldım, sanki kıpırdarsam Jack fark edebilirdi.

Fakat elbette fark etti. Yirmi santim ötemden gözlerini bana dikmişti.

“Anlat bana,” derken sesi yumuşaktı.

Hareket etmedim.

“Bana anlatabilirsin,” dedi tekrar. “Sorun yok.”

Sorun yok. O iki kelimeye ne türden bir büyü sıkıştırdı, bilmem ama bir şekilde, onları söylediğinde ona inandım. Profesyonel olmak, gardını almak ve sınırlarını korumakla ilgili kendime söylediğim her şey... rüzgâra karışıp yok oldu.

Gün ışığını suçladım. Uzun çimenleri. Çayırın üzerinde durmadan esen nazik esintiyi. Pes ettim.

“Babam, ben yedi yaşındayken gitti,” dedim, sesim titriyordu. “Ve annem ondan kısa süre sonra Travis adında bir adamla çıkmaya başladı ve o...” Nasıl söylenirdi? “...dünyanın en iyi adamı sayılmazdı.” Titrek bir nefes aldım. “Anneme çok bağıırdı. Annemin üstüne gider ve çirkin olduğunu söylerdi. Her gece içerdi, annem de içmeye başladı.”

Jack sessizce, bakışlarını hiç ayırmadan ellerimden birini tuttu.

“Sekizinci yaş günümde,” dedim büyük, titrek bir soluk alarak, “anneme vurdu.”

Jack bakışlarını dümdüz bir şekilde tuttu.

“Söylediğinde, o iki kelime ufacık görünüyor. Hızlıca, anneme vurdu, deyiveriyorsun ve bitiyor. Fakat sanırım bu benim için asla bitmedi.” Başımı eğdiğimde, gözlerimden daha fazla yaş döküldü. “Annem o gece beni koruyordu. Pizza ve pasta yemek için dışarı çıkmamız gerekiyordu ama Travis son dakika gitmeyeceğimize karar verdi. Adaletsizliğe öyle kızdım ki yatak odamın kapısını çarptım. Travis peşimden gelmeye koyuldu. Yeri döven ayak seslerini asla unutmayacağım. Fakat annem onu engelledi, kapının önünde durdu ve Travis benim yerime onun peşine düşene kadar da hareket etmedi. Gardırobuma saklandım, büzülüp tortop oldum ama duyabiliyordum. Yumruklarla ilgili en korkutucu şey çok sessiz oluşları. Fakat annemin ağlayışı gürültülüydü. Sırtını kapıya çarpması gürültülüydü. Yere düşmesi gürültülüydü.

Bütün gece uyanık kaldım, gardırobumda iyice kıvrılıp ufaldım, dikkatle dinliyordum, annem öldü mü kaldı mı diye karar vermeye çalışıyordum. Asla uykuya dalmadım. Güneş doğduğunda annem beni bulmaya geldi. Dudağı patlaktı ve dişinin biri kırıktı. Yüzünü gördüğüm anda ikimizi de oradan çıkarıp götürmek istedim. Vücudumdaki her zerre kaçmak istedi.

Fakat ayağa kalkmaya yeltendiğimde, annem başını iki yana salladı. Gardırobun içinde yanıma gelip kollarını bana doladı.

‘Gidiyoruz, değil mi?’ diye sordum.

Fakat o başını iki yana salladı.

‘Neden?’ dedim. ‘Neden gitmiyoruz?’

‘Çünkü gitmemizi istemiyor,’ dedi.

Sonra kollarını bana dolayıp beni ileri geri salladı. Bu, o zamana bana kendimi hep güvende hissettiren bir şeydi. Fakat artık güvende hissetmiyordum. Aslında ondan sonra da bir daha hiç tam olarak güvende hissetmedim sanırım. Fakat şimdi bile korktuğumda ne yapıyorum, bil bakalım?”

“Ne?” diye sordu Jack.

“Gardırobumda uyuyorum.”

Jack gözlerini gözlerimden ayırmadı.

“Üzerinde boncuklar olan çengelli iğnemi hatırlıyor musun? O iğneyi olayın yaşandığı gün, onun için yapmıştım. Ona verme fırsatını hiç bulamadım. O gece sona erdiğinde iğneyi kaybetmiştim ya da kaybettiğimi düşündüm. Annem öldükten sonra -çok olmadı- iğneyi onun mücevher kutusunda buldum. Onca yıl saklamış. Onu tekrar bulmak, küçük bir kayıp parçamı bulmak gibiydi. Sonsuza kadar her gün takacaktım ama o gün kumsalda kaybettim. İyi olmanın bir tılsımı olarak.”

“Fakat ona rağmen iyisin.”

Başımı eğdim. “Öyle miyim? Bilmiyorum. Buraya gelene kadar, annem öldüğünden beri her gece gardırobumda uyuyordum.”

Jack, yüzümü silmek için tişörtünün terden ıslanmayan kısmını kaldırdı. Az önce ağlamış mıydım? Yine? Sorunum neydi?

Jack şefkatli bir sesle, “Yani benim odamın zemininde uyman, bir gelişme,” dedi.

Onu hafifçe ittim ve tekrar yürümeye başladım.

O da yanımda yürüdü.

“Neyse,” dedim kendimi toplayarak. “O şarkının hikâyesi bu işte. Annemin o geceden sonra o şarkıyı bir daha söylediğini hiç duymadım. Ben de tamamen unuttum.”

“Tamamen değil, ama...” dedi Jack.

Sonra -etrafta görececek kimse olmamasına rağmen- beni kendine çekip kucakladı.

Tam hastanede yakalanmaktan paçayı sıyırdığımızı düşünmeye başlıyorduk ki bir dedikodu sitesinde Jack'in bir fotoğrafı yayınlandı.

Ondan on dakika sonra? Her yerdeydi.

Elbette acil servisin bekleme odasında çekmişlerdi. Uzak bir mesafeden. Yüzü önden değil, yandan görünüyorsa da ona çok benziyordu.

Gerçi internet emin değildi. "Dünyaca Ünlü Jack Stapleton, Teksas'ta Ne Yapıyor?" , "Stapleton, Nowheresville'de Görüldü" ve "İnzivaya Çekilen Süperstar, Tanınmamayı Yeni Bir Seviyeye Taşdı" gibi haberler çıkmaya başladı.

Coşan internet haberleri, Jack'in benzer açılardan çekilmiş fotoğraflarının izini sürüp onları yan yana paylaşarak her detayı Oliver Stone hassasiyetiyle çözüyordu. Jack Stapleton'ın kulağının şekli böyle miydi? Boynundaki nokta gölge miydi, yoksa bir çil miydi? Üzerindeki tişört, iki yıl önceki yılbaşı arifesindeki paparazi fotoğrafındaki tişörtün aynısı mıydı?

Aslında etkileyici çalışmaydı. Glenn bu insanlardan bazılarını işe almalıydı.

Sonunda internet yaygın olarak kararını verdi: Evet, Destroyer, Teksas'ın ufak bir kasabasındaki sıradan, küçük bir hastanede görülmüştü. Kimsenin cevaplayamadığı soruysa şuydu: *Neden?*

Başka bir deyişle: Jack'in bir nevi ifşa olması, tehdit seviyesini en sonunda turuncuya yükseltti.

Belki de açık turuncuydu -daha çok şerbet tarzında- ama her türlü turuncuydu işte.

Ekibim, internet sohbetlerini daha fazla değerlendirmek zorunda kaldı ve sorun çıkarabilecek gibi görünen yeni bir "hayran" patlamasının izini sürdü. Her gün, "öğlen koşusuna çıkmak" için tayt ve spor ayakkabı giymeye başladım, araziye koşarak geçip güncellemeleri almak için merkeze gidiyordum.

Merkez, aslında yolun sonundaydı ama tamamen öte dünyada da da olabilirdi. Oraya gitmeyi sevmiyordum.

Glenn'i orada, tam da azarlamalarının ortasında bulduğum gün, daha da az sevdim.

Taylor ve Robby'le birlikte Doghouse da oradaydı.

"Ne hissettiğin umurunda değil. Duyguların bu odada yeri yok!" Glenn bağıırıyordu. Bu sözlerle birlikte elini masaya vurdu.

Kapıyı arkamdan kapatırken, "Neler oluyor?" diye sordum.

Glenn parmağını bana doğrulttu, kızgın görünüyordu. "Bu senin de hatan."

"Benim hatam mı?" dedim. "Buraya daha yeni geldim."

"Ajanlarım birbiriyle yatmadan tam yirmi beş yılımı geçirdim. Yirmi beş yıl! Sonra sen ve şuradaki Romeo bu kuralı bozdunuz, şimdi de herkese serbest oldu."

Robby'ye baktım, yere bakıyordu. Sonra Taylor'a baktım, dosdoğru karşıya bakıyordu, gözleri kızarmıştı ve şişmişti.

"Ne oldu?" diye sordum.

Glenn, "Bu ikisinin yattığından haberin var mıydı?" diye sordu. Burun deliklerim şişti. "Evet."

"Pekâlâ, şimdi de kızı terk etti," diye duyurdu Glenn, sanki bu benim hatamış gibi. "Ve ajanım hiçbir işi yapamıyor -ve diğerleri de bir iş halledemiyor- çünkü *durmadan ağlıyor*."

Minicik bir zafer kıvılcımı hissettim mi?

Yorum yok.

"Yani bu, Londra işini alıyorum demek mi oluyor?" diye sordum. "Hani, o ortalığı karıştırdığı için?"

Fakat Glenn'in keyfi yoktu. "Senin de olumsuz tarafların var."

Haksız değildi. Robby'ye döndüm. "Demek onu terk ettin, hı?"

"Sormana gerek var mı ki?" dedi Glenn. "Hâline bir baksana!"

Artık Taylor'ın yüzünde taze gözyaşları vardı.

Glenn, Taylor'a, "Terk edilmekle ilgili bir ders ister misin?" diye sordu. "Böyle," diyerek beni gösterdi, "terk edilirsin! Kursuzluk timsali! Bu herif, annesinin cenazesinden sonraki gece onun kalbini söktü. Ama bu kadın ertesi gün lanet olası bir süper kahraman gibi işe geri döndü."

Taylor artık açık açık ağlıyordu.

Glenn, "Of," diyerek tiksintiyle arkasını döndü. "Çık buradan ve kendini topla. Git, biraz temiz hava al. Amadi, ona biraz su ver."

Taylor dışarı çıktı, Amadi de onun peşinden gitti.

Ardından Glenn, Robby'ye döndü. "Sen ve o kudurmuş kişiliğin, tam olarak neyi başarmaya çalışıyorsunuz? Beni iflasa sürüklemeye mi çalışıyorsunuz? Bu şirkette becermediğin bir kadın var mı?"

Kelly arka köşeden neşeyle elini kaldırdı. "Beni becermedi!"

Glenn, "Öyle de kalsın," diye hırladı.

"Evet," diye ekledi Doghouse. "Öyle kalsın."

Kelly ikisine de selam vererek, "Tabii, efendilerim," dedi.

"Selam, Kelly," diyerek el salladım.

"Selam."

Ancak Glenn cevap istiyordu. "Ne yapıyorsun?" dedi Robby'ye. "Aklından ne geçiyor?"

"Bir hata yaptım," dedi Robby.

"Orası apaçık ortada zaten."

"Hayır," dedi Robby. "Hannah'yla ayrıldığımda bir hata yaptım."

"Ah, Tanrım," deyip elimi alnıma yapıştırdım ve kapıya doğru yürüdüm. "Cidden mi?"

Fakat Robby beni durdurdu. "Gidemezsin."

Glenn'e bir bakış attım. "Gerçekten beni bunun için burada tutacak mısın?"

Glenn başını yana eğdi. "Hâlâ yapılacak işlerimiz olduğuna inanıyorum. İşi hatırlıyor musun?"

"Ne yapacaktım?" dedi Robby, Glenn'e. Sanki bu odada ondan daha büyük bir kurban yokmuş gibi konuşuyordu. "Bütün gün bu monitörleri izlemek zorundayım." Robby bana döndü. "Her yere kamera koyduğumuzu biliyorsun, değil mi? Dışarıda yaptığınız her şeyi ben burada izliyorum. Eğer seni sırtına alıp taşırsa. Eğer bahçede sana yardım ederse. Eğer sana at üzerinde numaralar gösterirse veya sana amuda kalkmayı öğretirse veya sen bakmıyorken gözlerini senden ayırmazsa. Hepsini görüyorum."

Bekle. *Jack ben bakmıyorken gözlerini benden ayırmıyor mu?*

Robby konuşmaya devam etti. Tekrar Glenn'e döndü: "Bunu bana işkence etmek için yaptın."

Glenn yüzünü ifadesiz tuttu. "Kesinlikle."

"Pekâlâ, işe yarıyor. Beni deli ediyor."

"Güzel. Hak ediyorsun."

"Bu, kişisel bir şey mi?"

"Bu, hayat," dedi Glenn. "Eğer aklın varsa bunu güçlenmek için kullanırsın."

Gözlerimi kısarak Robby'ye baktım. "Bu, mağara adamlığı falan mı? Bu, 'kimse eski kadınıma el süremez' türünden kimyasal bir refleks mi? Bölgeni işaretlemek için üstüme mi işiyorsun?"

Kelly hâlâ dinliyordu. "Üstüne işemesine izin verme lütfen."

Ona imalı bir bakış attım. "*Mecazen.*"

Fakat Robby başını iki yana salladı. "Üzgünüm, tamam mı? Gitmene asla izin vermemeliydim."

"Gitmeme izin vermek mi?" dedim. "Senin yaptığın, gitmeme izin vermek değildi. Beni *terk ettin.*"

"Geri alıyorum."

"Geri alma falan yok."

“Niye olmasın?”

“Çünkü artık gerçekte kim olduğunu biliyorum.”

Robby buna somurttu. Sonra da gözlerini kıstı. “Bunun ne olduğunu biliyorum. Senden hoşlanıyor sanıyorsun.”

Son derece hareketsiz kaldım.

“Seni onunlayken görüyorum,” diye devam etti. “Seni ikna etmiş. Fakat bu doğru olamaz. Sen bunun için fazla akıllısın. Dünyadaki her kadını elde edebilecek dünyaca ünlü bir aktörün *seni* seçtiğini düşünüyor olamazsın. Buna düşmediğini söyle bana. Kennedy Monroe’yu *gördün mü?* O adam seninle oynuyor. Sırf canı sıkıldığından! O kadar harika bir oyuncu bile değil! Uyan artık. Benim yerime sahte bir ilişkiyi seçiyorsun.”

Söylediklerinin çoğuna ne diyeceğimi bilmiyordum. Fakat son kısmı basitti. “Yanılıyorsun,” dedim. “Senin yerine, *olabilecek her türlü şeyi* seçiyorum.”

“Senden gerçekten hoşlanmıyor,” dedi Robby.

“Hoşlandığını hiç söylemedim.”

“Fakat düşündün.”

Robby’ye hakkını vermem gerekiyordu. Nadiren anladığı anlardan biriydi.

Glenn’in buradaki işi bitmişti. Kelly’ye doğru kolunu sallayıp, “Taylor’ı geri getir,” dedi. “Şu ‘hayran’ toplantısını yapıp günü noktalayalım.”

Robby gözlerini üzerimden ayırmadı. “Geçtiğimiz hafta neden pisliğin teki gibi davrandığımı sordun.”

Vay canına, bu dediği yüz yıl öncesiydi. “Bu görev için *yeterince güzel* olmadığımı söylediğin zamanı mı kastediyorsun?” dedim. “Sanırım sordum.”

“Cevabı bilmek istemez misin?”

Durup ona bakmak için döndüm. “Cevabı zaten biliyorum,” dedim. “Pisliğin teki gibi davranıyordun çünkü sen bir pisliksin. Basit.”

Ancak Robby kolumu tuttu. “Yeniden seninle olmak istediğim içindi.”

Bu dikkatimi çekti. “Sen mi istedin?”

“O zaman bile, o gün bile.”

İkiyle ikiyi toplamaya çalıştım. “Barışmak istedin... o yüzden mi çirkin olduğumu söyledin?”

“Panikledim.”

“Yaptığına öyle mi deniliyor?”

“Madrid’de seni özledim.”

“Madrid’de beni özledin... En yakın arkadaşım ile yatarken mi?”

“Eve döndüğümüzden beri seni geri istiyordum. Fakat Taylor konusunda suçluluk hissettim.”

“Bekle! İyi biri gibi görünmeye mi çalışıyorsun?”

“Karmaşık olduğunu söylüyorum.”

“Hayır. Gayet basit.”

Robby bir saniyeliğine nefesini tutmuş gibiydi. Sanki ben dar görüşlülük yapıyormuşum gibi, “Taylor yüzünden mi?” diye sordu. “O sadece görevdeyken olan bir şeydi.”

“Taylor yüzünden değil,” dedim. “Beni terk ettiğin için.” Arından perçinlemek için ekledim: “Annemin cenazesinden sonraki gün.”

Robby bu tartışmayı milyon defa yapmışçasına boğuk bir ses çıkardı: “Şuna odaklanmayı ne zaman bırakacaksın?”

“Asla,” dedim. “O yüzden asla tekrar bir araya gelmeyeceğiz. Taylor olayı, zaten çivileri çakılmış bir tabuta inen başka bir çivi idi.”

Sanki mantıksızlık ediyormuşum gibi, “Sadece *canımız sıkılmıştı*,” diye yalvardı.

“Taylor da bunu mu söylerdi?”

“Sana söylüyorum, o zaman -ve şimdi- istediğim kişi sendin.”

“Zaten eminim, birbirimizden asla o kadar çok hoşlanmadık.”

Bu konuşmayı yapmaya zorlandığıma inanamadım.

Evet, yalnızdım. Evet, Robby ve Taylor'ın öpüşmesine şahit olmak, mümkün olduğunu hiç bilmediğim bir şekilde parçalamıştı beni. Fakat *acıması* değildim. "Tekrar bir araya gelmeyeceğiz, Robby."

"Ama neden?"

"Çünkü sen kendini bundan menettin."

"Telaflı etmeme izin vermektense sonsuza kadar yalnız olmayı mı tercih edersin?"

"Tek seçeneklerimin bunlar olduğunu sanmıyorum."

"İşleri düzeltmek için bir şans istiyorum."

"Fakat düzeltmenin hiçbir yolu yok. Olsaydı bile sen nasıl yapılacağını bilmezdin."

Toplantıdan sonra, Taylor içeri sürüklenip oturtulduktan sonra donakalmış bir vaziyette yere bakarken, Robby de sanki kötü adam benmişim gibi bana dargın bakışlar attı. Glenn şirketteki kimsenin ne sebeple olursa olsun seks yapmalarına izin verilmeyeceği hakkında bir azar daha çektikten sonra, Jack'in viral olan fotoğrafının bu görev için ne anlama geleceğiyle ilgili bütün detayları, sonuçları ve tutum değişikliğini konuştuk. Aklımdan tekrar tekrar geçen şoke edici bir düşünceyle afallamış hâlde koşarak çiftliğe geri döndüm.

Robby haklıydı.

Her şeyin eğlencesini kaçırmayı Robby'ye bırakın zaten.

Fakat haklıydı.

Jack'ten hoşlanmak feci boyutta kötü bir fikirdi.

Kendimi bu duyguya kaptırdığıma inanamadım.

O, *Jack Stapleton*'dı.

Ondan hoşlanmak için kendime izin vermem, resmen duygusal intihardı.

Bizzat Tanrı'nın çakıllı yolun başından bana doğru yürüdüğünü gördüğümde aklımdan geçenler bunlardı.

Beni görünce koşmaya başladı. Bu, beni gördüğü için mutlu olduğu izlenimini yarattı bende.

Tam metot oyuncusuydu.

Yavaşlamadım -hatta yanıma geldiğinde bile yürümeye devam ettim- ve bu yüzden de Jack beni takip etmek için U dönüşü yapmak zorunda kaldı.

"Selam!" dedi koşmayı sürdürürken. "Tekrar hoş geldin."

Cevap vermedim.

Adımlarını bana uydurdu. "İyi misin?" diye sorarken yüzümü incelemeye çalıştı. "Yorgun görünüyorsun."

"Uzun bir toplantı oldu," dedim.

Jack burnunu buruşturdu. "O hayranla ilgili mi?"

"Evet. Görünüşe göre evini pembe tuvalet kağıdıyla bezemiş. Ayrıca sana bir tablo bırakmış."

"Tablo mu?"

"Bir otoportre. Kanvas üzerine," dedim, arka bahçeye varınca. Telefonumdaki fotoğrafı açtım. Fotoğrafa bakmak için Connie'nin bahçesinde duraksadık. "Çıplak," dedim onu hazırlamak için. Sonra ekledim: "Korgilerle bir otoportre."

Jack alçak sesle ıslık çaldı. "Aslında oldukça iyi."

Başımı salladım. "Yetenekli."

"Belki de onu hamile bırakmalıyım."

"Hey!" dedim. "Benim gözetimim altındayken kimseyi hamile bırakmıyorsun!" Ardından, bunun fazla katı olması ihtimaline karşı, "Tabii istiyorsan başka," diye ekledim.

İşte, yine kahkaha atıyordu. "Seni özledim," dedi sonra.

"Ne?"

"Şu anda," diyerek merkezin olduğu yeri gösterdi. "Çok uzun zamandır yoksun."

"Tartışacağımız çok şey vardı."

"Bu konuda ne düşünüyorsun?"

“Hangi konuda?”

“Seni özlemem konusunda.”

Belki Robby tüm bu düzeni bana karşı silah hâline getirdiği için olabilirdi ama şimdi Jack’in yaptığı hiçbir şeyi gerçek olarak göremiyordum. Hafif utangaç gülümsemesiyle orada duruyor, ayakkabılarıma bakıyor ve bana doğru eğiliyordu. Resmen mahcubiyetin *sözlükteki karşılığıydı*... Ve benim tek görebildiğim, hesap edilen, yapay, boş ve sahte bir şeydi. Ayrıca bu kadar iyi numara yapabiliyor olduğu gerçeği, tam anlamıyla küçük düşürücüydü. (Gerçekle numara arasındaki lanet farkı bile söyleyemiyor olmam...)

Rol yapıyordu. Başından beri rol yapmıştı.

Fakat ben yapmadım.

Ona ayak uydurmam mı gerekiyordu? Yapamazdım. Yapmayacaktım. Beni özlediğini söylemesiyle ilgili ne mi düşünüyordum? “Herkesin düşündüğünden çok daha iyi bir oyuncu olduğunu düşünüyorum,” dedim. Sesimdeki acı tonu gizlemeye gerek görmedim.

Jack söylediğim şeyle irkildi, çok ufak bir tepki olsa da ben hissettim.

İyi. Güzel. Böylesi daha iyiydi. Çünkü hiçliğin ortasında, Connie’nin sonbahar bahçesiyle çevrelenmişken bir şey kafama dank etti. Korgici kadından o kadar da farklı değildim. Ben de fantezi dünyasında yaşıyordum.

Benim Jack Stapleton’la olma şansım, o kadınıninki kadar düşüktü.

Hatta belki daha bile kötüydü.

En azından, korgici kadın resim çizmeyi biliyordu.

Ondan sonra mesafemi korumaya hazırdım.

Ancak o gece Jack bir kâbus gördü. Kötü bir kâbustu.

Onun çırpınıp boğulur gibi sesler çıkarmasına uyandım. Endişe etmememi söylemişti ama yalan söylemeyeceğim: Endişe vericiydi. Ufak tefek bir adam değildi ve o kâbusta her ne görüyorsa... varıyla yoğunla savaşıyordu.

Kalbim çarparken hızla kalkıp oturdum ve üstüne çıktım.

"Jack," dedim omuzlarını tutmaya çalışarak. "Uyan."

Fakat bir yaban domuzu gibi sarsılıyordu. Kolunu kaldırıp köprücük kemiklerime bir kalas gibi geçirdi. Geriye doğru çekilip nefesimi düzene soktum ve kendimi toparladım.

Tekrar yaklaştım. "Jack! Uyan!"

Bu defa beni duydu ve gözlerini açtı. Kendini yukarı doğru çekmek için geceliğini kavradı. Öksürüyor, hıçkırıyor ve nerede olduğuna dair hiçbir fikri yokmuş gibi nefes nefese bir hâlde, çevresine bakınıyordu.

"İyisin! Güvendesin!" dedim, o odaklanmaya çabalarken. "Sadece rüyaydı. Gerçekten kötü bir rüyaydı."

Sonra ne mi yaptım? Ona sarıldım.

Yanına oturdum ve kollarımı ona sıkıca doladıktan sonra aklıma gelen her rahatlatıcı şeyi söyledim.

En sonunda her şeyi -nerede olduğunu, kim olduğunu, neler olduğunu- hatırlayınca kollarını bana doladı. Bırakmadı.

O yüzden tam orada kaldım.

Sırtını sıvazlayıp, nefes alıp verişinin düzene girmesini bekledim. Onu teselli ettim. Gerçek insanların, gerçekten önemsedikleri insanlara yaptıkları gibi.

Jack sessizleştikten sonra bile, kendini daha iyi hissettiğini ve uyumak için yalnız kalmak isteyebileceğini düşünsem de onu bırakmak, nasıl desem, zorlayıcıydı. Bedenime sardığı kollarını gevşetmeyi denediğimde beni daha da sıkı kavradı.

“Artık iyisin,” dedim.

Fakat sonrasında, “Benimle biraz daha kal, olur mu?” dedi. Sesi öyle titriyordu ki *tabii ki* demek dışında bir seçeneğim yoktu.

Yastığa doğru devrilip sanki oyuncak ayısıymışım gibi bana sımsıkı sarılmasına göz yumdum.

“Sadece bir dakika daha,” dedi.

Niçin kaldığımla ilgili yüz tane sebep sayabilirdim. Fakat önemli bir sebep vardı: *Canım istedi*. Orada olmak hoşuma gitti. Ona sarılmak ve onun tarafından kucaklanmak hoşuma gitti. Biri için önemliymişim gibi hissetmek hoşuma gitti. Karşılıklı kucaklaşmak gibisi yoktu, birini rahatlatırken siz de rahatlıyordunuz.

Artık neyin gerçek neyin sahte olduğunu bilmiyordum ama o anda bunun bir önemi yoktu.

Yan yatıp birbirimize baktık. Kaslı kollarıyla beni sarmaya devam etti. Başımı, koluna dayadım.

Kendime beş dakika daha verdim. Sonra beş dakika daha. Onun uykuya dalmasını beklemeye karar verdim. Fakat uyumadı.

Gözlerimi yumdum ama her açtığımda onun gözlerinin, karmış ve genişlemiş gözbebekleriyle tam orada, açık bir şekilde, gözlerime baktığını gördüm.

Bir müddet sonra, “Hep aynı rüya mı?” diye sordum.

“Evet.”

Sonra da, “Ne olduğunu bana anlatabilir misin?” diye sordum.

Fakat cevap vermedi. Bir müddet sonra, "Çünkü 'kâbuslardan kurtulmanın yolları' diye bir şey okumuştum," dedi.

"Öyle mi?"

"Evet. Ben çok fazla şey okurum."

"Bana anlatacak mıydın?"

"Şu anda anlatıyorum ya."

"Duyalım bakalım."

"Çok fazla yöntem var ama en iyi yöntem, gördüğün rüya hakkında konuşmak."

"Rüyalar hakkında konuşmak istemiyorum."

"Anlıyorum. Ama belli ki yardımı oluyor. Gördüğün rüyanın hikâyesini anlatıyorsun -uyanıkken- ama sonra sonunu yeniden yazıyorsun."

"Zaten bittiyse sonunu nasıl yeniden yazabiliyorsun?"

"Sonraki sefer için yeniden yazıyorsun."

"Ben, her zaman bir sonraki seferin olmayacağını umuyorum."

"Ama her zaman sonrası vardır," deyip başını salladı.

"Deneyelim öyleyse."

Gülümsedi, gözleri yüzümde gezindi. "Annemin senden neden hoşlandığını görebiliyorum."

Bundan çok fazla keyif almak istemedim.

"Sonu yeniden yazmak, beynine farklı bir senaryo sunmak gibi oluyor. Böylece o hikâyeyi yeniden anlattığında farklı bir şekilde anlatmak için bir seçeneğin oluyor."

"Farklı bir yolu yok."

"Henüz yok. Çünkü farklı son yazmadın." Dönüp dolaşıp aynı yere geliyormuşuz gibi iç geçirdi.

"Mesela rüyalarında sürekli bir canavar tarafından kovalandığını gören bir adam varmış," dedim. "Yıllar boyunca. Sonra bir gün dönmüş ve canavara onu neden kovaladığını sormuş... Ve sonra o rüyayı bir daha hiç görmemiş."

"İyi çözüm," dedi Jack. "Ancak benim için bir sorun var."

"Ne?"

"Benim kâbusumda, canavar benim."

“Ah.”

Bir dakika geçti. Ardından Jack, “Her seferinde aynı,” dedi. Nefes alışını bekledim.

Sonra devam etti: “Küçük kardeşim Drew’la birlikte bir spor arabanın içindeyim. Ferrari. Gösteriş yapmak için satın almışım. O kadar yeni ki üzerinde hâlâ etiketleri duruyor. Drew, arabanın harika olduğunu düşünüyor. Öyle hızlı gidiyoruz ki âdeta uçuyoruz. Kış mevsimindeyiz, öğleden sonra. Ve o kadar soğuk olmasa da köprüde hafif bir buzlanma var, hani asfaltla aynı renk olan, son ana kadar asla görmediğin türden bir buzlanma. Buza denk geldiğimiz anda kaymaya başlıyoruz. Dönüp duruyoruz. Her şey bulanık. Ve sonra bariyerlere çarpıp uçuyoruz. Olay anında bile, başımıza böyle bir şey geldiğine inanamıyorum. Her şey hem ağır çekimde hem de süper hızlı. Sonra yerçekiminin tersine döndüğü bir serbest düşüşe başlıyoruz. Saniyeler içinde oluyor ya da saatler, belki de yıllar... Ve suyun yüzeyine çarpıyoruz, karın üstü düşer gibi. *Bu iyi*, diye düşünüyorum. *Bu bize zaman kazandırır*. Araba, suyun yüzeyinde aşağı yukarı sallanıyor. Ve zaman da ilerliyor. Camımı indiriyorum ve Drew’a da aynısını yapması için bağıriyorum. Tek elimle camın tuşuna basarken diğer elimle de kemerimi açmaya çalışıyorum. Sonra Drew’a doğru bakınca onun hiçbir şey yapmadığını görüyorum. Penceresi kapalı. Kemer takılı. Şok içinde bana bakıyor. *Camını indir!* Üzerinden eğilip kemerini açıyorum. Camı indirmek için eğilip bir elimle göğsünü tutuyorum, diğer elimle tuşa basıyorum. Camın daha yarısı açılmışken, aracın içi hızla buz gibi suyla doluyor. *Yukarı yüz!* Su bizi ele geçirmeden önce bağıriyorum, onu kendi penceresinden dışarı ittikten sonra peşinden gidiyorum. Su öyle bulanık ki bildiğin *kapkara*. Kollarımı ve bacaklarımı tüm gücümle hareket ettiriyorum fakat yüzeyi bulamıyorum. Yüzeyi kaybetmişim ve bulacak vaktim yok. Su, her tarafımı sarıyor, beni daha da derine çekiyor ve tam boğularak öleceğim sırada uyanıyorum.”

Vay canına. Tamam.

Brazos'ta bana kızmasına şaşmamalıydı.

Boyumdan büyük işe girmiştim. Bir saatlik internet araştırması, bunu çözmek için yeterli olmayacaktı.

Fakat bunu başlatan bendim. Hikâyeyi anlatmasını ben istemişim. Şimdi bırakmak yoktu.

O yüzden aklıma gelen ilk soruyu sordum: "Niçin her seferinde aynı rüya sence?"

Uzun bir duraksama oldu. Sonra Jack çok yavaşça, "Çünkü -benim boğulduğum kısım haricinde- olanlar hemen hemen bunlardı," dedi.

Jack'in yüz ifadesini incelemek için biraz geriye çekildim. "Olanlar bunlar mıydı? Gerçek hayatta?"

Jack başını salladı.

"Bir köprüden, nehre doğru mu uçtun?"

Jack yine başını salladı.

"Ben araba kazası diye duymuştum."

"Teknik olarak, öyleydi."

Jack kollarını benden ayırıp sırtüstü döndü, tek kolunu gözlerinin üzerine koyup yüzünün yarısını kapadı. "Nehirde öldü. Polis, onun karanlığa doğru döndüğünü ve yukarı yüzmek yerine aşağı doğru yüzdüğünü düşünüyor."

Demek, hikâyenin gizlenen versiyonu buymuş...

Jack'in yüzünden miydi? Söylentilerdeki gibi işin içinde alkol var mıydı? Jack, küçük kardeşinin ölümüne mi sebep olmuştu?

Sormaya dilim varmadı.

"Çok üzgünüm," dedim sonunda. Sesimin, kelimelerin yetersizliğini telafi edebilmesini umuyordum. "Bilmiyordum."

Jack başını salladı. "Halkla ilişkiler ekibi, olayı örtbas etti. Kimse bilmiyor. Benim dışımda. Ailem dışında. Kuzey Dakota'daki birkaç yerel görevli dışında. Ve elbette, Drew dışında."

Bir saniye düşündüm. "Stüdyo bu yüzden mi koruma tutman için ısrarcı oluyor?"

Jack onayladı. "Onlar için yeterince sorun yarattım."

"Hank ile aranızdaki savaş da bu yani?" dedim.

Jack başını salladı. "Sorunu yaratan kişi, annem. Beni görmek isteyip duruyor. Ziyarete gelmemi istiyor. Beni hâlâ seviyor, suçlayamıyor."

"Annen hastalandığında da Hank senin buraya gelmeni istemedi mi?"

"Hayır, istemedi."

"Fakat sen yine de geldin."

"Anneme hayır diyemedim."

"Yani şimdi de tekrar ortadan kaybolma vaktin gelene kadar bekliyorsun?"

"Kısaca öyle."

"Kendine berbat şekilde sert davranıyorsun gibi görünüyor."

"Birinin nehirde boğulmasına sebep olursan beni ara, notlarımızı karşılaştırırız."

"Yani kendini bağışlayamıyor musun?"

"Yapamam." Omzunu silkti. "Yapmayacağım."

"Bu biraz gaddarca."

"Her sabah bir kişinin -gerçekten harika, benden çok daha iyi bir insanın- artık burada olmadığını ama benim hâlâ burada olduğumu düşünerek uyanıyorum. Varlığımı katlanır kılmanın tek yolu, her gün, hayatımı aklayacak bir şeyler yapmaya çalışmak oluyor."

"Ne yapıyorsun?"

"Ah, bildiğin şeyler, vakıflar kuruyorum. Burs veriyorum. Çocuk hastanelerine gidiyorum. Yaşlı hanımlara market poşetlerini taşıırken yardım ediyorum. Kan bağışında bulunuyorum."

Vay be. Bazı şanslılar, Destroyer'ın kanını almışlardı ve bundan haberleri yoktu.

"Hem büyük şeyler hem ufak şeyler," diye devam etti. "Sadece... *bir şeyler* işte. Her gün, iyi bir şey."

"Bu çok fazla tövbe etmek oluyor."

Jack başını salladı. “Şimdiye dek, kâbusların azalmış olmalıydı diye düşünebilirsin ama hâlâ tüm gücüyle sürüyor.”

“Tamam,” dedim. “Ya bu kâbuslar bir ceza değilse? Ya bir fırsatsa?”

Jack benimle göz göze geldi. “Ne için fırsat?”

“Kardeşini tekrar görmem için.”

“Fırsat açısından bakarsan, zor. Hani, ölü olduğu için.”

Devam ettim: “Bir fikrim var ama muhtemelen nefret edeceksin.”

“Kulağa zorlu bir iş gibi geliyor.”

“Kontrol edilebilir rüya diye bir şey duydun, değil mi? Rüya-dayken rüya gördüğünün farkında olman yani?”

“Yani, duymuşluğum var.”

“Ya kendine onu yapmayı öğretirsen ve sonra... Drew’la konuşursan?”

“Kendime, bile isteye rüya görmeyi mi öğreteyim?”

“Yani, evet.”

“Sonra da ölmüş kardeşimle sohbet edeyim?”

Başımı salladım.

“Nasıl? Ne zaman? Araba suyla dolarken mi?”

“Peki ya sen... rüyayı farklı bir yöne çekersen?”

“Rüyalar öyle işlemiyor. Senaryo değiller.”

“Fakat teknik olarak onları sen yazıyorsun. Hepimiz öyle yapıyoruz.”

“Bu berbat bir fikir. Ve işe yarasa bile, o gerçek Drew olmayacak.”

“Fakat belki Drew’la konuşmak, kendinle konuşmanın bir yolu olabilirdi.”

Jack bir müddet bana baktı. “Haklısın. Nefret ettim.”

“Peki,” dedim ve sürünerek uzaklaşmaya başladım. “Nefret et. Bana ne.”

Fakat beni yakaladı ve geri çekip göğsüne bastırdı. Sağlamdı, sıcaktı ve tarçın gibi kokuyordu. “Kal.”

Başımı yanındaki yastığa koydum. "Yorgunum."

"İki dakika."

"Altmış saniye," dedim. "İster al ister alma."

"Aldım bile," dedi Jack.

"O zaman, altmış saniye," dedim "Uyuyakalmama izin verme, yeter."

Tabii ki uyuyakaldım.

Ertesi sabah, Jack Stapleton'ın yatağında uyandım. Her gece uyurken ne yapıyor olabilir, bilmiyorum ama örtülerden bir girdabın altında buldum kendimi. Jack'in omzuma attığı kocaman koluyla ve bacaklarıma dolanmış bacaklarından biriyle yatağa sabitlenmiştim.

Tüm bunlar, oldukça güzel bir his veriyordu aslında.

Tadını çıkarmak için kendime biraz izin verdim.

Ee... *yani?* Bu türden şeyler her gün olmazdı. Bir selfie çekmek için aklım çelindi. Böylece, daha sonra baktığımda inanabilirdim.

Fakat sonra, sabah sekizden önce sessizde kalması için ayarlanan telefonum, 8.01'de gelen bildirimlerle çınlamaya başladı.

Hem de çok.

Telefonu kontrol etmek için Jack'in altından kıvrılıp çıktığımda, birlikte çalıştığım her bir kişiden ve çalışmadığım birçok insandan bin tane mesaj geldiğini gördüm.

Görünüşe göre, bir gecede yanlışlıkla ünlü olmuşum.

Çünkü ben burada uyurken, internette olanlar tamamen uyanıktı.

Yirmi dört saatten kısa sürede Jack'le ilgili üç büyük şey oldu.

Bir: Korgici kadın, çektiği bütün fotoğrafları ve videoları Jack Stapleton hayran sitesine yüklemeye karar vermiş ve Jack'in Houston'da olduğunu, evini bulmayı başardığını açık bir şekilde ortalığa saçmıştı. Sayısız paylaşımın üzerinde şöyle şeyler yazıyordu: "Biriciğimin Houston'daki lüks kiralık evinde, havada aşk kokusu var! Kaçabilir ama saklanamaz! #JackStapleton #JackSaldırır #JackGömer #GerçekAşk #KorgiBağımlısı #ÇıplakFotolarımaGözAtın #HadiBebekYapalım."

İki: Hastanedeki o gece, Jack'e, saklanması için bana doğru eğilmesini söylediğimde çekilen bir fotoğrafımız ortaya çıkmış ve ardından internette patlamıştı. Bana bile, kesinlikle kucaklaşıyormuşuz, muhtemelen çılgınca öpüşüyormuşuz gibi göründü. Bu fotoğraf, "Jack Stapleton'ın Yeni Sevgilisi Kim?", "Gizemli Kadın, Jack Stapleton ile Öpüşüyor" ve dümdüz, "Yürü Be Jack!" manşetleriyle her yerdeydi.

Ve üç: Görünüşe göre Korgici kadın, fotoğrafı görmüş, kalan aklını da kaybetmiş ve Jack'in Houston'daki evinin önüne bir sepet dolusu korgi oyuncak getirmişti... Jack'e, beni sorgusuz sualsiz öldüreceğini yazdığı bir not vardı yanında da. Detaylı bir şekilde.

Glenn'in hiç memnun olmadığını söylemeye gerek yoktur.

Son mesajında şöyle yazıyordu:

Bu, Jack'in tehdit seviyesini kesinlikle mandalina rengine çıkarmıştı. Belki cennet hurması rengi bile olabilirdi.

İşverene yönelik bir ölüm tehdidi değildi ama "sevgilisine" yönelikti, bu da yeterliydi. Ayrıca, kadının paylaştığı fotoğraflarda, Jack'in eviyle ilgili, uyanık hayranların yakalayabileceği belirgin

ipuçları vardı. Dünya, Jack'in medeniyete döndüğünü biliyordu artık, bu da onu hedefe açık hâle getiriyordu.

Jack'in odasından çıkmadan önce, kapıda duraksayıp ona bakmak için kendime bir dakika verdim. Henüz dakikalar önce *benim de olduğum* yatakta hâlâ uyuyordu. O yataktaki adam, internette dolaşan o kişiden o kadar farklıydı ki. Yamuk gözlüğünden, sirk atlarının üstünde ölüme meydan okuyan numaralar yapışına, ölüm kalım meselesi olsa bile, fırlattığı çöpü kovaya sokamayışına kadar.

O ana dönüp bakınca, şimdi çok komik geliyor: Jack huzurlu bir şekilde uyuyordu ve ben de kollarında geçirdiğim gecenin ardından hâlâ mutlu şekilde onu izliyordum. Ayrıca -farkında bile olmasam da- bugüne kadar kimse için hissetmediğim kadar yakın hissediyordum ona.

Bu yeni sorunu da diğer her şeyin üstesinden geldiğimiz gibi halledeceğimize güvenim tamdı.

Fakat bazen güven yeterli değildi.

Çünkü Jack Stapleton'la aramda *sahte ancak yine de acayip gerçek* bir ilişki var ya hani?

Çoktan sona ermişti bile.

Merkeze vardığımda, herkes hızlı hızlı hareket ediyordu.

Glenn kükreyerek emirler veriyor, Kelly çıktıları birleştiriyor, Amadi telefonda görüştüğü birine düzeltme geçiyordu. Taylor hastalık izni almıştı ama Robby oradaydı. (Eski kadınının ölüm tehdidi alması, onu maço bir ruh hâline sokmuştu.)

Ben içeri adım atınca, Glenn'i, "Onu görevden alman lazım," diyerek rahatsız etti. "Artık güvenli değil. Bir hedef hâline geldi."

"Sakinleş, Romeo," dedi Glenn. "Sen bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Kapıyı arkamdan kapatırken, "Aynen öyle," dedim.

Glenn benden tarafa bakmadı bile. "Sen de bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Görevde kalabilirim," dedim. "Sorun yok."

Glenn, "Sorun olmadığına emin değilim," diyerek bir yığın çıktıyı karıştırdı. "Bunlar çok net şeyler. Bu kadın her şeyi düşünmüş."

"Birden fazla mı planı var?" diye sordum. "Sadece üzerimden arabayla geçmek istediğini sanıyordum."

"Ayrıca, seni çatıdan atmak da istiyor," dedi Glenn. "Elektrik akımı vermek. Fare zehriyle zehirlemek."

Glenn'in omzunun üstünden bakmak için yaklaşırken, "Kapsamlı," dedim.

Robby, "Fare zehri şakaya gelmez," dedi. Ama onu dikkate almadım.

"Yirmi dört saat içinde tüm bunları nasıl yaptı?" diye sordum. "O fotoğrafım daha yeni sızdı."

"Belki de beklenmeyen bir duruma karşı hazırda bir planı vardı," dedi Glenn. "Adamın ortaya çıkabilecek her sevgilisi için."

"Çiftlikte kaldığımız sürece iyiyiz," dedim ve bunun gerçek olmasını ne kadar çok istediğime şaşırdım.

Fakat Glenn başını iki yana sallıyordu. "Artık ifşa oldun. Müşteri ve kendin için risk oluşturunca."

"O riskleri en aza indirebiliriz, eğer biz..."

Glenn sözümü böldü. "Eğer seni bu görevden alırsak."

Robby sinir bozacak kadar sevinçli görünüyordu.

"Bak," dedim Glenn'e. "Halledebilirim."

"Fakat halletmen için bir sebep yok," dedi Glenn. "Görevi devredebileceğimiz bir sürü uygun ajanımız var."

"Ben alırım!" Kelly, arkadaki köşesinden gönüllü oldu.

"Ama..." Ne diyeceğimden emin değildim. "Jack'in ailesine ne söyleyeceğiz?"

"Basit," dedi Glenn. "Her şeyi açıklamanın zamanı geldi."

"Peki, benim hakkımda?" diye sordum.

“Her konuda.”

“Demek istediğin...” (Göğsümde paniğin kıvılcımlarını hissettirm ama sesimi sadece kafamdaki soruları cevaplıyormuşum gibi çıkarmak için çok fazla uğraştım.) “Onlara her şeyin bir yalan olduğunu söylemek zorunda kalacağım ve sonra da... sonsuza kadar görüşmemek üzere ayrılacağım?”

Robby neşeyle, “Aşağı yukarı,” dedi.

Kelly’yle aynı anda, “Kapa çeneni, Robby,” dedik.

“Tehdit seviyesi sarıyken, sevgili numarası yapmanızda sorun yoktu,” dedi Glenn. “Fakat artık müşteri için turuncu ve senin için kırmızı. Eğer kalırsan tehlikeyi çekeceksin, hem kendi üstüne hem de onların üstüne. Neler olduğunu bilmeleri lazım. Eğer her şeyi açıklayıp ayrılırsan herkes için daha güvenli olur.”

Bunu düşündüm.

“Stapleton ailesini riske atmak istemezsin, değil mi?”

“Elbette hayır.”

“O zaman karar verildi. Bu akşam ayrılıyorsun.”

Bekle! Ne? “Bu akşam mı?”

Glenn, *bu zor değil*, der gibi baktı. “Bugün onlara söyle, sonra da bu akşam ayrıl. Akşam yemeğinden sonra Amadi’yi arabayla göndereceğim. Önümüzdeki birkaç gün için dairenin kapısına bir ajan koyacağız.” Dönüp nöbet listesini kontrol etti.

Amadi olsun, diye dua ettim. Ya da Doghouse. Ya da Kelly.

“Taylor boşta,” dedi Glenn.

“Ciddi misin?” dedim. “O, can düşmanım!”

“Aşarsın,” dedi Glenn.

Sonra korkuyla bir şeyi fark ettim. Eğer Taylor’ı beni koruması için veriyorsa... bu, Robby’nin boşta kaldığı anlamına geliyordu. “Yerimi kim alıyor?”

Glenn ne sorduğumun farkındaydı. Fakat farkında değilmiş gibi davrandı. “Her şey açığa çıkınca çiftliğe ve merkezdeki eve birer ekip yerleştireceğiz. Robby’ye de müşteri için görev vereceğim.”

Bunu öngörmüştüm. “Hadi ama!”

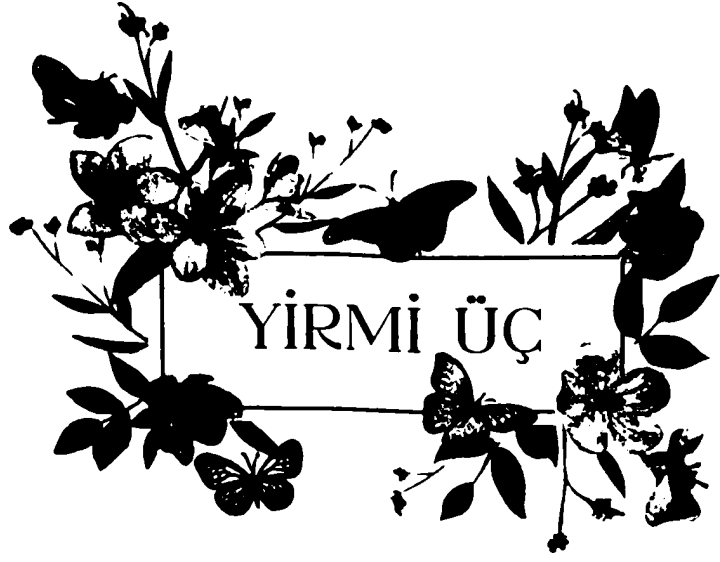
“Hey,” dedi Glenn. “Tıpkı Robby’nin Cakarta’da yürüttüğü operasyon gibi. Sevgilin için en iyisini istersin, değil mi?”

“Jack benim sevgilim değil, o şekilde bahsetme,” dedim.

“Evet,” dedi Glenn. “Sanırım artık hepsi sona erdi.”

Robby, suratına yumruk atmak istememe sebep olan pis bir gülümsemeyle başını salladı.

“Fakat sana harika haberlerim var,” dedi Glenn. “Hâlâ Londra işi için yarıştasın. Ve şimdi Kore’ye gitmekte özgürsün.” Sonra, *ödüle odaklan* der gibi saatine dokundu. Tam olarak istediğim şeyi elde ettiğimi düşünüyordu. “İki kısa hafta.”

Eve doğru koşuyormuşum gibi davranacak kadar bile enerjim yoktu. Sadece, kamburum çıkmış bir hâlde yürüdüm. Hayatımdaki her hayal kırıklığını kötü bir postürle protesto ediyordum.

Jack, yeni değiştirilen Range Rover'ıyla çakıllı yolda benimle buluştu.

“Haberleri gördüm,” dedi. “Hadi gel, nehre gidelim.”

Gevşekçe omuz silkip, “Tamam,” dedikten sonra yolcu koltuğuna oturdum.

Yolculuk boyunca konuşmadık. Bir şeyi bir daha asla görmeyeceğinizde gelen durgun bir farkındalıkla sadece manzarayı izledim. Dikenli tellerden çitleri. Çakıllı yoldaki tekerlek izlerini. Tarlalarda titreyen çimenleri. Göğe dokunan uzun, pikan cevizi ağaçlarını. Tepemizde tembelce daireler çizen şahinleri.

Daha önce bulunduğum veya bundan sonra bulunacağım hiçbir yere benzemiyordu.

Bir işi bitirirken asla duygusallaşmazdım. Bağlanmamanın getirisi buydu. Sadece çalışıyordum. Ayrıldığımdaysa hemen başka bir yerde çalışacak olurdum.

Yüreğime işleyen bu hüznle ne yapacağımı bilmiyordum. İnsanlar böyle üzüldüklerinde ne yapıyorlardı? İşin içinden nasıl çıkarıyorlardı?

Yolun sonuna -ilk zamanlarda Jack'in beni sırtına alıp taşıdığı yere- vardığımızda, Jack arabanın motorunu durdurdu ama ikimiz de dışarı çıkmadık.

Ona her şeyi, şu anda yapmak zorunda olduğumuz şeyleri niçin yapmak zorunda olduğumuzu açıkladım.

Benimle tartışmaya çalıştı. "Bobby'nin senin yerini almasını istemiyorum."

"Yerimi almıyor. Beyaz gecelikle yatak odanın zemininde falan uyumayacak."

"Tanrı'ya şükür."

"Tamamen farklı olacak çünkü artık rol yapma olmayacak. Sadece, gizli servis tarzında etrafta duracak."

"Bu daha kötü olabilir."

"Olacak," dedim.

"Bizimkilere neden söylememiz gerektiğini, her şeyi neden bir adım ileri götürmemiz gerektiğini anlıyorum. Ama bence kalmalısın."

"Kalmalı mıyım?"

"Benimle kal ve korun."

"Kendi şirketim tarafından mı?"

"Artık tehlike altındasın."

"Bu iş öyle yürümüyor. Sadece, sana yakın olduğum için tehlikeyeyim. Ben gittikten sonra tehdit seviyesi tamamen farklı olacak."

Jack bunu düşündü, sonra benimle biraz daha tartıştı, en sonunda pes etti. Titizlikle yapılan oyunumuz, cinayete meyilli, yarı zamanlı bir korgi yetiştiricisi tarafından devrilmişti.

Jack, karşı çıkacağı şeyler bitince, "Yani bu birlikte geçirdiğimiz son gün," dedi.

"Evet. Yemekten sonra gidiyorum."

"Akşam yemeğinden sonra? Hemen mi?"

"Ne kadar hızlı, o kadar iyi."

"Peki sonra... bundan sonra seni bir daha görmeyecek miyim?"

“Hayır.”

Sonrasında Jack bana çok tuhaf bir soru sordu: “Yani bu, Şükran Günü’ne gelmeyeceğin anlamına mı geliyor?”

Şükran Günü mü? Ne garip bir düşünceydi. “Tabii ki Şükran Günü’ne gelmiyorum,” dedim. Anlayamıyormuş gibi görüldüğü için, “Hiçbir şey için gelmeyeceğim, bir daha asla,” diye ekledim.

Jack gözlerimi incelemek için döndü.

“İş bittiğinde, biter,” dedim. “Facebook’tan falan arkadaş olmazsın yani. Robby işi bitirecek. Ve sen albino geyiğine geri döneceksin, ben Kore’ye gidip siyah fasulyeli erişte yiyeceğim ve hiç tanışmamışsınız gibi olacak.”

“Fakat tanıştık,” dedi Jack.

“Bunun gerçekten bir önemi yok. İş böyle yürüyor.”

Jack çok ciddi görünüyordu. “Yani, bunun birbirimizi son görüşümüz olduğunu mu söylüyorsun bana?”

Yani, evet. Ona söylediğim buydu. “Hemen hemen,” dedim.

“Tamam o zaman,” dedi başını sallayarak. “Hadi o zaman iyi bir gün olsun.”

Spor ayakkabılarımla gayet rahat olsam da Jack eski günlerin hatırına beni plaja kadar taşımakta ısrar etti.

Kıyıda bir müddet yürüdük. Taşlaşmış odun parçaları, taşlar, çakıllar ve akıntının sürüklediği odunlar topladık. Rüzgâr, nehrin akıntısı gibi hiç durmuyordu. Rüzgâra maruz kaldıkça yatıştığımı hissettim.

Bir süre sonra, kıyıya sürüklenmiş bir kütüğe denk geldik ve Jack kütüğün üzerine oturmak istedi.

Yanına oturdum.

Genelde insanları son defa gördüğünüzde, bunun farkında olmazsınız. Öyle olması daha mı iyidir, yoksa daha mı kötüdür, emin değildim. Fakat bu konuda konuşmak istemedim. Sıradan

şeyler hakkında konuşmak istedim. Öylesine bir günde konuşacağımız bir şeylerden.

“Sana oyunculukla ilgili bir şey sorabilir miyim?” diye sordum sonra.

“Tabii. Sor bakalım.”

“Rol icabı nasıl ağlayabiliyorsun?”

Jack bunun epey iyi bir soru olduğunu düşünürcesine başını yana eğdi. “Tamam. En iyi yolu, kendini oynadığın karakterin ruh hâline tamamen sokup onun hissettiği şeyi hissetmen. Ve sonra eğer karakterin insanları ağlatacak şeyler hissediyorsa... Birdenbire sen de ağlarsın.”

“Bu, ne sıklıkla olur?” diye sordum.

“Yüzde beşinde. Fakat üzerinde çalışıyorum.”

“Pek de fazla değil bu.”

Jack nehri izleyerek başını salladı. “Evet. Özellikle de film se-
tindeyken. Çünkü dikkat dağıtan çok fazla şey var. Bir sürü vinç,
kamera kolu, her yerde film ekibi ve figüranlar... Ya çok soğuk
oluyor ya çok sıcak ya da kafanı kaşındıran tuhaf bir jel sürüyor-
lar saçına. Öyle olunca çok daha fazla çabalaman gerekiyor.”

“Ne gibi mesela?”

“Kendi hayatından gerçek bir şeyleri düşünmek zorunda kalı-
yorsun, seni gerçekten üzen bir şeyleri. Gözyaşların akana kadar
zihinsel olarak oraya gitmek ve o duyguları hissetmek zorunda
kalıyorsun.”

“Zor olmalı.”

“Öyle. Fakat bunun alternatifi, sahneyi batırmak. O yüzden
motive oluyorsun.”

“Peki ya ağlayamazsan?”

Jack, cevabı kaldırıp kaldıramayacağımı değerlendiriyormuş
gibi bana baktı. “Eğer ağlayamazsan çubuk var.”

“Çubuk mu?”

“Evet. Makyaj ekibindekiler gözünün altına sürüyor ve gözle-
rini sulandırıyor. Soğan gibi.”

“Bu, kulağa hile yapmak gibi geliyor.”

“Tamamen hile yapmak. Bir de herkes, olan bitene şahit olduğu için senin hile yaptığını biliyor. Ve seni yargılıyorlar. Bu da her şeyi daha da zorlaştırıyor.”

Daha önce yaşadım, dercesine, “Kısır döngü,” dedim.

“Aynen öyle. Ama bir numaram daha var.”

“Ne?”

“Gözünü kırpma.”

Gözümü kırptım.

“Numara bu,” dedi Jack. “Sadece, gözünü kırpmayacaksın.”

“Yani öylece bakarak göz kapaklarını açık tuttuğunu mu söylüyorsun?”

“Çaktırmıyorum ama evet. Eğer gözlerin kurumaya başlarsa sulanır. Sonra, vay canına, gözyaşları!”

“Tuhaf görünmeden onu nasıl yapıyorsun?”

“Sen tuhaf görünmeden herhangi bir şeyi nasıl yapıyorsun?”

“Bir dakika...” dedim. “The Destroyers’ta bunu yapmadığını söyle.”

Jack, ağzını sımsıkı kapadı.

Öne doğru eğildim. “Destroyer koca bir evrenin yok oluşuna ağladığında ve sinema tarihinin en duygusal sahnesi çekildiğinde... Kuruyan göz küreleri sayesinde olmadığını söyle bana.”

“Yorum yok.”

“Aman Tanrım! Sen bir canavarsın!”

“Kendin sordun,” dedi Jack.

Gözlerimi ona dikip baktım.

Sonra bana doğru gözlerini kıstı. “Gerçekten Destroyer olmadığımı biliyorsun, değil mi?”

“Herhalde yani.” *Yani, biliyorum gibi.*

“O bir filmdi.”

“Bunu biliyorum.”

“Oynamam için bana para verildi. Gerçek değildi.”

Ama ben hâlâ sindirmeye çalışıyordum. “Şu anda sana kızmalı mıyım?”

Fakat Jack devam ediyordu. "Hayır," dedi ve kütükte bana doğru döndü. "Bana hayran olmalısın." Tek bacağını ağaç gövdesinin üstünden atıp, ata biner gibi oturdu. Aynısını yapmam için dizime vurdu. Böylece dizlerimiz birbirine değerken yüz yüze oturduk. "Tamam," dedi öne eğilerek. "İlk ağlayan kazanır."

"Ne yapıyorsun?"

"Sana nasıl ağlayacağını öğretiyorum."

"Onun için yardıma ihtiyacım yok."

"Numaradan ağlamayı öğreneceksin. Şaşırtıcı derecede kullanışlı oluyor. Gözünü kırpmadan bakma yarışması gibi."

"Bakışma yarışması yapmak istemiyorum."

"Çok geç."

Kısaca iç geçirerek ona teslim oldum.

"Hadi, hadi," deyip daha da yaklaşmamı istedi.

Pekâlâ. Biraz daha öne eğildim.

Jack de eğildi.

Burunlarımızın arasında birkaç santim kala, gözlerimizi birbirimize dikip göz kapaklarımızı kırpmadan baktık. Aramızdaki hava tuhaf biçimde ipeksiydi.

Çok yoğun bir hâl aldığımda, "Birinin gözlerine çok uzun süre bakarsan o kişiye âşık olacağına dair bilimsel bir şey duymuştum," dedim.

Jack gözlerini kaçırdı.

Not edildi.

Sonra tekrar baktı. "Beni bozma. Baştan başlıyoruz."

Kısa süre sonra, "Gözlerim batmaya başlıyor," dedim.

"Bu güzel. O hisse odaklan. Altmış saniye içinde profesyonel bir oyuncu olacaksın."

"Hiç... rahat değil."

"Mükemmelliğin yolu, rahatlıktan geçmez."

Bu anın kıymetini bilmeliyim, diye düşündüm. Burada bizzat Jack Stapleton'la -meşhur Jack Stapelton'la- birlikte öğlen güneşinin altındaydım, yüz hatlarını inceliyordum. Gözlerinin

kenarlarındaki kırıksıklıkları. Henüz tıraş olmadığı için çenesindeki kirli sakalı. Yarından itibaren onu yine sadece ekranlardan görecektim. *Bunu hatırla*, dedim kendime. *Dikkatini ver.*

“Hile yapmak yok,” dedi Jack.

“Nasıl hile yapacağım ki?”

“Eğer bilmiyorsan sana söylemeyeceğim.”

“Bunu kazanmaya çalışıyorsun, değil mi?”

“Elbette.”

“Niyetinin sadece öğretmek olduğunu sanıyordum.”

“İşleri ilginç tutmak lazım.”

Zaten ilginçti ama neyse.

“Ayrıca, beni güldürme,” dedi sert bir şekilde.

“Sen asla gülmezsın,” dedim.

“Ben ciddiym,” dedi. “Kes şunu.”

“Neyi keseyim?”

“Yüzünle yaptığın şu şeyi.”

“Yüzümle hiçbir şey yapmıyorum.”

“Beni güldürüyor.”

“O senin sorunun, benim değil.”

Fakat bir saniye sonra Jack kendini tutamayıp patladı. Bütün suratını kaplayan bir gülümseme belirdi. Sonra başını geriye doğru attı ve omuzları sarsılmaya başladı.

“Bunda berbatsın,” dedim.

“Ben değilim, sensin.” Hâlâ başını kaldırmamıştı.

“Yani ağlayan ilk kişi kazanmıyor, kıkırtılara boğulan ilk kişi kaybediyor.”

“Erkekler kıkırtılara boğulmaz.”

“Sen boğulursun.”

Jack başını kaldırdı, hâlâ gülümsüyordu. Gözleri hâlâ parlaktı.

“Sanırım rol arkadaşından hoşlanmıyorsan daha kolay oluyor.”

Bu ilgimi kabarttı. “Senin rol arkadaşlarından hoşlanmadığın oluyor mu?”

“Bazen.”

“Romantik komedilerde değil ama. Katie Palmer’dan da mı?”

Jack yüzünü buruşturdu. “Katie Palmer en kötüsü.”

Hızla nefes alarak karşı çıktım. “Bu gerçek olamaz.”

Fakat Jack, *üzgünüm* dercesine başını salladı. “Kaba, narsist, para babalarının yalakası. Garsonları hor gören türden biri.”

Ellerimi yüzüme koydum. “Katie Palmer hakkında kötü konuşma! O ulusal bir değer.”

“Şey, berbat bir insan. Ayrıca korkunç bir oyuncu.”

Elimle ağzımı kapattım. “Dur! Onu mahvediyorsun!”

“O zaten mahvolmuş.”

“Fakat o film! Birbirinize çok âşıktınız.”

“Tahmin et bakalım? Rol yapıyorduk.”

“Fakat o öpüşme. O efsanevi öpüşme!”

“O öpüşme neden o kadar iyiydi, bilmek ister misin? Çünkü sahneyi ne kadar çabuk bitirirsek çekim günü o kadar erken sona eriyordu.”

“Ama! Ama...” Bugün böyle mi gidecekti? Jack’in tüm zamanların en favori öpüşmesini mahvetmesiyle?

Sonra ekledi: “Ayrıca ağzı da kokuyordu.”

Kahretsin! “Bu doğru olamaz.”

“Doğru. Bununla ünlüdür. Nefesi fil gibi kokuyor.”

“*Fil* mi?”

“Hani hayvanat bahçesine gittiğinde, fillerin kafesine yaklaştığın zamanki gibi. O koku işte. Fakat sıcak. Islak hâli.”

Gözlerimi sımsıkı yumup başımı iki yana salladım.

Jack devam etti. “O yüzden insanlar ona *fıstık*²¹ der.”

Şimdi gözlerimi açıp ona bakarak göz kapaklarımı kırıştırdım.

“Bu arada benim nefesim harikadır,” dedi Jack.

Yine göz kapaklarımı kırıştırdım.

“Tarçınlı rulo gibi,” dedikten sonra bana göz kırptı.

²¹ Fillerin sürekli fıstık yemelerine gönderme yapıyor. -ç.n.

Burada ne oluyordu? "Ama... ağlamakla ilgili söylediğin şeyler peki? Karakterin hislerini hissettiğinde gerçekten işe yarıyor-du hani?"

Tamamen profesyonel moda girip, "Bu iyi bir soru," diyerek parmağını bana doğrulttu. "Gerçekten iyi biriyle çalışıyorsan öyle olabilir. Bunu Meryl Streep'le kesinlikle yapabilirdim."

"Bir dakika, bir dakika... Meryl Streep'i öptün mü?"

"Henüz değil. Ama neden olmasın..."

Arkandayım, dostum, dercesine omzuna yumruk attım.

"Demem o ki," diyerek bağladı konuyu, "evet. Karakter olarak da biriyle öpüşebilirsiniz."

Sanki az önce dünyayı yeniden eksenine oturtmuş gibi, "Teşekkür ederim," dedim.

Sonra ekledi: "Ama Katie Palmer'ı öperken değil."

"Kahretsin!"

Konuşmaya devam etti. "Hepsi koreografiden ibaret. Hareket planını, açılarını, başarılı olmayı ve gıdığının çıkmamasını düşünüyorsun, dudaklarının tuhaf bir biçimde kıvrılmadığından emin oluyorsun. Çok teknik. Öncesinde her şey hakkında konuşuyorsun. Yani 'Dil olacak mı?' gibi, o türden şeyler."

"Dil *oluyor* mu?"

"Neredeyse asla."

Bu hayal kırıklığı yaratıyor muydu? Karar veremedim.

"En başından etraflıca açıklaman lazım," diye devam etti Jack. "Aslında bu ekrandaki öpüşmelerin tümü için geçerli. Gerçek öpüşmenin tam tersi. Ekran öpüşmesi, tamamen nasıl görüldüğüyle ilgilidir. Gerçek öpüşme, elbette..." Bir saniyeliğine bakışlarını kaçırdı. "...nasıl hissettiğinle ilgilidir."

"Vay," dedim.

"Öyle," dedi.

"Yani Katie Palmer'ı öpmekten nefret ettin..." dedim.

"Doğrudur. Fıstık Palmer'ı öpmekten nefret ettim."

Bu bilgiyi sindirmeye çalışırken, “Gelmiş geçmiş en sevdiğim öpüşme, bir nefret öpüşmesiymiş,” dedim.

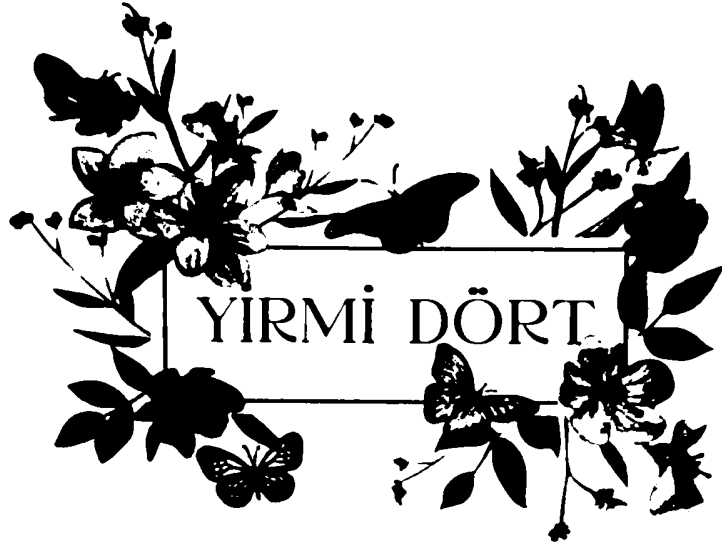
Jack başını iki yana salladı. “Gelmiş geçmiş en sevdiğin öpüşme, *işimizi halledelim de buradan defolup gidelim* öpüşmesiydi.”

İçimi çektim. Nehre baktım, sanki hiçbir şey olmamış gibi öylece akıyordu. “Bunu öğrenmediğim zamanı şimdiden özölüyorum,” dedim.

“Ben de öyle.”

“En sevdiğim öpüşmeyi mahvettin.”

Jack, *şans işte*, dercesine hafifçe omzunu silkti. Sonra ekledi: “Belki bir gün senin için bunu telafi ederim.”

Akşam yemeği sırasında, Jack'in sahte ilişkimizi ailesine itiraf etmesini bekleyip durdum ve Jack de erteleyip durdu.

Akşam yemeği için balık taco yapmıştım. Belki de yemeği mahvetmek istemiyordu.

Ben de yemeği mahvetmek istemedim.

Kendimi, masadakilere kaçamak bakışlar atarken buldum. Hank'in çok fazla umursayacağını sanmıyordum ama Doc ve Connie'nin, bunca zaman yüzlerine yalan söylediğimizi öğrenecekleri anı korkuyla bekliyordum.

Doc tabakları kaldırmaya başlayınca ve Jack hâlâ bir şey söylemeyince, ben söze girdim: "Doc? Connie? Jack ve benim size söylememiz gereken bir şey var."

Connie, elini sevinçle boynuna doğru kaldırdı. "Biliyordum."

"Biliyor muydun?" diye sordum, Jack'e göz atarak.

"Bir hafta kadar önce tahmin ettim. Etmedim mi, tatlım?" dedi kocasına.

Doc, "Ettin," diyerek doğruladı.

Jack'e baktım.

"Bunun doğru anlaşıldığını..." diye başladı Jack.

"Hadi, burada yapalım," dedi Connie. "Biz her şeyle ilgileniriz."

"Neyi yaparız?" diye sordu Jack.

Annesi, barizmiş gibi kaşlarını çatı. “Düğünü.”

Jack bana döndü.

İç geçirdim.

“Anne, biz evlenmiyoruz,” dedi Jack.

Ancak Connie, *saçmalık*, der gibi bunu savuşturdu. “Tabii ki evleniyorsunuz.”

“Anne...”

“Size söylüyorum. Ben çoktan gördüm bile. Birbiriniz için harikasınız.”

Jack’in rengi yeşile döndü. Bu, düşündüğünden daha kötü olacaktı. “Anne, biz evlenmiyoruz. Aslında,” derken cesaret almak için bana göz attı, “Hannah benim gerçek sevgilim bile değil.”

Jack’in babası sandalyesine geri döndü ve artık ikisi de anlamayan gözlerle bize bakıyordu.

“Sevgilin değil mi?” diye sordu Connie. “Niye?”

“Aslında o...” dedi Hack. “Görüyorsunuz ya...” diye denedi tekrar. “İşin aslı...”

“Ben bir korumayım,” dedim.

Jack’in annesiyle babası gözlerini kırpıştırarak bana baktı ama Hank gözlerini Jack’e dikti.

Jack’i işaret ederek, “*Onun* korumasıyım,” diyerek düzelttim.

Kavramaları için bir saniye verdik.

Doc, “Koruma olmak için biraz kısa değil misin?” dedi.

“Göründüğümünden uzunum,” dediğim sırada, Jack de, “Uzun bir kişiliği var,” dedi.

Jack bana dirsek attı. “Onu arka bahçeye çıkarıp yere sersene.”

Doc kaşlarını çatı ve gözlerini Jack’e çevirdi. “Yapabilir mi?”

“İnanamazsın.”

Konudan sapmadan, “Çiftmişiz gibi yapıyorduk,” diyerek devam ettim, “böylece Jack’e yakın kalıp onu koruyabilecektim.”

Nasıl bir tepki beklediğimi bilmiyordum... Aldığım tepki özellikle de Connie’den- beklediğim gibi değildi.

“Pekâlâ, bu saçmalık,” dedi Connie. “Çıkıyor olmalısınız. Birbirinize âşık olduğunuz çok bariz.”

Nazikçe, “Hepsi roldü,” dedim.

Fakat Connie buna bir saniye için bile inanmıyormuş gibi Jack’e döndü. “Jack, hepsi rol müydü?” dedi.

Jack bir saniye boyunca ona baktıktan sonra başını sallayıp, “Hepsi roldü,” dedi.

Connie başını iki yana sallayıp, “*Lütfen ama,*” dedi abartıyla.

“Çok üzgünüm,” dedim. “Jack rol yapıyordu.”

Fakat bu onu sadece güldürdü. “Jack o kadar da iyi bir oyuncu değil.”

“Sahte bir ilişkiydi,” dedim tekrar.

“Bunca zaman birlikte yatıyordunuz. O da mı sahteydi?”

Jack başını eğdi. “Hannah yerde yatıyordu.”

İşte bu, Connie’nin dikkatini çekti. “*Seramik* zeminde?”

“Ona yatağı teklif ettim,” dedi Jack. “Kabul etmedi.”

İşte *bu*, Connie’nin tepesini attırdı. Ayağa kalkıp masanın etrafından dolandıktan sonra Jack’in omzuna vurdu. “Hannahmızın o soğuk, sert zeminde yatmasına izin mi verdin? Seni böyle mi yetiştirdim! Centilmen ol!”

Hannahmız kelimesiyle kalbim azıcık çırpındı.

“İyiydim,” dedim. “Ben sertimdir.”

“Öyle olmana gerek olmamalıydı,” dedi Connie ve nedense sesindeki şefkat gözlerimin acımasına sebep oldu.

Öksürdüm. “Mesele şu ki, Jack’i ve herkesi güvende tutmaya çalışıyorduk. Sizi endişelendirmeden.”

Başından beri tehlikeli şekilde sessiz olan Hank’in bir sorusu vardı. “Neden koruyordunuz?”

Jack’e göz attım.

Jack dizginleri eline aldı. “Minicik, önemsiz sayılacak bir hayran durumu.”

“Risk almak istemedik,” dedim, “ama başkası için stres yaratmayı da arzu etmedik.”

Hank, “Sapığın mı vardı?” diye sordu.

“Hâlâ var,” diyerek başını salladı Jack. “Sadece minik bir tane.”

“Fakat bunu herhangi birine anlatmak yerine öylece... yalan mı söyledin?” dedi Hank.

“Şey,” derken, durumu toplanmanın bir yolunu düşünüyordum. “Evet. Ama... tamamen iyi niyetle.”

“Yalan ya da gerçek, umurumda değil,” dedi Connie. “Ben evlenmenizi istiyorum.”

Jack başını iki yana salladı. “Anne, evlenmiyoruz. Birlikte bile değiliz.”

Connie, “Bok değilsiniz,” diyerek bütün masayı şoke etti. Sonra Jack’e bir anlaşma teklifinde bulundu: “Hemen şimdi evlenme teklifi edersen her şeyi affederim.”

Ama Jack buna bir cevap veremedi, Hank’in bizim için başka bir sorusu vardı: “Neden şimdi?”

“Hı?”

“Neden bize şimdi anlatıyorsunuz? Neden Şükran Günü’ne kadar bekledikten sonra hiçbir soru sorulmadan kendi yoluna gitmedin?”

“Ah,” dedi Jack. “Görüyorsun ya... minik sapık durumu yakın zamanda azıcık daha büyüdü.”

Hank gerildi. “Bu ne anlama geliyor?”

“Yani, her zaman zararsız olan, bana aşk mektupları yazan ve kazaklar ören...”

“Kazaklar oradan mı geliyordu?” diye sordu Connie.

Jack başını salladı.

Connie saygıyla başını sallarken, “Çok yetenekli,” dedi.

Yardım etmeye karar verdim. “Yakın zamanda üretimini biraz artırdı.”

Hank haberin tamamına hazırlanarak, “Nasıl?” diye sordu.

Konuyla eğlenmeye çalışarak konuştum: “Görünüşe göre, geçen hafta hepimiz hastanedeyken, biri Jack’le benim bir fotoğrafımızı çekmiş ve açısından dolayı öpüşüyor gibi görünüyoruz -kesinlikle öpüşmüyorduk- ve şimdi bütün internet, Jack’in sevgilisi olduğumu sanıyor.”

Connie, Doc'a, "Sana âşık olduklarını söyledim," dedi.

Doc, yavaşça eline vurdu.

"Bu o kadar da önemli olmazdı," diye devam ettim, "ancak korgici kadın, dedikoduları duyunca sanki biraz..."

"Tırlattı," dedi Jack.

Başımı salladım. "Şimdi birazcık daha agresif."

"Nasıl?" diye sordu Hank.

Jack'le bir saniye birbirimize baktık, Jack derin bir nefes alıp, "Hannah'yı öldürmek istiyor," dedi.

Başımla onayladım. "Birçok yaratıcı yoldan."

En azından biraz komikleştirmeye çalışıyordum ama Hank o noktada değildi.

"Tanrı aşkına!" dedi. Öyle hızlı ayağa kalktı ki sandalyesini devirdi. Mutfakta volta atmaya başladı. "Peşinde cinayete meyilli bir sapık mı var?"

"Daha bu sabah öğrendik," dedi Jack.

"Şu ana kadar çok kötü huylu değildi..." diye başladım.

"Nerede olduğumuzu biliyor mu?" dedi Hank, pencereden dışarı göz attı.

"Hayır," dedi Jack.

"Hank," dedim, şu anda sesimi olabildiğince profesyonel tutmaya çalışıyordum. "Şu anda sana karşı bir tehlike yok."

"Bildğimiz kadarıyla," dedi Hank.

"Sana ve bu ailenin herhangi bir üyesine karşı bir tehditte bulunulmadı," dedim. "Burada tehlikede olan tek kişi benim ve ben de başımın çaresine gayet iyi bakabilirim."

"Ya sana ateş ederse ve ıskalarsa?"

"O yüzden beni bu görevden çekip yerime tam bir ekibi atıyoruz, hem buraya hem de Jack'in merkezdeki evine. Çalıştığım ajans en iyisidir. Ben gidince tehlike minimuma düşecek. Bu akşam beni alıp şehre götürmek için bir araba gelecek."

Ses tonumun temin edici çıktığını umdum.

"Buradaki belli başlı şeyleri anlamakta hâlâ zorlanıyorum," dedi Hank, Jack'e. Sesindeki öfke artıyordu. "Bir koruma tutacak

kadar endişelendin ama neler olduğunu bize anlatmayı uygun bulmadın mı?”

“Annemi endişelendirmek istemedim.”

Fakat Hank’ın sesi gerginleştikçe gerginleşiyordu. “Bu bilgiye sahip olmanın bizim için işe yarar bir şey olabileceği, aklına geldi mi hiç?”

“Tehdit seviyesi çok düşüktü,” dedim.

“Her ihtimale karşı yapılan bir şeydi,” dedi Jack.

“Tehlikede olduğunu biliyordun,” dedi artık daha yüksek sesle, “ama yine de buraya geldin.”

“Gerçekten tehlikede değildim.”

“Fakat şimdi öylesin.”

“Şimdi bile...” diye başladım.

Ancak Hank o anda söylemem gereken şeyle ilgilenmiyordu. Obsidiyen gibi kara ve sert gözlerle Jack’e döndü. “Gerçekten bencilliğin sınır tanımıyor.”

Jack hızla ayağa fırladı, yüz yüzeydiler. “Bana bencil deme. Bir şey bildiğin yok.”

Hank ve Jack yüzleşirken, Doc, Connie ve ben masadaki yerlerimizde -ateş hattının dışında- kaldık.

“Buraya gelmeni istememek için bir milyon tane sebebim vardı,” dedi Hank, artık sesi yükselmeye başlıyordu. “Hatta seni bir daha asla görmemekten çok da mutlu olurdum. Fakat itiraf edeyim, hepimizi öldürteceğini hiç düşünmemiştim.”

“Ben kimseyi öldürmedim!” diye bağırdı Jack. Öyle yüksek sesle söyledi ki peşinden gelen sessizlik bir kristal kadar kırılıyordu.

Hank, daha alçak tonla ama yüz kat daha tehditkâr bir tonla konuştu: “Peki. Sanırım bu ailede bunu kabul etmeyebilecek bir ölü var.”

Bunun üzerine Jack yemek tabağını masadan alıp yere öyle bir çarptı ki zeminde bir göçük bırakmasını bekledim. Sonra da, “Drew’u ben öldürmedim!” diye bağırdı.

“Gerçekten mi?” diye haykırdı Hack, sesi acı bir tonla doluydu. “Onu es mi geçeceksin?” Parmaklarını kaldırıp saydı: “Arabaya bindin, çok hızlı sürdün, yüz kırk kilometre hızla köprüye girdin, buzlanmaya başlayan yolda kaydın, bariyerlerden uçup kendini ve küçük kardeşimizi buz gibi nehrin suyuna düşürdün! Bunun hangi kısmı, onu öldürmediğin kısım?”

“Arabayı *benim sürmediğim* kısım!” diye bağırdı Jack.

Oda sessizliğe gömüldü.

Jack az önce bunu söylediğine inanamıyormuş gibi gözlerini yere dikti.

Hank geriye doğru bir adım attı ve aklını temizlemeye çalışıyormuş gibi başını iki yana salladı.

“Tatlım, sen...” Connie, Jack’e afallamış bir hâlde bakıyordu.

Jack bu defa daha sessizce, “O gece arabayı ben kullanmıyordum,” dedi. “Drew sürüyordu.”

Hank’in sesi de artık daha sessizdi. “Yani sen diyorsun ki...”

“Diyorum ki yola çıkana kadar Drew’un içmiş olduğunu fark etmemiştim bile. Kenara çekmesini söylediğimde daha da hızlandı. Arabada buldukları viski şişesi, Drew’undu.”

“Ama Drew artık içmiyordu,” dedi Doc. Duyduklarını zihninde bir yere oturtamıyormuş gibi gözlerini kısıyordu. “Liseden beri. Adsız Alkolikler’deydi. Yıllar olmuştu.”

Jack gözlerini yere dikti. “Sanırım kötü bir gece geçiriyordu.”

Connie’nin yüzü artık yaşlarla parlıyordu. “Niçin bize anlatmadın, hayatım?”

“Çünkü Drew söylemememi istedi,” dedi Jack.

Herkes bekledi.

“Bariyere çarptığımızda ve suya düştüğümüzde bir dakika boyunca suyun üstünde kaldık. Ben pencereleri indirip kemerlerimizi açıyordum ama Drew’un tek yaptığı başını iki yana sallayıp, ‘Annemle babama söyleme. Hank’e söyleme,’ demekti. On defa söyledi bunu, hatta belki yirmi defa. Tekrar tekrar. Ben de dikkatini üstümde tutup onu çıkarmaya çalışıyordum, o yüzden

'Söylemeyeceğim, ahbap. Camını indir,' deyip duruyordum. Sonunda içeri su dolunca onu pencereden dışarı ittim. Boğulduğunu tespit ettiklerinde aklımdan geçen tek şey, *Bu onun son ricasıydı. İsteddiği son şeydi. Onu yüz üstü bırakma*, oldu.

O yüzden isteğini yerine getirdim. Onun için, hepimiz için en azından bunu yapmam gerektiğini düşündüm. İşleri daha da kötüleştirmek için değil. İçkiyi içenin ben olduğuma dair dedikodular çıktıktan sonra bile o sözü bozamayacağımı hissettim. Ne olursa olsun mezara kadar götürecektim. Ama sanırım o kadarını bile yapamadım."

Kendisini hayal kırıklığına uğratmış gibi nefesini bıraktı.

Bir dakika boyunca, hepimiz öylece baktık.

Rüyalarında, boğulanın Drew değil de Jack oluşunu düşündüm. Belki de Jack hâlâ onu kurtarmaya çalışıyordu. Belki de onun yerini almak istiyordu.

Eğer yapabilseydi, bunu yapacak türden bir adama benziyordu.

Ardından Hank, kararlı adımlarla Jack'in kırık tabak parçalarını ezerek doğruca kardeşine doğru yürüdü.

"O yüzden mi kolyesini takıyorsun?" diye sordu Hank.

O Drew'un kolyesiydi.

Jack başını salladı, sonra eğilip başını Hank'in omzuna dayadı. Hank kollarını kaldırıp kardeşini kucakladı.

Jack'in omuzlarının hareketinden, ağladığını görebiliyordum.

Ardından Doc, Connie'nin ayağa kalkmasına yardım etti, oğullarının yanına gidip kollarını onlara doladılar.

Tam sessizce geri çekilip bu küçük ailenin bu anı yaşamasına izin vermeyi düşündüğüm sırada... Connie elime uzandı ve beni grup kucaklaşmasının içine çekiverdi.

Sonrasında Hank, Jack'i biraz hava alsın diye dışarı çıkardı. Çoktan zamanı gelmiş, kardeşçe bir andı.

Onlar gittikten sonra, bir vedanın ortasında olduğumu hatırladım.

Bir saniye sonra Connie bana döndü. "Tüm bu sahte ilişki olayı Şükran Günü'ne gelmeyeceğin anlamına mı geliyor?" diye sordu. Yaşlarla ıslanmış yüzünü bir peçeteyle siliyordu.

Başımı iki yana salladım. "Gelmeyeceğim."

"Jack'le birbirinizi bir daha görmeyecek misiniz?"

"Hayır. Ben gittikten sonra görüşmeyeceğiz."

"Eğlenmek için bile?"

"Ben öyle eğlenceli biri değilimdir," dedim.

Connie buna kahkahalarla güldü. "Jack seninle yıllardır eğlenmediği kadar eğlendi."

Robby'nin bana hiç eğlenceli olmadığımı söylediğini hatırladım ve Connie'nin onunla aynı fikirde olmamasına minnettar oldum.

"Her zaman gelip bizi ziyaret edebilirsin," dedi Connie.

Fakat başımı iki yana salladım. "İş öyle yürümüyor," dedim. Boğazımın nasıl kasıldığını fark ettim. "Bugünden sonra hiçbirinizi bir daha görmeyeceğim."

Connie bunu anlayamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

Zavallı Doc ve Connie. Sindirecekleri çok şey vardı.

İşte tam o anda gerçek bir şeyler söylemeye karar verdim. "Zamanlamanın tuhaf olduğunu biliyorum," dedim. "Fakat bunu söylemem için başka fırsatım olmayacak. Benim için bunun son derece değişik bir görev olduğunu bilmenizi istiyorum. Müşterilerime asla ama asla bağlanmam. Fakat size çok bağlandım."

"Bana mı?" diye sordu Connie.

"Hepinize. Farklı şekillerde," dedim. Bunu söylemeyi planlamamış olsam da ne olduğunu anlamadan oluverdi: "Bu yıl annem vefat etti ve sizlerle olmak benim için çok... anlamlıydı."

Connie, "Ah, hayatım," diyerek elime uzandı ve parmaklarımı sıktı.

“Sana hiç benzemiyordu,” derken buldum kendimi. “Sorunları vardı. Zor bir kadındı. Bir şeyleri daha iyi hâle getirmek yerine hep daha kötü yapardı. Bana onu hatırlatmıyorsun ama...” Boğazım tılandı ama devam ettim. “Sanırım her zaman sahip olmayı dilediğim anneyi hatırlatıyorsun.”

Connie benimle göz göze geldi. “Senin için öyle olabildiğime memnunum.”

“Burada olduğum müddetçe bir ailem varmış gibi hissettim,” diye devam ettim. Derin bir nefes aldım. “Çocukluğum...” Ne diyeceğimi bilmiyordum. “Sanırım sevgi dolu bir ailenin nasıl hissettirdiğini asla bilemedim. Ve gelecekte...” Sesimin titremeye başladığını hissettim. “Gelecekte bu ailenin bir parçası olmayacak olsam bile, sizinle olmayı sevdim. Ayrıca sizinki gibi ailelerin var olduğunu öğrenmek beni çok mutlu etti.”

Derin bir nefes alıp bir süre tutarak, kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Ancak tek bir şey daha vardı.

“Sizleri özleyeceğim, demeye çalışıyorum. Gerçekten.”

“Peki ya Jack?” diye sordu Connie. “Onu özleyecek misin?”

Ne kadarını itiraf edeceğimi ölçüp tarttım. “Özleyeceğim,” dedim. Bu yeterli geldi.

“Senden hoşlanıyor. Anlayabiliyorum.”

Fakat sonuç olarak, işte buradaydık. Kendime, bunun doğru olduğunu dilemek için bile izin veremezdim. Bunun yerine başımı iki yana salladım. “Belki de sandığınızdan çok daha iyi bir aktördür,” dedim.

Jack ve Hank geri dönmeden, Amadi beni şehre geri götürmek için geldi.

Telefonumu kontrol edip, “Biraz erkencisin,” dedim.

“Evet,” dedi Amadi. “Evde hasta bir ufaklık var, o yüzden eşim...”

“Anladım.” Başımla onayladım.

Eşyalarımı toplamam çok sürmedi. Yapacağım pek fazla şey yoktu zaten. Hatta Jack’in diş macununun kapağını bile onun için kapattım.

Bir saniye için not bırakmayı veya bir fotoğraf çekmeyi düşündüm. Jack’in toplanmamış yatağını veya etrafa saçılmış ayı postundan halılar gibi Jack şeklindeki kıyafet yığınlarını nasıl hatırlayacaktım?

Fakat profesyonelliğe geri döndüm. Bu tür şeyler için “asla iz bırakma” protokolü vardı. *Burada hiç bulunmadım.*

Amadi, bavulumu siyah, gizli servis araçlarından farkı olmayan şirket Tahoe’muza yükledi, hiç duraksamadan benim için yolcu kapısını açtı ve aracın etrafından dolanıp şoför koltuğuna geçti.

Harekete hazırды.

Arabaya doğru ilerledim ama tereddüt ettim.

İki kardeşten de bir iz var mı diye bakındım ama hiçbir şey yoktu. Sadece hışırdayan ağaçlar, hafiften ortaya çıkan yıldızlar, çitin kenarında toplanmış, hüzünlü gözleriyle bizi izleyen bir grup inek...

“Üzgünüm...” dedim. “Bir dakika bekleyebilir misin?”

Amadi saatini kontrol etse de, “Tamam,” dedi.

Ahırın ışığı açıktı. Belki de oradaydılar.

Fakat ahır boştu.

Tarlalara baka baka yavaşça yürüdüm. Padoktaki Clipper’ı görebiliyordum. Ona bir öpücük attım.

Hiçbir müşteriye asla veda etmiyor olsam da... Jack’le vedalaşamama düşüncesi, paniğe kapılmış hissetmeme sebep oldu. Hoşça kal demek önemli miydi ki? Hiçbir şeyi değiştirmezdi. Ancak Jack’e iletmem gereken yüz tane acil mesaj varmış ve bundan daha çok istediğim bir şey yokmuş gibi hissediyordum. Artık o mesajlar her neyse.

Tahoe’ya dönünce, açık kapının yanında bir dakika daha durup bahçeye bakındım ve bekledim.

Oyalanmayı bırakma vakti gelip çattı.

Arabaya binip kapıyı kapadım ve kemerimi taktım.

“Tamam,” dedim. “Gidelim.”

Amadi çakıllı yola çıkıp bizi bahçeden, sığır engelinden ve Jack’in bana defalarca numaradan sarıldığı uzun araç yolundan geçirdi.

Sorun değildi. Böylesi daha iyiydi. Muhtemelen.

Derin bir nefes alıp, bir süre sıkı sıkı tuttum. Ağlamayacaktım. Hele de bir iş arkadaşımın önünde. Hem de bir müşteri için. En azından odaklanacağım bir şey vardı: Kendimi tutmak. Bunu yapabiliyordum. *Bunu yapabiliyordum.*

Fakat sonra Amadi frene bastı. Yavaşladı, sonra yolda durdu.

Dikiz aynasına bakıyordu. “Şu, müşteri mi?”

Arkaya bakmak için döndüm.

Evet. Jack’ti. Çakıllı yolda peşimizden koşuyordu.

“Bana bir dakika ver,” diyerek araçtan çıktım.

Jack benimle ortada buluştu, aramızda elli santim kadar kala durdu, nefes nefeseydi. “Veda etmeden,” dedi soluk soluğa, “gidiyorsun.”

“Bekledim,” dedim. “Fakat gitmek zorundaydık.”

Jack soluğunu toplamaya çalıştı. “Daha fazla vaktimiz var sandım.”

“Neredeydin?” diye sordum.

“Hank’in söyleyeceği şeyler vardı.”

Başımı salladım.

“Ölüm tehditleri konusunda gerçekten üzgünüm,” dedi ardından. “Hayatını tehlikeye attığım için çok üzgünüm.”

“İyi olacağım,” dedim. “Senden uzak kaldığım sürece.”

Yarı şakaydı ama Jack komik olduğunu düşünmedi.

“Endişe etme,” dedim sonra. “Korgici kadın önünde sonunda yoluna bakar. Bu işler böyledir.”

“Teşekkür ederim. Her şey için,” derken bir adım daha yaklaştı. “Sen gitmeden önce bunu söylemek istedim.”

Başımı salladım. “Ben de sana bir şey söylemek istiyordum.”

Jack gözlerime bakıp bekledi.

Fakat aklımda yirmi farklı şey belirdi. Hepsini söylememin veya önem sırasına koymamın yolu yoktu. En sonunda, “Az önce doğru şeyi yaptın,” dedim.

Jack komik bir kahkaha atıp yere baktı.

“Drew’un son arzusu olduğunu biliyorum ve onunla hiç tanışmadım da. Ama panik hâlindeyken söylediği bir şeyin ailenizi ebediyen parçalamasını istediğini sanmıyorum.”

“Öyle olmadığını umalım,” dedi Jack. “Artık çok geç.”

“Annen haklıydı,” dedim.

“Annem hep haklıdır.”

“Hank’le ikinizi birlikte kalmaya zorlamak iyi bir şeydi.”

Jack onayladı. “Hank’in tepemi attırmakta bu kadar harika olması iyi bir şey.”

Arabada bekleyen Amadi selektör yaptı.

“Zaman geldi sanırım,” dedi Jack.

“Evet,” dedim. “Ama bilmeni isterim ki...”

Tereddüt ettim. Gerçekten gitme vaktim gelmişti. Minik bir parçam, Jack’e gerçek bir şeyler söylemem gerektiğini düşünüyordu. Ondan hoşlandığımı. Ona âşık olduğumu. Sahte olsa bile -belki de sahte olduğu için- hayatımdaki en gerçek şey olduğunu.

Fakat bu ne kadar aşağılayıcı olurdu?

Yollarımızı ayırdıktan sonra onunla temasa geçmeme imkân yoktu. O, ünlüleri diğer insanlardan ayıran şöhret perdesinin diğer tarafında kaybolacaktı ve ben de işkolik, aceleci hayatımda kaybolacaktım. Eğer bu gerçekten onu son görüşümse, gerçeği söylemem için tek fırsatım buydu ve hayatımın geri kalanını, söylemem gereken şeyleri söylemediğim için pişmanlık duyarak geçirmek istemiyordum.

Jack benim için bir anlam ifade etmişti. Benim için önemli olmuştu. Bana, öğrenmeye ihtiyacım olduğunu bilmediğim şeyleri öğretmişti. Onunla geçirdiğim zaman beni değiştirmişti ve buna minnettardım.

Bunu bilmesini istiyordum.

Bu, ona söylemem için tek şansımdı...

Fakat ödleklik ettim.

Fazla profesyonellik dışıydı. Çok korkutucuydu. Korgici kadınla fazla benzerdi.

Görünüşe göre ben buydum. İneklerden ve aşktan korkan kişi.

Tüm bunlar yerine bir tür şirket etkinliğindeymişiz gibi elimi uzattım. “Bilmeni isterim ki senin için çalışmak gerçekten harikaydı,” dedim.

İşte böylece, bizi tekrar profesyonellik çerçevesine çektiğimde, Jack’in ayak uydurmaktan başka şansı kalmadı.

Kaşlarını çatsa da elimi tutup sıktı. “Hizmetin için teşekkürler.”

Başımı sallayıp gergin bir şekilde döndüm ve arabaya doğru yürüdüm. İşlemeli sevgili bluzumun kabarık kolları, tenime sürtünüyordu.

Fakat kapıyı açtığımda Jack'in, "Hannah!" diye seslendiğini duydum.

Ona döndüm.

Elleri ceplerindeydi ve uzun bir an bana baktıktan sonra, "Bir şeyi bilmeni istiyorum," dedi.

Nefesimi tuttum.

"Seni gerçekten özleyeceğim. Ve rol yapmıyorum."

O gece oradan ayrıldım ama eve gitmedim. Evim, şehrin eksantrik bölgesinde, 1920'lerden kalma dört daireli bir apartmanda, tatlı, eski bir daireydi. Oturma odasında bir kemer vardı ve koridorda da küçük bir gömme telefon rafı yer alıyordu. Evim, yaklaşık üç yıldır yaşadığım ama Taylor'ı bir daha kapı komşum olarak görmek zorunda kalmamak için çaresiz bir teşebbüsle kaçtığım yerd.

Şimdi geldiğim evse görmeden kiralamış olduğum yepyeni, ultramodern, tamamen kapsamlı bir sitenin sekizinci katındaydı. Ayrıca, bu ev de şehrin eksantrik bölgesindeydi.

Bundaki ironiyi belirtebilir miyim? Dairemin kapısına ilk defa gittiğimde, önünde nöbet tutarken bulduğum kişi kimdi?

Taylor.

Tabii o olacaktı.

“Sen olmak zorundaydın, ha?” dedim kapının tuş takımıyla uğraşırken. Sonra da, “Glenn gerçekten bir sadist olmalı,” dedim.

Başını çevirmedi. “Bu görevi ben istedim.”

Buna bir cevap vermem gerekiyor muydu? Ona teşekkür falan mı etmem gerekiyordu? Hayır. İmkânı yoktu. Benim için bir sürü şey yapabilirdi ama onunla havadan sudan konuşmam için beni zorlayamazdı. İçeri girip kapıyı arkamdan kapadım ve aldığı tek cevap bu oldu: Gürültülü, boş bir çat.

Sonra yalnızdım.

Gerçekten yalnızdım. Haftalardır ilk defa.

İçeride, yığılmış hâlde kutular vardı. Nakliyeciler, mobilyalar için “bulduğun yere bırak” yaklaşımını tercih etmişlerdi. Örneğin yatak, odanın ortasında, bir ada gibi duruyordu.

Ama sorun değildi.

Balkona doğru gittim ve manzarayı incelemek için dışarı çıktım.

Bu iyi, dedim kendi kendime. Bu, kişisel zamanım. Enerji depolayacağım ve üzerine düşüneceğim zamandı. Belki de bir teşekkür günlüğü tutmaya başladım. Belki kaligrafiye merak sarardım. Kore’ye gitmeden önce biraz vaktim vardı. Vaktin çoğunu değerlendirmemin bir yolu olmalıydı. *Belki bu ceza değildir. Belki bir fırsattır.*

Fakat ne için fırsat?

Akşam yemeği için Kore yemeği sipariş ettim ve kurye gelince mümkün olan en sıcakkanlı sesimle, “*Kamsahamnida*,²²” diyerek başımı salladım. Hemen yanımda duran Taylor’a, kuryeye samimi bir şekilde saygı duyduğumu... ama ona kesinlikle duymadığımı apaçık göstermek içindi.

Sonra içeri girip kutulardan bazılarının üzerine oturup tek kullanımlık çubuklarımla yemeğimi kendi başıma yedim.

Çok fazla yemiştım, kutunun üstüne damlatmışım ve *bulgogi* ile *bibimbap*’tan o kadar çok kalmıştı ki birazını Taylor’a götürmem gerektiğini düşünmekten kendimi alıkoyamadım.

Ancak bu, onun kazanmasına izin vermekmiş gibi hissettirdi.

Bunu yapmak yerine kalanları kahvaltıda yemek için buzdolabına kaldırdım, yerde bağdaş kurdum ve perdesiz pencerelerimden dışarı baktım.

Zihnim bomboştu. Bu daire boştu. Hayatım boştu.

Mutlu hissetmeliydim. Rahatlamış hissetmeliydim. Eğer başta çiftliğe gitmek istemediysem ve eğer kaçış en sevdiğim şeyse, o zaman şehre zaferle geri dönmeliydim.

²² Korece. Kamsahamnida: Teşekkür ederim. -ç.n.

Fakat zafer kazanmış gibi değil, mağlup hissediyordum.

İstediğim şeyi almıştım ama... artık istediğim şey bu değildi.

Aptalların en aptalı gibi sahte ilişkimize kapılmıştım ve tam yüz seksen derecelik bir dönüş gerçekleştirmiştim. Şimdi tek istediğim *kalmaktır*.

Fakat elbette kalamazdım.

Rolümü oynamış ve işimi yapmıştım. Glenn'in istediğini yapmıştım. Londra rekabetinde kendimi oyunda tutmuştum.

Gerçek hayatıma geri dönme vaktiydi. Gerçek hayatım -kurduğum ve her zaman tercih ettiğim şekliyle- kalmak değil, her zaman *gitmek* üzerineydi. Ben bunda iyiydim. Bundan keyif alıyordum. İki haftadan kısa süre içinde Seul'de yeni bir başlangıç yapacaktım. Yeni bir iş, yeni müşteriler olacaktı ve aklıma Jack Stapleton'ı getirecek hiçbir şey olmayacaktı.

Muhtemelen bir şekilde Kore billboardlarını da süslerdi. Sonuçta o, oydu.

Demek istediğim: Hayır, bu kutuları boşaltmayacaktım. Ikea'ya gidip kırlentler almayacak ve rengârenk İskandinav saksılarıyla ev bitkileri ayarlamayacaktım. Burada *yuva* kurmayacaktım. Houston'daki hayatımı olabildiği kadar uzun süre, hüznü, steril ve nahoş tutacaktım. Böylece burada kalmak için özlem duymama sebep olacak hiçbir şeyim olmayacaktı.

Daha doğrusu, başka bir şeyim daha olmayacaktı. Bariz olanın dışında.

Planım bu oldu. Sefalet seviyemi öyle yukarılarda tutacaktım ki onun dışındaki her şey bir gelişme gibi gelecekti.

Harika bir plan değildi, hatta iyi bile değildi. Ancak elimdeki tek şey buydu.

Kendimi sefil hâle getirmek için çok da uğraşmak zorunda kalmadığım ortaya çıktı zaten.

Dünya bunu benim için yapıyordu.

Çünkü çiftlikten ayrıldıktan üç gece sonra, bir kutunun üstünde oturup Tex-Mex'ten aldığım yemeği kutusundan yerken ve

dalgınca telefonumu kurcalarken, bizzat Kennedy Monroe tarafından tanıtımı yapılan bir videoya denk geldim.

Yüksek sesle, "Yok artık," derken tacomu düşürdüm.

Görünüşe göre Kennedy, Teksas'taydı. Amarillo yakınlarındaki çorak manzaralı bir yerde, süper kahraman filmi tarzı bir şeyler çekiyordu.

O yüzden gelip sevgilisine sürpriz yapmaya karar vermişti. Jack Stapleton'a. Houston'da. Kamera önünde.

Kameraman, "Houston'a seyahat etmenize sebep olan şey ne?" diye sordu.

"Ah, biliyorsunuz," dedi Kennedy Monroe. "Bu civarlardaydım."

"Yani, hangi *civarlar* oluyor?"

Gülümsedi. "Teksas."

Civarlar mı? *Lütfen*. Amarillo, Houston'dan dokuz saat uzakta. Tabii bir kum fırtınasına falan kapılmadıysanız.

Fakat kadın beni büyüledi. Kusursuzluk abidesiydi. Başka bir dünyadan gelmiş bir güzellikti. Ne bir çıkıntısı ne bir girintisi ne de vücudunun herhangi bir yerinde asimetrik bir noktası vardı. Bir fabrikadan çıkma olabiliirdi. Yani tamam, muhtemelen öyleydi. Estetik ameliyatın poster çocuğu gibiydi... ama *iyi* estetik operasyondur bunlar. Kadına hakkını vermem gerekiyordu. Resmen bir sanat eseri.

Kadına karşı, içten içe kıskançlıkla çürümek yerine bu kadar iltifat ettiğim ve duygusal olarak cömert davrandığım için kabiliyetime hayranlık duyuyordum ki kamera biraz geriye çekildi ve kadının fazlasıyla tarz, mavi bir dış kapının önünde durduğunu fark ettim.

Yanında da gözden kaçmayan boyuyla keman yapraklı kauçuk ağacı vardı.

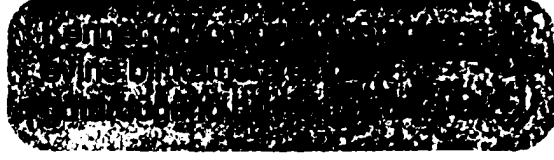
Ah, kahretsin. *Jack'in evindeydi*.

Tüm o cömertlik ruhum buhar olup uçtu.

Bu, belli ki Jack'i sürpriz bir ziyaretle şaşırttığı türden bir tür internet şovuydu. Şık girişten geçip kapıya doğru yürüdü ve

kapıyı tıklattı. Kameramana dönüp sarkık dudaklarını büzdü ve *şış* diyerek eliyle işaret yaptı.

Glenn'e mesaj atmak için videoyu durdurdum.

Birkaç mesaj daha yolladım.

Ama Glenn cevap vermedi, ben de izlemeyi bitirmek için videoya döndüm.

Jack'in kapısı hızla açıldı ve kapıdan da bizzat kendisi çıktı.

Çıplak ayaklarla. Levi's kotuyla. En son banyoda tortop gördüğüm tişörtün üzerine en sevdiği ekoseli gömleğini giymişti.

Sadece görüntüsü bile -telefon boyutunda ve parlak piksellerden ibaret olsa da- vücudumda gezinen uğultulu bir haz hissetmeme yetti.

Kennedy Monroe, kendisini Siyam kedisi gibi gösteren bir kucaklamayla ona atlayınca Jack, "Vay! Hey!" dedi. Kıcını dışarı doğru çıkarıp göğüslerini adamın göğsüne bastırmasından mıydı? Yoksa bölgesini işaretler gibi adama sürtünmesinden miydi? Ya da mırıldanış şeklinden miydi?

Neyse. Gözlerimin önünden asla gitmeyecek bir şey olacaktı.

"Sadece selam vermek istedim," dedi Kennedy Monroe ve kameraya doğru döndü. "Yanımda arkadaşlarımı getirdim."

Ardından hayatımda gördüğüm en ruhsuz, en amaçsız ünlü röportajlarından birine başladı. Çoğunlukla saç savurmalarla,

kıkırtılarla, kazayla gösterilen meme dekolteleriyle ve Jack'e, "Sıcak basıyor mu?" gibi bel altı sorularla geçti.

Sizi, küçük düşürücü olan bazı detaylara maruz bırakmayacağım. Siz izlemek zorunda kalmayın diye ben izledim.

Aslında *merakla baktım*.

Kendimi başka tarafa bakmaya zorlayamadım.

Çoğunlukla Jack'ten dolayıydı elbette. Onun görüntüsü, salyalar akıtan gözlerim için bir ziyafet gibiydi. Fakat Kennedy Monroe da vardı. Onu orada, Jack'le görmek. İkisini bir çift olarak hayal etmeye çalışmak. Aralarında birazcık olsun kıvılcım veya kimya aramak. Herhangi bir şey.

Aslında Kennedy Monroe'yu unutmuş gibiydim.

Jack zarif, etkileyici ve son derece yakışıklıydı.

Ama onu izlerken başka bir şeyi fark ettim. Kennedy Monroe'ya karşı çekim hissetmiyordu.

Radarımın bozulduğunu -sanki rol yapmak bütün sinyallerimi karıştırmış gibi- hissettiğim bunca haftadan sonra, birdenbire kendimi fazla hafife aldığımı fark ettim.

Jack'i gayet de iyi okuyabiliyordum.

Kennedy Monroe kamera için poz veriyor, saçını savuruyor ve kabardıkça kabarıyordu. Jack'se onu izleyerek ayak uyduruyordu. Fakat başını yana eğişi, kaşlarını kaldırışı, gözlerini kısıışı, gülümsemesinin açısı, omurgasının gerginliği... Hepsinin söylediği tek şey, *hayırdı*.

Yorumlama yapıyordum ama fark etmezdi.

Olay şu ki, *onu okuyabiliyordum*. Dahası, rol yaptığını *görebiliyordum*. Bunca zaman, onunla ilgili gerçeği çözemediğimi düşünmüştüm. Fakat onu da diğer herkes gibi okuyabildiğim ortaya çıkmıştı. Hatta belki daha iyi okuyordum.

Gün gibi açık olan bir şey vardı. Jack, oradaki keman yapraklı kauçuktan bile, Kennedy Monroe'dan hoşlandığından daha çok hoşlanıyordu.

Bu da sahte bir ilişki olabilir miydi?

Kennedy Monroe saçını savurdu ve Jack bunu fark etmedi bile. Gülümsemesi zorlamaydı. Kennedy Monroe onu öpmek için tişörtünden tutup aşağı doğru çekince, Jack birinin ona seslendiğini duymuş gibi kıvrılıp kadının elinden kurtuldu.

Kennedy, "Jack," dedikten sonra kameraya döndü ve doğrucu lense baktı. "Bütün dikkatini vermeni isteyeceğim."

Jack ona doğru döndü. "Tamam," dedi. "Dikkatim sende."

"Çünkü senin için büyük bir sorum var ve kaçırmamı istemiyorum."

"Tamam." Jack ellerini ceplerine soktu. "Patlat sorunu."

Kennedy, en sonunda gözlerini kameradan ayırıp Jack'in gözlerine baktı. "Sorum," derken biraz daha eğildi, "şu..." Tekrar kameraya dönüp göz kırptı. Ardından Jack'e dönüp sorusunu sordu: "Benimle evlenir misin?"

Bu sözlerle telefonumu düşürdüm.

Telefonu elime geri aldığım da video sona ermişti.

Az önce doğru mu gördüm? Kennedy Monroe, Jack'e evlenme teklifi mi etti?

Birdenbire kendimden o kadar da emin olamadım.

Jack'i okuyabilmiş miydim? Yoksa hepsi benim kendi hayalim miydi?

Tekrar sona sardım, Jack'in teklife cevabını görmek istiyordum. Fakat ikinci izleyişim de ilki kadar işe yaramazdı. Görünüşe göre, videoyu en heyecanlı yerinde bitirmişlerdi. Kennedy soruyu soruyordu, sonra kamera, kadına bakan Jack'e zumluyordu ve videoyu bitiriyorlardı.

Bir kez daha geriye sardım. Ne olur ne olmaz diye.

Bu defa da cevap yoktu. Fakat üçüncü -ve ciddiğim, sonuncu değildi- defa izlediğim de Jack'in yüzündeki şoktan daha ilginç bir şey fark ettim.

Dakika 8.03'te, öpüşme teşebbüsüyle Jack'in tişörtünü çekmesinin hemen ardından, Jack yamuk tişörtüyle kameraya geri döndüğü sırada. Kennedy Monroe tişörtü çekip yakasını kaydırmişti.

Bu da Jack'in deri kolyesini ilk defa ortaya çıkarmıştı.

Jack'in yüzüne yakınlaştıırıp gözlerimin biraz bayram etmesine izin verdim. Neden olmasındı ki? Zararsız bir suçtu.

İşte o anda Drew'un kolyesinden fazlası olduğunu fark ettim.

Jack'in boynunda -renkli, cüretkâr ve gözden kaçmayan şekilde- takılı olan şey, boncuklu çengelli iğnemden başkası değildi.

Daha kolyemi gördüğüm için tepki verecek vakti bile bulamadan dairemin kapısı tıklatıldı.

Gözetleme deliğinden baktım ve Robby'yi gördüm, hâlâ puştun teki gibi içeride güneş gözlüğü takıyordu.

"Git başımdan, Robby!" diye bağırdım kapıya doğru.

"Seni duyamıyorum!" diye bağırdı Robby. "Kapı, ses geçirmez!"

Tekrar, *defol*, diye bağırmak için kapıyı araladım ama bunu yaptığım anda Robby aralıktan ayağını soktu.

"Seninle konuşmam lazım," dedi. "İçeri girmeme izin ver."

"İçeri girmene izin falan vermiyorum," dedim. Kapıyı kapatmama engel olan ayakkabısına baktım.

Robby ayağını geri çekti. "Seninle gerçekten konuşmam lazım," derken güneş gözlüğünü çıkardı ve metanetli bir şekilde duran Taylor'a göz attı.

"Konuş öyleyse."

"İçeride."

"İçeri gelmiyorsun."

Robby tekrar yan gözle Taylor'a bakıp, "Bak," dedi. "Çiftlikteyken Jack Stapleton'ın pençelerine düştüğünü biliyorum ama artık özgür olduğun için daha mantıklı düşünebileceğini umuyorum."

Gözlerimi dümdüz tuttum. "Ben asla birinin pençelerine düşmedim, Robby. Senin pençelerine bile."

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Tam bir işin ortasında idim, o yüzden...”

“Uçak, Madrid’e iniş yaptığı an seni terk etmenin hata olduğunu anladım.”

Duraksadım. “O yüzden de Taylor’ın peşine düştün.”

“Üzgündüm! Yalnızdım! Reddedilmiştim!”

“*Beni terk eden sendin!*”

Robby, Taylor’a göz attı ve sonra buna rağmen konuşmaya karar verdi. “Ondan hoşlanmadım bile, tamam mı? Sadece... oradaydı.”

Bunu duyunca, Taylor’ın kulakları için minik de olsa bir empati hissettim. “Bunun her şeyi daha da kötü hâle getirdiğinin farkındasın.”

“Hayatımın zor bir döneminde, hiç kimse olmamasından iyiydi, tamam mı? Değeri sadece o kadardı.”

Taylor’ın önünde böyle kazanmak iyi hissettirdi mi?

Kararsız kaldım.

Bu durumda biri gerçekten kazanıyor muydu? “Kızın tam şurada durduğunun farkındasın, değil mi?” dedim.

“Bu senin hatan!” dedi Robby. Sonra da haklılık payı olan bir şey söyledi: “İçeri girmeme izin vermedin!”

Bu kelimelerle birlikte duraksadım. Arada sırada, gerçekten, samimi olarak doğru bir şey, hayatın tüm kaosunu kesip bütün dikkatinizi çekmişti. “İçeri girmeme izin vermedim mi?” diye tekrarladım. Ona değil de kendi kendime söyledim. Sanki biri, karanlık bir odanın ışıklarını açmış gibiydi. “Aman Tanrım, Bobby. Haklısın.”

“Bana *Bobby* demeye son ver.”

“Haklısın ama. Gerçekten öylesin.”

Kaşlarını çattı. “Öyle miyim?”

Onu ilk defa görüyor gibiydim. “Girmeme izin vermedim. Çalıştığım için doğum günü partini kaçırdığımda? Bütün hafta sonu kaçamaklarımızı son dakikada iptal etmek zorunda kaldığımda? Bana verdiğin bilekliği kaybettiğimde? ‘Sürekli’ çalıştığımda? ‘Hiç eğlenceli’ olmadığımıda? İşte, seni içeri almıyordum.”

Muhtemelen "kötü öpüşen" biri olduğumda da. Fakat o kelimeleri, yüksek sesle dile getirerek onu onurlandırmayacaktım.

Robby, *neler oluyor?* dercesine Taylor'a göz attı.

Taylor onu görmezden geldi.

Konuşmaya devam ettim. "Beni suçladığını sandım ama sadece gerçeği söylüyordun. Birlikte yattığımızda, bunun aşk olduğunu sandım. Fakat o kadar haklıydın ki. Ben aşkın ne olduğunu bilmiyordum."

Jack'i düşündüm. Nehirden dönerken beni sırtına alışını düşündüm. Ona kahkaha attırmanın bana nasıl hissettirdiğini düşündüm. Çöp kovasına uzaktan bir şey atmaya çalışıp da her seferinde ıskaladığında onu nasıl desteklediğimi düşündüm. Clipper'in üzerinden ters takla atarak atladığında, sanki Jack'in boynunu kırması benim de boynumu kırabilirmiş gibi, bütün vücuduma hücum eden korkuyu düşündüm. Onun yatağında, ağırlığının altında uyanmanın verdiği hazzı düşündüm. O son gece, veda etmek için onu boş yere ararken vücudumu saran ızdırabı düşündüm. Az önce, Kennedy Monroe'nun bedenini ona sürtüşünü izlerken hissettiğim şiddetli, yemyeşil kıskançlığı düşündüm.

Artık biliyordum.

Robby'ye başımı salladım. "Haklıydın. İçeri girmene izin vermedim."

Robby sadece gözlerini dikip baktı. Eski sevgilini ne sıklıkla bir şeyle suçlardın... ve onun seninle hemfikir olmasını izlerdin?

"Demek o ki," derken onu baştan aşağı süzdüm, "sen içeri alınmayı *hak etmedin*. Yani sonunda bu iyi bir şeydi. Fakat teşekkürler."

Robby öyle şaşkındı ki ağzı açık kaldı. "Ne için?"

"Sevginin ne olmadığını bana gösterdiğin için," dedim.

Sonra da kapımı kapayıp kilitledim.

Sükran Günü'nden önceki gün telefonum çaldı. Ekranda “SPAM ARAMA OLABİLİR” yazıyordu.

Yine de açtım. Bu, ne kadar yalnız hissettiğimi anlatmaya yeterlidir herhalde.

Fakat tele-pazarlamacı değildi.

Jack Stapleton'dı.

“Selam,” dedi açtığımda ve o tek kelimedenden bile o olduğunu hemen anladım.

Sırıttığını bile duyabiliyordum.

Sonrasında beni aniden görüntülü olarak aradı -hâlâ geceliğimleydim ve saçım on farklı yöne bakıyordu- ve şimdi, sıırıttığını *görebiliyordum*.

Kendinden memnun görünerek, “Beni özledin mi?” diye sordu.

Telefondaki görüntüm dikkatimi dağıttı. “Hayır,” derken saçımı düzelttim.

“En sevdiğim geceliği tekrar görmek ne kadar güzel.”

“Neden beni arıyorsun?”

“Önemli mesele.”

“Telefon numaramı nasıl aldın ki?”

“Kelly’yi tatlı dille ikna ederek.”

“Kesin öyledir.”

“Sapığı yakalamak için yaptığımız plan hakkında seninle konuşmak için arıyorum.”

“Sapığı yakalamak için bir plan mı yaptınız?”

Jack başını salladı. “Gizli bir operasyon. Onu iş üstünde yakalamak. Sonra onu kodese atmak. Üstüne de *seni öldürmemesi için* korkutmak, baskı yapmak ve tatlı tatlı ikna etmek.”

“Bulduğunuz plan bu mu?”

Jack hâlinde memnun görünerek, “Evet,” dedi.

“Glenn bunu kabul etti mi?”

“Evet,” dedi Jack. “Glenn, Bobby ve bir polis ekibi.”

Telefondan bile olsa yüzünü tekrar görmek çok tuhaftı. Yalnızdan ayrıldığımdan beri, onu görmek zorunda kalacağım her şeyden -televizyon izlemekten, kasanın yanındaki dergileri karıştırmaktan ve hatta şu viski reklamı yüzünden, geçip giden otobüslere bile bakmaktan- kaçınmaya çalışmışım.

Görüntülü konuşma yapmayı beklememişim.

“Bak, seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum ama sapıklar hakkında herhangi bir şey yapmak neredeyse imkânsızdır.”

“Negatifliğin için sağ ol.”

“Az önce tasvir ettiğin şeyin yasal olduğundan bile emin değilim.”

“Sen kafana takma. Kocaman bir danışman ekibim var.”

“Sapığını neden umursuyorsun ki? Şükran Gününden sonra zaten gidiyorsun. İki gün daha... Sonra yoksun.”

“Mesele de o aslında. Gitmeyebilirim.”

Elimde olmadan nefesimi tuttum.

“Annem biraz daha kalmamın iyi olabileceğini düşünüyor. Biraz balık tutarım. Takılırım. Biraz kişisel iyileşme olayını yaparım.”

“Harika bir plan,” dedim.

“Sapık planım hoşuna gitmiyor hâlâ, değil mi?”

“Detayları bile bilmiyorum. Fakat asla işe yaramayacağını söyleyebilirim.”

Jack gülümsedi. “Ama bil bakalım ne oldu?”

“Ne?”

“Çoktan yaptık bile.”

Eğilip telefona yaklaştım. “Ve işe yaradı mı?”

“İşe yaradı. Ben dâhiyim. Ayrıca çok da şanslıyım.”

“Kimse bana hiçbir şeyi anlatmıyor.”

“Sosyal medyada paylaşımlar yapıp, Houston’daki evimde tembel bir hafta sonu geçirmek için sabırsızlandığımı söyleyerek ona yem attım.”

“Bu, evine gelmesi için onu cezbetmeye yetti mi?”

“Kennedy Monroe videosunun da yararı olmadı değil.”

“Seninle o konu hakkında konuşmam gerekiyor.”

Fakat Jack zaferini kutluyordu. “Sonra da korgici kadın geldiğinde onu mülke izinsiz girmekten tutukladık.”

“Bu uzun sürmez.”

“Hayır. Onu avukatlarla, tehditlerle ve felaket senaryolarıyla korkutmaya çalışıyorduk ki daha iyi bir şey oldu.”

“Ne oldu?”

“Telefon hakkını, kız kardeşini aramak için kullandı. Kız kardeşi de hiç vakit kaybetmeden, Teksas’a gelen bir uçağa atladı. Minibüsünü toplayıp kadını, korgilerini ve diğer her şeyini alıp Florida’ya taşıdı.”

Kadının kız kardeşi, Jack’ten defalarca özür dilemiş ve ilaçlarını kullanması için ablasına göz kulak olacağına söz vermiş. “Kimseye hiçbir zararı olmazdı,” demiş. “Geçen yılki boşanmasına kadar iyiydi. Eve dönmesini, daha önceden sağlamalıydık. Artık ihmal etmeyeceğiz.”

“Bu kolay olmuş,” dedim Jack’e. Sonra kaşlarımı çattım. “Çok mu kolaydı?”

“Çok kolay diye bir şey yoktur.”

“Ama yani, bu kız kardeş ne kadar güvenilir olabilir ki?”

“Bilmem ama kız kardeşiyle birlikte Florida’da olan bir sapık, burada yalnız başına olan bir sapıktan iyidir.”

“Katılıyorum,” dedim.

“Neyse,” dedi Jack. “Bu yüzden aradım.”

“Artık cinayete kurban gitme ihtimalimin daha az olduğunu söylemek için mi?”

“Seni Şükran Günü’ne davet etmek için.”

Duraksadım. Sonra da, “Şükran Günü’ne gelemem, Jack,” dedim.

“Neden gelemeyesin? Sözde tetikçin şimdiye Orlando’ya giden yolu yaralamıştır.”

“Bu iyi bir fikir değil.”

“Bu gerçek bir bahane değil.”

Kennedy Monroe’nun, sanki Jack bir pastaymış da kendisi de onun kremasıymış gibi kendini onun üzerine *yaydığı* görüntü aklımda belirdi. “Sanırım her şeyi geride bırakmak en iyisi.”

“Sadece bir gün. Bir yemek. Doğru düzgün veda etmek için.”

“Zaten veda ettik.” Tekrar yapmak istemiyordum.

“Sana vereceğim bir şey var ama.”

Sonra telefonu o meşhur ağzına ve efsanevi âdemelmasına doğru yönlendirip, kamerayı gittikçe aşağı doğru indirdi ve kolyesinde durdu. İşte orada, göğsüne doğru sallanan, dikkat çekecek kadar odak noktasında olan şey, benim çengelli iğnemdi.

“Bulmuşsun,” diyerek telefonun ekranına dokundum. Biliyordum elbette ama tam olarak inanmamıştım.

“Buldum.”

“Neredeydi?”

“Nehrin kenarındaki kumsalda.”

“Orada nasıl bulabildin? Bu imkânsız.”

“İmkânsız olaylarda epey iyiyimdir.”

“Ama nasıl?”

“Çokça bakarak. Biraz da sanrısız bir iyimserlikle.”

Sanrısız iyimserlikle ilgili fikrimi yeniden gözden geçirmem gerekecekti.

Jack devam etti. “Golf toplarına vurmaya gittiğimi söylediğim o sabahlar var ya?”

“Evet.”

“Golf toplarına vurmuyordum.”

“İğnemi mi arıyordun?”

Jack başını salladı. “Babamın metal detektörüyle. Annemin, tam bir para israfı olduğunu söylediği şeyle.”

“Golf çantasındaki o muydu?”

“Dokuz tane demir sopa olmadığı kesindi. Ben golf topuna vuramam bile.”

“Her sabah oraya mı gittin?”

“Evet.”

“Yaptığın şey bu muydu?”

Jack gözlerime bakıp başını salladı.

“Baş belası gibi davrandığını sanıyordum.”

“Bu da faydalarından biriydi.”

“Bana söylemeliydin.”

Yüz ifadesi biraz daha ciddileşti. “Seni umutlandırmak istemedim.”

“Ama Jack...” Yüzünü inceledim. Şaşkınlıkla doluydum. “Neden?”

Nasıl açıklayacağından tam olarak emin değilmiş gibiydi. Sonra da, “Kaybettiğinde yüzünde beliren ifade yüzünden,” dedi.

Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim. “Nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.”

Artık gülümsüyordu. “Başka bir haber, şişe kapağı koleksiyonu yapmaya başladım.”

Biraz kahkaha attım ama bunu yaptığımda gözlerimden yaşlar döküldü. Jack Stapleton’ı tanıdığım dört haftada, onu tanımadan önceki hayatımda ağlamadığım kadar çok ağlamıştım sanki. Bu adam, hislerimi tamamen açığa çıkarıyordu. Fakat belki de bu, o kadar da kötü bir şey değildi.

“Geri istersin diye düşünüyorum.” Sesi biraz daha yumuşaktı.

“Evet, lütfen.”

“Basit,” dedi sonra. “Sorun değil. Bunun olmasını sağlayabiliriz. Tek yapman gereken...” Bu kısımda durup sanki tamamen pazarlığa oturmuş gibi doğruca telefona baktı. “...Şükran Günü yemeğine gelmek.”

Güzel hamle, Jack Stapleton. Güzel hamle.

İçimi çektim. “Tamam, lanet olsun. Orada olacağım.”

Sanırım, Şükran Günü yemeğinde beş kişi olacağımızı sanıyordum. Eski günlerdeki gibi.

Fakat bütün lanet kasaba oradaydı.

Bahçeye vardığımda, ağaçtan ağaca gelişigüzel bir şekilde asılmış ışıktandırma ve bahçe boyunca uzanan, farklı renklerdeki pötikareli örtüler serilmiş uzun masayı gördüm.

Komşular, akrabalar ve beni şaşırtan şekilde bütün Glenn Schultz Özel Koruma ekibi bahçede dolaşıyordu. Hank, Amadi'yle laflıyordu. Kelly, Connie'nin paşmina şalına hayranlığını gösteriyordu. Doc ve Glenn, Glenn'in telefonundaki bir şeye bakıyordu. Sanırım hepsi gerçekten kaynaşmıştı.

"Bakıyorum da korgici kadını Florida'ya gönderdiğimizden beri rahatlamışız," dedim Doghouse'a.

"Tehdit seviyesi beyaz, bebek!" diyerek, çakmam için elini kaldırdı.

En az otuz kişi vardı.

Doc, hindi desenli bir papyon takmıştı. Zinde ve iyice iyileşmişe benzeyen Connie kalkık yakası ve keten tuniğiyle havalı görünüyordu. Jack, kot pantolon ve basit, kırmızı bir gömlek giymişti.

Öyle iyi görünüyordu ki âdeta nefes almayı unuttum.

Ben de nostalji olsun diye sevgili elbiselerimden birini giymiştim. Bir kazak, külotlu çorap ve ponponlu atkıyla... ve kırmızı kovboy çizmelerimle.

Stapletonların Şükran Günü, yardımlaşmalı yemek şeklindeydi. Çünkü Connie'nin de belirttiği gibi, koca bir Şükran Günü yemeği pişirmek "bel ağrıtabilecek ve saçma" bir şey olurdu. Herkes en sevdiği birkaç yemeği yapıp, paylaşılması için mutfığa koymuştu. Herkes kendine yemek aldıktan sonra oturacak bir yer bulmak için dışarı çıkıyordu. Masalara mumlar dizilmişti, kesilen çiçekler antika kavanozların içine konulmuştu ve *Fredericksburg* şeftali suyu ile Doc'un kendi imalatı olan ev yapımı içkilerle dolu şişeler yer alıyordu.

Öyle çok içki içen biri değildim -annemden dolayı hiçbir cazibesi kalmamıştı- ama arada sırada bir iki yudum alırdım. Bugün, bunun için iyi bir gün gibiydi. Ne sıklıkla taşradaki bir bahçede oturup kaçak içki içerdiğiniz ki?

Masaya yaklaştığımda Jack'in yanında boş bir sandalye vardı. Oraya mı oturmalıydım? Kaburgalarımın arkasında hafiften bir tereddüt hissettim ama yine de kendimi ona doğru yürümeye zorladım. Masanın ucundaki biriyle konuşurken, mum ışıklarıyla profili aydınlanıyordu. Gözlerim onun görüntüsünü yalayıp yuttu. Yaklaşırken gözümü üzerinden ayırmadım ama ben köşeyi döndüğüm anda sandalye kapıldı.

Gerçekten kapıldı.

Kennedy Monroe tarafından.

Onu görür görmez, hızla arkamı döndüm. *O burada mıydı?* Jack mi davet etmişti? Sonuç olarak beraberler miydi? Bir dakika... Nişanlanmışlar mıydı? Kennedy'nin televizyonda ettiği tekliften sonra? Ben ne demeye buradaydım ki?

Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım.

Kadın gerçek hayatta daha da iyi görünüyordu. Saçları daha parlaktı. Dudakları daha dolgundu. Memeleri daha... memeliydi.

Kısacık kot şortu ve hemen göğüs dekoltesinin altından bağladığı pötikareli bluzuyla seksi çiftlik kızı imajını kusursuzca yayıyordu. Kendisinin posterı gibiydi. Ve söylemeye gerek olmasa da bu tıknaz, biçimsiz insanların arasında son derece göze batıyordu.

Yaşayan Barbie gibiydi. Bunun bir hakaret olmasını ne kadar istesem de... değildi.

Jack evet demiş olmalıydı, değil mi? Yoksa, Kennedy niçin burada olacaktı ki?

Ayrıca, Jack'i kim suçlayabilirdi?

Kitaplardan çıkma, kusursuz ve aşırı güzelliğiyle karşılaşınca, herhalde kimse hayır diyemezdi.

Göğsümdeki batmayla cevabımı aldım.

Ben niye buradaydım? Doghouse, Glenn ve Amadi'nin burada olmasıyla aynı sebeptendi. Sıradan insanların burada olmasıyla aynı sebeptendi. Connie'nin Jack'in omzuna vurup, *centilmen ol*, dediği zamanı düşündüm.

Etrafıma bakındım.

Bugün Şükran Günü'ydü. Jack Stapleton'ın *bir şey hissetmediği* diğer insanlar neden buradaysa ben de o yüzden buradaydım. Şükranlarımı sunmak için.

Tabağımı çimenliğe bırakıp doğruca arabaya gitme ve son hızla şehre geri dönme dürtümle savaştım.

Fakat elbette öylesi daha kötü olurdu.

Küçük düştüğünü hissetmek ile küçük düştüğünü hissettiğini *kabul etmek* aynı şeyler değildi.

Tekrar arkamı dönüp masanın en uzak ucunda, Doghouse'un yanında bir yer buldum, en azından görüşümü kısmen engelleyebilirdi.

Gözlerimi sımsıkı kapadım. Elbette işler böyle olacaktı. Farklı bir şey olduğunu hayal etmek, kendi kendime uğursuzluk getirmek gibi olmuştu.

Nefes alıp verdim ama ciğerlerimin titrediğini hissettim.

O yüzden her zaman yaptığım şeyi yaptım: Bir kaçış planı. Hayatımın bu anına elimden geldiğince katlanacaktım ve sonra gitmem gereken başka bir yer varmış gibi gülümseyerek ayağa kalkacak, zarif bir şekilde gölgelere karışıp ortadan kaybolacaktım.

Kolaydı.

Buna ne kadar katlanabilirdim?

On beş dakikada karar kıldım -çok bile denilebilirdi- ve sonra Jack ile Kennedy'ye yanlışlıkla bakmamak için gözlerimi tabağıma diktim.

Vay be. Ne absürt bir çift adıydı.

Fakat Doghouse, onlara ikimize de yetecek kadar bakıyordu. "Onun burada olduğuna inanabiliyor musun?" deyip durarak bana dirsek atıyordu. "Kennedy Monroe. Marilyn Monroe'nun torunu."

"O iddia çürütüldü," dedim.

"Gerçek hayatta daha iyi görünüyor," dedi sonra. "İşte *bu iddia* çürütülmemiş."

"Neyse," dedim. "Sen Kelly'den hoşlanmıyor musun?"

"Ne?" derken sesi bir oktav yükseldi.

Fakat rol yapmakla işim bitmişti. "Çok bariz, ahbap. Öp artık onu. Adam ol ve hallet şu meseleyi."

Doghouse gözlerini tabağına dikip bir saniye düşündü.

Ve sonra, dediğimi yaptı.

Şaka yapmıyorum. Ayağa kalkıp Kelly'nin oturduğu yere gitti, omzuna hafifçe dokundu. "Hey, seni öpebilir miyim?" dedi.

Kelly bir saniyeliğine gözlerini kırpıştırarak ona baktıktan sonra sadece, "Olur," dedi.

Bu kadar basitti.

Kelly'yi, elini tutup ahıra doğru götürmesini izledim.

"Vay canına," dedim yüksek sesle. Bu kadarı yetmiş miydi?

Bana, kaçak içki kavanozumdan koca bir yudum almaktan başka bir alternatif bırakmadı.

İçki başta tatlıydı. Fakat sonra kaçak kısmı geldi.

Sanırım kaçak içkinin yasa dışı olmasının bir sebebi vardı. Dümdüz antifriz içmek gibi bir şeydi. Asit yutmuşum gibi boğazım yandı ve bir saniyeliğine ölüyor olabilir miyim diye merak ettim. *Dumanın* birazını içimden atmaya çalışarak eğildim ve bir kedi gibi yere doğru tısladım.

Tam o sırada görüş alanıma Jack'in spor ayakkabıları -onları nerede görsem tanırdım- girdi. "Yakıyor, değil mi?"

Başımı kaldırıp baktım. *O yollardan ben de geçtim*, der gibi başını sallıyordu.

Cevap olarak sadece kuru kuru öksürdüm.

Doghouse'un boşalan sandalyesine oturdu. "Arabanın boyasını bile çıkarır, orası kesin."

Doğrulurken ona, *Bunu içebiliyor musun?* der gibi baktım.

"Ayrıca mücevher temizlemek için de iyidir. Annem alyansını onun içinde bekletir."

Elimi boğazıma koyup biraz masaj yaptım.

Jack anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. "Biraz bağışıklık kazanman lazım."

Ne yapıyorduk? Niçin buradaydı? Arkadaş gibi mi takılıyorduk? Kim, Kennedy Monroe'ya sahipken arkadaşına ihtiyaç duyardı ki?

Jack, Doghouse'un yarısı içilmiş su bardağını bana uzattı, diğer eliyle de Doghouse'un terk edilmiş tabağındaki, yemeğe benzemeyen bir şeyden bir çatal aldı. "Biraz tatlı patates ve marshmelov salatasıyla kötü tadı defetmelisin."

Başımı iki yana salladım. Bu, aldığım hasara hakaretti resmen. Sonra, nihayet konuşmayı başararak, "Yerine geri dönmelisin," dedim.

Fakat Jack bana sadece kaşlarını çatı. "Artık yerim burası."

Tam o sırada Doc masanın en ucunda ayağa kalktı ve hepimizin dikkatini çekene kadar çatalını içki kavanozuna vurdu.

Tam bir resmiyetle, "Lütfen ellerimizi birleştirelim," dedi.

Jack elimi tuttu, teninin tenimde yarattığı sıcak, huzur veren his, bütün vücudumu kıpır kıpır etti.

Ya da belki de kaçak içkideki toksinler yüzündendi.

“Bu güzel akşamda, burada dostlarımızla birlikteyken, dua ettiğimiz tanrılar ve tanrıçalar kimse, onlara şükranlarımı sunuyorum: Nimetlerimiz için, büyük, güzel, kusurlu ülkemiz için ve hatta yaşadığımız zorluklar için. Birbirimizi gözetelim, birbirimize tahammül gösterelim ve birbirimizi bağışlayalım. Amen.”

Doc, Connie’ye baktı sonra. “Ev sahibemiz bir şey eklemek ister mi?”

Connie ayağa kalkıp bardağını kaldırdı. “Bu yıl hasta olduğumu hepiniz biliyorsunuz. Hasta olmayı elbette asla istemezdim. Fakat bunun getirilerini fazlasıyla düşünüyorum. Sizi yavaşlama ya zorluyor. Hayatı enine boyuna tartmanızı sağlıyor. Ailenizi, bir arada vakit geçirmek için suçluluk hissetmeye sevk ediyor. Lenf sistemimin temizlenmesine minnettarım. Sonuçların temiz olmasına minnettarım. Hastalığı atlatıyor olduğum için minnettarım. Hepsinden de ötesi, nasıl minnet duyulacağını öğrendiğim için minnettarım.” Sonra başını salladı. “Bu akşam geldiğiniz için teşekkür ederim. İçkiye dikkat edin. Amen.”

Herkes ellerini geri çekip tabaklarına geri döndü.

Sonra Doc ekledi: “Eğer daha önceden bize katıldıysanız, masadaki herkesin tek tek, küçük ya da büyük demeden şükran duyduğu bir şeyi söylemesinden sevgili eşimin ne kadar hoşlandığını biliyorsunuzdur. Bu akşam, oğlumuz Jack ile başlıyoruz.”

Jack tereddüt bile etmedi. Elinde tutmakta olduğu çatalı kadeh kaldırır gibi kaldırdı. “Ben bu tatlı patates ve marşmelov salatası için şükranlarımı sunuyorum.”

Sıranın bana geleceğini sandım ama Jack’in diğer tarafındaki adam, sırayı kaptı. “Ben hava durumundaki yağmur tahmininin yanlış çıkmasına şükrediyorum.”

Onun yanındaki kadın devam etti: “Ben yeni torunum için şükrediyorum.”

Onun yanındaki adam, Doc Stapleton'ın kaçak içkisine şükrediyordu.

Sırayla bu şekilde devam ettik. Amadi, karısı ve çocukları için şükrediyordu. Doc Stapleton, Connie Stapleton için ve Connie de onun için şükrediyordu. Glenn, Kennedy Monroe'nun yanında boş sandalye bulduğu için, Kennedy Monroe Instagram'da yirmi dört milyon takipçiye ulaştığı için şükrediyordu. Doghouse ile Kelly ortalıkta görünmüyordu. İkisinin de buna şükredeceğine hiç şüphem yoktu.

Bu tür durumlarda hep biraz utanç hissederdim. Her duyduğum yeni cevapla kafamda kendiminkini değiştirdim.

Benim sıram geldiğinde, sadece... tereddüt ettim.

Ben ne diyeceğime karar vermeye çalışırken herkes beni izliyor ve bekliyordu.

En sonunda Connie öne doğru eğildi. "Şükredeceğin bir şey düşünemiyor musun, Hannah?"

Onunla göz göze geldim. "Çok fazla şey düşünüyorum."

Buna bütün masa kahkahayla güldü. Hepsi çok rahat görünüyordu.

"Hepsini söyle, hayatım," dedi Connie.

Ben de bir şeyler söylemeye başladım. (Kaçak içkinin de etkisiyle.) "Burada olduğum için şükrediyorum," dedim. "Tekerlek salıncağa şükrediyorum. Brazos Nehri'ne şükrediyorum. Doc'ın taktığı hindili papyona şükrediyorum. Bu bahçede geçirdiğim zamana şükrediyorum. Bal arıları için şükrediyorum. Stapleton plak koleksiyonu için. Clipper için. Her yerdeki begonviller için şükrediyorum. Gerçek, sevgi dolu bir ailenin neye benzediğini gördüğüm için şükrediyorum. Sanırım..." Birden, sesimin hafiften titrediğini fark ettim. Yüksek sesle konuşarak bunu gizlemeye çalıştım. "Sanırım sahip olamayacağınız bir şey için çabalamaya değmiyor. Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez. Önemli olan, yarımıza aldıklarımız. Hayatımın çoğunu, kaçmaya çalışarak harcadım. Zor şeylerden kaçarak öyle çok vakit harcadım ki. Fakat şimdi kaçışın abartılıp abartılmadığını merak ediyorum. Sanırım

şimdi, neyi yanımda götürebileceğimi düşünmeye çalışacağım. Neye tutunabileceğimi. Arkamda bırakmak zorunda kalacağım şeyleri değil.”

Ben konuşmayı bıraktıktan sonra masa birkaç saniyeliğine sessiz kaldı ve belki de “düşünceli” olarak başlayıp “delirmiş” olarak bitirmiş olabileceğimden biraz endişe ettim.

Fakat tam kendimden ümidi kesmeye başlayacaktım ki... tüm masa alkışlamaya başladı.

Sonra Doc kaçak içki kavanozunu kaldırıp, “Kaybettiğimiz her şeye. Ve tutunduklarımıza,” dedi.

Masadaki herkes kadeh kaldırdı.

Yemekten sonra Jack ve Hank ateş çukurunda ateş yaktı.

Alevleri izlediğim sırada, bahçe sandalyelerinden birinde oturan Jack'in, alevlerin arasından doğruca bana baktığını fark ettim.

Bakışlarımı kaçırdım. Fakat tekrar baktığımda, davet ederce-sine yanındaki yere eliyle vuruyordu.

Ateşin etrafından dolanmaya başladım, artık neyin ne anlama geldiğinden emin değildim ve tam yanına oturmak üzereydim ki Kennedy Monroe aradan sıyrılıp benden önce oturdu.

Olduğum yerde durdum.

“Kız bu mu?” diye sordu Jack'e, sanki ben orada yokmuşum gibi. “Hastanede öpüştüğün?”

“Öpüşmedik,” dedi Jack.

“Tabii.”

“Gerçekten,” dedi Jack. “Açıdan dolayı öyle göründü. Nasıl olduğunu biliyorsun.”

“Biliyorum,” dedi Kennedy, bana bakarak. “Neyse, şimdi ona iyice bakınca, son derece...” Kennedy Monroe, diğer insanların da dinlemeye başlamasına yetecek kadar bir süre duraksadı. En sonunda da, “Sıradan olduğunu görebiliyorum,” diye bitirdi.

Anlıyordum. Hiçbir sevgili, internette dolaşan şüpheli fotoğraflar görmek istemezdi. Hiçbir sevgili, erkek arkadaşının başının -benim o gece yaptığım gibi- başka bir kadının boynuna doğru çekilmesini istemezdi. İyi bir sebepten de olsa. Elbette beni burada gördüğüne memnun olmayacaktı.

Benim de onu gördüğüm için heyecan duymamam ile aynı sebeptendi.

Hemen onu temin etmek için atladım. "O fotoğraflarda kesinlikle öpüşmüyorduk."

Kadın gerçekten yüksek sesle bir kahkaha attı, bütün kalabalığın dikkatini çekecek kadar gürültülüydü. Sonra bana doğru bir adım atmak için ayağa kalktı, aslında bir nevi kendini gözler önüne serdi. "Ee, herhalde yani."

"Sadece, onun güvenlik ekibindeydim," dedim. "Fotoğraflanmasını önlemeye çalışıyorduk."

Sesinde sahte bir yakınlıkla, "Aman Tanrım," dedi Kennedy. "Çok komiksin. Gerçekten, bana öpüşmediğinizi söylemene gerek yok." Başta sesi, *ben sevgilime güveniyorum*, tarzında yüksek, tatlı bir tondaydı. Fakat sonra bir oktav daha düşürerek, "Orası bariz," diye ekledi.

Jack ayağa kalktı. "Kennedy..."

"Yani..." Kadın, Jack'e doğru eğildi. "Ona bir baksana."

Kennedy beni ayaklarıma kadar inceledikten sonra, herkesi aynı şeyi yapmaya davet eden yavaş bir hızla bakışlarını tekrar yukarı çıkardı.

İncelemesinin altında resmen kaskatı kesildim. Kendimi, ölüm katılığı böyle mi hissettiriyor diye merak ederken buldum.

"Yani, hadi ama," dedi. "Değil mi?"

Jack, *bunu konuştuk*, der gibi bir tonla, "Rekabete girme, Kennedy," dedi.

"Rekabete girmiyorum," dedi Kennedy. "İnternet rekabet yaratıyor. Tüm o fotoğrafları gördün mü? Yorumları?"

“Yorumları okuma konusunu konuşmuştuk sanırım.”

“İnsanlar bana mesaj atıyor! Özelden yazıyorlar! Hatta annem bile bilmek istiyor!”

Jack, “Hiçbir şeyin gerçek olmadığını biliyorsun,” dedi, onu ikna etmeye çalışıyordu.

“Hiçbir şey gerçek değil ama yine de küçük düşürücü.” Gözlerini tekrar bana çevirdi. “Yani, bütün dünya şunu...” Beni gösterdi. “...*buna* tercih ettiğini düşünüyor.” Elini kalçasına koyup memelerini bir rafa yerleştirecekmiş gibi kaldırdı.

Bir noktada haklı olduğunu ben bile itiraf etmek zorunda kaldım.

Benim gibi görünen biri, Jack Stapleton’ı onu aldatmaya ikna edebiliyorsa -gerçekte olmasa da görüntüde- onun gibi görünmenin getirisi neydi? Anlıyordum. Eşyanın tabiatına aykırıydı.

“Hepsi yanlış anlaşılmıyordu,” dedim.

“Fakat benim demek istediğim de o!” dedi Kennedy. Artık sesi daha yüksekti. “O yanlış anlaşılma nasıl olabildi? Değil mi? *Hadi ama*. Haddi aşan kısım da bu. Herhangi birinin, Jack’in benim yerime...” Bu kısımda durup beni inceleyerek kelime bulmaya çalıştı. “...düz, sıradan, tamamen ortalama olan birini seçeceğini düşünmesi!” Dürüst olmam gerekirse gözleri biraz deli deli bakıyordu. “Değil mi?” Kalabalığa baktı. “Değil mi? Bu, absürt bir şey!” Bir saniyeliğine gözlerini bana çevirdi, âdeta bir böceğe bakar gibiydi. “Çünkü bütün dünya Jack Stapleton’ın *seni* seçeceğine öyle kolayca inanabilirse *ben* olmanın ne anlamı oluyor?” Yeniden kalabalığa döndü. “Cidden! Elleri gösterin. Bu kalabalıktan kim benim yerime bu kızı seçerdi? Kim? Gerçekten! Bir kişi var mı? Bu ciddi bir soru! Gerçekten bilmem gerekiyor. Hadi görelim! Herhangi biri? Burada bunu yapacak *bir kişi bile* var mı?”

Sonra sessizleşti.

Kalabalık da öyle.

İnternette yayımlanan fotoğraflar yüzünden aşağılanmış hissetmesini ve bu yüzden şimdi aynı şekilde beni aşağılamak istemesini her ne kadar anlıyor olsam da, etrafımda olup bitenler yüzünden öyle dehşete kapıldım ki donup kaldım. Her şeye son vermenin en kesin yolu, benim gitmem olurdu. Uzaklaş git. Değil mi? Orada öylece durmak ve sadece *Vogue*'un kapağında gördüğüm birine karşı -hiç girmedğim- bir güzellik yarışmasına katlanmak zorunda değildim.

Yürüyüp gitmenin vaktiydi.

Ancak yine de hareket edemedim. Dehşetten kıpırdayamaz hâldeydim.

Anlayabildiğim kadarıyla herkes aynı hâldeydi.

Herkes, ağızları beş karış açık hâlde orada durmuş, haklı öfkesiyle alevler saçan Kennedy Monroe'ya bakıyordu. Kennedy bekledi. Epey zaman da verdi. Bir çağ da geçmiş olabilirdi birkaç saniye de. Fakat kadın, sonuçları kimsenin inkâr edemeyeceğinden yavaşça emin oldu.

Sonra da ölümcül vuruş için, "Son çağrı! Hadi bakalım! Bu kalabalıkta benim yerime onu seçecek birisi var mı?" dedi.

İşte o sırada Jack elini kaldırdı. "Ben," dedi. Sonra da ekledi: "Bir saniye bile düşünmeden."

Bir rahatlama hissetmeyecek kadar donup kalmış durumdaydım.

Sonra dönüp gözlerime bakan Jack'in yüzündeki ifade yumuşadı. "Kesinlikle yapardım."

Jack gerginliği bölünce başka bir el daha kalktı. Hank'in eliydi. "Ben de."

Sonra güzel bir dalga hâlinde herkes katıldı. Öne çıkıp ellerini havaya kaldırıyorlardı: Amadi, sonra Glenn, sonra Kelly, sonra -Kelly'den yediği dirsekten sonra- Doghouse.

"Ben."

"Ben de."

"Ben de seçerdim."

“Hannah Takımı!”

Cevaplar eşliğinde eller havaya kalktı. Hatta Doc ve Connie bile katıldı. Oylarının sayıldığından emin olmak için kollarını sallıyorlardı.

Herkes elini havada tuttu, ta ki en sonunda Jack etrafına bakıp duyurana kadar: “Oy birliğiyle.”

Kennedy’nin yüzündeki ifade, öfkeli bir somurtmaya dönüştü.

Jack de buna cevap olarak onunla göz göze geldi. “Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?”

Kennedy ona kaşlarını çatı.

Jack hafifçe omuz silkti. “Bu partiyi gerçekten davetli olan insanlara bırakma zamanı. Ayrıca senin için de defolup gitme vakti.”

Ev yapımı kaçak içkiye hakkını vermem gerekiyordu.

Çok rahatlatıcı bir içkiydi.

Zehirli ama rahatlatıcı.

Connie, benim kazayla çakırkeyif olduğumu ve geceyi çiftlikte geçirmek zorunda kalacağımı öğrenmekten memnun oldu. “Jack sana ödünç tişört verebilir. Ayrıca, Jack’i kanepeye, seni de onun odasına yatırırız,” derken hafifçe dizime vurdu. Sonra da, “Tabii eski günlerin hatırına seramik zeminde yatmayı tercih edersen ayrı,” diye ekledi.

“Hayır, teşekkür ederim,” dedim.

“Daha önce orada mutluydun,” dedi Jack.

“Daha önce orada mutlu olmak benim işimdi.”

Teker teker bütün arkadaşlar ve komşular ayrıldı ve Stapleton büyükleri de yatağa çekildi.

Jack’le birlikte, gece göğünün altında ateşin yanıp kor oluşunu izledik. İkimiz birlikte. Eski zamanlardaki gibi.

“Yemekte sana yer ayırmıştım,” dedi. “Neden oraya oturmadın?”

İçki kavanozumu çalkaladım. "O sandalye kapılmıştı."

"Aslında kapılmamıştı."

"Ne yapacaktım? Kennedy Monroe'nun kucağına mı otursaydım?"

"Ben daha geniş bir anlamdan bahsediyorum."

Öyle mi yapıyordu? Neden bahsediyordu? Kaçak içkiye şükürler olsun. En sonunda sormaya karar verdim. "Eee. Kennedy'yle yaptığın şu röportaj biraz havada bitti gibi."

"Öyle mi oldu?"

"Evet. Onunla evlenmeni istedi."

"Öyle mi yaptı?"

"Hatırlamıyor musun?"

"Büyük ihtimalle dinlemiyordum. Kennedy'yle konuşurken dalıp gitmek kolay oluyor."

"Ama sen ne dedin?"

"Ne zaman?"

Onu tekmeledim. "Sana teklif ettiği zaman?"

Jack omzunu silkeledi. "Hiçbir fikrim yok."

Artık öne doğru eğiliyordum. "Bir kadın *sana evlenme teklifinde bulunuyor* ve senin ne cevap verdiğine dair bir fikrin yok mu?"

Jack, bunun neden tuhaf olduğunu anlayamıyormuş gibi bana kaşlarını çatı. Sonra kafasına dank etti. "Gerçek değildi. Elbette. Hepsi kameralar içindi. Bunu bildiğini sanıyordum."

Vücudumun, erimeye başlıyormuş gibi rahatladığını hissettim. "Niçin bunu bileyim?"

Kaşlarını çatı. "Bunu nasıl bilmezsin?"

"Yani... sadece şov için miydi?"

Jack bana sevimli bir ahmakmışım gibi baktı. "Elbette."

"Kennedy Monroe senin... nişanlın değil mi?"

"Lütfen."

"Kız arkadaşın mı?"

"Kesinlikle değil."

"Kız arkadaşın olmadığını *kendisi* biliyor mu?"

“Tabii ki.”

“O zaman burada ne yapıyordu?”

Jack omuz silkti. “Can sıkıntısı? Fotoğraf? Reklamcısı benim reklamcımı aradı ve Kennedy’nin gelip gelemeyeceğini sordu.”

“Fakat ateş başında olup bitenler neydi?”

“Rekabet. Patolojik öz güvensizlik?”

Başımı iki yana salladım. “İnsan fiziğinin kusursuz modeli olan bir kadın nasıl öz güvensiz olabilir?”

“Bu gerçekten iyi bir soru.”

“Özetlemek için: Sen ve Kennedy Monroe birlikte değil misiniz?”

“Biz asla birlikte olmadık.”

“*People* dergisinin kapağındaki, aynı kazaklardan giymiş olduğunuz fotoğrafınız farklı bir hikâye anlatıyor.”

“Onların hepsi uydurmaydı.”

Akıl erdirmek çok zordu. “Ama neden?”

“İnsanlara, konuşacakları bir şey vermek için.”

“Fakat doğru olmamasını umursamıyor musun?”

Jack arkasına yaslandı. “İnsanların gerçek şeyler yerine, sahte şeyler hakkında dedikodu yapmasını tercih ederim.”

Hepsini sindirmeye çalıştım. “Yani, bir kez daha. Sadece açık olmak adına: Kennedy Monroe’yla hiç çıkmadın mı?”

Jack, *doğrudur*, der gibi başını salladı. Sonra da, “Asla,” dedi.

Bütün vücudum rahatlayıp eridi. Sonra omzuna vurdum. “Neden bana daha önce anlatmadın? Bunca zamandır onunla sevgili olduğunuzu düşünüyordum.”

Jack omuz silkti. “O konuda gerçekten konuşmamam gerekiyor.”

“Fakat tanıştığımız gün sana özel olarak sordum.”

“Gizli bilgiydi. Senin bilmene gerek yoktu.” Ekledi: “O sırada.” Yeterince adildi.

“Peki ya sen?” diye sordu Jack.

“Bana ne olmuş?”

“Önceki gece Bobby’nin senin evine geldiğini duydum.”

“Sen onu nasıl duydun ki?”

“Tekrar barışma falan yok, değil mi?”

Jack’in, ateşle aydınlanan inanılmaz yakışıklı yüzüne baktım. Pekâlâ. Dökülelim öyleyse. “Şey. Annemin cenazesinden sonraki gün beni terk etti, en yakın arkadaşım la yattı ve sonra onu da terk etti, yani... Hayır. Barışmadık.”

“Vay canına,” dedi Jack.

“Fakat en kötüsüne gelmedim daha.”

“En kötüsü ne?”

“Bana gerçekten ama gerçekten berbat şeyler söyledi. Asla unutmayacağım şeyler.”

Jack eğilip yaklaştı. “Ne dedi?”

“Sana söyleyemem.”

“Niyeymiş?”

“Çünkü gerçek olabileceğinden korkuyorum.”

“Kesinlikle gerçek değil. Her ne dediyse. Tamamen yanılıyor.”

“Ne dediğini bilmiyorsun bile.”

“O yüzden bana söylemek zorundasın.”

“Yapamam!” deyip ayağa fırladım ve ateş çukurunun etrafında dolandım.

Jack de kalkıp benimle birlikte yürüdü. “Anlat işte. Hatırlamayacak kadar sarhoşum.”

Ona göz attım. Bu türden şeyleri anlamakta iyiydim. “Sarhoş olmaya yakın bile değilsin,” dedim.

Fakat Jack bunu gerçekleştirmeye hazırды.

Doğruca önüme gelip birkaç santim ötemde durdu. “Henüz çengelli iğneni geri istemedin.”

Gözlerimi kıstım. “Acımasız kız arkadaşın dikkatimi dağıttı.”

Jack ellerini deri kolyesine doğru kaldırıp kopçasını açtı ve boynundan çıkardı, ucunda hâlâ çengelli iğnem takılıydı. “Kolye kısmını bulamadım,” dedi Jack, “o yüzden kolyeyi de al.”

“O, Drew’un kolyesi.”

“Bir şey demezdi.”

Bana Drew'un kolyesini mi veriyordu? Bu, çok büyük bir meseleymiş gibi geldi.

Jack kolyeyi ve iğneyi, almak zorundaymışım gibi bana uzattı.

Ancak almak için uzandığımda yüzünde yaramaz bir gülümsemeyle yumruğunu başlarımızın üstüne kaldırıp, kolyeyle iğneyi orada tuttu.

Olanların adaletsizliğiyle ağzım açık kaldı.

"Versene!" diyerek eline doğru zıpladım.

"Belki de 'kim bulduysa onundur' durumudur."

"Bu hiç hoş değil." Biraz daha zıpladım.

"Çok komiksin. Çivava²³ gibisin."

"Ver şunu!" dedim. Zıplamaya devam ederken omzuna tutunuyordum.

"Tek bir şartla," dedi.

Ne olduğunu öğrenmek için durduğumda, "Bobby'nin sana ne dediğini söyle bana," dedi.

Tekrar zıplamaya başladım. "Asla."

"Tamam o zaman, bodurcuğum. Bu küçük, tıkrıtlı şeye veda et." Avucunu arkasına çekti, iğnemi çimenliğe doğru fırlatmak üzereymiş gibi yapıyordu.

Atmazdı. Elbette atmazdı. Fakat tehdidi bile yeterliydi.

İçimi çektim. Zıplamaya son verdim. Jack'in gözlerinin içine baktım. "Peki. Ama bana bodurcuğum deme."

"Peki, ne?"

"Peki, sana anlatacağım."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Yalan mı söylüyorsun?"

"Hayır."

"O pislik herif sana her ne söylediyse, onun acısını mezarına götürebilmek için başka bir şey mi uyduracaksın?"

Bu, ilgimi çekti. "Hayır. Ama harika bir fikir."

²³ Çivava (İng. Chihuahua), dünyanın en küçük köpek cinslerinden biri. -ed.n.

Jack yüzünde, *tamam, sana güveniyorum*, diyen bir ifadeyle elini indirdi.

O kadar yakına eğildi ki nefesini tenimde hissedebiliyordum, kolyeyi boynuma geçirip kopçasını taktı.

Bırakıp geriye çekildiğinde, boncuklara dokundum. Gerçekten boynumda olduğu için hayret içindeydim. Jack onu bulmuştu. Aramıştı, bulana kadar aramıştı. Şimdiyse benim için çok kıymetli bir şeyi, kendisi için çok kıymetli olan bir şeyle birlikte bana geri veriyordu.

Ne yapıyordu?

Geriye bir adım attı. Tam o anda kaçıp gidebilirdim, böylece Robby'nin söylediği şeyi ona anlatmak zorunda kalmazdım.

Ama kaçmadım.

Yine alkolü suçladım. Ya da belki de Jack Stapleton'ın karşı konulmaz bakışlarındandı. Ya da belki de bu akşam, ailesinin, iş arkadaşlarımla ve bizzat Kennedy Monroe'nun önünde beni seçmiş olmasındandı. Fakat çengelli iğneme sevgimi göstermek için bir saniye daha bekledim, artık güvendedeydi ve sonra... Jack'e anlattım.

Kelimeleri yüksek sesle söylediğime hâlâ inanamıyordum. Belki de alkol sihirli bir şekilde, tutukluğu kaldırıyor. Ya da belki de anlatılmayan sırların nasıl içe dert olabildiğini biliyordum. Ya da belki, sadece belki, Jack'in bunun yanlış olduğunu kanıtlamaya çalışabileceğini umut etmeye cüret ediyordum.

Sonuç olarak, anlattım.

"Bobby dedi ki..." diye başladım, uzun bir nefes aldım. "O... benim... *kötü öpüşen* biri olduğumu söyledi."

Kelimeler ağızımdan çıktığı anda pişman oldum.

Çünkü Jack ne yaptı?

Kahkahalara boğuldu.

Kendimle ilgili bildiğim en aşağılayıcı şeyi onunla paylaşmıştım ve o kahkaha atmıştı.

Arkamı dönüp, "Unut gitsin," dedim.

“Bekle...” dedi Jack.

Fakat beklemedim. Eve gidemeyecek kadar alkollü olabilir-
dim ama içeri girip sabahleyin kaçabilmek için kendimi banyoya
kilitleyecek kadar ayıktım.

Jack peşimden geldi. “Güldüğüm için üzgünüm. Üzgünüm!”

“Komik değil,” dedim titrek sesle.

Yan verandada, tam evin kapısına ulaştığım sırada beni ya-
kaladı ve omzumdan tutup çevirdi. “Komik. Gülünç. Fakat tek
sebebi, çok yanlış olması.”

“Benimle alay etme,” dedim. Şimdi gözlerimdeki yaşları his-
sedebiliyordum. Çok küçük düşürücüydü.

“Seninle alay etmiyorum. O bir yalancı.”

“Tabii ki öyle. Fakat birden fazla şeyi doğru bildi.”

“Pekâlâ, öpüşme konusunda haklı değil.”

“Bunu bilemezsin.”

“Kesinlikle bilebilirim.”

“Nasıl? O beni defalarca gerçekten öptü ve sen sadece num-
radan öper gibi yaptın.”

“Bana güven.”

“*Sana güveneyim mi?*”

“Anlayabiliyorum, tamam mı?”

“Nasıl? Neye göre söyleyebiliyorsun?”

“Biliyorum işte. Çok fazla insanı öptüm, tamam mı?”

“Bak, tatlısın...”

“Bana *tatlı* denmez.”

“...ama *beni gerçekten öpmüş birinin* sözünün üstüne seninki-
ni kabul edemem.”

“Bin dolar,” dedi Jack.

“Ne?”

“Bin dolarına bahse girerim. Kötü öpüşen *o*. Ama seni suçluyor.”

“Bu saçmalık, Jack. Öylece vereceğim bin dolarım var mı sa-
nıyorsun?”

“Sana ödünç veririm.”

“Tanrı aşkına, ahbap. Bırak peşini.”

“Hayır.”

“Hepimiz harika öpüşen insanlar olamayız, Jack. Sorun değil. Ben diğer şeylerde iyiyim.”

“O, sana yalan söylüyor. Ve sen ona öylece... *inanamazsın*.”

Harika. Yaşayan En Seksi Adam’dan öz güven ipuçları. “Tavsiyen için sağ ol. Ben yatmaya gidiyorum.”

Sinekliği açmak için döndüm ama o anda kapıyı kapatmak için kolunu uzattı.

“Yanılmıyorum,” dedikten sonra yoğun bir bakışla doğruca gözlerime baktı.

“Tamam,” dedim. “Yanılmıyorsun. Harikayım. Yürekləri burkuyorum. Hayat sarsıcıyım. Şimdi mutlu musun?”

Fakat Jack başını iki yana salladı.

Sonra eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

“Eğilmek” derken, yani bütün vücuduyla abandığını söylemek istiyorum. Tüm benliğiyle beni o kapıya yapıştırdı.

Sanırım başından beri bunu bekliyordum.

Kollarım boynuna uzandı ve ellerim saçlarına giden yolu buldu, bacaklarım kendi iradeleriyle Jack’in beline dolandı. O mu beni kaldırdı, ben mi atladım? Asla bilemeyeceğiz. Fakat o beni öpüyordu, ben onu öpüyordum ve bu gerçektir.

Öpücüğü anlık hisler hâlinde hatırlıyorum. Duyarlılık ve gerginlik, sıcaklık ve bağ kurma. Sakallarının sertliği ile kollarının gerginliği, tarçın kokusu ve kucaklanmanın hiçbir şeyle kıyaslanamaz hissi.

El üstünde tutulmanın...

Bu öpücüğün özlemini o kadar haftadır, o kadar gündür, o kadar sonu gelmez saattir duyuyordum ki... Asla gerçekleşmeyeceğini, imkânsız olacağını düşünüyordum. O yüzden birdenbire olduğunda, ne olduğu veya ne anlama geldiği önemsizdi... Verilecek bir karar yoktu. Balıklama dalmak dışında hiçbir şey yoktu.

Onu kıcının üstüne devirmek kadar kolaydı.

Bin doları düşünmedim. Robby'yi düşünmedim. Kim haklı, kim haksız, kanıtlamaya çalışmıyordum.

Sadece bu öpücüğü istiyordum.

Ve bu benim fırsatımdı.

Boşa harcamayacaktım.

Ne olduğunu anlamadan kapıdan geçtik. Dudaklarımız hâlâ birbirine değiyordu. O hâlâ beni tutuyordu, ben hâlâ ona tutunuyordum. Oturma odasından geçip -dengemizi kaybedip kanepeye çarptık, konsoldaki seramik horozu neredeyse deviriyorduk- Jack'in yatak odasına doğru gidiyorduk.

Kapısının önünde durduk, bir yandan beni duvara dayıyor bir yandan da tek eliyle kapının kolunu arıyordu.

İyi bir öpüşme, diğer her şeyi karanlıkta bırakırdı.

Dokunuşlar, özlemler ve birbiriniz dışındaki her şeyi.

Ve bu, müthiş bir öpüşmeydi.

Jack kapı kolunu hemen bulamayınca boş verdi ve kendini ana bıraktı. Eli ensemdeydi, vücudunu benimkine yaslıyordu. ağzı ağzımdaydı. Sanki dünyada ikimiz dışında hiç kimse veya hiçbir şey yok gibiydi.

Daha doğrusu, Doc'un, koridorun aşağısındaki yatak odasından gelen sesini duyana kadar öyleydi.

"Jack? Sen misin?"

Bu, büyüü bozdu.

Donakalıp gözlerimizi açtık ve nefes nefeseyken birbirimize baktık.

"Babam," diye fısıldadı Jack.

"Biliyorum," dedim fısıltıyla.

Jack aklını toplamak ister gibi başını iki yana salladı. Sonra başını kaldırıp, aklı başında gibi konuşmayı denedi. "Evet, efendim?"

"Ateş çukurundaki korların üzerine su tut, olur mu? Haftalar-dır yağmur yağmıyor."

"Evet, efendim," diye seslendi Jack.

"Jack?"

“Evet, efendim?”

“Hazır dışarıdayken bütün yiyecekleri içeri geri getirdiğimizden ve çakalları bahçeye çekecek bir şey kalmadığından emin olabilir misin?”

“Evet, efendim.”

“Ha, bir de, Jack?”

Jack, *cidden mi?* der gibi içini çekti. “Evet, efendim?”

“Git, o kıza uyuması için bir şey bul ve sonra da onu yatağa yolla.” Ardından ekledi: “Yalnız başına.”

Jack iç geçirdi.

Birkaç saniye sonra: “Bunu anladın mı, Jack?”

“Evet, efendim.”

“Aferin oğluma.”

Atmosfer bozulunca Jack kollarını rahatlatıp beni tutuşunu gevşetti. Ayaklarımın üstüne indim.

Bölünmemiz iyi olmuştu.

Asla, Kore’ye taşınmadan önce, bir reçel kavanozu dolusu kaçak içki içtikten sonra ünlü bir oyuncuyla aynı yatağa gitme.

Böyle bir deyiş var mı?

Bir dakika boyunca birbirimizi gözleyip nefesimizi düzene soktuk ve vitesi düşürdük, o sırada Jack kıyafetimi çekip düzeltti, üstümü derleyip topladı.

Duvara yaslanıp ona, *Az önce neler oldu?* dercesine baktım.

Sonra Jack, “Hannah?” dedi.

Onunla göz göze geldim. “Ne?”

“Benimle randevuya çıksana.”

“Ne?”

Jack başını salladı. “Randevuya. Yarın. Şehre geri dönünce. Etrafta ebeveynler olmadan.”

Kelime ikimiz için aynı anlama gelmeyebilir diye, “*Randevuya* çıkmak mı istiyorsun?” diye sordum.

“Evet. Dışarıdan yemek söylemek, evimin çatısında oturmak ve seninle birlikte yemek istiyorum.”

Fakat neden bahsettiğimizden hâlâ tam olarak emin değilim. “Niçin?”

Bu barizmiş gibi kaşlarını çattı. “Çünkü sana karşı bir şey hissediyorum.”

“Anlamıyorum.”

“Anlamayacak ne var? Senden hoşlanıyorum.”

“Ama... biz rol yapmıyor muyuz?” diye sordum.

“*Sen* rol mü yapıyordun?” diye sordu Jack.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. “İkimiz de yapıyoruz sanıyordum. Konsept öyle değil miydi?”

“Ben rol yapmıyorum,” dedi Jack. “Artık değil.”

Sevilesi biri olup olmadığımla ilgili güvensizliklerimi zaten itiraf ettiğimi biliyorum.

Fakat bunlar, derinlerde, güç algılanan meseleler.

Hayatımın çoğu anında, mantığa yaraşır şekilde güvenle dolıştığımı belirtmem gerekiyor. İşimde iyiydim. İyi bir insandım. Güzel saçlarım vardı. Eğer Jack benden hoşlandığını söyleyen *sıradan* bir adam olsaydı, eminim bunun mümkün olabileceğini düşürdüm.

Neden olmasın, değil mi?

Fakat Jack -sanırım bu konuda hepimiz hemfikir olabiliriz ki- sıradan bir adam değildi.

Hadi ama. Bu, Jack Stapleton’dı. Ve bense sadece... bendim. Yani hangi mantık çerçevesindeki açıdan bakarsanız bakın, *bu, imkânsızdı*.

Bu benim fikrim değildi.

Bu benim kendime haksızlık edişim değildi.

Bu sadece... doğruydu.

“Sanırım felç falan geçiriyorum,” dedim. “Neden bahsediyorsun?”

“Sana karşı bir şey hissettiğimi söylüyorum.”

“Ve ben de bunun mantıklı olmadığını söylüyorum.”

“Benim için mantıklı.”

“Belki de felç geçiren *sensindir*.”

“Senden hoşlandığıma inanmak o kadar zor mu?”

“Şey. Sayılır, evet. Bana ‘düz’, ‘Hollywood dışı’ ve ‘sıradanlığın tanımı’ dedin.”

“Tamam. Bunlar iyi şeyler.”

“Ve bodur dedin!” diye ekledim.

“Ee... ama uzun değilsin.”

“Sevgililerini gördüm, Jack. Onlarla ilgili bir dosyam vardı. O insanlarla benim hiçbir benzerliğim yok.”

“Ben de tam olarak onu diyorum.”

“Ne? Ne diyorsun?”

“Senin *daha iyi* olduğunu söylüyorum.”

Ona bir bakış attım. “Şimdi herkese hakaret ediyorsun.”

“Sen gerçek bir insansın.”

“Gerçek insandan bol bir şey yok.”

Jack bir saniye düşündü. “Tamam. Annemin kurtardığı oyuncak bebekleri biliyorsun?”

“Evet?”

“Demeye çalıştığım şey şu, dosyadaki kadınlar -geçmişimdeki kadınlar- o bebeklerin öncesi. Ve sen...” Gözlerimin içine baktı. “Sen *sonrasısın*.”

Ve böylece anladım.

Jack Stapleton’ın “gerçek” diyerek neyi kastettiğini anladım.

Dahası, ona inandım.

Jack konuşmaya devam etti.

“Sen etrafta olmadığında, kısa süreliğine bile gitmiş olsan seni bulmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Senin yakınında olmak için hissettiğim bir çekim var. Ne düşündüğünü, neler yaptığını ve nasıl hissettiğini bilmek istiyorum. Seni bir yerlere götürmek, sana bir şeyler göstermek istiyorum. Seni *hafızama kazımak* istiyorum. Seni bir şarkı gibi öğrenmek istiyorum. O geceliği, eşyalarımı ortalıkta bıraktığımda kızışını ve saçını şu çılgınca topuzla toplayışını. Bana her gün kahkahalar attırıyorsun.

Ben normalde kimseye bu kadar gülmem. Hayatım boyunca tam şu âna kadar kayıpmışım ve seninleyken bir şekilde... bulunmuşum gibi hissediyorum.”

Jack duraksayıp ona karşı çıkmam için bekledi.

Fakat ben sadece, “Tamam,” dedim.

“Tamam, ne?”

“Tamam, sana inanıyorum.”

“İnanıyor musun?”

Başımınla onayladım.

“Öyleyse bu bir evet?”

“Neye?”

“Randevuya.”

“Evet,” dedim, cevap verdikçe daha kararlı oluyordum. “Evet.”

Tam o anda arkadaki yatak odasından Doc’un yine, “Jack?” deyişini duyduk.

“Evet, efendim?”

“Ateş çukuru? Mümkünse güneş doğmadan önce?”

“Evet, efendim.”

Jack’in gitmesini bekledim ama o, bunu yapmak yerine eğilip arkamdaki duvara elini dayadı. Yüzü çok yakınımıdaydı. Biraz nefesi kesikti hâlâ. Bir saniye kadar oyalandıktan sonra dudaklarını yine dudaklarıma yapıştırdı. Bu defa daha yumuşak ve daha tatlı, tamamen dudaklardan, sıcaklıktan ve ipeksilikten ibaretti.

Ve ben öylece eriyiverdim.

Eli duvara dayalıydı ve başka hiçbir yerimiz temas etmiyordu... ama öpücüğü tüm vücudumda hissediyordum.

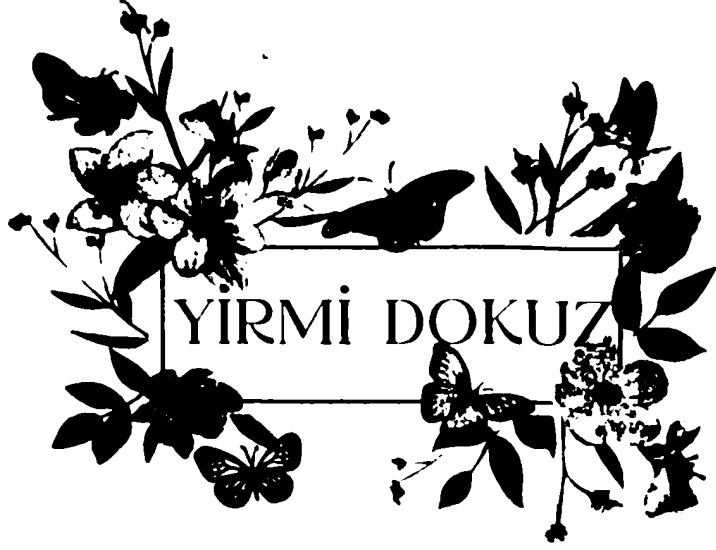
Geri çekildiğinde o da en az benim kadar kaybolmuş görünüyordu.

Sonra bir şeyi hatırlamış gibi bana sinsice gülümsedi.

“Ne?” diye sordum.

Gülümsemesi genişledi. Önce boynumdaki boncuklu iğneye, sonra gözlerime baktı. Ardından isteksizce, âdeta sarhoş gibi geriye doğru çekilip, eliyle *yakaladım seni* der gibi işaret yaptı.

“Sen,” dedi sonra, “bana bin dolar borçlusun.”

Bir randevu. Jack Stapleton'ın evinde.

Aklımdan ne halt geçiyordu?

Gitmek için delirmiş olmalıydım. Ama gitmemek için de delirmiş olmalıydım.

Yine de biraz cesaret gerektirecekti. Biraz da hazırlık.

Özellikle de daha eşyalarımı boşaltmadığım için. O yüzden, en sonunda harika bir kıyafet bulmam gerektiğinde -eğer doğru seçersem, meydan okumaya hazır hissetmeme yardım edebilecek bir elbise- bulamadım.

Bir süre sonra kutuları yere döküp döküp karıştırmaya başladım.

Oralarda bir yerlerde randevuda giyilecek bir şeylerim vardı.

Kendime epey zaman bırakmış olmama rağmen kutu üstüne kutu devirip, kırıışmış eşofman altından başka bir şey bulamayınca gerilmeye başladım.

O anda kapımın tıklatıldığını duydum.

Gözetleme deliğinden baktım.

Merceğin ötesindeki kişi, Taylor'dı.

"Evde değilim," diye seslendim kapının arkasından.

"Evdesin, işte."

"Meşgulüm."

“Altmış saniyeni alabilir miyim? Bir şey söylemem lazım.”

Kapıyı araladım. “Altmış saniye,” dedim.

Bir market poşeti uzattı ve ona baktığımda, “Şu şey için ödünç verdiğin ayakkabıların. Ödünç aldığım kalp şeklindeki tepsin. Ve biraz da kitap,” dedi.

“Sende kalsınlar,” dedim. “İstemiyorum.”

“Bende kalmasınlar.”

“İyi. Bağış yap o zaman.”

“Bu ayakkabıları seviyorsun!”

“Artık sevmiyorum.”

Taylor, poşeti bana doğru uzattıktan sonra geri çekilip, “Tamam o zaman,” dedi.

“Ne söylemen gerekiyordu?” diye sordum sonra. *Konuşup bitirelim*, der gibi.

“Aslında buna daha çok ‘sormak’ diyebiliriz.”

“İyi. Sor.”

“Senin için yapabileceğim... bir şey var mı?”

Kaşlarımı çattım. “Buraya o yüzden mi geldin?”

“Sadece... senin için bir şey yapmak istiyorum. Ne olursa.”

“Sen benim için ne yapabilirsin ki?”

“Ben de onu soruyorum.”

“Kendini affettirmeye mi çalışıyorsun?”

“Bunun adını koymak zorunda değiliz.”

Elbette, cevabım hayırdı. Hayır, benim için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hayır, benim için cömertçe iyiliklerde bulunarak kendisini daha iyi hissetmesine izin vermeyecektim. Hayır. *Asla*.

Fakat.

Sesindeki kısıklıkla ilgili bir şeyler dikkatimi çekti.

“Sanırım,” dedi sonra, “sadece gerçekten üzgün olduğumu bilmeni istiyorum.”

Size yanlış yapan insanların gelip özür dilemesi sık yaşanan bir şey değildi. Benim deneyime göre, genelde masum olduklarını savunup dururlardı. O kadar da kötü olmadıklarını,

kendilerince sebepleri olduğunu veya suçun kısmen size ait olduğunu söyleyip ısrar ederlerdi.

Fakat o, klasik Taylor tarzında, suçlu olduğunu kabul ediyordu.

Bu, onu özlemiş olduğumu hissetmeme sebep oldu.

Geri çekildi, sonra arkasını dönüp koridorda ilerlemeye koyuldu. Ceketinin yakası yanlış tarafa kıvrılmıştı.

Planım, gitmesine izin vermektir.

Kendime, *gitmesine izin ver*, dedim.

Fakat daha sonra kendimi seslenirken duydum. “Giyecek bir şey bulmama yardım edebilirsin.”

Taylor donakaldı. Sonra bana doğru döndü. “Giyecek bir şey mi?”

Biraz daha dik durdum. “Randevum var.”

Taylor, kiminle olduğunu sormayacak kadar görgülüydü.

Konuşmaya devam ettim: “Giyecek hiçbir şey bulamıyorum. Gerçek anlamda diyorum. Nakliyeciler kutuları etiketlememiş. Kıyafetlerimi bulmama yardım edebilirsin.”

Taylor gülümsemesini saklamaya çalıştı. “Tabii ki yardım ederim.”

Bana doğru geldiği sırada parmağımı doğrultup, “Bu arada, seni affetmiyorum,” dedim.

“Affetmeni bekleyemem.”

“Sadece ruhunu ezen suçluluğun ufak bir kısmından kurtulmana izin veriyorum.”

“Teşekkür ederim.” Önümde durdu. “Belki bu randevu için saçını ve makyajını da yapman gerekir?”

Hareketsiz kaldım. Taylor, işte şimdi zorluyordu.

“Sadece teklifte bulunuyorum. Çünkü bazen kendi göz makyajını yaptığında, iki gözüne de iki farklı kişi tarafından yumruk yemişsin gibi görünüyorsun.”

“Sağ ol,” dedim. Haksız değildi.

Ayrıca saç ve makyaj konusunda da çok iyiydi.

Lanet Jack Stapleton’ınla randevum vardı.

“Pekâlâ,” dedim. “Ama tekrar söylüyorum...”

“Biliyorum. Biliyorum,” dedi Taylor. “Affedilmiyorum.”

İki saat sonra, Jack'in geçmişteki bir sürü sevgilisiyle ilgili düşüncelerle savaşıarak araç yolundan yürürken, doğru kararı verdiğim epey açıktı.

Eğer Taylor'ın sizin için bir şey yapmasına izin verecekseniz, saç ve makyaj olmalıydı bu. Sahip olduğum en dar kırmızı elbiseyi giymem için de ikna etmişti beni.

Ben takım elbise giymek istemiştim.

Omuzlarım açıkken ve baldırlarıma eteğin ipek kenarı sürtünürken, acı verecek kadar savunmasız hissediyor muydum? Elbette.

Duygusal -ve fiziksel- olarak acayip çıplak hissediyordum. İyi yönden de değil.

Eski sevgililerden bir geçit kafamdan geçerken, "Onlar, öncesi," diye tekrarladım. "Sen, *sonrasısın*."

Her yanımda titriyordu.

Karşılıklı olduğu sürece, birine değer vermek konusunda sorunum yoktu. Fakat öyle miydi? Dün son derece karşılıklı görünüyordu. Beni ailesinin evinin koridoruna vücuduyla yapıştırdığında.

Fakat dün, bir milyon yıl öncesiydi.

Yediğim üçlü yumruk -annemi kaybetmek, sonra Robby'yi kaybetmek, sonra da Taylor'ı kaybetmek- *bende fark ettiğimden daha büyük bir iz bıraktı mı*, diye merak ettim.

Ben sevilesi miydim? Yani eğer üzerine gerçekten düşünürseniz, herhangi birimiz gerçekten sevicecek kişiler miydik?

Ödleklik edip tüymek, baştan çıkarıcı bir düşünceydi.

Fakat Jack'in *gıt gıt gıdak* değişimini düşündüm. Ardından, kendine inanmak, yapabileceğine -her ne olursa olsun- karar verip sonra da harekete geçmek mi, diye merak ettim.

O yüzden tam o anda bir karar verdim: Elinizdeki her fırsat, bir seçim. Kim olduğunuza karar vermeniz için bir seçim.

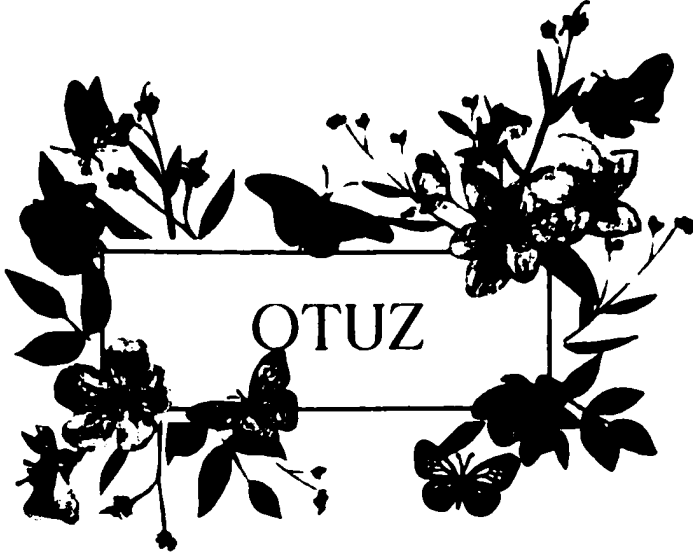
O yüzden, Jack'in uzun araç yolundaki yürüyüş, benim için bu demekti. Robby ve Taylor'ın yapmış olduğu şeyle ilgili değildi. Ya da Jack'in ne söyleyip söylemeyeceği, ne yapıp yapmayacağı veya ne hissedip hissetmeyeceği hakkında değildi. Benim herkese karşı kim olmayı seçmem... ve umut etmekten vazgeçmememle ilgiliydi. Ya da kendimden vazgeçmememle.

Bir film yıldızıyla beraber olmak, tamamen saçmalık mıydı?

Tabii ki.

Yine de yapacak mıydım?

Kesinlikle.

Jack'in tehdit seviyesi beyaza düştüğü için evinde güvenlik ekibi yoktu (Tanrıya şükür.) Bu bantlı topuklu ayakkabılarla yürürken ihtiyacım olan son şey, yargılayacak ve kafa bulacak bir ajan engelini geçmek olurdu.

Mülkteki güvenlik kameraları hâlâ çalışıyordu tabii ki.

Jack'in kapı zilini çaldım, Glenn'in kameralardan beni izleyip, "Şu *Brooks* mu? *Elbiseyle*? Ayağına ne halt giymiş o öyle?" dediğini hayal etmemeye çalıştım.

Kimsenin kameraları takip etmediğini ummak zorundaydım.

Fakat Jack kapıya hemen gelmedi.

Bir karıncanın beton üzerinde karşıdan karşıya geçmesini izledim.

Sonra tekrar zili çaldım.

Belki duştaydı? Tanrı korusun, *yemek pişirmeye* karar vermemiş olsun diye parmaklarımı çaprazladım.

Kapıyı ikinci çalışımdan birkaç dakika sonra Jack kapıyı açtı ama sadece kısmen.

Saçlarını kestirmişti ve az önce *GQ* çekiminden çıkmış gibi, saçları göz korkutacak kadar film yıldızını andıran tarzda havaya kalkmıştı. Ayrıca daha yeni tıraş olmuştu. Üzerinde Norveç kazağı vardı. Başka bir değişiklik: Gözlük yerine lens takıyordu. Onu gerçek hayatta ilk defa gözlüksüz görüyordum.

Hepsi, bir araya gelince onu biraz farklı bir insan gibi göstermişti.

Beni sırtına alıp götüren Jack Stapleton gibi değil de film yıldızı Jack Stapleton gibi.

Hadi be! *Jack Stapleton bir film yıldızıydı.*

Endişeden karnıma kramp girdi. Her şeyin imkânsızlığı bir kez daha yüzüme çarpıverdi.

Bu an gerçek miydi? Sanırım gerçektir.

Fakat o anda Jack, "Evet?" dediğinde, sesi çok boştu.

Sanki beni tanıımıyormuş ve tanımayı da istemediğinden oldukça eminmiş gibi hafiften ters ve ilgisiz bir tonla konuştu. Kablolulu televizyon tamircisi bile olabilirdim, gözünde. Ya da bir anketör. Ya da bir sayım memuru.

Sadece tek bir kelime söylemişti. Fakat çözmek için yeterliydi.

"Selam," derken biraz tedbirli bir tavırla şarap şişesini kaldırdım. "Şarap getirdim."

Kapıyı açmasını bekleyerek bir adım yaklaştım.

Açmadı.

Aksine, kaşlarını çattı. "Niçin?"

"Ne niçin?"

"Niçin buradasın?"

"Tamam," dedim. "Şaka yapmayalım."

Fakat o sırada Jack başıyla evin içini işaret edip, "Aslında şu anda burada misafirlerim var, yani..." dedi.

"Öyle mi?" dedim.

"Evet. Öyle."

"Bir dakika... bu akşam değil miydi?"

"Ne bu akşam değil miydi?"

Neler oluyordu? Benimle randevuya çıkmak istemişti, değil mi? Ben *hayal* kurmamıştım, değil mi? "Neler oluyor?"

Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi bana kaşlarını çattı. "Arkadaşlarım geldi, o yüzden... biraz meşgulüm."

Kapıyı kapatmaya yeltendi.

İçgüdüsel olarak, Robby'nin taktiğini kullanmayı deneyip ayağımla kapıyı durdurmaya çalıştım -elbette aptal ayakkabımı unutmuştum- ve Jack kapıyı ayağımın üstüne doğru itti, metal kapı şeridi ayak parmaklarımı yüzdü ve ayakkabımın deri bantlarını kopardı.

Acı, tıpkı bir roket gibi bacağımdan yukarı fırladı. Ayağımı hızla geri çekip bir dizi küfür sıraladım ve sonra bir müddet zıpladıktan sonra ayağımın kanadığını fark ettim.

Jack hâlime acır gibi, "Off," dedi. Yüzünde hiçbir sempati belirtisi olmadan beni izledi, sadece sıkılmış görünüyordu.

Ben durunca, "Neyse," diyerek yeniden kapıyı kapatmaya yeltendi.

"Bekle," dedim.

Jack rahatsızlıkla nefesini bıraktı.

"Peki ya..." diye başladım. Soruyu nasıl soracağımı bilmiyordum. Şarap şişesini kaldırdım.

"Onu verandaya bırakabilirsin," dedi kuryeymişim gibi. "Sonra alırım."

"Jack," dedim sonra. En sonunda dimdik duruyordum. "Randevumuz bu akşam değil miydi?"

Jack neden bahsettiğimi hiç bilmiyormuş gibi kaşlarını çattı. Anlamadığını gösteren yüz ifadesi, bütün vücudumun aşağılanmayla dolup taşmasına yetti. Zamanın yoğun sislerinin arasından uzak bir anıyı çekip çıkarıyormuş gibi, "Ahhh," dedi. Başını sallıyordu. Bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Şu *randevu*."

Ne halt oluyordu? Daha yirmi dört saat önce bana kendisi teklifi etmişti bunu. Dalga mı geçiyordu? Uyurgezer miydi? Sarhoş muydu? Ve kim bir insanı -hatta başka bir canlıyı- kapısının önünde yaralayıp da sonra orada bir psikopat gibi dururdu? Neler oluyordu?

Elimde son bir yapboz parçasıyla kalmışım gibi durumu. kafamda evirip çevirdim ama yerine oturtamadım.

Fakat sonra Jack parçayı benim için yerine oturttu.

Başını yana yatırdı ve buram buram acıma duygusu yayan bir sesle, sahte bir sempatiyle, “Onun gerçek olduğunu mu sandın?” dedi.

O anda bedenimdeki her şey durdu. Kalbim atmaya bıraktı, kan dolaşımım kesildi, nefes almayı unuttum.

Belki zaman bile durdu.

Jack, bu soruyu cevaplamam gerekiyormuş gibi bana bakıp bekledi. Yüzü meraklıydı.

Zaman tekrar akmaya başlayınca, “Gerçek... değil miydi?” diye sordum. Sesim, başka birinin bedeninden çıkıyor gibiydi.

Jack’in gözleri, “kuşkulu hor görme” diye tarif edebileceğim bir ifadeyle doldu. “Tabii ki değildi.”

Tabii ki değildi.

Sonra ekledi: “Gerçekten yedin mi? Bana inandın mı? Çok komik.”

“Bekle, yani...” Başımı iki yana salladım. “Dün? Olan her şey?”

Jack hafifçe omzunu silkti. “Roldü,” dedi.

Başımı iki yana sallamayı bırakamıyordum. “Sen?” Ne sorduğumu bilmiyordum.

“Sıkılmıştım,” diye doğruladı.

“Yani senin yaptığın...”

“Oyunculuk dedikleri şeyi yapıyordum.”

“Yani... Kennedy Monroe’nun yerine beni seçerek yaptığın şey...” Daha sorarken bile, sorunun bu denli küçük düşürücü oluşu, ağzımı yaktı.

Fakat harika bir noktaya parmak basmışım gibi başını hızla salladı. “Biliyorum. Değil mi? Onunla ikinizi de kandırdım. Resmen bir taşla iki kuş.”

Çöktüğümü hissettim. “Rol yapıyordun,” dedim sindirmeye çalışarak.

“Ofisteki başka bir gündü işte.”

“Fakat...” Hâlâ anlamıyordum. “Fakat neden?”

Jack, *yetişmeye çalış*, dercesine kısa bir nefes aldı. “Annem, o kadar da harika bir aktör olmadığımı söylemişti, hatırlıyor musun?” diye sordu. “Bu, bir meydan okuma gibi hissettirdi.”

“Annenin, oyunculuğunla ilgili değerlendirmesinin doğru olmadığını göstermek için mi benden hoşlanıyormuşsun gibi davrandın?” Bir saniyeliğine duraksayıp hepsini birleştirdim.

Omuz silkti. “Yapılması gereken bir şeydi. Değil mi? Hiçliğin ortasında kendini başka nasıl meşgul tutarsın?”

Başım sallanıp duruyordu. “Yani... dün? Tüm o... öpüşmeler?”

“Planlıydı,” diye doğruladı, başını sallayarak.

Dengemi korumak için kapı kolunu tuttum. Başka bir evrende, kanayan ayağım zonkluyordu.

Hadi bakalım yoluna, der gibi bir tonla, “Gerçi, şarabı alayım,” dedi.

Tuhaftır ama şarabı ona verdim.

Şarabın adına baktı. “Ucuzmuş.”

Aramızdaki hava, dumandan yapılmış gibi birdenbire tuhaf-
laştı. *Bayılacak mıyım*, diye düşündüm.

“Sıkılmaktan bahsetmişken,” dedi Jack. “Gerçekten, bekleyen arkadaşlarım var.”

Sıkılmaktan bahsetmemiştik ama tamam. “Tabii,” dedim.

Gözleri boş ve düzdü. “Bu hikâyeye acayip gülecekler. Düşündüğünde cidden çok komik.”

“Öyle mi?” diye sordum, buna bir cevap olduğunu sanmıyordum.

“Burada işimiz bitti, değil mi?” dedi Jack.

Ardından, cevap bile vermemi beklemeden, kapıyı öylece kapattı. Muhtemelen tarihin en aptal, en ahmak korumasıyla ilgili hikâyeyi, içki masasının başında toplanan, üst kademeden film yıldızı dostlarına anlatmaya gitmişti.

Aşk hayatım böyle mi sona erecekti? Jack Stapleton’a alay konusu olmamla?

Düşününce, cidden çok komik.

Olanlardan sonra orada ne kadar dikildiğimi hiç bilmiyordum. Tek bildiğim, zamanın sonsuz bir döngüyle kendi üzerine çökmüş olduğuydu.

Beynim, beyaz gürültü gibiydi. Boğazımda kum hissi vardı. Bütün varlığım utançla resmen *titreşim yayıyordu*. Küçük düşme hissi ise sınırsızdı. Bedenimde bu hisle dolu olmayan tek bir hücre yoktu.

Jack rol yapmıştı. Rol yapmıştı. Tüm bu süre boyunca rol yapmıştı.

Elbette rol yapmıştı.

Elbette.

Ağır çekimde çömelip ayakkabılarımı çıkardım, ayağımdaki yaranın ne kadar kötü olduğunu ve kanın topuğumu nasıl ıslattığını ilk kez fark ettim.

Sonrasında çıplak ayakla ve kan kaybederken ayağa kalktım.

Rol yapıyormuş.

Sanki bir listedeki maddelere bakıyormuşum gibi yutkundum, omuzlarımı geriye doğru atıp çenemi havaya kaldırdım. Aptal, küçük el çantamı bir elime aldım ve diğer elimle de ayakkabılarımı tuttum.

Ardından da bütün dünya gidişimi izliyormuş gibi araç yolundan topallayarak ilerledim.

Alabama ulaşmam bin yılımı aldı.

Birincisi, kırma granit üzerinde çıplak ayakla yürüyordum, bu da hiç ummayacağınız kadar kırık cam hissi veriyordu.

İkincisi, bütün sezgilerim birbirine girmiş hâldeydi.

O yüzden ağırdan almam gerekiyordu.

Dışarıdan bakınca muhtemelen ayağını incitmiş, o yüzden de oyalanan bir kadın gibi görünüyordum.

İçerideyse bambaşka bir hikâye vardı. Aklım durmadan kendi kendine *saldırıyor*, Jack'in kapısının önündeki karşılaşmamızın

her dakikasını tekrar tekrar öyle canlı bir şekilde oynatıyordu ki önümü doğru düzgün göremiyordum.

Trafiğe dalmamış olmam bir mucizeydi.

Sefaletten ölmemem bir mucizeydi.

Var olmayı bırakmamış olmam bir mucizeydi.

Fakat... en sonunda... arabama vardım.

Arabam, şimdi geri dönen insandan çok daha farklı biri tarafından buraya getirilmişti.

Arabanın yanına gidip eğildim ve başımı kaputa koydum.

Az önce ne halt olmuştu öyle?

O anda nefret etmem gereken kişi Jack olmalıydı. Orası barizdi. Bunu biliyordum. Dünya tarihinin en duygusuzlaşmış, en ruhsuz pisliği olduğu için ondan nefret etmeliydim. Akkor ve arındıran bir hiddetle yanmalıydım.

Fakat o anda nefret ettiğim kişi Jack değildi.

Nefret ettiğim kişi kendimdim.

Aldandığım için kendimden nefret ettim. Kandığım için. Biri tarafından seilmeyi, onun hedefi hâline gelecek kadar çok istediğim için.

Daha iyi bilmem gerekirdi.

Kendimi daha iyi korumalıydim.

Her zaman tetikte, hazır ve görev başında olması gereken parçam -beni kendimden korumakla görevlendirilmiş parçam- çuvallamıştı. Hem de fena hâlde.

Yine.

Bunları bekliyor olmam gerekirdi. Tetikte olmam gerekirdi. Bütün kusurlarımı ve eksikliklerimi sonsuza kadar zihnimin ön kısımlarında tutmam gerekiyordu, böylece aptalca -saçma şekilde- daha fazlasını ummazdım.

Bunu biliyordum. Sekizinci yaş günümün gecesinden beri bunu biliyordum.

Jack'e daha sonra sinirlenmeye karar verdim. Haklı öfkemi bastırmayacak, saygınlığımı kurtaracak ve yoluma devam edecek gücü bulacaktım.

Buradaki pislik ben *değildim*. Hiçbir şeyi yanlış yapmamıştım. Kendim için ayağa kalkacaktım. Ben yapardım.

Fakat şu anda, şokun ardından gelen bu gerçeküstü anda, hissetmeyi başarabildiğim tek şey, kendi adıma bir hayal kırıklığıydı.

Arabamın kaputuna yaslanırken tepkimin bu kadar fiziksel olmasına hayret ettim.

Başım dönüyordu. Nefesimi toparlayamadım. Sersemlediğimi hissettim.

Az önce olanların görüntüleri, elimde olmaksızın zihnimde belirdi. Jack'in tam bir film yıldızı modunda kapıyı açışı... San ki ben yabancıнын tekiymişim gibi bomboş yüz ifadesi... Jack'in, *Gerçek olduğunu mu sandın?* derken başını alayla yana yatırışı. Ayak parmaklarımı darmaduman edişi ve sonra da kanımın akmasını duygusuzca izlemesi. Söylediklerini anlamamı, kendi rezil aptallığıma sahip çıkıp kaderimi kabullenmemi ve devam etmemi bekleyişi... Duruşunun bir mankeninki gibi kaskatı olması...

Hey!

Bekle bir dakika...

Jack'in duruşu bir mankeninki gibi kaskatı mıydı?

Jack Stapleton'ın -gevşek durmakla ünlü ve bacaklarını yayararak oturmak konusunda dünya şampiyonu olan adamın- duruşu bir mankeninki gibi kaskatı mıydı?

Bu, aklıma yatmadı.

Bununla birlikte, düşüncelerim değişmeye başladı. Az önce her şeyin bir şakadan ibaret olduğunu ve benden hiçbir şekilde hoşlanmadığını söylemişti, evet ama orada durduğum süre boyunca, ona tamamen inanıp inanmamak konusunda gitgide daha çok tereddüt etmiştim.

İnsan neye inanacağını bilemiyordu.

Fakat ne kadar düşünürsem, *Jack'in dün gece gördüğüm, sevdaya tutulmuş versiyonu, az önce tanıştığım psikopat versiyonundan daha mı ikna ediciydi*, diye merak ediyordum.

Artık beynim vites büyütmişti, o anı yeniden okuma amacıyla hafızamın sayfalarını çevirmeye başladım.

Bazı şeyler normal değildi, o kesindi.

Örneğin, Jack kapıyı sadece kısmen açmıştı ama kapıyı ardına kadar dayayan türden bir adamdı aslında. Beni arkadaşlarıyla karşılaştırmamak için yaptığını varsaymışım ama yaptığı şakadan keyif alan biri olsaydı beni görmelerine izin vermez miydi? Ayrıca gerçekten bir sosyopat olsaydı arkadaşlarının beni görüp görmemesini önemser miydi?

Anormallikleri düşünüp durdum. Yüzünde aşına olmadığım bir gerginlik vardı, sanki rahat değildi ama rahat gibi görünmeye çalışıyordu.

Gözlerindeki ifadede soğukluk mu vardı, yoksa yoğunluk mu?

Sesindeki gerginlik, rahatsızlık duyduğu için miydi, yoksa endişeden miydi?

Karşılaşmamızı irdeleyip dururken her şeye farklı bir açıdan bakmaya çalıştım, ta ki bir an beni hareketsiz bırakana kadar.

Rol yaptığını söylemesinin hemen ardından, bana başını salladıktan sonra sol tarafına doğru göz atmıştı. Yanı başında duran biri varmış gibi. O anda, tam o baktığı saniyede, yüzünde beliren bakış, bu meslekte uzun süre çalıştığınızda gözden kaçmıyordu...

Korkuydu.

Bir şeyler yolunda değildi.

O evde Jack'i korkutan bir şey vardı.

Biri vardı.

Anahtarlarımı kapıp kilidi açtım ve arka koltuğa atlayıp iPad'im aldım.

Jack'in kamerasındaki güvenlik görüntülerini kontrol etmeye başladım, zaman akışını hızlandırıp bakındım.

Araç yolundaki kamerada bir şey yoktu. Arka bahçe kamerasında da yoktu. Havuz kamerasında da. Fakat sonra, Jack'in giriş holündeki harekete duyarlı kameradan, kot pantolonlu, uzun bir

adamla konuştuğunu gördüm. Daha iyi bakmak için görüntüyü yavaşlattım. Adam, Jack'in orada olduklarını iddia ettiği "arkadaşlarından" biri olabilir mi, diye merak ettim.

Ta ki adam 9 mm'lik bir tabanca çıkarıp Jack'in kafasına doğrultana kadar.

LANET OLSUN!

Belli başlı şeyleri öğrenmek için görüntüyü hızlandırdım. Jack, ellerini havaya kaldırdıktan sonra tekrar indiriyordu. İkisi de kapıya doğru dönüyordu ve sonra Jack kapıyı sadece birkaç santim açıyordu. Diğer adam bir adım geriye çekildikten sonra, birkaç adım öteden silahı Jack'e doğrultmuştu.

Bu kadarı yeterliydi.

Göreceğimi görmüştüm.

911'i arayıp polisler habere verdim.

Sonra Glenn'i arayıp, "Jack Stapleton'ın şehirdeki evinde Gümüş Kod durumu," dedim. Yeniden eve doğru yürümeye başladım, çıplak ayaklarımın altındaki çakılları artık hissetmiyordum bile. Sonra durumu garanti altına almak için, "Rehin alınma durumu," dedim.

Glenn yetişemiyordu. "Brooks, sen neden bahsediyorsun? Tehdit seviyesi beyaz."

"Video görüntülerini kontrol et," dedim. "Jack'in evinde silahlı bir adam var."

"Şu anda mı?" diye sordu.

"Şu anda."

"Sen neredesin?"

"Araç yolundayım. Yaklaşıyorum."

"Yalnız mısınız?"

"Evet. Ama Jack de yalnız."

"Jack yalnız değil. Silahlı bir adamla birlikte."

"Doğru. Yalnız olmaktan daha kötü."

"Polisler yolda mı?"

"Evet."

“Polisleri bekle,” dedi Glenn. “Ekibi harekete geçiriyorum.”

“Jack’i orada bir başına bırakmayacağım.”

“Brooks! Polisleri bekle!”

“Ekibi yolla,” dedim. “Görüntüyü kontrol et. İşime yarayacak bir şey bulursan beni ara.” Bunu da söyledikten sonra telefonumu sessize aldım.

“Brooks! Olay yerine girme! Güvenli değil.”

Haklı olduğumu biliyordum. Elbette. Silahım yoktu. Planım yoktu. Hatta ayakkabılarım bile yoktu. Ayakkabınızın ne kadar önemli olduğunu söylediğimi hatırlıyor musunuz? Bu, topuklu ayakkabılardan daha kötü bir şey olmadığını düşündüğüm zamandaydı.

Eve doğru ilerlerken, hayatta kalma şansımın yüksek ihtimalle yarı yarıya olduğunu hesapladım.

Demem o ki, işimde iyiydim. Fakat süper kahraman da değildim.

Bu işte iyi olmanın bir kısmı da akıllıca seçimler yapmaktan geçiyordu.

Bu, akıllıca bir seçim miydi?

Hiç değildi. Ama umursamadım.

Şu anda benim için gerçekten önemli olan tek bir şey vardı: Jack’in tarafında iki kişi olması, bir kişi olmasından iyiydi. Çıplak ayaklı, silahsız, desteksiz ve yaralanmış olsam da onu orada yalnız başına bırakmayacaktım.

“Brooks!” Glenn telefonda bağırdı. “Kulaklarını iyi aç ve beni dinle. Sana geri çekilmeni söylüyorum. Eğer emirlerime karşı gelecek olursan Londra’ya veda edebilirsin.”

Elbette bunu söyleyecekti. Beni, kendimi öldürtmekten alıkoymak için en çok istediğim şeyi kullanacaktı. En iyi kozu oydu.

Ancak bir şey vardı. Artık en çok istediğim şey Londra değildi.

En çok istediğim şey Jack’ti.

Telefonu kapattım.

Yemişim Londra’sını.

Çoktan koşmaya başlamıştım bile.

Kapının şifresini biliyordum. İçeri girdim.

Zemin kat boştu. Bu işi uzun süre yaptığınızda, boş bir odadaki hareketsizliği algılayacak tecrübeniz oluyordu. Fakat yine de her şeyi, her dolabı ve girintiyi kontrol ettim. Kileri bile.

Hiçbir şey yoktu.

Yemek masasının yanından geçerken, bir meze tabağının yanında tıpası açık bir kırmızı şarap şişesi gördüm. Şarap şişesinin yanında ne mi vardı? Bir tirbuşon.

Sonunda. Bir silah. Masanın yanından geçerken hiç yavaşlamadan tirbuşonu aldım ve -nedense bu dünyada kadınlar cep sahibi olmayı hak etmedikleri için- sütyenimin yan tarafına soktum.

İkinci kat da boştu.

Ya birlikte evden çıkmışlardı ya da... Çatıdaydılar.

Üçüncü kattaki oyun odasına giden merdivenleri ikişer ikişer çıktım.

Bilardo masasının yanından geçip, terasa açılan kapıya doğru ilerledim.

Dışarı göz atıp olayı değerlendirmek için kapıyı araladım. Ve orada gelmiş geçmiş en gerçeküstü görüntüyle karşılaştım: Çatının kenarına takılmış olan ampuller ışık saçıyordu. Batan güneş, şehir merkezini aydınlatıyordu. Gün, yerini geceye bırakırken gökyüzü, yoğun bir mora dönüşüyordu... ve Jack Stapleton oradaydı, elleri ayakları kablolarla bağlanmıştı. İki metre kadar ötesinde, hemen hemen onunla aynı boyda, yırtık tişört ve kirli kot pantolon giymiş bir adam, ona bir silah doğrultuyordu.

Benim yerimde başka bir ajan olsa, polisi beklerdi.

Fakat vakit yoktu. Tetikteki bir parmak, geri dönüşü mümkün olmayan şeylere ani bir tepki -bir kaşıntı, öksürük veya hapşırık- kadar yakın olduğunuzu gösterirdi.

Araya girme vaktiydi. Nasıl yapabilirsem öyle.

Tam yavaşça dışarı çıkıyordum, silahlı adamı korkutmamak için ellerimi havaya kaldırıp varlığımı belli etmek üzereydim ki aynı anda üç şey oldu.

Bir: Tam ben kapıdan çıkarken aniden beliriveren bir rüzgâr, kapının kulpunu parmaklarımın arasından çekip aldı ve beni bile korkutan bir sonik patlama gibi kapıyı çarpıp kapattı.

İki: Sesle birlikte silahlı adam bana doğru döndü ve bunu yaparken belli ki tetiği de çekti çünkü...

Üç: Beni vurdu.

Başta ıskaladığını düşündüm. Sadece göğsümde hissedeceğim kadar gürültülü bir ses ve yüzümü sıyıran bir rüzgârdan ibaretti. Sonrasında, idrak etmeden önce hissettim.

Her şeyi ağır çekimde görmeye başlamıştım. Şakağımı sıyırıp geçen kurşun, ince bir saç tutamını da tıraşlayıp götürmüştü. Keskin bir sızı, şuurumu ele geçirdi ve sonra biri, çikolata sosu sıkıyormuş gibi boynumdan aşağı sıcak bir ıslaklık aktı.

Akan şey sos değildi elbette.

Fakat olay şuydu ki, tüm bunları hissetsem de durumumun kötü olmadığına karar verdim.

Boynumdaki kan, aldığım yaranın sadece bir sıyrık olduğuna beni ikna etti.

Tam olarak nasıl bildiğimi bilmiyordum, sadece biliyordum işte. Böyle bir yara almanız durumunda nasıl hissedeceğinizi hayal ediyorsanız tam olarak öyleydi: Gergin, ufak ve sızılı. Bir kesik ile yanığın birleşimi gibiydi.

Beyni paramparça olmuş biri gibi hissetmiyordum.

Bunu kesin olarak anlar mıydım?

Hayır.

Bunun aksini kanıtlayan bir şey olmadıkça aynı şekilde devam etmeye karar verdim.

Fakat hayaletle benziyor olmalıydım.

Tetikçi dehşet içinde baktı. "Tanrım!" diye bağırdı. "Ödümü patlattın!"

İroniye de bakın.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Kusura bakma," dedim.

"Elinde silah tutan biri varken kapıyı çarpma, olur mu?"

"İsteyerek olmadı," dedim. "Rüzgârdan oldu."

Sesi bezginlikle doluydu. "Bak, senin yüzünden vurdum seni."

Kan, boynumu ıslatıp ısıtmıştı, aşağı doğru akarak elbisemin kumaşını lekeliyordu. Jack'in özel kan bankası olmak buraya kaddı. "Beni vurmadın."

"Şey. Akan kan tam tersini söylüyor."

"Sadece çizik," dedim. "Hafiften açıldı o kadar. Ben gayet iyiyim."

"Pekâlâ, berbat görünüyorsun," dedi tetikçi.

"Kafa yaraları çok kanar," dedim, *önemli bir şey değil* der gibi. "Doğru düzgün acımıyor bile."

Onun diğer tarafındaki Jack, beni gördüğü için dehşete kapılmış gibiydi. Ellerinin ve ayaklarının bağlı olduğunu unutmuşçasına harekete geçmek için çömelmeye çalışıyordu. Ne yapabilirdi ki? Beni kurtarmak için atlayacak mıydı? Hareket edemeyeceğini kabullenince, yapabileceği en iyi şeyi yaptı. "Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

"İıı... Sana yardım ediyorum?"

"Ben gitmeni söylemedim mi sana?" dedi. "Aramızdaki hiçbir şeyin gerçek olmadığını söylemedim mi?"

"Evet. Sana inanmadım."

Jack, bu hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi bana baktı.

Sonra ekledim: "O kadar da harika bir aktör değilsin."

Gülme inceliğini bile göstermedi. "Seni gönderdim," dedi Jack. "Gayet açık ve sert bir şekilde."

Başımı salladım. "Evet. Fakat sonra güvenlik kamerasını kontrol ettim."

“Eve git,” derken gözlerini sapığına çevirdi. “Bu seninle ilgili bir şey değil.”

“Artık öyle sayılır.”

Tetikçi, artık paniklemiş görünüyordu. Bu işin sonu asla iyi olmazdı.

Elleri öyle fena titriyordu ki silahın da titrediğini görebiliyordum. Aşağı doğru indirdiği silahını bir an için tamamen unutmuş gibiydi. Bir bana bir Jack’e bakarak, “Olayların bu noktaya gelmemesi gerekiyordu,” dedi.

Hayal kırıklığına uğramış gibi konuşuyordu.

Rehine pazarlığı protokollerimi düşünmeye çalıştım. Biraz paslanmış durumdaydım. *Bir ilişki kurun*, maddesi aklıma geldi. O yüzden, “Merhaba, dostum. Bana adını söyleyebilir misin?” dedim.

Hiçbir direnç göstermedi. “Wilbur,” dedi.

“Wilbur mu?” diye sordum. “Şu Wilbur?”

Wilbur ne diyeceğinden emin değildi.

“WilburHatesYou321?”

Gülümsedi. Tanındığı için biraz havaya girdi. “Takma adımı biliyor musun?”

“Çok akılda kalıcısın. Çoğunlukla kitap yüzünden.”

“Hangi kitap?”

Başka neden bahsediyor olabilirdik? “*Minik Örümcek Şarlot*.”

Wilbur, kafayı tırlatmışım gibi yüzüme baktı.

Tamam. Bu kadar bağ kurmak yeterdi.

Sonra aklıma eğlenceli bir fikir gelmiş gibi, “Hey Wilbur?” dedim. “Silahı bana verebilir misin?”

“Seni vurmaya çalışmıyordum,” dedi.

“Biliyorum,” dedim sesimi kadife gibi tutarak. “Bir kazaydı. Cidden iyiyim.”

“Biri burada ölecek,” dedi sonra, “ama senin o kişi olmana gerek yok.” Sonra kendini ve Jack’i gösterdi. “Jack ve ben zaten karar verdik. Sen kapıyı çaldığında, ‘Bu akşam kim ölecek? Sen mi, hanımefendi mi?’ dedim. Tereddüt bile etmedi. *Bir dakika bile*

düşünmeden ölmeye gönüllü oldu.” Wilbur omuz silkti. “Ne kadar da tatlı, değil mi?”

Çok tatlı der gibi başımı salladım.

O silahı alma zamanı gelmişti.

Yavaşça öne doğru bir adım attım.

Fakat Wilbur ne yaptığımı görünce başını iki yana salladı. “Silahımı alamazsın,” dedi. “Bana lazım.”

O sırada geriye doğru birkaç adım attı. Topalladığını fark ettim. Çatının kenarına doğru gitti ve iyi durumdaki bacağıyla çıkıntıya adım attı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Bahse girerim, şu herifin harika biri olduğunu düşünüyorsundur,” dedi Wilbur. “Herkes onun çok harika olduğunu sanıyor.”

“Fena değil,” dedim omuz silkerek.

“Herkes onu seviyor. Destroyer’ı. Evreni kurtardığını sanıyorlar. Değil mi? Herkes, onun gerçekten Destroyer olduğunu düşündü.” Wilbur, Jack’e bakarak başını iki yana salladı ve silahı tekrar ona doğrulttu. “Fakat o, kahraman falan değil.”

“Bu doğru,” dedim nazikçe. “O sadece bir insan. Sıradan biri.” Jack’in insanlığını vurgulamak iyi bir fikir gibi geldi.

“Fakat *sıradan* değil,” dedi Wilbur. “Sen ve ben gibi değil. Çünkü o istediği her şeye sahip.” Jack’e dönüp silahını doğruca ona doğrulttu. “Öyle değil mi, Destroyer? İstediyin her şeye sahip değil misin?”

Jack başını yavaşça iki yana salladı. “Kimse, istediği her şeye sahip olamaz.”

“Fakat yeterince şeye sahip olur. Hatta fazlasına bile. Benim artık hiçbir şeyim yok. Eğer sen Destroyer oluyorsan, o zaman ben de *Punisher*²⁴ olurum.”

Tam o anda enerji değişimini hissedebildiniz. Jack’le birbirimize baktık. Bir şeyler olmak üzereydi. *Tık* diyerek yerine oturan bir şey gibiydi. Sonraki vitesse geçmiştik.

²⁴ *Ing.* Punisher: 1) Cezalandırıcı. 2) 2017-2019 yılları arasında yayımlanan fantastik dizi. -ed.n.

Jack'i kurtarmak için bu herifi çatıdan itmek zorunda mı kalacaktım? Ona doğru koşup üzerine atlayarak hem onu hem de kendimi çatıdan aşağı uçurabilirdim.

Üçüncü kattan düşmek sizi öldürmezdi.

Muhtemelen.

Fakat o sırada Wilbur bana dönüp, "Karım beni onun için terk etti," dedi. Jack'e baktı. "Şimdi onunla mısın? İkiniz birlikte misiniz?"

Jack kaşlarını çatı.

"Lacey?" diye devam etti Wilbur. Eski üniversite arkadaşları için isim hatırlama oyunu oynuyor gibiydiler. "Lacey Bayless? Bayan Wilbur Bayless? Seni buldu mu?"

"Lacey diye birini tanımıyorum," dedi Jack.

Wilbur bana döndü. "İşte, sakatlanmamın ardından..." Topallayan bacağını gösterdi. "...Lacey kafayı ona taktı. Bir hayran kulübü kurdu, sonra bir tane daha. Ajansına e-postalar yollamaya başladı. Bütün vaktini internette GIF'ler yaparak geçiriyordu. Ben de, 'Sıkıntı yok, bir hobiye sahip olmak sağlıklıdır,' diye düşünüyordum. Değil mi? Fakat bir gece eve geldiğimde, dış kapıda bavullar vardı. Buzdolabında lazanya bırakmıştı. Sonra, gideceğini söyledi." Jack'e baktı. "Biçimsiz bacağımdan dolayı midemnin bulandığını söyledi. Benim yerime Jack'e âşık olmuş. Asla kıyaslanamazmışım. Neden onu Jack Stapleton'ın Katie Palmer'ı öptüğü şekilde öpemiyoymuşum?"

Ona söylesek mi? dercesine Jack'e baktım.

Gerilimi düşürme eğitimlerinde öğrendiğim her şeyi aklımdan geçirdim. Böyle durumlarda, insanlara mümkün olduğunca isimleriyle hitap etmemiz gerektiğini hatırladım. Kulağa -en azından teoride- rahatlatıcı geliyordu.

"Wilbur," dedim. "Bu zor. Anlıyorum."

Fakat Wilbur anlayışlı olup olmamamla ilgilenmiyordu. "Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu bana.

"Hangi konuda?"

“Yakışıklı olup olmamam konusunda.”

Wilbur yakışıklı mıydı?

Şey. Bunu cevaplamak zorunlu muydu?

Armut şeklindeki fiziğini, geriye çekilmiş saç çizgisini, sarıya dönük dişlerini, yağlı cildini, kirli kotunu ve üzerinde “COME TO THE DARK SIDE. WE HAVE COOKIES.”²⁵ yazan *Darth Vader* tişörtünü inceledim.

“Bence çok yakışıklısın, Wilbur,” dedim ve ekledim: “*Hem de çok.*” İkna olmuşa benzemiyordu. Bir kez daha denedim: “Hatta havalısın.”

“Yani,” derken silahıyla bir Jack’i bir kendini gösterdi. “Eğer ikimizden birini seçmen gerekseydi kimi seçerdin?”

Jack dün gece beni seçerek kurtulmamı sağlamıştı ve ben de bu akşam Wilbur’u seçerek Jack’i kurtaracaktım.

“Seni, Wilbur!” dedim anında. “Yüzde yüz seni! Bir dakika bile düşünmeden!”

“Değil mi?” dedi Wilbur. “Karıma bunu söyleyip durdum. *Jack Stapleton ünlü bir pislik.*”

“Hem de ne pislik,” diyerek hemfikir oldum.

Jack bana bir bakış attı.

Wilbur devam etti. “*Seni asla benim sevdiğim gibi sevemez,* dedim.”

“O, sevgiyle ilgili tek bir şeyi bile bilmez.”

Jack öksürdü.

“*O sana küçük panjurları ve elle boyanmış kamelya çiçekleri olan bir kuş evi yapmayacak!* dedim. Kıyaslanamaz bile, değil mi?”

“Hem de hiç,” diyerek onayladım. “Jack Stapleton hayatı boyunca hiç kuş evi yapmamıştır.”

Jack bana, *ağır ol*, der gibi baktı. Burun delikleri genişlemişti.

Wilbur bir dakikalığına sessizleşti.

Silahını almayı denemeli miydim?

²⁵ *Ing.* Come to the dark side. We have cookies. (Karanlık tarafa gel. Bizde kurabiye var.) -ed.n.

Sonra Wilbur konuşmayı sürdürdü. “Fakat gitti. Yine de gitti. Kuş evini de yanında götürdü. Telefonlarımı açmıyor. Mesajlarımın cevap yazmıyor.”

“Ne kadar oldu, Wilbur?”

“Bir ay.”

Bir ay uzun bir zamandı. Hayatını tamamen alabora edecek kadar uzundu. Kanıt olarak kendimi gösterebilirdim.

“Her şey düzelecek, Wilbur,” dedim sonra. “İşler düzelir, sonra yine bozulur ve tekrardan düzelir. Hayatın ritmi böyle. Herkes için böyle işliyor.”

Fakat Wilbur artık kendi hikayesini anlatıyordu. “Sonra Jack Stapleton’ın tam burada olduğunu gördüm,” diye devam etti. “Gelip onu bulurum diye düşündüm. Karım da burada olabilir mi diye bakacaktım.”

Jack sadece doğrulamak için, “Burada değil,” dedi.

“Fakat sonra Jack’in yeni sevgilisiyle yiyişirken çıkan fotoğrafını gördüm. Yani, cidden yumulmuştu. *Kendinize bir oda bulun!* dedirten türden. O fotoğrafı gördünüz. *Haksız mıyım?*”

Jack’le aynı anda, “Gördük,” dedik.

“Buna bir son vereceğim diye düşündüm,” dedi Wilbur.

“Peki, neden, Wilbur?” diye sordum.

Sanki her şey ortadaymış gibi kaşlarını çatı. “Lacey’nin hisleri incinmesin diye.”

“Jack’in yeni kız arkadaşını öldürmekle tehdit etmenin sebebi bu muydu? Jack boşa çıksın, karın da ona sahip olabilsin diye miydi?”

Wilbur gururlu görünerek başını salladı. “Aşk için yaptığımız şeyler, değil mi?”

“Hayır. O dediğin...”

“Ölüm tehditleri senden miydi?” diye sordu Jack. “Orta yaşlı, korgi yetiştiren bir kadından sandık.”

Wilbur, zekâsını göstermek için silahla kafasına dokundu. “Onun tarzını kopyaladım. Kimse benden şüphelenmesin diye.”

“İşe yaradı,” dedi Jack.

Wilbur devam etti. “Ancak sevgilisini öldürmek istemedim. Sadece çok korktuğu için onu terk etmesini istedim.”

“İlişkiyi sonlandırması için kadını dehşete düşürdün,” diye önerdim.

“Aynen,” dedi Wilbur. “Ama işe yaramadı. Ve şimdi berbat hâldeyim. Uyuyamıyorum. Yemek yiyemiyorum. Sürekli yalnızım. Ben sadece... artık kaldıramıyorum.”

Wilbur, Jack’i vurmadan önce ne yapsam da Wilbur’a ulaşabilsem diye düşünüyordum ki Wilbur, “Yani Destroyer’in cezası bu. Ölümümü izlemek zorunda,” dedi.

Ardından kolunu kaldırdı ve silahın namlusunu kendi kafasına dayadı.

Burada olmasının sebebi, Jack’i veya beni öldürmek değil; intihar etmektir.

Rehine pazarlıklarıyla ilgili biraz deneyimim vardı ama işler rehine durumu olmaktan çıkıverdi. Beklediğim bir şey de değildi. Bir rehberim ya da el kitabım yoktu, neyin işe yarayacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

İçgüdülerime güvenmek zorundaydım.

“Wilbur,” dedim. “Silahı indirmeni istiyorum.”

Wilbur bakışlarını benden Jack’e çevirip onun da aynı fikirde olup olmadığına baktı. Jack başını sallayıp, “O haklı,” dedi.

Bir adım yaklaştım. “Şu anda yalnız hissettiğini biliyorum, Wilbur,” dedim. “Ama yalnız değilsin. Jack ve ben seninleyiz. Senin iyi olmanı istiyoruz.”

Konuşmaya devam ettim. Şansımın gerçek bir şeyler anlatmaktan geçtiğini düşündüm ve onun hikâyesiyle hiçbir ilgisi olmasa da aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

Gerçi sonrasında, *acaba ilgisi var mıydı* diye merak edecektim.

“Sekizinci yaş günümde, annem erkek arkadaşından öyle kötü şiddet gördü ki, annemin öldüğünü sandım. Bütün gece bir gardırobun içinde saklandım.”

Wilbur bana baktı.

“Kötü bir geceydi. Hayatımın en kötü gecesiydi. Olay yaşanırken asla bitmeyecekmiş gibi hissettim. Fakat bitti. Ve şimdi, uzak bir hatıra olarak kaldı. Ne dediğimi anlıyor musun?”

Wilbur başını iki yana salladı.

“Berbat şeyler olur. Fakat onları aşabiliriz, Wilbur. Dahası... daha iyi bile olabiliriz.”

Wilbur bunu düşündü.

Sonra silahın namlusuyla kafasındaki bir bölgeyi kaşdı.

Üstüne gittim. “Dünyayı ya da diğer insanları kontrol edemezsin. Seni sevmelerini de sağlayamazsın. Severler veya sevmezler, gerçek budur. Fakat tüm bunlarla karşılaştığında kim olmak istediğine karar verebilirsin. Yardım eden kişi mi, yoksa acı çeken kişi mi olmak istersin? Öfkeyle tutuşan mı, yoksa şefkatle parlayan kişimi olmak istersin? Umutlu mu, yoksa umutsuz mu olmak istersin? Pes etmek mi, devam etmek mi? Yaşamak mı, yoksa ölmek mi?”

Ardından, Wilbur anın adrenalini delip geçen ve kalbimi de kıran bir şey söyledi: “Sadece Lacey’mi geri istiyorum.”

“Biliyorum,” dedim. “Bu olabilir de. Hâlâ olabilir. Fakat sen burada olmazsan mümkün olmaz.”

Wilbur bunu hiç düşünmemişçesine kaşlarını çatı.

“Hayatın önemli, Wilbur,” dedim. “Dünyanın, boyanmış kuş evine daha çok ihtiyacı var.”

“Ama onsuzken ben kuş evlerini kimin için yapacağım?”

“Kuşlar için yap! Onları gördüğünde keyiflenecek insanlar için yap. Kendin için yap.”

Wilbur’un yüzünde yaşlar vardı. Sonrasında, bana bugün bile düşündüğüm bir şey söyledi. Gerçekten yorgun çıkan bir sesle, “Sevilmediğim için kendimden öyle çok nefret ediyorum ki,” dedi.

Off.

Kesinlikle anlıyordum.

Sesimi yumuşattım. “Kendini, insanlara zorla sevdiremezsin. Fakat özlemini çektiğin sevgiyi dünyaya sunabilirsin. Sahip olmayı dilediğin sevgiyi kendi içinde bulabilirsin. İyileşmenin bir yolu da bu. Çünkü kendini sevmenin bir yolu, diğer insanları sevmektir.”

Wilbur bunu düşünürken dudağını ısırıldı.

“Hepimizin tek yapabileceği bu,” dedim. “Hepimiz öfkemizi, suçlamamızı, silahlarımızı...” *Burada ne yaptım, gördünüz mü?* “... bir kenara bırakabilir ve daha kötü şeyler yerine daha iyilerini yapabiliriz. Buradaki tek cevap bu.”

Silahı tutan elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

Bir adım daha yaklaştım. “Kendine biraz zaman tanı ve silahı da bana ver.”

Wilbur silahı indirdi ve eline baktı.

“Hayatını değiştirebilirsin,” dedim. “Güzel şeyler olmasını sağlayabilirsin. Arka bahçeni boyanmış kuş evleriyle doldurabilirsin. Yüzlercesiyle. Binlercesiyle.” Sesim biraz titredi. Fakat devam ettim: “Bunu görmeyi gerçekten ama gerçekten isterdim. Kim bilir ne kadar sihirli olurdu...”

Wilbur gözlerini ayırmadı. Gerçeği söylediğimi biliyordu. Ne kadar samimi olduğumu hissediyordu.

“Aşağı in ve silahı bana ver, tamam mı?” dedim.

Wilbur ayaklarının üzerinden aşağı baktı. Ardından teslimiyetle geriye doğru çekilip çıkıntıdan indi. İndiği anda yaralı bacağı kıvrılan Wilbur yere yığıldı.

O anda Jack’le birlikte onu yere yıktık. Hâlâ bağlı hâlde olan Jack, Wilbur’u yerde tutmak için bütün vücuduyla atıldı ve ben de silahı aldım. Gerçi Wilbur artık gevşemişti ve pek fazla direnç göstermiyordu.

Yere düştüğümde sütyenimden fırlayan tirbuşon, terasta kayıp gitti.

Wilbur’un kolunu arkasına doğru kıvrıdım ve elindeki silahı çekip aldım. Başımı kaldırdığımda Jack tirbuşona bakıyordu. “Onunla tam olarak ne yapmayı planlıyordun?”

Sadece, “Bilmek istemezsin,” dedim.

Sonuç olarak epey kolay oldu.

Wilbur yanağı yere yapışmış hâlde, “Seni öldürmeyecektim, biliyorsun,” dedi bana. “Ya da Jack’i. Burada öldürmek istediğim tek kişi bendim.”

Dizimi sırtına koyup, “Bu değişmeli, Wilbur,” dedim. “Kendine karşı nazik olmayı öğrenmen gerek. Ayrıca bu nezaketi dünyayla da paylaşman lazım.”

“Kuş evleriyle,” dedi. Fikrimi sevdiği belliydi.

“O da bir yolu,” dedim.

Artık sirenleri duyabiliyorduk. Aşağıdan gelen sesleri de. Çakıllı araç yolundaki çizme seslerini de.

Çok uzun sürmezdi. Kanlı ayak izlerimi takip ederek bizi epey hızlı bulurlardı.

Wilbur, “Jack için sadece bir sorum var,” dedi, beklediğimiz sırada.

Jack, hareketsiz kılmak istediği adamın bacaklarına iyice yayıldı. “Neymiş?”

Wilbur, Jack’e en iyi gülümsemesiyle gülümsemek için başını arkaya çevirdi. “Bir selfie çekme şansımız var mı?”

Acil servisteki doktor, kafamdaki sıyrığa *Milyon dolarlık yara*, dedi.

Teoride bana işten izin aldırarak kadar kötüydü ama dikiş gerektirmeyecek kadar iyiydi.

Ya da şey... *Beni öldürmeyecek kadar.*

Doktor, "Bir milimetre daha yakın olsa," diyerek uzun bir ısıklık çaldıktan sonra, "çok daha farklı bir hikâye olurdu," dedi.

Yaralanan bölgeyi temizlemelerinin ardından iyice bakabildim. Kulağımın hemen üzerinde, dört santim uzunluğunda, kurşun kalem ucu genişliğinde bir oyuk vardı. Kenarları, bir banket gibi birazcık yüksekti.

Görebileyim diye Jack telefonumla bir sürü fotoğraf çekti.

Saçımı çok fazla tıraşlamaları gerekmedi, bu iyi haberdi. Şaşırtıcı şekilde hoppa görünen yandan bir at kuyruğuyla saçımın çoğunu topladılar. Sonra da yaramı antiseptikle yıkayıp dezenfekte ettiler, antibakteriyel merhem sürüp kapattılar. Başımın etrafına sardıkları gazlı bez, 1970'lerdeki tenis oyuncularının ter bandına benziyordu.

"Aslında bu görüntü sana yakıştı," dedi Jack.

Çok daha kötüsünün olabileceğini düşünüp duruyordum.

Gece hastanede durmama gerek görmediler. MR temiz gelir gelmez biraz antibiyotik, son derece güçlü *Tylenol* ve “beyin sarsıntısı geçirdiğinizi farz edin” talimatlarıyla taburcu ettiler. Araba sürmek, spor yapmak, paten sürmek yoktu.

Tamamdır.

Jack’le birlikte acil servise ambulansla gelmiştik. Bu yüzden Glenn daha sonra bizi alması için bir araç yolladı. Ve... klasik, Glenn Schultz tarzı sadist yaklaşımıyla, arabayı kullandığı kişi kimdi dersiniz? Tabii ki Robby’ydi.

Robby’nin, asla Jack Stapleton’ın sevgilisi olarak görülmeyeceğimi söylediği onca seferi değerlendirmemiz gerekiyor muydu? Robby’nin ayrılık ve sonrasındaki hayret verici duyarsızlığına kafa yormamız gerekiyor muydu? Robby’nin, daha iyisini hak etmediğime ikna olmam için beni kötü bir ilişkide tutma stratejisini hatırlamamız gerekiyor muydu?

Hepsi doğrudu.

Fakat belki de özellikle o gece Jack’le arabaya ulaştığımızdaki nefis anın keyfini sürebilirdik. Robby, büyük bir gizli servis enerjisi yaymaya çalışarak Tahoe’nun arka kapısını açtı ve binmem için yardım etmeye koyuldu.

O anda Robby havalı biri gibi görünebilirdi.

Eğer Jack Stapleton’dan beş adım uzakta durmuyor olsaydı.

Ve ben, havalı bir adamın tam olarak ne olduğuyla ilgili yeni bir anlayışa sahip olmamış olsaydım.

Her neyse... Jack, bana doğru uzanmaya yeltenen Robby’yi durdurdu. “O iş bende, adamım,” dedi.

Robby, “Bu benim işim,” diyerek devam etmeye çalıştı.

Fakat Jack onu tekrar durdurdu, Robby’nin bana ulaşmasını engellemek için aramıza girdi, öyle maksatlı bir şekilde hareket etti ki Robby dengesini yitirdi.

Sonra Jack bütün şefkatiyle beni kucağına aldı. Beni arka koltuğa oturtttuktan sonra kıymetli bir şeymişim gibi kemerimi taktı, dudaklarıma kısa ama imalı bir öpücük kondurdu ve sonra

Robby'ye döndü. "Bu senin işin olabilir," dedi, Tahoe'yu gösterek. "Ama bu..." Sanki ona aitmiş gibi elini baldırına koydu. "... benim kız arkadaşım."

Yani.

Hayatımın en kötü gecesi değildi.

Sonunda.

Jack yatıya kaldı.

Benim evimde. Benim yatağında.

Yastık duvarından bariyere gerek duymadan.

Fiziksel bir şey olmadı elbette. Beyin sarsıntısı şüphesi varken izin verilmeyen tek şey hız trenleri değildi. Ayrıca kafamın etrafına sarılmış gazlı bezle Björn Borg'a²⁶ benziyordum. Bu da manevi olmayan her şeyin üstüne limon sıkıyordu.

Fakat *duygusal* şeyler oldu.

Mesela el ele tutuştuk. Aklımıza gelebilecek her şey için birbirimize teşekkür ettik. Hayatta olduğumuz için minnet hissettik.

Birbirimize biraz sokulma durumları olmuş olabilirdi de olmayabilirdi de.

Sanırım birinin sizi sevmesine izin vermekte, derinlemesine iyileştiren bir şeyler vardı.

Çünkü ertesi sabah uyandığımda ve Jack'i yatağın yanında, başı ellerinin arasında otururken bulduğumda, bir şeylerin farklı olduğunu söyleyebiliyordum.

Ben ne olduğunu sormadan Jack döndü ve bana baktı. Kafam bandajlıyken saçlarım kendi kurallarını koyuyordu. Ayağa kalkıp yanıma doğru geldi. "Kurşun yaran nasıl?"

Elimi salladım. "Tamamen iyi."

"Bandajında kan var."

²⁶ Björn Borg, profesyonel kariyerinde dünyanın en iyisi olarak gösterilen İsveçli eski tenisçi. -ed.n.

“Kâğıt kesîği gibi.”

Fakat yine de üstüme düştü. Başımdaki -ve ayak parmaklarımdaki- bandajları değiştirdi. Bu arada ayak parmaklarım daha kötü acıyordu. Ayrıca dişlerimi fırçalattı. Şönil kumaşlı bir sabahlık giydirdi, biraz sıcak çay verdi ve antibiyotiklerimi içirdi.

Sonra da... ölmediğim için bana tekrar teşekkür etti.

Ancak bunların hepsiyle ilgilendikten sonra, “Dün gece yine kâbus gördüm,” itirafında bulundu.

“Aynı kâbus mu?” diye sordum.

Başını salladı. “Evet. Fakat farklıydı.”

İyi yönden farklı olduğunu umdum. “Ne oldu?”

“Her zamanki gibi Drew’la birlikte arabadaydım. Her zamanki gibi doğruca köprüye yöneldik. Fakat yaklaşırken yolda bir şey olduğunu gördüm.”

“Ne?”

“Bir insan. Durmamız için bize kollarını sallıyordu.”

“Durdunuz mu?”

“Zar zor. Drew frene bastı ve yaklaşık otuz metre kadar kaydık.” Başını iki yana salladı. “Öyle gerçekçiydi ki yanan lastiğin kokusunu alabildim.”

“Fakat durdunuz,” dedim. “Bu farklı.”

Başını salladı. “Tam zamanında. Yani, kadına çarpmamıza santimetreler kala.”

Kadın? “Annen miydi?”

Başını iki yana salladı. “Sendin.”

Yüzüne daha iyi bir şekilde bakmak için eğildim. “Ben mi?”

Jack başını salladı. “Benden taraftaki cama geldin ve camı açmam için işaret yaptın. Sonra da köprünün kapatıldığını söyledin. ‘Geri dönmeniz lazım,’ dedin.

Fakat tam o anda Drew’un artık arabada olmadığını gördüm. Onu aramak için dışarı çıktım ve uzaklaştığını fark ettim, köprüden karşıya geçecekmiş gibi ilerliyordu. ‘Köprü kapalı!’ diye bağırdım. ‘Geri dönmemiz lazım!’

Durdu. Ve döndü. Fakat geri gelmedi.

'Hey,' diye seslendim bütün kararlılığımle. Sanki onu ikna edersem her şeyi değiştirebilirmişiz gibi. 'Hey. Geri dönmemiz lazım.'

Fakat Drew başını iki yana salladı.

Dışarı çıkıp peşinden koştum ve birkaç adım ötesinde durdum. 'Köprüde buz var,' dedim. 'Geri dönmek zorundayız. Hadi.'

Fakat Drew sadece gözlerimin içine baktı. Sakalı uzamıştı. Saçları karmakarışıktı, arkadaki ufak bir saç tutamı havaya dikilmişti. Hiçbir şey söylemeyecekti belli ki. Benimle geri gelmeyeceğinden emin olacağım kadar bir süre boyunca öylece durdu. Sonra yüzümdeki yaşları hissettim. Bir kez daha denedim. 'Benimle geri gel, olur mu? Hadi, birlikte dönelim.'

Fakat Drew başını iki yana salladı. Gelmeyeceğini biliyordum. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Sonrasında sesim öyle titrekti ki neredeyse kelimeleri söylemeyecektim. Fakat ona söyledim. 'Seni koruyamadığım için çok üzgünüm.'

Sonra Drew, *biliyorum, sorun değil* dercesine başını salladı.

Döndü ve köprüde ilerledi. Artık onu göremeyeceğim kadar uzaklaşana dek arkasından izledim. Sanırım sen de yanımda durup onun gidişini izledin, en azından öyle hissettim. Uyandığımda ağlıyordum. Fakat bir şekilde daha iyi hissettim."

Nedendir bilmem, bunu duymak tüylerimi diken diken etti.

"Gerçek olmadığını biliyorum," dedi Jack. "Ama gerçek gibi hissettirdi."

"Belki de yeterince gerçektir," dedim.

"Orada olduğun için teşekkür ederim," dedi.

Beni oraya kendisinin eklediğini belirtebilirdim. Fakat sadece, "Rica ederim," dedim.

"Neyse," dedi Jack. "Sanırım rüya konusunda haklıydın."

"Öyle miydin?"

Jack başıyla onayladı. "Bir fırsat olmasıyla ilgili söylediklerin..."

"Veda etmek için mi?" diye sordum.

Fakat Jack başını iki yana salladı. “Ona, üzgün olduğumu söylemek için.”

O rüya, Jack’in buz tutmuş köprüyle ilgili gördüğü son rüya oldu.

Zaman zaman hâlâ kardeşiyle ilgili rüyalar görüyordu. Neredeyse her seferinde, kalabalığın arasından başını kaldırdığında Drew’un ona gülümsediğini, göz kırptığını veya sadece, *bu iş sende*, der gibi başını eğdiğini görüyordu.

Jack o rüyalara tam olarak inanmıyordu. Sonraki hayata açılan gerçek pencereler olduklarını düşünmüyordu. Sadece, kendi hayal gücünün hikâyeler anlattığını düşünüyordu.

Fakat iyi hikâyelerdi. Rahatlatıcıydılar. Jack, onlar için minnet duyuyordu.

Minnet duyması gereken hikâyelerdi.

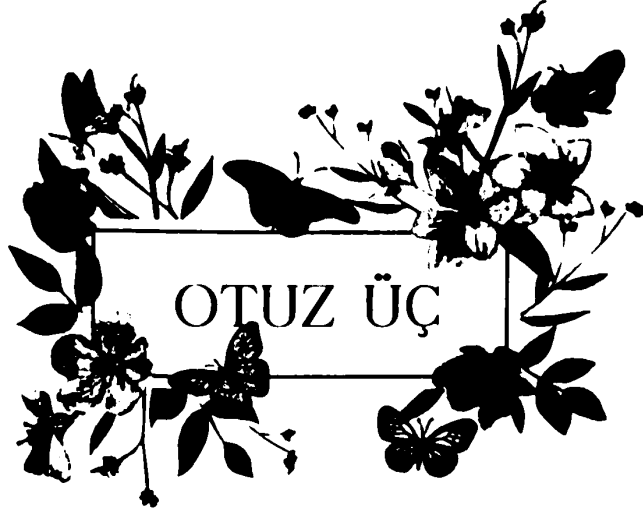
Rüyalar, onun köprü korkusunu iyileştirdi mi?

“İyileşmeyi” tam olarak nasıl tanımladığınıza bağlı.

Jack’in köprülere hâlâ bayıldığı söylenemez. Fakat artık onlardan geçebiliyor.

Köprüden geçerken yanağında minik gamzesi belirliyor ve direksiyonu tutan elleri geriliyor ama her seferinde köprüden geçiyor. Sonrasında kusmadan.

Ve ilerleyip bunu zafer kabul ediyoruz.

Sey, *kafama kurşun yememden* sonraki akşam, milyon dolarlık yaram tamamen iyileşene kadar, Kore görevimin ilk iki haftası için Glenn, Taylor'ı gönderdi. Taylor'ın bütün görevi almasını teklif etti ama ben kabul etmedim. "Artık Taylor'a benim görevlerimi vermek yok," dedim.

"İyi noktaya değindin," dedi Glenn.

Jack, duygusal yönden tedirgin edici olan ama hiç de ölümcül veya acı verici olmayan yaramın iyileşmesi için saygıyla bir süre bekledi... ve sonra tekrar randevuya çıkmayı denememiz için beni ikna etti.

"Tekrar deneyebilir miyiz?"

"Neyi?"

"Randevuyu."

"Randevuyu mu?" diye sordum. "Neredeyse beni öldürecek olanı mı?"

Aynen o, dercesine başını salladı.

"Hayır, sağ ol," dedim. "Ben böyle iyiyim."

"Tekrara ihtiyacım var," dedi Jack. "Senin de öyle." Sonra eğilip yaklaştı, bütün yakışıklılığını önüme sererek, "Söz veriyorum, pişman olmayacaksın," dedi.

WilburHatesYou321'in gözü altında olduğundan emin olsam bile, bir kez daha gülünç bir ayakkabıyla Jack'in araç yolunda yürüyüp gergince kapısının zilini çalmak ister miydim?

Hiç ihtimali yoktu.

"Farklı bir şey yapalım," dedim. "Mini golf. Bowling. Karaoke."

Fakat Jack başını iki yana salladı. "O anda sana yapmak istediğim şeylerle ilgili çok bariz niyetlerim vardı ve onları gerçekleştirmeyi gerçekten çok istiyorum."

"Yani gergin bir şekilde kapına geldiğim ve senin beni reddettiğin anı mı diyorsun?"

"Kayıtlara geçsin, hayatını kurtarıyordum."

"Ama yine de vuruldum."

"Sıyırdı," diye düzeltti Jack.

Şöyle bir düşündüm. Tekrar denemeye katlanabilir miydim? Onu inceledim. "Aynı randevuyu yeniden yaratmaya mı çalışıyorsun?"

"Evet."

"Niçin?"

"Çünkü o hikâyenin, içinde Wilbur olmayan versiyonuna ihtiyacım var."

Bunun kıymetini anlayabiliyordum. "Peki," dedim.

"Bu akşam."

"Olur."

"Ve o kırmızı elbiseyi giy."

İçimi çektim. "Her yerine kan bulaştırdığım elbiseyi mi?"

"Sonuçta yıkadın, değil mi?"

"Yani... evet."

"O zaman sıkıntı yok."

"Ayakkabılar çöp kutusunda ama," dedim.

"Ayakkabıların umurumda değil. İstersen çıplak ayakla gel."

Başımı iki yana salladım. Sonra parmağımı Jack'e doğrulttum. "Kovboy çizmelerimi giyeceğim." O, *peki*, dercesine başını sallarken ben de, "Bir daha asla öyle aptal ayakkabılar giymeyeceğim," dedim.

Bu defa zili çaldığımda, Jack anında kapıyı ardına kadar açtı.

Üzerini giyinmişti, tıraş olmuştu, kör edecek kadar yakışıklıydı... ve beni görür görmez gözlerini botlarıma kadar indirdi. Ardından yavaş yavaş takdirle başını sallarken bakışları yukarı doğru çıktı. Sonra uzanıp elini belime dayadı ve beni içeri çektikten sonra kapıyı arkamızdan çarpıp kapadı.

Beni, aklımı kaybettirecek şekilde öpmek üzereymiş gibi bir ifadesi vardı.

Fakat tek parmağımı havaya kaldırıp, "Bir şeyi kontrol edebilir miyim?" dedim.

Jack harekete geçmişti. Fakat duraksadı. "Tabii ki."

"Bunu son yaptığımızda, beni kapıda durdurdun ve benden asla hoşlanmadığını söyledin. Bütün zaman boyunca rol yaptığını söyledin."

"Hatırlıyorum."

"O yüzden, tekrar yapacaksak, rol yapma konusunda yalan söylediğini doğrulayabilir misin?" dedim.

Jack kaşlarını çatı. "Bunu zaten bilmiyor musun?"

"Yani, evet. Biliyorum. Fakat o an, beynimin 'kendimle ilgili en kötü korkularım' diyeceğimiz bir bölümünü resmen bombaladı. O yüzden. Hikâyeyi yeniden yazacağımıza göre... o kısmı düzeltebilir miyiz?"

Jack, *elbette*, başını salladı.

Benimle göz göze geldi. "Randevu konusunda gerçekten gergindim. Sana bunu anlattım mı? Haftalardır birlikte yaşıyorduk, o yüzden gergin olmamalıydım. Fakat gergindim. Dışarıdan yemek söylemiştim, o yüzden zil çalınca hemen kapıyı açtım. Ama yemek yerine Wilbur geldi. Silahla. Ayrıca Wilbur adında birinin olması gerekenden çok daha korkutucuydu."

Katılıyordum.

“Gözleri çıldırmış gibi bakıyordu,” diye devam etti Jack. “Hızlı nefes alıp veriyor ve delirmiş gibi görünüyordu, her an her şey olabilirmiş gibiydi. Uyuşturucu etkisinde olabileceğini düşündüm. Silahı göğsüme doğrulttuğunda kesin olarak emin oldum. Randevu fikrimizden vazgeçmekte zorlandığımı hatırlıyorum. *Şu an gerçekten iyi bir zaman değil*, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Silahı bana vermesi için ikna etmeye çalıştım. Bana hiçbir açıklamada bulunmadan bin tane soru sordu. Tam, *Hannah şu an ne yapardı?* diye düşündüğüm ve beni tutup nasıl fırlattığını hatırlamaya çalıştığım sırada sen zili çaldın.”

Jack, iç çekip devam etti: “Wilbur tamamen alarına geçti. Kimin geldiğini öğrenmek istedi ve gözetleme deliğinden bakıp seni gördü. ‘Dar elbiseli bir kadın,’ dedi. Sonra bana dönüp, ‘Tamam. Kim olacak?’ diye sordu. Ne demek istediğini sordum ve bana, ‘Kimi öldürmeliyim? Seni mi? Onu mu?’ dedi.

Ben de, ‘Elbette beni. Tabii ki,’ dedim.

Wilbur, ‘Hiç düşünmedin bile,’ dedi, hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

O yüzden ben de, ‘Düşünecek hiçbir şey yok,’ dedim.

‘Ölmek mi istiyorsun?’ diye sordu.

‘Hayır,’ dedim.

‘Ama ikimiz arasında bir seçim yok. Kendini seçtiğine inanmıyorum,’ dedi.

‘Onu seçmeyeceğimden eminim.’

‘Tamam o zaman,’ dedi. ‘Onu buradan postala.’

Kapıya uzandığım sırada ekledi: ‘Ayrıca doğru şekilde yap. Eğer bir şeyi anlar da polisi ararsa sana garanti ediyorum ki hepimizi öldürürüm.’

‘Blöf yapmadığını biliyorum,’ dedim. Ve biliyordum da. O yüzden kapıyı açtım ve senin gidip bir daha geri dönmemen için aklıma gelen tek şeyi yaptım.”

Jack’in gözlerine baktım. “Benden hoşlanmıyormuşsun gibi davrandın.”

Jack başıyla onayladı. "O doğaçlama derslerini boşuna almadım."

"Niçin gizli şifreyi kullanmadın?"

Jack bana imalı bir bakış attı. "Aaa. Çünkü son sözlerimin 'uğur böceği' olmasını istemedim."

"Gerçek sebebi ne?"

"Gerçek sebebi mi? Niçin öyle bir şey yapacaktım ki?"

"Bir şeyler döndüğünü anlamam için."

"Amaç senin bir şey *anlamamanı* sağlamaktı."

"Benim hayatımı nasıl kazandığının farkında mısın? Wilbur321 ile başa çıkmak için senden daha vasıflıydım. Silahını on farklı şekilde elinden alabilirdim."

"Bunu düşünmedim."

"Orası açık."

"Sadece ölmemeni istedim. Ölmemeni," diyerek yaklaştı, "gerçekten ama gerçekten çok istedim."

Bunu takdir ettim. Gerçekten. "Teşekkür ederim."

"O yüzden tüm benliğimle oynadım."

"Beni kandırdın."

"Şey," dedi Jack, "ben hayatımı *bununla* kazanıyorum."

Gözlerinin içine baktım. "Sadece doğrulamak için: Benden hoşlanmama olayı yoktu."

"Senden hoşlanmama olayı yoktu," dedi Jack.

"Benden hoşlanıyordun," dedim tekrar. "Gerçekten. Hâlâ."

"Gerçekten. Hâlâ," diye doğruladı. "Aptal hayatımın tümünde tanıdığım herkesten daha çok hoşlanıyorum."

Onu inceledim.

"Eğer beni vursaydı aldırılmazdım," diye devam etti. "O an umurumda olan şey, seni kandırıp gitmeni sağlamak ve bunu çok iyi yaparak geri gelmemeni sağlamaktı."

"Pekâlâ. Üstesinden geldin."

"Fakat geri geldin. Aptal gibi."

"Sanırım, *kahramanlık yapan cesur bir belalı* gibi demek istiyorsun."

“Beni kurtarmaman gerekiyordu. *Ben seni* kurtarıyordum.”

“Sanırım birbirimizi kurtardık.”

“Bu da lafı çevirmenin bir yolu.”

“Hayatını kurtardığım için azıcık bile memnun değil misin?”

“Sonuç olarak, Wilbur beni öldürmeyeceğini söylüyor.”

“Bütün kanıtlar aksini gösteriyor.”

“Seni kurtarmayı seçtiğim anda, iyi bir adam olduğuma karar verdi. Test yaptı. Ve testi geçtim.”

“Ama eğer seni öldürmeyecekse niçin seni test ediyordu?”

“*Arkadaşlık* testiydi.”

Jack’in yüzünü inceledim. “Yani beni kurtarman, o kadar da kahramanca değildi,” dedim.

Gözlerini bana dikti. “Oldukça kahramancaydı,” dedi. Derin bir nefes aldı. “Geri gelmenden onur duydum.” Konuşurken yanıma yaklaştı, ellerini başımın arkasına yerleştirdi ve gitmek istediği bir diyarı düşlercesine gözlerime baktı. “Fakat bu lanet şeyi bir daha asla yapma,” dedi.

Sonra dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Sırtımı kapıya dayayıp, bir daha hiç fırsatı olmayabilirmiş gibi beni öptü.

Evet...

Acayip bir tekrar randevusu olacaktı.

Ben hariç, dünyadaki herkesten özür dilerim... ama işin aslı, Jack ekranlarda öpüşmekte ne kadar iyiye, gerçek hayatta bin kat daha iyiydi.

Demek istediğim, her şeyi kolaylaştırıyordu.

Fazla düşünmüyorsun.

Hatta hiç düşünmüyorsun.

Kendine kaybolma izni veriyorsun ve bedeninin kontrolü ele alıp, daha sen anlamadan kollarını onun boynuna doluyor. Adamın o çamaşır tahtası gibi karnına dayanmışsın, yapışmış hâlde eriyorsun ve öyle zihin uyuşturan bir anın içinde çözülüyorsun ki sanki adam her bir hissine izinsizce girivermiş gibi.

Mümkün olan en iyi şekilde.

Seni, kaderiymişsin gibi öpüyor. Sanki bu her zaman olan bir şeymiş gibi. Sanki hikâyenin akla uygun başka bir versiyonu yokmuş gibi.

Ve sen de onu aynı şekilde öpüyorsun.

Bütün vücudunda havai fişekler patlıyormuş gibi hissettiriyor. Ruhunda da aynı şekilde.

Yani aynı anda hem kendi hayatını yaşıyorsun hem de yukarıda uçuyormuşsun gibi. Hem dünyada hem de gökyüzündeymişsin gibi. Kalp atışı, hızla atan nabız, sıcaklık ve yumuşaklık hissiymişsin ama aynı zamanda rüzgâr ve bulutlar da senmişsin gibi. Aynı anda her şeysin.

Sanki birini sevmek -gerçekten, cesurca, her şeyiyle sevmek- ulvi bir şeyin geçidi gibiydi.

Sonrasında -saatler sonra- seni yatağa götürmesinin ve kırmızı çizmelerini yerde unutmanın ardından, ikiniz de yorgun, karmam çorman ve yarı uyur vaziyetteyken -ve yatak örtülerine her seferinde delice şeyler yapmasına yardım etmişken- Jack rahat bir tavırla esniyor ve o meşhur göğsünü gererken şunu söylüyor: "Güvenlik kamerasını izleyen biri var mı, merak ediyorum."

"Hani güvenlik kamerası?" diye soruyorsun.

"Giriş holündeki."

Elbette, Robby kontrol ediyor. Sonuçta, Jack'in işinin birinci kademesinde hâlâ o var.

Jack'in yüzünü okumak için dirseğine dayanıp doğruluyorsun. "Robby'ye hava atmak için mi beni girişteki holde öptün?"

"Seni girişteki holde öptüm çünkü haftalardır tam olarak bunu yapmak için ölüp bitiyordum," derken seni kollarıyla sarıp kendine doğru sıkıca çekiyor.

Sonra ekliyor: "Eski dostun Bobby'nin orada olması sadece işin artısı."

Sonuç olarak, sevilesi biri olup olmadığınızı kesin olarak bilebilir misiniz?

Ne soru ama.

Bilemiyorsunuz. Bilemezsiniz. Herhalde yani.

Hayat, cevapları asla öylece dağıtmaz.

Fakat belki de bu, doğru soru bile değildir.

Belki de sevgi, gösterdiğiniz yargılama değil, aldığınız bir şanstır. Belki tekrar tekrar yapmayı seçtiğiniz şeydir.

Kendiniz için. Herkes için.

Çünkü sevgi, şöhret gibi değildir. Diğer insanların size sunduğu bir şey değildir. Dışarıdan gelen bir şey değildir.

Sevgi, sizin yaptığınız bir şeydir.

Sevgi, sizin *meydana getirdiğiniz* bir şeydir.

Ve en sonunda, diğer insanları sevmenin, aslında kendinizi sevmenin hakiki bir yolu olduğunu mutlaka anlarsınız.

“**S**u günlerde Wilbur ne yapıyor?” sorusu, şu anda en merak ettiğiniz soru olmayabilir.

Fakat size söyleyebilir miyim? Adam kendini geliştiriyor.

Hayatını yaşıyor, hem de on kat fazlasını.

Başka bir deyişle: Kuş evleri cidden patladı gitti.

Hapishaneden çıktıktan sonra bir şirket kurup kuş evi imalatına başladı ve ön bahçesini kuş evleriyle doldurdu. Yüzlercesiyle. Hepsi farklı renklerdeydi, farklı boylardaki direklerin tepesinde, farklı şekillerde kuş evleri vardı: Sürgülü kapılarıyla ahırlar, dönen Hollanda yel değirmenleri ve hatta *Fallingwater*’ın bile ufak, modern bir replikası vardı. İnternette, en çok fotoğraflanan kuş evi temalı bölge olmuştu. Sadece tuhaf fikri için de değil, aynı zamanda mükemmel bir selfie arka planı oluşturduğu için.

Şirketinin adını “Make It Better Birdhouses”²⁷ koydu.

Bugünlerde, hayatının en karanlık anının Jack’in çatısındaki gece olduğunu anlatır size. Aslında internet sayfasındaki misyon bildirisinde, “Neden Kuş Evleri?” başlığının altında yazıyor. En çok ihtiyaç duyduğu anda güçlü dozda iyilikle karşılaşmış ve bu, ona ilham olmuş. Biraz profesyonel yardım almış, ilaç tedavisi görmüş ve şimdi her gün bunu başkasına aşılama çalışıyor.

²⁷ *Ing.* Make It Better Birdhouses: Daha İyisini Yap Kuş Evleri. -ç.n.

Reddedilme öfkесinden, iyiliğı seçmeye.

Ve kuş evlerine.

Hatta bu konuda bir TED konuşması bile yaptı.

Son kontrol ettiğimde dört milyon izlenmesi vardı.

Wilbur en bilgelerimizden biri olmadıysa ne olayım...

Yani, bir bakıma.

Ayrıca, o gece hem beni hem de kendisini öldürmek üzere olduğunun fazlasıyla farkında olduğundan dolayı, *silahla ne yapmayı planladığını ima etmesine rağmen* ona tabancayı satan dükkân sahibine sert bir dille bir mektup yollamış. Aynı zamanda, bulunduğu platformu silah kanununun güçlendirilmesini savunmak için her fırsatta kullanıyor.

Bunun kendisi için teoride kalmadığını söylüyor. Onun için şahsi bir meseleymiş.

Ayrıca her yıl doğum günümde bana bir kuş evi yolluyor.

Nerede yaşadığımı bilmesi ödümü koparıyor mu?

Kesinlikle.

Fakat diğer şeylerden daha fazla değil.

Wilbur'un şirketinin mottosu: "Dünyada görmek istediğiniz kuş evini yapın."

Kendisi için iyileştirici bir meşguliyet bulmuşa benziyor. Bundan da epey iyi para kazanıyor. Kuş evlerine ilgi duyan insanlar için tam bir halk kahramanı.

Karanlıkta kaybolmanın, kendisini ışığı aramaya zorladığını söylüyor.

Ayrıca Jack Stapleton'dan "en büyük hayranı ve en yakın arkadaşı" olarak sıklıkla bahsediyor.

Ki bu sorun değil. Jack, Wilbur'un beni vurduğu geceden beri onu bir defa bile görmedi. Ama sıkıntı yok.

Jack, Instagram sayfasında Wilbur'un birkaç kuş evini paylaştı. Ben de TikTok'tan takip ediyorum onu. Hem kuş evi hayranları hem de cesur bir şekilde fikirlerini değiştiren insanlar, onun iyiye gitmesine çok memnun.

Teoride.

Belli bir uzaklıktan.

Elbette asıl soru şu: *Lacey, Wilbur'a geri döndü mü?*

Dönmedi.

Boşanma davası açtı.

Fakat şans bu ya, Wilbur belgeleri aldığı gün, kendisiyle ilgilenme yöntemi olarak koca bir pasta yemeye karar vermiş ve pastaneyi arayıp siparişini verirken "SENİN KAYBIN LACEY! KIÇIMI YE" yazmalarını istemiş. Pastacı bunun çok komik olduğunu düşünüp kek kutusuna cep telefonu numarasıyla birlikte, "Çok komiksin! Ara beni! Sevgiler, Charlotte," yazan bir not eklemiş.

Bir yıl sonra, Sevgililer Günü'nde, Wilbur ve Charlotte gizlice evlendi.

O yüzden düğün hediyesi olarak onlara *Minik Örümcek Şarlot* kitabının bir kopyasını yolladım.

Jack, *The Destroyers*'ın devam filmi için setlere geri döndü mü?

Döndü.

Görünüşe göre, dünyaca ünlü bir film yıldızı olmayı bırakmak düşündüğünüzden daha zordu.

Özellikle de artık her günü kendinizden deli gibi nefret ederek geçirmiyorsanız.

Gerçi "Yıldı Bir Film" kuralı da koymuştu kariyerine.

Destroyers II: Kefaret'i çektikten sonraki beş yılda, beş film yaptı. Bir uzay macerası, bir siyasi gerilim, herkesin -Jack'in bile- köpek balıkları tarafından yendiği bir savaş filmi (bunu asla izlemeyeceğim), bir romantik komedi (rica ederim) ve bir kovboy filmi.

Kovboy filminde dublör kullanmadı.

Fakat kimse buna inanmıyor.

Tam olarak "doğru iş-hayat dengesi" gibiydi. Biraz film çekimi, biraz tanıtım ve çokça Brazos kıyılarında yürüyüp fosil aramaca.

Ben de artık aynı şeyi yapıyorum. Yılda tek bir görev alıyorum. İşlerimizi aynı anda gideceğimiz şekilde ayarlıyoruz.

Aynı maceralara atılıp kendi işlerimizi yapıyoruz. Sonra da Teksas'taki evimize dönüyoruz.

Glenn bana bir görev verecek olduğunda tereddüt ediyorum ve Jack kendi göğüs kafesini gösterip, "Solungaçlarını unutma," diyor.

Fakat işin aslı, artık kaçmayı eskisine kıyasla çok daha az düşünüyorum.

Çünkü Jack çiftlikte ailesinin yanına taşındı ve birkaç çayır ötede bir yer inşa etti. Venn şemasında, "çok yakın" ile "çok uzak" arasındaki kusursuz noktada.

Jack, Hank ve Doc, Drew'un teknesinin yapımını tamamladılar ve Drew'un çocukken en sevdiği hamsteri olan Sally'nin adını tekneye verdiler. Yakında bir gün, Teksas kıyılarına onunla açılacaklar. Nasıl açılacaklarını öğrenir öğrenmez.

Ayrıca Jack, gölü bir doğa koruma alanına dönüştürdü. Drew Stapleton Teksas Brazos Nehir Yatağı Koruma Alanı ve Doğal Yaşam Merkezi. Fakat herkes kısaca "Drew'un Yeri" diyor. Yürüyüş ve dağ bisikleti yollarını temizlediler. Kelebek bahçeciliği, kuş gözlemciliği ve su yolu muhafazası dersleri veriyorlar. Çocuklara balık tutmayı, ateş yakmayı ve doğaya iyi davranmayı öğretmek için yaz kampları başlattılar.

Doc'un dediğine göre, onun başını beladan uzak tutan bu.

Jack, Drew'u onurlandırmak için her gün iyi bir şey yapmaya devam ediyor. Annesi için bahçedeki yabani otları köklemekten tutun, bir okula kütüphane binası bağışlamaya veya bir grup yoğun bakım hemşiresine sürpriz yapıp daracık tişörtüyle onlara serenat yapmaya kadar. Jack, inançla, adanmışlıkla küçük kardeşinin anısını onurlandırmak ve bu dünyada geçirdiği zamanın hakkını vermek için her gün çalışıyor.

Ve her seferinde, kendi kendine sessizce, "Bu senin için, Drew. Seni özlüyorum, ahabap," diyerek noktalıyor.

Görünüşe göre, bu yeterli.

Devam etmek için yeterli.

Londra işi için yarışmayı kim kazandı?

Robby kazandı. Glenn, polisleri beklememi, yoksa Londra işine veda edeceğimi söylerken blöf yapmıyordu.

Şaşırlacak bir şey yoktu.

O yüzden Robby, Londra işini alıp ülkeden ayrıldı.

Bana göre hava hoş. Taylor'a göre de.

İşi benim almamış olmam, Kelly'yi uyuz etti gerçi. Bir gece, margaritalarımızı içerken, "O gece bir insanın hayatını kurtardın!" dedi ısrarla. "Ne demeye Robby kazanıyor?"

Fakat sanırım bu, "kazanma" olgusunu nasıl tanımladığınıza bağlı.

Yani Robby, hayatının kalanını *Robby olarak* geçirmek zorunda.

Bu, kaybetmenin tanımı.

Hastalık iznim biter bitmez gerçekten Kore görevine gidip Jack'i Teksas'ta bıraktım mı?

Elbette. Yapılacak bir işim vardı.

Fakat birkaç hafta sonra Jack peşimden Kore'ye gelerek, sihirli, karlı bir Seul akşamında, kadifeden daha yumuşak kaşmir atkısına sarınıp habersizce otelim önünde belirdi mi?

Resmî olarak konuşursam? Kesinlikle hayır. Ben çalışıyordum.

Daha önemlisi, Toledo'daki şu Sevgililer Günü tatili için en sonunda Jack gönüllü oldu mu?

Oldu. Gerçi iadesiz uçak biletlerimi benden aldı ve nasıl oluyorsa özel bir uçağa geçiş yaptık. Ayrıca oteli de onun seçmesine izin vermiş bulundum.

Kısaca söylemek gerekirse gittik. Fakat botanik bahçeleri hakkında ne düşündüğümüzü sormayın bana. Sanat müzesi hakkında da dünyaca ünlü acılı sosislileri hakkında da.

Pek fazla dışarı çıkmadık.

Bütün haftayı lüks bir otelde odamızdan bir defa bile çıkmadan geçirdik mi diyorum?

Bunu sizin hayal gücünüze bırakacağım.

Sadece şu kadarını söyleyeyim: Toledo artık en sevdiğim şehir.

Gerçi size artık Jack'le çıkmadığımızdan bahsetmeliydim. Jack gibi bir adamla sonsuza kadar çıkamazsınız.

Özellikle de yedi-yirmi dört, "Cesedim çiçek bahçesine gömülmeden, oyalanmayın da evlenin," ve "Torun yapın," diyen Connie Stapleton varken.

Her yönden tamamen iyileştikten çok -çok- sonra bile, ölme ihtimalini bize her daim hatırlatmaya devam etti.

Pişmanlık duymadan.

"Hak ettim," diyordu. "Artık işe koyulun."

Connie bugün bile ölümün -tehditlerinin, vaatlerinin, siz iyileştikten sonra bile kasvetli garantisinin- getirileri olduğuna yemin ediyor.

Hiçbir şey olmasa bile, hayatta olmanızı hatırlamanıza yardım ediyor.

Zamanı boşa harcamayı bırakmanıza yardım ediyor.

Jack ile çiftlikte evlendik, doğal olarak.

Taze kesilmiş hanımeli ve begonvillerden bir buketim vardı. Jack'in yaka çiçeği, nehirde bulduğu benekli bir tüydü. Boncuklu çengelli iğneler yapıp hatıra olarak dağıttık. Nikahı da Clipper'a kıydırdık.

Şaka şaka.

Nikahımızı Glenn kıydı. Meğer aynı zamanda bir sulh hakimiymiş. Kimin aklına gelirdi?

Bizimki, kıydığı dördüncü nikahtı, dolayısıyla artık bir uzman sayılabileceğini ilan etti. Kimse karşı çıkmaya cesaret etmedi.

Konuk listesini epey kısa tuttuk. Çoğunlukla aile üyeleri vardı. Bir avuç dünyaca ünlü film yıldızı da geldi. *Herhalde yani.* Fakat sadece Jack'in gerçekten hoşlandığı kişilerdi.

Mesela Kennedy Monroe davetliler arasında yoktu.

Fakat bilin bakalım listede kim vardı?

Meryl Streep.

Kendisi gelemeyi ama bize Fransız et bıçağı seti yolladı. Gelecekteki çocuklarımız tarafından "Meryl Streep'in et bıçakları" olarak bilineceklerdi. Örneğin, "Bebeğim, çekmecedeki Meryl Streep bıçaklarından birini uzatabilir misin?" veya "Sakın onu Meryl Streep et bıçaklarından biriyle açmaya çalışma!" ya da "Nasıl olur da dört yaşındaki bir çocuk Meryl Streep bıçaklarından birini tekrar bükemeyeceğimiz şekilde yamultmayı başara-bilir?" gibi.

Yani kendisi gerçekten tam bir onur konuğuydu.

Taylor'ın onca yalvarışından sonra nedimem olmasına izin verdim mi?

Şey, tam olarak değil.

Gerçi program listesini dağıtmasına izin verdim.

Peki Kelly? Uzun süredir ızdırap çeken Kelly? Jack'in ekibinde yer bulmak için uzun süre çabalayan ama bir türlü fırsatını bulamayan Kelly?

Onu Ryan Reynolds ile Ryan Gosling'in arasına ve Doghouse'u da bütün gece kıskançlıkla yansın diye tam onların karşısına oturttuk. Sonra Kelly, onlardan birinin -hangisiydi hiç hatırlayamıyorum- üstüne yanlışlıkla kaçak içki döktü ve adamın gömleğini çıkarıp Jack'in yedeklerinden birini giymesine yardım etmek zorunda kaldı.

Yani sonuç olarak epey iyi vakit geçirdi.

Bazen heyecanın da kendi çapında getirisi vardı.

Jack Stapleton ile olmak nasıl bir şey, bilmek ister misiniz?

İyi yürekli, acayip yakışıklı, durmadan kahkahalar atan dünyaca ünlü bir adamla olmak...

Her şeyiyle harika.

Jack'in yakışıklılığı hâlâ yorucu mu?

Hem de nasıl.

Zavallı herif. Yakışıklı olmak gerçekten elinde değil.

Ve bu, gerçeklikle hafifliyor. Koşudan dönüp de terli tişörtünü banyonun zeminine bir yığın hâlinde bıraktığında. Gözlüğünün yamulduğunu fark etmediğinde. Tişörtünün içine hapşırıp dünyanın en büyük dehasıymış gibi eğilerek selam verdiğinde. Yemek masasında gülme krizine girip, her yere tükürük saçtığında. Tarihi geçmiş yoğurt kutusunu mutfaktaki çöp kovasına üçlük niyetine atmaya çalışıp kaçırdığında ve sen ona ortalığı temizletmeden kapıdan fırlayıp kaçtığında.

Yani, kusursuz değil.

Fakat sevilmeye değer biri olmanız için kusursuz olmanıza da gerek yok.

Değişen şeylerden biri, artık onu okuyabildiğimi kesin olarak biliyor olmam. Tek bir bakışla *rol yapan* Jack ile *gerçek* Jack'i ayırt ediyorum. Sahte kahkahası ile hakiki kahkahası arasındaki farkı biliyorum. Rahatsızlık hissettiği gülümsemesi ile keyif aldığı gülümsemesinin arasındaki farkı biliyorum. Gerçekten tutkulu öpüşleri ile rol icabı tutkulu öpüşleri arasındaki farkı biliyorum.

Değişen bir diğer şey de artık *kendimi* okuyabiliyor olmam.

"Okumaktan" kastım: Takdir etmek.

Demek istediğim, elbette hepimiz gerçek değerimizi bilmeliyiz ve kendi güzelliğimizi görmeliyiz, gittiğimiz her yerde kendi kendimizi desteklemeliyiz.

Fakat bunu gerçekten yapabilen biri var mı?

Biraz yardım almanın zararı olmaz, değil mi?

Hayatını, sende neyin harika olduğunu -belki de senin kendinde asla göremeyeceğin şekilde- gören insanlarla geçirmekten zarar gelmez.

Bizi seven insanlar, kim olduğumuzu öğrenmemize yardım ederler.

Eğer şansımız varsa olduğumuz kişinin en iyi versiyonlarıyla.

Benim Jack Stapleton ile ilgili en sevdiğim şey de bu çıktı. Yakışıklılığı değil. Ya da şu Levi's kotunu giyişi değil. Parası değil, hayırseverliği de değil. Ve kesinlikle şöhreti de değil.

Aslında şöhret biraz acı verici.

Jack Stapleton ile ilgili en iyi şey, insanların içindeki en iyiyi görme kabiliyeti. Ve artık bunu doğruca annesinden aldığını biliyorum.

Her kimsen veya sunacağın her neyin varsa, Jack görüyor.

Görüyor, hayranlık duyuyor ve sonra senin de dikkatini, gördüğü o şeyin üstüne çekiyor. Sana, hayranlıkla doldurulmuş bir versiyonunu yansıtıyor. O versiyonun kesinlikle, her zaman, inkâr edilemez şekilde... sevmeye değer.

Demem o ki: Fıstık Palmer beni bir daha asla kandıramayacak.

Jack'in onunla ekrandaki öpüşmesinin "tüm zamanların en sevdiğim öpüşmesi" olduğunu söylediğimi hatırlıyor musunuz?

Tamam. İşte, Jack onu kendisine kişisel bir meydan okuma olarak aldı.

Kazandığı bir meydan okuma.

Şey... Adil olmak gerekirse: İkimiz de kazandık.

Teşekkür

Teşekkür bölümünü yazmak her zaman zordur. Kitaplarımı okuyan, seven, öneren, yorum yazan veya paylaşan herkese teşekkür etmek istiyorum. Çünkü bir roman için sevgiyle çırpılan her kanat, onun okuyucularını, yani onu sevecek ve onunla değişimi hissedip diğer insanların da bulmasına yardım edecek olan insanları bulmasına yardım eder. Yazarlar, kitaplarını okumak isteyen okurları olmadan kesinlikle kitap yazamazlar. Hayatımı kitaplara kafayı takarak, onların içinde kaybolarak ve hikâyeler yazarak geçirdiğim için minnettar olmanın da ötesindeyim. O yüzden... okuyuculara, *bookstagram*'lara, *blogger*'lara, *podcast* yapanlara ve birbirini destekleyen tüm diğer güzel yazarlara... *Teşekkür ederim*. Yazıkları kitaplarda sözü geçen kurgu filmlerde Jack Stapleton'ın adını bir yıldız olarak kullanan roman yazarları Jodi Picoult ve Christina Lauren'a özel bir teşekkür gönderiyorum.

Bu kitap epeyce araştırma içeriyor, özellikle de oyunculuk dünyasının gerçekte nasıl olduğuyla ilgili. Şöhret, oyunculuk yeteneği ve şov dünyasındaki hayatla ilgili konuşmak için bana vakitlerini cömertçe ayıran sevilen aktrisler Sharon Lawrence ve Patti Murin'e minnettarım. Vakitleri, içgörüler ve dürüstlükleri için müteşekkirim. Ayrıca Justine Bateman'ın *Fame* (Şöhret) adlı merak uyandıran kitabından çok şey öğrendim ve *Almost Famous* dersinden bazı bilgileri benimle paylaştığı için öğretmen David Nathan'a minnettarım. Özel koruma dünyasıyla ilgili iki çok detaylı kitap, araştırmamda yardımcı oldu: Robin Barratt'ın *Finding Work as a Close Protection Specialist* ve Jerry Glazebrook ile Nick Nicholson'ın *Executive Protection Specialist Handbook* kitapları.

Hannah'nın koruma detaylarıyla ilgili söylediği hemen hemen her şey onların kaynaklarından alındı. Ayrıca özel koruma uzmanı Byron Rodgers'ın YouTube kanalına da iyice daldım. Bu kanal, kariyerin sadece detaylarıyla ilgili değil, aynı zamanda felsefesiyle de ilgili zengin ve merak uyandıran bir kaynak. Efsanevi ajan Jacquie Davis ile yaptığı röportaj özellikle teşvik edici ve yardımcı oluyor. Ayrıca tıbbi danışmalık için Dr. Natalie Colocci ile birlikte canım arkadaşım Sue Sim'e teşekkürlerimi sunuyorum.

Yoğun cesaretlendirme ve destek olmadan kitaplar asla var olmaz veya dünyaya açılmak için yollarını bulamaz. Beni coşturup, yazmamı destekleyenlere çok fazla şey borçluyum. Editörüm Jennifer Enderlin ve temsilcim Helen Breitwieser en sevdiğim iki insan ve benim her gün en iyi hâlimi oyuna sokmamı mümkün hâle getiriyorlar. St. Martin Press'te birlikte çalıştığım harika insanlara çok müteşekkirim: Sally Richardson, Olga Grlic, Katie Bassel, Erica Martirano, Brant Janeway, Lisa Senz, Sallie Lotz, Christina Lopez, Anne Marie Tallberg, Elizabeth Catalano, Sara LaCotti, Kejana Ayala, Erik Platt, Tom Thompson, Rivka Holler, Emily Dyer, Katy Robitzki, Matt DeMazza, Samantha Edelson, Meaghan Leahy, Lauren Germano ve daha birçoğu... Ayrıca yazar/yönetmen Vicky Wight'a kahramanım olduğu ve kitaplarımdan sadece birini değil, ikisini muhteşem Hollywood filmlerine-yakın zamanda dâhil olan *Happiness for Beginners*-dönüştürdüğü ve beni gerçek bir film yıldızı olan, ilham verici Josh Duhamel ile tanıştırdığı için teşekkür etmem gerekiyor. Temsilciliği için Lucy Stille Literary'ye de minnetimi sunuyorum.

Her zamanki gibi, aileme kocaman kucaklamalar ve bol bol teşekkürler: Kız kardeşlerim, Shelley ve Lizzie ve onların ailelerine, babam Bill Pannill ve eşine, şaşılacak şekilde muhteşem iki çocuğum Anna ve Thomas'a. Rüya ekibe: Efsanevi annem Deborah Detering ve eşit şekilde efsanevi kocam Gordon Center'a. İkisi farklı yönlerden tam bir destek, cesaretlendirme, sabır ve ilham kaynağı oldular. Bu hayatta bildiğim tek bir şey varsa o da deli gibi şanslı olduğumdur.

Yazar Hakkında

KATHERINE CENTER sevgi ve aile hakkındaki güldüren ve ağlatan kitaplarıyla *New York Times* çoksatar yazarıdır. *How to Walk Away*, *Things You Save in a Fire* ve *Happiness for Beginners* bu kitaplarından bazıları. *The Lost Husband* romanının film adaptasyonu Netflix'te 1 numaraya yerleşti ve kitapları en iyiler listelerinde yer aldı. Jane Austen ve Nora Ephron ile kıyaslanmakta. *The Dallas Sabah Haberleri* onun hikâyeleri için "ruhu besleyen tatmin edicilikte" ve *BookPage* ona "rahatlatıcı kitapların hüküm süren kraliçesi" diyor. Katherine, kocası ve iki çocuğuyla birlikte Houston'da yaşamakta. İnternet sitesini ziyaret edip e-posta listesine katılmak için: katherinecenter.com.

BAY YANLIŞ NUMARA

Lynn Painter

Çok satan Filmlerden Daha Güzel kitabının yazarı bu yeni romantik komedisinde, bilinmeyen bir ateşli bir mesajın anonim bir ilişkiye nasıl dönüşeceğini anlatıyor.

Kötü şans, daima Olivia Marshall'ın peşinde olmasına sebep olur. Ailesinin düşündüğü gibi her şeyi batıran kişi kendisidir. Ama yanlış numaradan gelen "Üstün" mesajı anonim de olsa, hayatının en ateşli ve en dramatik dönüşür. Olivia, bir an için şansın, yüzüne gülmeye başlar. Colin Beck, Olivia'yı her zaman yakışıklı bozucu küçük kız kardeşi olarak görür. Olivia, talihsiz bir olayın ardından Colin'in evine tamamen farklı ve insanın aklını başından döndüğünü fark eder. Haftalardır ateşli mesajları konulmaz Bayan Yanlış Arama'nın, Olivia o kadar mesafesini koruyabileceğinden emindir. Karışmadan önce, ateşi harlayıp harlamayacağına karar vermesi gerekir.

artemismilenyum